C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Rowley_Christopher-Bazil_4-Bojovy_drak.pdb

PDB Name: Rowley - Bazil4 - Bojovy drak
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.3.2008
Modification Date: 24.3.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Christopher Rowley v nakladatelství
FANTOM Print

Bazil Zlomený Palcát
Drakův meč
Váleční draci
Bojový drak
Drak na konci světa *
*Připravujeme

BOJOVÝ DRAK
Christopher Rowley
FANTOM Print 2007

Text © 1995 Christopher Rowley
Cover © David Spáčil
Translation © Hana Vlčinská a Zuzana Hanešková
ISBN 978-80-86354-93-4

KAPITOLA 1
V zemi Kraheen, v srdci temného kontinentu, stáli vedle dlouhé ebenové schránky v chrámu kamenného boha tři muži s krutými tvářemi.
Jejich vůdce, hřmotný chlapík vysoký alespoň šest stop, pokynul velekněžím kamenného boha, kteří stáli před nimi oblečení v zlatem pobitých kožených zástěrách a čelenkách s peřím.
"Přišli jste spatřit zázrak?" řekl kraheenštinou se silným přízvukem.
"Ó, velký Kreegsbroku, přišli jsme, jak jsi přikázal."
"Pak jej tedy spatříte na vlastní oči a budete osvíceni. Vězte, že Mocný je silnější než kdokoliv jiný v tomto světě, ať už člověk, bůh nebo bohyně."
Při těchto slovech sklonili kněží hlavu, ale v tmavě hnědých očích se jim zračila nejistota. Tito muži z neznáma přinesli do jejich země mnoho děsivých věcí. Jejich vůdce byl skutečně mocný. Ale vzkřísit Proroka z mrtvých? To je určitě nemožné.
"Otevřete schránku," přikázal Kreegsbrok.
Velekněz luskl prsty a muži zvedli víko, které zakrývalo posvátné tělo Toho, jenž musí.
Kreegsbrok nahlédl dovnitř a usmál se. Viděl tělo hubeného muže, který zemřel brzy po třicítce, když ho během vrcholícího divokého zaříkávání nečekaně sklátila mozková mrtvice. Černé tělo nebylo ztuhlé ani ochablé a na mohutné hlavě se stále ještě vlnily kadeře vlasů. Kraheeňané již dlouho vynikali v umění uchovávat mrtvé. Prorokovo tělo velmi dobře poslouží magii Mocného.
"Smím?" zeptal se stejným nevýrazným tónem.
Muži v opeřených čelenkách se opět uklonili, oči neproniknutelné jako černé oblázky.
Kreegsbrok kývl na Gulbuddina a Verniktuna, kteří na sobě měli stejnou černou uniformu jako on. Z malých tlumoků, které nesli, vytáhli láhve s tekutinou a práškem a zvedli zpola ztuhlou koženou nálevku s protáhlým hrdlem. Verniktun ji pečlivě napustil olejem, až změkla.
Zatímco je kněží napjatě sledovali, otevřeli dávno mrtvému Prorokovi ústa a násilím mu vypáčili zažloutlé, tisíc let zaťaté zuby. Do vyschlého hrdla pak opatrně vsunuli konec nálevky.
Kreegsbrok vytáhl z pláště malý zápisník.
Společně se poklonili, zatímco zpívali modlitbu k Temnému mágovi. Poté začali odříkávat hrubě znějící slabiky, potřebné k vyvolání kouzla.
Když kněží uslyšeli skřípavé zvuky, které nyní vycházely z úst bledých cizinců, ustoupili a tváře jim zešedly. V

Prorokově hrobce se setmělo a vzduch začínal být nedýchatelný. Z podlahy stoupal dým. Mužům se zježily chloupky na pažích, nohách i krku. Nos jim naplnil zápach žhnoucího kamene.
Verniktun nasypal do nálevky jiskřivý černý prášek, posílený Mocným. První láhev sklouzla dolů hladce. Po ní následovala druhá.
Nyní předstoupil Gulbuddin s lahví modré tekutiny, která se zlověstně třpytila
Kreegsbrok pronesl slova moci a Gulbuddin nalil tekutinu do nálevky. Kapalina i jiskřivý prášek pronikly do těla dávno mrtvého Proroka Kamenného boha, Toho, jenž musí, a současně se objevil narudlý kouř a ozval se syčivý zvuk.
Po chvíli, zatímco hmota v tělních dutinách stále syčela, natáhl Kreegsbrok ruku k Verniktunovi a dostal malou stříbrnou lahvičku. Z ní nalil do nálevky průzračnou tekutinu.
"A nyní oživení."
Gulbuddin vystoupil a podržel mrtvému Prorokovi nad čelem kus černého mramoru velikosti mužské pěsti. Zavřel oči a sevřel rty.
Kreegsbrok drsným hlasem vykřikl ke stropu hrobky. Verniktun zapálil oheň a přiložil jej k nálevce.
Vyšlehl oslepující záblesk. Gulbuddin křičel v agónii, ale kámen, který nyní zářil jasným rudým světlem, z ruky nepustil. Opatrně jej přitiskl mrtvému v rakvi k čelu.
Mrtvé tělo ve schráně se náhle zachvělo a škublo sebou. Boky se nadzvedly a klesly. Nohy kopaly. Jedna z paží vylétla vzhůru.
Kreegsbrok starodávnou čelist rozevřel. Verniktun vytáhl nálevku. Z úst vytryskla hustá rudá tekutina. Gulbuddinův nářek byl přehlušen prvotním řevem, který se náhle vydral z dávno mrtvého hrdla, posvátným výkřikem, který rozechvěl kosti všech mužů v místnosti, výkřikem, který oznámil existenci nového života v těle, jež se již nikdy nemělo pohnout.
Gulbuddin stěží stihl uskočit. Prorok se posadil a z koutků pohybujících se úst mu vytékala rudá tekutina.
Velekněží vše sledovali s vytřeštěnýma očima. Stalo se přesně to, co bledí muži tvrdili. Pak kněží s ústy dokořán padli na kolena.
"Oslavujte lásku Ajoth Gol Diba!" zpívali. "Oslavujte milost Toho, jenž musí!"
Tři muži z Padmasy si vyměnili pochmurné úsměvy. Dílo započalo.
KAPITOLA 2
Den předtím sněžilo a lesíky v Dashwoodu pokrývala po kotníky vysoká, prakticky nedotčená hladká vrstva sněhu. Draci káceli mladé duby a jasany, které tam pěstovali jako palivové dříví, a jejich dech se srážel ve velkých oblacích páry. Při práci používali mohutné sekery vyrobené z trollích zbraní. Pod údery hvízdavě odletovaly úlomky dřeva. Dragonýři pobíhali kolem draků a připevňovali lana, s jejichž pomocí pak poháněči s mezky odtahovali kmeny k velké, mezky poháněné pile, kde je nařezali na tři stopy dlouhé špalky.
"Dávej pozor, Jaku, máš nohu v popruzích," zavolal Relkin ze 109. marnerijského dračího. Jak posunul nohu a pevně zasekl trny na postroji, který připevňoval na strom. Když zvedl hlavu, Relkin byl pryč, ale Jak na okamžik zahlédl mezi stromy jeho záda. Relkin byl teď velící dragonýr a cítil za jednotku mimořádnou odpovědnost. Někdy to ostatní chlapce dráždilo, ale Jak věděl, že Relkin je prostě starostlivější než kdy předtím. Jako velící dragonýr měl zodpovědnost a všechna zranění považovali za jeho chybu.
"Tenhle drak má žízeň," řekla obrovská nelidská postava, stojící vedle pokáceného dubu deset metrů od něj.
Jak pískl na čekajícího poháněče mezků.
"Chceš kalut?" zeptal se své zelené dračice Alsebry, proslavené obratností s dračím mečem.
"Ne, jenom vodu." Velké oči upřela na něco v dálce nad Jakovou hlavou. Nenamáhal se jí zeptat na co. Když má tuhle náladu, nejspíš mu to neřekne.
Jak zvedl velké vědro na vodu a zamířil na mýtinu, kde pracovala pila. Vůz s vodou stál poblíž spolu s dalšími, ze kterých se rozděloval horký kalut a čerstvý chléb. Ten den v lese pracovala stovka mužů, deset draků a čtyřicet mezků. Byla zima, ale sucho, a vzduch byl nehybný. Práce jim šla od ruky a do tábora poslali víc než sto sáhů nařezaného a naštípaného dřeva.
Jak se těšil na návrat do Marneri. Dvouměsíční přidělení 109. dračího do Dashwoodu bylo téměř u konce a brzy se vydají zpět do města. V Dashwoodu je pak vystřídá 66. marnerijský dračí. Jak měl ve městě dívku, dívku, o kterou se ucházel už šest měsíců. Jmenovala se Kati a bylo to to nejroztomilejší stvoření na celém světě, zvlášť když mu naposledy, když byli spolu a ukrývali se v uličce za jejich spižírnou, poblíž Svatyně, dovolila, aby ji několikrát políbil. Jak vzdychl. Už jenom pár dnů a budou zase spolu. Jak jen to čekání vydrží?
Dragonýr Relkin se zastavil u vlastního draka, který ustoupil dozadu, zatímco další dub zapraskal a zřítil se k zemi. Drak, slavný Bazil Zlomený Palcát, při pohledu na čistě padlý strom spokojeně zabručel.
"A, kluk ssse přessstal ssstarat o všechny ossstatní. Je připravený ssse possstarat o draka. Kde je kalut?"
"Kalut se vaří. Hned pro nějaký dojdu."
"Kdyby kluk dělal sssvoji práci, byl by kalut tady a drak by ho měl v žaludku."
Relkin hbitě připevnil vlečný popruh kolem dalšího pokáceného stromu a uskočil z cesty, když ho velcí mezci odvlékali pryč.
"Kéž by to bylo tak jednoduché, Bazi."
"Moc na všechny ossstatní dohlížíš. Přinesss tomuhle drakovi kalut. A chleba, jessstli ho mají, a akhu."
"Akhu tady nemáme. Až do večeře žádná akha."
"Kdy bude večeře?"
"Víš, kdy je večeře. Na konci dne, zpátky v táboře."
"To je dlouhé čekání na akhu sss chlebem."

"O to bude lepší."
"To je pochybná lidssská předssstava. Drak nesssou-hlasssí."
Relkin už s velkou konví přes rameno mířil k ohradě s kalutem.
Prošel kolem pily. Poháněl ji dvanáct velkých mezků, kteří otáčeli velkým kolem, jež poháněl řetěz, vedoucí nad jejich hlavami přímo k samotné pile. Pilu tvořil rotující ocelový kotouč, který se s hlasitým kvílením prokousával kmeny stromů.
Za pilou čekaly oddíly, které dřevo štípaly a nakládaly, šedesát mužů pod velením poručíka Anglosse. Z jejich směru se neustále ozývalo bušení seker, mísící se s veselým žertováním.
Poručík Angloss mu přátelsky zasalutoval.
"Dobrý den, dragonýre."
Relkin mu pozdrav opětoval a pokračoval k ohradě s kalutem. Být důstojníkem byla nová zkušenost a on si na to stále zvykal. Samozřejmě byl velením pověřen pouze dočasně, zatímco čekali, až jim pošlou skutečného velitele. Ale v srdci přesto choval slabou naději, že ho potvrdí jako velícího dragonýra 109. marnerijského dračího. Byla pravda, že proti němu svědčilo několik skutečností. Byl mladý, ještě mu nebylo ani devatenáct, a ačkoliv sloužil v legiích čtyři a půl roku, věděl, že nikdy nikoho nepovýšili na velitelské místo dřív, než mu bylo dvacet.
Pak tu byl soudní proces, který proti němu vedli. Jeho záznamy poskvrnila krev civilisty, kupce Dooka, který zahynul na říčním člunu Relkinovou dýkou. V dlouhém procesu předcházejícího léta shledali Relkina nevinným, ale vyhrál na základě svědectví draků. Tak vznikl nový důležitý precedens. Wyverny uměly mluvit lidskou řečí a vědělo se, že jsou inteligentní a stejně jako lidé vysoko činí nad ostatními zvířaty. Přesto se takové rozhodnutí některým lidem nelíbilo. Byla to politicky citlivá otázka. Výsledkem bylo, že se Relkinovy vyhlídky na povýšení zmenšily
Chvíli myslel na dračího vůdce Turrenta, strohého a kritického, který poslední rok a půl řídil jejich životy. Turrent trochu povolil, zvláště ve srovnání s tím, jaký byl, když k nim nastoupil, ale vždy to byl přísný velící důstojník a nikdy doopravdy nebyl jedním z nich, skutečnou součástí jednotky. Relkin se samozřejmě se 109. dračím plně ztotožňoval. Sloužil v něm od jeho založení. Turrent ho varoval, že proces zničí jeho naděje na povýšení. Přesto, když odcházel, dočasně svěřil velení Relkinovi.
Teď když byl Turrent pryč, měli trochu větší volnost, s výjimkou výcviku. Relkin trval na tom, aby všichni draci i dragonýři každý den pokračovali v bojovém výcviku a jednou týdně absolvovali pochod v plné zbroji, který vždy končil rychlým kolečkem po dashwoodské překážkové dráze.
Obvyklí reptalové jako Swane a Mono, kteří byli stejně staří jako Relkin, si stěžovali, ale všichni v srdci věděli, že má naprostou pravdu. Nebyli v akci osmnáct měsíců a bylo téměř jisté, že je během nadcházejícího jara či léta pošlou na frontu k Axoxu. Bylo proto důležité udržovat dovednosti ve stejně dobrém stavu jako meče.
Relkin přemýšlel, jak se dračímu vůdci Turrentovi daří s novou jednotkou, 167. marnerijským dračím. Touhle dobou už by měl být v pevnosti Dalhousie a připojit se k nim. Jedno bylo jisté - po nějaké době s Turrentem bude v Dalhousii deset dragonýrů, kteří budou mít plné zuby leštění výstroje.
Přinesl Bazovi plnou konev, vzal si džbánek i pro sebe a zbytek dne strávil taháním pokácených stromů k pile. Mezitím se pokoušel očima kontrolovat všechny ostatní, i když mu hlásek v hlavě neustále radil, aby se uklidnil. Dokážou se o sebe postarat sami. Jeho úkolem není dělat jim chůvu. Má vlastního draka, o kterého se musí starat, a to stačí.
Konečně zazněla trubka a ukončila práci a všichni se se sekerami přes rameno seřadili k návratu do ležení.
Dashwood byl dalším táborem pro legionářskou posádku města Marneri. Byl to často využívaný pohodlný tábor obehnaný palisádou, za mnoho desetiletí používání důkladně vybavený. Jeho požehnáním byla výborná voda z křišťálově čistých pramenů.
Dříví z okolních lesů legie během zimy používala k vytápění pevnosti v Marneri a předsunutých základen. U cesty ležely obrovské hromady čerstvě nařezaného dřeva. Na druhé straně se vršilo vysušené dříví. Cesta z Dashwoodu do Marneri byla po celé délce vydlážděná a v této roční době plná vozů.
Za hromadami dřeva se vynořila velká brána, a když vcházeli dovnitř, ucítili opojnou vůni čerstvého chleba a vařící se akhy, ostré kořeněné omáčky, kterou wyverny milovaly.
Dragonýři se brzy pustili do práce a tahali drakům do Dračího domu dvoukoláky naložené vědry nudlí s hromadou akhy. Další probíhali kolem, obtížení tucty dlouhých bochníků chleba.
Z jejich vlastního pivovaru jim přivezli sudy s pivem a ty odvalili přímo k drakům, kteří seděli v neuspořádaném kruhu uprostřed dashwoodského Dračího domu a jedli a pili dosyta.
Dragonýři nechali skupinku spokojených draků věnovat se jejich nejoblíbenější odpočinkové činnosti a sami se taky pustili do jídla. Na výběr měli kotle s kouřící polentou, nudlemi a silnou kuřecí polévkou. Z pecí vytáhli další čerstvý chléb a k ochucení sloužilo máslo, citróny a sůl a pro ty, kdo měli odolné chuťové pohárky, dokonce i akha.
K zapíjení posloužil denní příděl jedné pinty slabého a jedné normálního piva.
Zabalili se do plášťů a zahřáli, zatímco se jim z těla vytrácela únava. Vypijí pivo, možná si zazpívají "Kenorskou píseň" nebo "La Lillee La Loo" a půjdou na kutě. A brzy, už jenom za pár dní, zamíří zpět do města.
Swane se pokoušel mezi mladšími chlapci sehnat společníky ke kartám. Od bitvy na Sprianském hřebeni se v jednotce objevilo pět nových tváří. Nejstarší z nováčků byl sedmnáctiletý Calvene a po něm následovali Endi z Modrých hor, Roos, Aris a malý Shutz, který byl nyní jako čtrnáctiletý v oddíle nejmladší.
Endi a Roos byli jediní z chlapců ochotní Swanovu vyzvu přijmout, ale to na několik partiček bezoku stačilo, takže se odněkud vynořily karty a byly zamíchány a rozdány.
Swane vzdychal a bědoval. Ostatní na sebe mrkli. Repertoár Swanova klamání tělem už znali. Když Swane takhle vzdychal, znamenalo to, že si myslí, že má skvělé karty. Všichni si z balíčku vyměnili karty a vsadili menší částky. Swanovo vzdychání náhle zesílilo.

"Sázím, že dostanu plný bezok," řekl Swane, jak čekali.
"Kolik sázíš?" zeptal se Endi s mazaným úsměvem. Endimu bylo jen šestnáct, ale Relkin už věděl, že je v kartách lepší, než Swane kdy bude.
"Tři mince?" řekl Swane v naději, že je tím naláká.
"Srovnávám," řekl Endi.
"Já taky," přidal se Roos, tvrdohlavý mladík z pusté seantské vrchoviny, který věděl, že v takových záležitostech se má spolehnout na Endiho vedení.
"Výměna," řekl Swane a nabídl kartu.
"Souhlas," odpověděl Endi, podal Swanovi kartu z ruky a vzal si tu, kterou Swane odložil.
Swane dál vzdychal, ale nyní to znělo upřímněji.
"Sejmi trumfy," řekl. Endi sejmul a všichni hleděli na křížovou dvojku.
"Kříže," prohlásil Roos spokojeně.
"Vykládáme," řekl Roos.
Swane začal křížovým králem. Endi vsadil trojku a Roos vyložil osmičku. Swane karty s úlevným oddechnutím shrábl.
"Jedna pro mě, hlásím bezok."
Swane zahrál kárového spodka. Endi přihodil károvou pětku. Roos se zlomyslným úsměvem vyložil křížovou čtyřku a přebil Swanova spodka.
Swanovo vzdychání bylo stále hlasitější. Endi se ho pokusil přimět, aby zvýšil sázku, ale Swane se nenechal vyprovokovat.
"Dáme si třetí kolo," řekl Roos škodolibě, ale k tomu se už Swane nedostal. Na dveře Dračího domu někdo hlasitě zaklepal a chlapec ze stájí jim sdělil, že na hlavním nádvoří tábora stojí přepychový kočár a někdo se ptá na 109. marnerijský dračí.
Podívali se na sebe. Většina střelila pohledem po Relkinovi a odvrátila se. Relkin se pokoušel na to nemyslet, ale všichni se v hloučku vydali k vratům dračího příbytku, kde spatřili, jak k nim přijíždí bílý zakrytý kočár, tažený čtyřmi koňmi. Kočí zjistil, že se tu koním příliš nelíbí. Byli neklidní, řáli a zatínali zuby do udidla, poděšení dračím zápachem.
Dveře se otevřely a vyšel z nich vysoký, dobře živený muž, oblečený ve staromódní uniformě dračího vůdce s kalhotami po kolena, vysokými botami a dlouhém kabátu se šosy. Na zastaralé čapce měl připevněný příliš velký odznak s číslem 109.
Relkinovi pokleslo srdce.
Zevnitř kočáru promluvil jemný ženský hlas. Chlapík v uniformě se otočil a chtěl něco říci. Z kočáru se ozvalo pištivé chichotání.
Dragonýři ze 109. vyvalili oči. Kdyby tohle zjistil starý velitel Toup, vypuklo by učiněné peklo. Velitel Toup vedl tábor v Dashwoodu po čertech přísně.
Obtloustlý muž v zastaralé uniformě se k nim sebejistě vydal. Na chvíli se zastavil a prohlížel si je, jako by čekal, až mu zasalutují. 109. dračí byl však příliš ohromený, než aby si vzpomněl na správné způsoby.
"Dobrý večer všem, jsem dračí vůdce Wiliger," oznámil příchozí vesele. "Přidělili mě k této jednotce jako velitele. Vím, že spolu budeme velmi dobře vycházet." Usmíval se na ně. "Jsem si tím jistý, protože vím, že tohle je ukázněný oddíl, a přísahám při Ruce, že kázeň budu vyžadovat!"
Zaraženě na něho hleděli. Manuel se probral jako první. Šťouchl Jaka do žeber, zašeptal a pak ještě jednou hlasitěji.
"Zasalutujte, vy pitomci."
Relkin se z noční můry probudil do reality, která nebyla o nic lepší. Za dalšího šeptání neuspořádaně pozdravili.
Dračí vůdce Wiliger se usmál a pozdrav jim vrátil. Z pláště vytáhl svitek a přečetl jim jmenovací dekret. Dozvěděli se, že on, dračí vůdce Wiliger, byl z moci svěřené Radě pro jmenování patřící k marnerijské druhé legii pověřen převzít velení 109. marnerijského dračího.
"Nyní provedu krátkou inspekci. Chci se s vámi všemi seznámit, jak nejrychleji to půjde."
Zírali na něho užaslýma očima.
"A pokud vám to nebude vadit, přivedu své společníky a provedu je tady. Bydlím kousek odtud, v domě své dobré přítelkyně vévodkyně z Belovy, a tak jsem si myslel, že využiji příležitosti, zajdu sem a převezmu velení. Měli jsme nádherný večírek a mí přátelé velmi toužili vidět draky."
Nevěděli, co říci. Nakonec se Relkinovi podařilo ze sebe vypravit: "Ehm, ano, pane. Samozřejmě."
Dračí vůdce Wiliger se na něj podíval. "Vaše jméno, chlapče."
"Zastupující dragonýr Relkin, 109. marnerijský dračí, pane."
Wiliger se široce usmál. "Výborně," natáhl ruku, "rád vás poznávám, chlapče, dovolte, ať vám potřesu rukou. Jste legenda. Jeden z důvodů, proč jsem byl tak šťastný, že jsem získal tohle velení."
Relkinovi vyschlo v ústech. Mužova slova měla děsivý podtón. Koupil si jmenovací dekret? Takové věci se občas stávaly, ale nikdy v dračích jednotkách. Ty měly příliš vysoké ztráty, než aby k nim nastupovali synové boháčů.
"A teď bych rád pozval své přátele dovnitř. Pomohou mi při inspekci." Nad tímhle nápadem se pobaveně usmál a oni z jeho dechu ucítili víno.
Kouzlo bylo prolomeno a dragonýři se rozeběhli k jednotlivým stáním. Měli štěstí, že draci stále ještě jedli. Měli tedy při horečnaté snaze uklidit stání dost místa. Zbroje, postroje a šicí náčiní naházeli do nejvyšších přihrádek. Zbylé vybavení, brašny, a dokonce i zbraně smetli z podlahy a lůžek a pověsili je na určené skoby.
Dračí vůdce Wiliger přivedl dovnitř své společníky, dámy Siwili a Jelene Mayro a bratra Jelene, Autura. Ženy byly oděné v kožešinách a saténu, jak měla šlechta ve zvyku. Jejich šaty při chůzi šustily a stání naplnila vůně parfému.
Některým dragonýrům vehnala červeň do tváří a jiným ztvrdil výraz, jak byli chlapci polapeni mezi ostychem mládí a

dospělou touhou. Při pohledu na stání s nahrnutou slámou pro draky a vysoko umístěnými palandami pro dragonýry, tak zvláštní a podivně sešlé místo, se všemi těmi věcmi rozvěšenými po zdech, se dámy rozhihňaly. A bavilo je Wiligerovo představení, při kterém si prohlížel výstroj dragonýrů a přikazoval, aby byly věci lépe vyleštěné. Hrál to znamenitě. To si myslel Autur Mayro a neustále vykládal, jak je Delwid Wiliger duchaplný. Podle pověsti, která jej provázela, by to byl nikdy neřekl, ale je rád, že se s ním seznámil. Takový zábavný chlapík.
Dragonýrů se pomalu zmocňovala silná nechuť.
Dračí vůdce Wiliger je poslal na výcvikovou dvoranu k přehlídce. Zformovali se. Relkin stál vpředu, zbytek v řadě, a rázně se postavili do pozoru. Pro starého dračího vůdce Turrenta to dělali tisíckrát, jednali tedy bez uvažování, což se na přehlídku hodilo.
"Och," vypískla lady Siwili ke své sestřenici, "vypadají tak divoce, sestřenko, nemyslíš?" Tichá odpověď lady Jelene způsobila Siwili záchvat chichotání.
Autur Mayro se uchechtl. Wiliger se na ně zářivě usmíval a z jeho dechu na ně vanula vůně vína a bohaté večeře.
Tváře dragonýrů zkameněly.
A pak byli náhle přerušeni. Dveře se s třesknutím rozlétly a ozvaly se těžké kroky.
"Kde je Manuel?" řekl důvěrně známý hlas, hlasitý, agresivní a neustále nabručený. Všichni byli zticha.
"Co jsssou tihle zač?" pokračoval hlas.
Dračí vůdce Wiliger a korpulentní dámy z večírku hleděly do zamračené tváře Zeleného Purpura z Ostré hory, jehož obrovské tělo se tyčilo nad nimi. Pootevřené mohutné čelisti odhalovaly řady zubů.
Všichni čtyři se sborově nadechli a podlehli dračímu tranzu. Mysl jim zastřel instinktivní děs ze čtyřtunového masožravého monstra. Nemohli se hnout.
Relkin obrátil oči v sloup. Wiliger ztuhl ještě víc než zbylí tři. Už o tom nebylo pochyb. Byla to nějaká padavka z vyšších vrstev, která nikdy v životě s draky nepracovala. Musí to být nějaký omyl. Oni byli bojový 109., pýcha marnerijské druhé legie. Jistě by je nesvěřili tomuhle idiotovi.
Uplynula dlouhá hrozivá chvíle. Dragonýři stáli v pozoru. Wiliger a jeho přátelé stáli zmrazení na místě. Zelený Purpur kysele zavrčel: "Dragonýři obyčejně nadělají víc randálu než sssmečka hyen, ale teď jsssou zticha jako ssskála. Co ssse děje?"
Relkin začal Wiligera probírat z tranzu. Hlasitě mu luskl prsty před očima a ostře hvízdl do ucha.
Swane a Manuel udělali totéž s dámami a Auturem Mayro. Jeden po druhém se probouzeli, ale Wiliger zůstával v tranzu.
Zelený Purpur se už valil zpět tam, odkud přišel, zatímco Manuel šel namíchat další akhu. Obrovská křídla měl drak složená, švihal ocasem a zem se mu třásla pod nohama, alespoň však odcházel. Dámy opět začaly dýchat a z hrdel se jim draly tiché vzlyky. Draci, které viděly na přehlídkách, nikdy nevypadali tak strašně děsivě. Autur začal ustupovat k východu.
Ve dveřích se objevil další drak. Autur před menším zvířetem s jasně zelenou kůží klopýtavě couval.
"Ještě akhu," řekla Alsebra.
"Manuel pro ni šel," odpověděl Jak.
Wiliger se probíral z dračího tranzu, ale ve chvíli, kdy se ocitl tváří v tvář dalšímu drakovi, zelenému, s pronikavým bystrým pohledem, zalapal po dechu a znovu ztuhl.
KAPITOLA 3
Glóbus se pod císařovými prsty točil tak dlouho, až se vpředu ocitl velký tropický kontinent Eigo. Císař byl sám, až na čarodějku Lessis, která stála u okna.
"Ta Stezka moci, o které jste mluvila. Řekněte mi víc."
"Vaše Veličenstvo, je zakázáno vyjadřovat se jasněji. Chápete, že je to záblesk jiných světů, jiných míst na velké sféře osudu, krůpěj možností, která navždy leží v Matčině dlani."
Přítmí a přepychově zdobené stěny císařovy soukromé pracovny jako by tlumily její slova.
"Vyhovte mi, paní, prosím."
Bledé světlo bouřkového dne osvětlilo úzkou, ustaranou tvář ženy v pozdním středním věku. Měla prosté šedé šaty a chovala se zcela klidně. Ti, kdo ji neznali, mohli jen velmi těžko pochopit její místo v dějinách.
"Vaše Veličenstvo, Stezka moci je jednou z možných cest, kterými se může náš svět dát. Jestliže dovolíme řemeslu a technice nekontrolované se vyvíjet, náš svět se po ní vydá. Na ní leží zbraně strašnější, než si dokážeme představit."
Císař se stále mračil a v očích měl zachmuřený výraz. Tyhle zprávy mu nebyly po chuti. Žena pokračovala.
"Mohu vám říci, že v Matčině dlani leží sedm mrtvých světů, světů pokrytých popelem a prachem, který pod jedovatými mračny nikdy nevychladne. Tyto světy vkročily na cestu k moci. Na začátku cesty stojí zbraně, které se nyní vyvíjejí v srdci Eiga."
Císař sešpulil rty, obrátil se ke glóbusu a prsty přejel cestu z Argonathu do dalekého Eiga.
"Zdá se to tak daleko."
"Není to dál než Czardha." Pozvedla obočí. "A to, co se tam děje, všechno vaše skvělé dílo v Czardhře zmaří."
Čelo mu zbrázdily vrásky. Czardhská mise byla ohromným úspěchem. Podepsali dohody se Zeměmi smlouvy. Obchod se rozvíjel. Spojili síly proti velkému nepříteli v Padmase a pro jednou měli iniciativu a tvrdě na nepřítele tlačili. Vsadil svou vládu na dobré vztahy se Czardhrou.
"Opravdu není jiná možnost?" Císař Pascal Iturgio Densen Asturi nevypadal rozmrzele často, ale teď bylo zřetelně vidět, jak ohrnul rty. "Na to bude potřeba velká flotila. Musíme převézt celé dvě legie včetně draků a dostatečné množství jezdců. Nevím. Můžeme odklonit tolik lodí?"
"Právě teď se v našem úřadu dohadujeme o podrobnostech. Bude potřeba šestnáct až dvacet lodí a všechny musí být

prvotřídní. Vojsko bude pryč minimálně dva, ale pravděpodobněji tři roky"
"To nám znemožní plně využít příležitosti, která se nám otvírá v Czardhře. Země smlouvy vyrábějí nové zbroje, lepší než cokoliv, co máme my. Mohou nás toho tolik naučit."
"My to chápeme, Vaše Veličenstvo. Kdyby existoval jiný způsob, jak to provést, zkusili bychom ho. Velký nepřítel poslal jednoho ze svých, samotného obávaného vůdce, aby projekt sledoval. Buduje ho v dalekém srdci Eiga. A s jeho pomocí zničí naši moc a nastolí panství hrůzy, které ovládne celý svět."
Pascal se odvrátil od glóbusu. Přešel místnost, zastavil se u dalšího okna a podíval se ven na bouří zmítaný andiquantský přístav. Déšť bušil pod náporem větru do skla. Do přístavu vplouvaly dvě bílé lodi, fregaty. V dálce, neviditelné v dešti, se v ústí Cunfshonu na kotvách snažily přestát bouři další, větší lodě.
Měl skvělou příležitost zapsat se do historie a dovést dlouhou válku s Padmasou k úspěšnému konci. Spojit se s Czardhany, ze vzájemného obchodu získat nové technologie, zahnat mágy zpátky do jejich děr a nakonec je tam zničit. Jakékoli zdržení mohlo být osudné. Před dvěma roky se jim Velký nepřítel sápal po hrdle. Nepřátelský vpád do Argonathu téměř uspěl, nebýt zuřivých obránců na Sprianském hřebeni, malé jednotky válečných draků, legionářů a domorodců ze starodávných klanů z vrchoviny. Kdyby však nebylo jich, Padmasa mohla argonathská města zničit jedno po druhém a vytlačit říši zpět na Ostrovy, jak tomu bylo v Temných časech.
Pascal si s hrůzou uvědomoval, že jestliže v této válce udělá jednu jedinou chybu, prohrají a Padmasa se jich zmocní. Vzít dvě celé legie a odeslat je na dva či tři roky pryč představovalo velké riziko. Jejich obrana byla už tak přetížená velkou snahou, kterou vyvíjeli, aby ovládli baštu nepřítele v Axoxu. Odvelet dvě legie znamenalo, že by bylo zatraceně složité udržet v pevnostech v Kenoru dostatečné síly A kdyby o ně přišli? Na takovou možnost si císař Pascal netroufal ani pomyslet.
"Vaše Veličenstvo, sám Heruta se vypravil do Eiga. Je si tak jistý vítězstvím, že opustil obránce Parnasy. Co to může znamenat?"
Pascal ji poslouchal. Pomalu přikývl. Za oknem hučely poryvy větru a prudce hnaly déšť proti krásným hradbám jeho města. Když promluvil, v hlase mu zazněl smutek. Kolik lidí v tomto velkém a děsivém tažení zemře? Kolik jich on, císař, pošle na smrt?
"Pak se tedy o to musíme pokusit. Velením pověřím Baxandera. Energie má na rozdávání, a bude ji potřebovat. Jako zástupce se bude hodit Steenhur. Podobá se Baxanderovi, ale je mladší. Budou muset být silní. V Eigu řádí strašné nemoci. Již jen tyto tropické nákazy nás připraví o mnoho mužů."
Lessis zůstávala tichá a vážná. Čarodějka měla plán, jak se s tropickými nemocemi vypořádat.
"Ztráty akceptujeme. Je to velké riziko, ale musíme je zastavit, a to rychle. Jakmile vypustí džina z láhve, už ho nikdy nedostaneme zpátky."
Císař Pascal Iturgio Densen Asturi se křivě usmál. "Vskutku, zdá se, že je to úkol pro samotnou Matčinu ruku. Poslat vojsko přes půl světa na tak vzdálené a hrozivé území - to ukazuje pýchu hodnou starých bohů."
Lessis přeletěl přes rty úsměv, ale její slova nebyla povzbudivá.
"Jestliže bude mít Heruta dost času, během jednoho století nás připraví o všechno."
"Jenom plavba po moři bude trvat měsíce." "S příznivým větrem by tam flotila mohla být za šedesát dní."
"Uprostřed zimy tak příznivý vítr nebude." "Tak za devadesát dní. Až se vylodí, bude trvat několik měsíců, než překročí Hradby Slunce a dostanou se na nepřátelské území. Máme plán. Dovolte mi ho vysvětlit. Samozřejmě bude vědět, že přicházíme, ale dokud nebudeme hluboko na území Eiga a naše čepele se nepřiblíží k jeho srdci, nedokáže nás nijak zastavit. Pokud dorazíme včas, porazíme ho a ukončíme hrozbu, kterou představuje. Pokud ne, prohrajeme, ale to se stane, i když neuděláme nic. Tohoto démona musíme dostat zpátky do láhve."
KAPITOLA 4
Příštího dne se Relkin odvážil požádat o setkání s velitelem Toupem. Ráno se chlapci ze 109. dračího dozvěděli o dračím vůdci Wiligerovi víc. Jediná dobrá zpráva byla, že se k nim ve skutečnosti měl připojit, teprve až se vrátí do města. Do té doby bude dál zastupujícím dračím vůdcem Relkin.
Relkinova hlavní připomínka, jediná, o které cítil, že ji může oprávněně přednést, byla, ehm, že se zdálo, že dračí vůdce Wiliger se pro službu s draky nehodí. Neměl s nimi žádné zkušenosti a velmi snadno podléhal dračímu tranzu. Draci nebudou dobře vycházet s osobou, které nahánějí hrůzu. Snad tady došlo k nějaké chybě?
Toup na něj dlouho upřeně hleděl a pak bouchl dlaní do stolu.
"Tohle se mi nelíbí, dragonýre, a varuji vás, že takové porušování kázně nebudu trpět!" Na chvíli zaváhal. "Vím, že jako voják říše máte zatraceně dobrý záznam. To je jediný důvod, proč vás odsud nevyhodím a nevznesu proti vám obvinění."
Relkin čekal, zatímco se do něj zavrtával pohled velitelových šedých očí.
"Přijďte za mnou zítra. Podívám se na to."
Nazítří hned po obědě zavolali Relkina do velitelovy kanceláře. Toup se tvářil neobvykle vztekle. Brzy bylo jasné proč.
"Ten chlap Wiliger je teď váš dračí vůdce. Je to oficiální a bylo mi řečeno, že teď už s tím nejde nic dělat. Na královnině dvoře má velké slovo. Jeho otec je jeden z nejbohatších marnerijských obchodníků."
Relkin měl poslední zoufalý argument. Manuel provedl jistý průzkum.
"Chtěl bych požádat o přezkoumání jeho jmenování, pane, na základě toho, že dračí vůdce Wiliger zřejmě nikdy v dračích jednotkách nesloužil. To znamená, že nebyl v legiích. Odstavec třicet osm stanoví..."
"Mlčte!" Toup bouchl do stolu. "Jste drzý, pane! Dračí vůdce Wiliger byl přeložen od 4. marnerijského regimentu. Teď se vraťte ke své práci, dragonýre, a ať už vás během vaší zdejší služby nevidím."
Ohromený Relkin vyklopýtal ven. Toho člověka přeložili z elitního regimentu k dračí jednotce! To bylo neslýchané. Starého Toupa celá záležitost zjevně rozčílila. Kupování hodností bylo zlo, proti kterému legie bojovaly, ale občas bylo

nutné je přijmout. Až doposud si nikdo nekoupil místo v dračích jednotkách. Po pravdě se o to ani příliš mnoho lidí nepokoušelo, protože dračí jednotky tvořili obrovští neotesaní draci a s nimi stejně neotesaní osiřelí chlapci, kteří byli do armády odváděni v sedmi letech.
109. dračímu skončila služba v lesích a zasněženou zimní krajinou vyrazil do Marneri. Po sněhové bouři se oteplilo a sníh tál, ale cesty byly dobře vydlážděné a poměrně čisté a suché, takže se pohybovali dost rychle. Každé dvě hodiny dělali krátkou přestávku na kaši pro draky a kalut pro všechny.
V polovině cesty se setkali s 66. marnerijským dračím, který mířil opačným směrem. Jednotky se během služby v Marneri navzájem doplňovaly. Zatímco bude 109. ve městě, 66. se utáboří v Dashwoodu.
66. neměl žádné novinky. Všichni v marnerijské pevnosti čekali na zprávu, kdy je pošlou do Axoxa. To, že na ně letos přijde na frontě řada, pokládali za naprosto jisté. Jedinou otázkou zůstávalo, jestli odpochodují do Razaku a ve člunech poplují po proudu Argo, nebo se nalodí v Marneri a poplují do Kadeinu jižní cestou přes Hrdý průsmyk nad Arneis a po řece Lis.
Do zasněženého Marneri vpochodovali vězňní bránou hodinu po setmění a ve světle pochodní zamířili k Dračímu domu, kde se znovu usadili v důvěrně známých stáních. Na příslušné skoby pověsili pláště, přilby a velké meče, zatímco štíty naskládali na hromady u zdí. Po vydatné večeři se draci vydali k vodní nádrži, aby se připojili k místním legionářským mistrům, vedeným mocným Vastroxem. Tito mistři pomáhali cvičit všechny mladé draky, kteří prošli Dračím domem, a vždycky bývalé žáky rádi viděli. Přivítali dokonce i Zeleného Purpura z Ostré hory, jediného draka v legiích, který neprošel výcvikem v jednom z devíti Dračích domů v Argonathu.
Dragonýři se vybalovali a zabydlovali. Na Relkina čekal poštovní svitek. Dopis od Eilsy, dcery Ranardovy z klanu Wattel, které již osmnáct měsíců patřilo jeho srdce, i když většinu toho času strávili v odloučení.
V dopise mu Eilsa vylíčila poslední novinky z jejího života, problémy se setbou a sklizní ovsa v příliš deštivém roce a potíže s porodem v rodině. Stará Margiana stále umírala. Houževnatá devadesátiletá žena si s umíráním dávala načas. Když se s ní Relkin seznámil, umírala už víc než rok. Eilsa si jako vždy přála, aby nebyla dědičkou svého statečného otce Ranarda, nemusela zůstat v pahorcích klanu Wattel a mohla se vrátit do Marneri a být s Relkinem.
Relkin na chvíli zavřel oči a představil si takový život. Eilsa, žijící někde ve městě Marneri. Každý den být spolu. Jaké blaho!
Těch osmnáct měsíců dopisování udělalo s jeho psaním zázraky a Relkin teď rychle napsal odpověď, ve které vysvětlil, že jsou oba s drakem zdraví a v pořádku zpátky v Marneri a že jeho dočasné velení jednotce skončilo. Nyní byl obyčejný dragonýr první třídy, a ne vrchní dragonýr velící oddílu. Mnohokrát Eilse vysvětloval, proč existuje tak zmatené názvosloví a proč se obyčejným chlapcům z jednotky i mužům, kteří dračím oddílům velí, říká dragonýři. Pokud tedy nebyli povýšeni na dračí vůdce, což byla hodnost odpovídající kapitánovi pěchoty. Krátce se zmínil, že mají nového dračího vůdce. Jako vždy jí sliboval nehynoucí lásku. Krátký list odnesl do legionářské poštovní kanceláře. Všichni v legiích měli poštu zdarma, což byla výsada, kterou osiřelí dragonýři využívali jen zřídka.
Venku v ulici U věže se zastavil a zamyslel. Nebe teď bylo jasné a v chladném vzduchu se mihotaly hvězdy. Byl unavený, ale příliš rozrušený, než aby šel spát. Cítil příliš velkou zlost ohledně nového dračího vůdce, a navíc mu pokaždé, když dostal dopis od Eilsy, bušilo srdce celé hodiny Myslel na ni a přál si, aby mohla být s ním. Obrátil se a zamířil dolů do města. Sníh z chodníků byl odházený a během dne se z velké části rozpustil, ale zbytky pod vlivem klesající teploty ztuhly.
Prošel přes kopec Foluran, takzvanou Čtvrtí boháčů s pěknými pěti a šestipodlažními domy s bílým štukem. Pak přešel Širokou ulici plnou obchodů a vyrazil do přístavu.
Světlům města zářila v odpověď světla několika tuctů lodí kotvících v přístavu. Všiml si, že ve vnějším přístavu kotví jedna z ohromných bílých lodí z Cunfshonu. Zdálo se, že se světla z jejích luceren rozpínají nad celým přístavem.
Jeho cíl ležel v úzké postranní uličce. Převážnou část návštěvníků hostince Modrý medvěd tvořili námořníci a občas ho navštěvovali i legionáři. Nic by Relkina nepotěšilo víc než tiše sedět u baru a poslouchat, jak skupinky námořníků vyprávějí historky ze světa. Protože sám dvakrát podnikl dlouhou výpravu za hranice Říše růže, trochu širý svět poznal. Toužil poznat i zbytek. Často myslel na to, že kdyby přišel o Bazila - a válčení je nebezpečné povolání - hledal by další životní pouť na moři jako námořník na palubě jedné z bílých lodí.
Místnosti uvnitř Modrého medvěda byly prohřáté ohněm z krbu a plné lidí. U baru si objednal pintu piva a rozhlédl se po tlačenici. Kývnutím se pozdravil s dragonýry Givensem a Weevem, kteří se starali o mistry Gerunta a Xaunce. Zahlédl dva legionáře - podle černých prýmků, které měli na šedých pláštích, to byli muži z Prvního regimentu, jak se v rohu hrbí nad partií kostek.
Dragonýr Weeve přišel k pultu objednat rundu.
"Dobrý večer, dragonýre Relkine, mrzelo nás, když jsme se doslechli, že jste přišel o povýšení na velícího dragonýra."
Relkin se ze všech sil snažil vypadat nenucené. Weeve potřásl hlavou. "Pokud jde o mě, myslím, že je to pěkná špína. Nevím, o co tomu bláznovi může jít, jenom doufám, že nejde o chlápka, který má rád kluky v posteli."
"Jestli mu jde o tohle, procitnutí nebude šťastné. Ale něco mi říká, že o tohle tady nejde."
Weeve zvedl obočí, ale Relkin nic víc neřekl.
"Dobrá, jsem si jistý, že k tomu máte důvod. Mimochodem, slyšel jste, že s přílivem připlul Ječmen?"
Velká loď tam venku byl tedy Ječmen, největší ze všech bílých lodí s tonáží tři tisíce tun, královna oceánů.
"Cestou dolů z kopce jsem ji viděl."
"Říká se, že na ní všichni odplujete. Pěkně narychlo, za dva dny."
Relkin se zatvářil překvapeně. Nic takového neslyšel, ovšem byl nahoře v Dashwoodu, kde byli poněkud odříznutí.
Weeve zavtipkoval o proslulém nedostatku tepla na dashwoodských záchodcích a pak zvážněl.
"Slyšel jsem taky, že to nebude to, co byste si myslel."

"A to je co?"
"No, zaslechl jsem, že si budete balit výbavu do tropů, ne do zimy."
Relkinovo obočí vylétlo vzhůru. Weeve se usmál, dotkl se ukazováčkem nosu a pak zvedl dva džbánky se silným pivem a vrátil se zpět ke svému příteli Givensovi.
Relkin, ztuhlý překvapením, zůstal sedět. Výstroj do tropů? Pak tedy přece jen nepůjdou do Axoxa.
Ledaže by se Weeve mýlil. Jednou z prvních lekcí vojenského života bylo, že dokud nedostanete rozkazy, jsou řeči pořád jen řeči. Relkin byl stále rozhodnutý sehnat ty druhé vložky do plášťů. Kdyby je nepotřeboval, mohl je vždycky schovat v Dračím domě, ale pokud by se vydali do Axoxa, pak by opravdu chtěl jedny navíc mít. Pochod ze západního břehu velké řeky k pohoří Bílé kosti bude dlouhý a studený a celá cesta povede přes rovnou step Ganu. Ze severu bude vát pronikavý zimní vítr.
Relkin zjistil, že už pivo dopil. Chvíli hleděl na džbánek a potlačoval pokušení dát si silné pivo. Místo toho si objednal jedno slabé. Ještě ho čekal kus práce na výstroji včetně šití ve světle svíček. Jedna věc, o kterou nestál, bylo, aby ho nový dračí vůdce nachytal. S dračím vůdcem Turrentem Relkin zpočátku zažíval velice zlé časy. Turrent na něj skutečně silně tlačil - ze žárlivosti, nebo to tak alespoň vypadalo. Relkin tím nechtěl znovu projít.
Usrkl pivo a znovu se posadil na dřevěnou lavici u baru. Lavice byla oboustranná a za ním se hlasitě bavili nějací námořníci. Mluvili o zázracích, které všichni viděli na dalekém pobřeží Bakanu. Poslouchal o plovoucích městech, snových drahokamech a bitvě mezi čaroději, během které spolu ve vzduchu zápasily růžové bubliny a modrá mračna. Mluvili o všem možném a Relkin se v myšlenkách zatoulal pryč. Zvon odbil tři hodiny před půlnocí a Relkin se s trhnutím probral z představ, ve kterých spolu Eilsou dcerou Ranardovou, odplouvali na vlastním škuneru.
Když vyšel ven, zjistil, že z Věžové hory vane studený vítr. Přitáhl si cíp pláště k tělu a zapnul knoflíky. Dláždění místy pokrývaly vrstvy ledu. Při pokusu vyhnout se jednomu takovému místu na rohu Široké ulice málem pod lucernou u svíčkařova krámu narazil do rychle kráčející postavy.
S výkřikem poznání se objali a vzájemně se poplácali po zádech.
"Při dechu, mladý Relkin. Nevěděl jsem, že už jste se vrátili do města," řekl kapitán Hollein Kesepton.
"Dorazili jsme dnes. Věřte mi, taky jsme se na to těšili. Měsíc v zimě nahoře v Dashwoodu byl dlouhý. Nasekali jsme hodně dřeva."
"A nejspíš taky dostali pořádnou chuť k jídlu. Zítra dostaneš pozvání k Tarchům. Bude hostina."
"Těším se na to, pane. A jak se má paní Lagdalen a dítě?"
"Dobře, dobře, úplně kvete a Laminna se naučila pár nových slov. Zjistíš, že se změnila."
"Čekal jsem to, pane."
Hollein kráčel vedle něho a svižně vyšli na kopec. Účinky piva rychle pominuly. Relkin se zeptal na zvěsti, které slyšel od Weeva. Hollein to zlehčoval, ale Relkin měl pocit, že jeho bezstarostnost zní poněkud falešně. Důležité věci nemusel Relkinovi nikdo říkat dvakrát. Napadlo ho, že nechtějí, aby o tom dragonýři mluvili. A nakonec mu to kapitán Kesepton i potvrdil.
"Zaslechl jsem, že se děje něco neobvyklého, ale jde o ožehavou akci, která se co nejvíc utajuje. Nejlepší by bylo, kdyby se tahle zpráva v Dračím domě příliš neroznesla, rozumíš?"
Relkin přikývl. "Rozumím."
Kesepton změnil téma.
"Mrzelo mě, když jsem se doslechl, že ti nenechali hodnost velícího dragonýra. Pokud jde o mě, myslím, že je to pěkně špinavá záležitost."
"Ujišťuju vás, pane, že mu to nebudeme ztěžovat."
"Hm, budeš muset na některé své přátele dohlížet, například na Swana z Revenantu. Pokud je někdo horká hlava, tak on."
"Naučili jsme se pár figlů, jak starouše Swana uklidnit."
"Mizerná záležitost, ale budete se s tím muset smířit. Samozřejmě že pokud je to úplně beznadějný případ, bude to každý brzy vědět a vymění ho. Slyšel jsem, že je docela statečný. Vedl šílený útok, díky němuž jsme v bitvě o Cudburnské mělčiny dobyli zpět klíčovou pozici. Říká se, že ten den bojoval statečněji než lev."
"No, o jeho odvaze nepochybuju." Relkin si vzpomněl na Wiligerův výstup v Dashwoodu. Objevit se tam s přítelkyněmi a troufnout si provést inspekci 109. dračího vyžadovalo jistý druh odvahy.
"Ne, pane, o jeho odvahu strach nemáme, ale o jeho úsudek. Nikdy v životě s draky nesloužil."
"Při dechu," zamumlal Kesepton a tvář mu potemněla.
Před Strážní věží se rozloučili. Hollein se vydal vzhůru k velkému domu Tarchů, kde bydlel s Lagdalen a dítětem, zatímco Relkin zabočil doprava Dračí bránou a sešel po schodech k Dračímu domu.
Když vešel dovnitř, dal se do klusu. Šel pozdě a poslední jídlo už bylo rozděleno. Kuchaři už umývali nástroje a připravovali věci k dalšímu vaření. Ohně byly na noc uhašeny.
Vzadu ve stání našel Bazila, jak dojídá mísu kaše.
"Ale, zatracený kluk je konečně zpátky. Kaše není dobrá a není dossst akhy."
"Omlouvám se, potkal jsem na ulici kapitána Keseptona a příliš jsme se zapovídali."
"Pche, nikdy jsssi nebyl dobrý lhář. Tenhle drak cítí z tvého dechu pivo."
Wyverní nos se zaručeně nedal ošálit. Relkin se začal věnovat výstroji. Při posledním tréninku se poškodily některé cvočky na joboquinu a bylo třeba se na ně podívat. Joboquin tvořil základní součást dračího brnění. Byla to kazajka bez rukávů, tvořená koženými řemeny, vybavenými knoflíky, přezkami a očky, pomocí nichž se upevňovaly další části dračí výstroje, včetně pancíře, pochvy na meč, pláště a batohu, který nesl drak za pochodu.
Drakovi něco leželo v hlavě. Postavil dočista vyškrábanou mísu, olízl lžíci a vypil poslední vědro piva. Avšak místo

aby se jako vždy natáhl k pořádnému dlouhému spánku, dál se krčil v rohu a líně se škrábal na bocích a vzadu na silném krku.
"O co jde?" zeptal se Relkin.
Bazil vyvalil oči. Jak to, že dragonýři vždycky vědí, že draci něco potřebují? Pro draky to byla záhada.
"Podívej, přede mnou to neutajíš, vím, že se něco děje, jinak už bys ležel a chrápal."
"Při ohnivém dechu..." začal. "Potřebuju jissstý druh ryby, velké ryby. Potřebuju tu rybu pečenou."
"Jaký druh ryby?"
"Říkáme jí kladivoun. Znáš ji?"
"Samozřejmě. Má strašnou pověst. Žralok, který se drží za loděmi blízko pobřeží."
"Říká ssse, že ssseżerou cokoliv, ale sssami jsssou dobří k jídlu, když ssse pořádně upečou."
"To bude drahé."
"Máme nassspořenou ssspoussstu ssstříbra. Nežádám o něho jen tak."
"Ano, já vím."
Relkin to chápal. Šlo o neustálé soupeření mezi Bazilem a Zeleným Purpurem. Od toho dne, kdy přišli do Marneri, si Zelený Purpur z Bazila utahoval kvůli údajně fádní chuti ryb a dalších mořských živočichů. Draci jedli v Marneri ryby dvakrát týdně a také měkkýše, dušené nebo v polévkách.
"Dobře, zítra se podívám na rybím trhu. Uvidíme, co najdu."
"To by bylo dobré." Dvě a čtvrt tuny vážící drak se uvelebil na hromadě čisté slámy, zabírající dvě třetiny stání. Dovnitř strčil hlavu Manuel. Bazil začal chrápat; obrovské břicho se v dokonalém rytmu zvedalo a klesalo.
"Draci už leží."
"Díky, že ses stavil. Ehm, mluvil jsem s kapitánem Keseptonem."
Manuel se nedůvěřivě zamračil.
"Ne, opravdu." Nedůvěřivý výraz přetrvával. "Dobře, máš pravdu, byl jsem dole u Modrého medvěda."
"Jo. No, po dračím vůdci Wiligerovi není zatím nikde ani stopy."
"Díky bohům za to."
"Ty a ti tví bohové. Poděkuj Matce a dost."
"Ne po Sprianském hřebeni. Ten den za nás házel kostkami sám starý Caymo."
"Když jsme tam byli, tvrdil jsi něco jiného."
"No, při zpětném pohledu to vypadá dost jasně."
Dokonce už když to Relkin říkal, věděl, že tomu sám nevěří.
"Než přijde tvůj čas, Relkine, bude z tebe zoufalá."
"Myslím, že už je."
"Doufám, že se do toho někdo vloží a zastaví to. Než sem dorazí."
"Vysvětlil jsem ti, co říkal Toup. Nedá se s tím nic dělat. Chvíli ho budeme mít na krku, s tím se musíme smířit. Kapitán Kesepton říkal, že pokud se předvede jako zjevně neschopný, převelí ho."
"Spíš se bojím, že bude schopný právě tak málo, aby to ještě stačilo, a zůstane nám na krku, dokud se nestane něco mimořádného."
"Kdo ví, třeba se ukáže, že je lepší, než si myslíme. Kapitán říkal, že během invaze v bitvě na Cudburnských mělčinách bojoval hodně statečně."
Museli se spokojit s touto chabou útěchou. Manuel se vrátil do svého stání a k menším úkolům, které bylo třeba provést, zatímco jeho drak, Zelený Purpur z Ostrých hor, jediný divoký drak, který kdy sloužil v argonathských legiích, hromově chrápal.
Relkin se vrátil ke zpevňování poškozených cvoků a přemýšlel o novém dračím vůdci. Život pod starým dračím vůdcem Turrentem byl dost tvrdý, ale tohle by mohlo být desetkrát horší.
Když skončil s opravováním cvočků, vyklouzl ven a naposledy obešel Dračí dům, aby se ujistil, že je vše v pořádku. Všichni spali. Zhasl velkou lampu uprostřed síně a natáhl se na palandu.

KAPITOLA 5

Probudili se do dne s pochmurnou šedou oblohou, studeným severním větrem a zřetelnou hrozbou dalšího sněžení. Když Relkin scházel dolů pro horký kalut a vědro vody, z ohniště ve středu Dračího domu už šlehaly plameny. Rychle se rozhlédl a zjistil, že dračí vůdce Wiliger stále nedorazil a ani neposlal žádnou zprávu. To znamenalo, že Relkin měl stále velení, takže využil příležitosti, aby všechny přiměl ujistit se, že mají v pořádku výstroj a všechny kovové součásti jsou vyčištěné a naleštěné. Nechtějí přece, aby si nový dračí vůdce myslel, že jsou parta lajdáků. Reakce byly různé, od mírně nevrlých až po drzé, ale všichni chápali, oč jde. Samozřejmě už naleštili každý kousek mosazi i oceli a několikrát zkontrolovali celý dlouhý seznam předmětů, které musel každý drak i dragonýr mít, ale uznávali, že v téhle chvíli je lepší se ujistit dvakrát.
Zvon oznámil snídani a dragonýři se vydali pro ohromné kotle ovesné kaše s máslem a solí. Vrátili se pro bochníky čerstvého chleba a slaninu, kterou draci při pobytu v Marneri dostávali obden a kterou milovali a pojídali po celých kusech, pečenou na středně horkém ohni.
Po snídani dostal Relkin pozvání, aby ještě ten den povečeřel s rodinou Tarchů. Lagdalen trvala na tom, aby přišel. Relkin neměl důvod odmítnout a pověřil Manuela, aby ho během večera zastupoval. Pozvali by i Bazila, ale Strážní věž nebyla postavena tak, aby drakům umožnila vejít dovnitř. Jejich přítelkyně Lagdalen Tarcho však slíbila, že ho velice brzy navštíví.
Relkin celé ráno pilně pracoval. Zkontroloval všechny mosazné součástky a ještě je na poslední chvíli vyleštil. Poté přišla na řadu ocel, nejprve pochvy mečů a pak čepele a řemdihy. Přinutil draka, aby půl hodiny klidně seděl, a

ještě jednou mu opiloval drápy a vyleštil je, aby se dokonale leskly. Všechny draky napomenuli, aby po zbytek dne nedělali nic divokého. Na jejich drápech nebude dnes ani škrábnutí, natož praskliny nebo naštípnutí. Konečně byl Relkin hotov a nechal draka odejít k vodní nádrži.
Dopoledne se Relkin vydal ven a v závanech mrazivého větru rychle kráčel k přístavu. Všiml si, že se k Ječmenu připojila další bílá loď, jen o něco menší než samotný Ječmen. Ve větru poletovaly sněhové vločky. Dvě bílé lodě mohly naložit celou legii, i když bez koní a všichni by byli pěkně namačkaní. Relkin přemítal o šeptandě. Ať už byla pravda jakákoliv, na obzoru se zjevně vynořovala nějaká výprava. Budou s wyvernami muset pořádně zapracovat ve věci kázně na moři. Nejlepší by bylo, kdyby během plavby draci zůstávali co nejvíc v podpalubí. Vůně moře probouzela touhu zděděnou po předcích a vždy zde bylo nebezpečí, že wyverny zdivočí.
U přístavu zahnul doprava a vydal se oklikou k rybárně, širokému dlážděnému pruhu podél nábřeží, kde kotvila městská rybářská flotila. Naproti lodím stála řada pevných tří a čtyřpodlažních domů, kterým uprostřed dominoval ještě větší dům s velkou vstupní branou, nyní otevřenou. Prošel zívajícím vchodem a obklopila ho vůně rybího trhu. Zpocení přístavní dělníci přesouvali velké desky ledu, na kterých ležely hromady tresek z mělčin Cunfshonu a tuňáci a mečouni ze Zářivého moře. Na dalším kusu ledu vezli kolem platýse, který byl dost velký, aby mohl dragonýra spolknout.
Skupinka hřmotných mladíků kolem za ohlušujícího klapání protlačila řadu vozíků, naložených káděmi slanečků. Relkin zahlédl jejich zarudlé tváře, uslyšel veselé škádlení, které zahrnovalo i několik urážek směrem k němu, jichž si vůbec nevšímal, a chvíli uvažoval o tom, jaké to asi je být jedním z nich. Žít tady ve městě jako civilista, vyrůstat s matkou a otcem a mít v životě pevné místo. Tak moc se to lišilo od jeho vlastního života, že to dokonce mělo romantický nádech. Vyptával se u stánků po stranách tržiště, ale v těchto dnech byli kladivouni v Dlouhém průlivu vzácní. Stejně je nikdo příliš nelovil a na trhu se objevovali jen výjimečně.
"Není po nich poptávka," slyšel několikrát.
"Lidožrouta? Ne, synku, toho nemáme. Příliš výrazná chuť. Nikdo je nemá rád."
Když zkusil štěstí s několika kapitány rybářských lodí a na žádného kladivouna nenarazil, opustil tržiště a vydal se zpět na kopec do Dračího domu. Sníh nyní padal stále hustěji, a vítr se zdál být dokonce ještě chladnější.
Při obědě řekl drakovi o svém neúspěchu. Bazil nijak nereagoval, což působilo zlověstně. Relkin si uvědomil, že se nachází ve společnosti velice rozmrzelé wyverny
Draci měli po obědě trénovat. Dnes je při tom sledovali znepokojení dragonýři, kteří dávali pozor na sebemenší naštípnutí drápu, zatímco draci prováděli obvyklá cvičení s mečem a štítem, drtivě útočili na velké figuríny trollů a sekali hluboko do terčů z měkkého dřeva.
Když výcvik skončil, dragonýři si od draků vzali joboquiny, meče a štíty, Mohutné bestie se s neustálým reptáním vrátily do nádrže a chlapci se rozběhli za vlastními záležitostmi.
Relkin prozkoumal hlubiny své truhly a oblékl si nejlepší modré kalhoty, boty pro zvláštní příležitosti a společenský dragonýrský kabát. Na pravé straně hrudi měl na kabátě tři řady stužek, které nahrazovaly skutečné medaile. Čtyři bílé stužky za jeho stříbrné Polní hvězdy, pět šarlatových za Bojové hvězdy a k tomu čtyři zvláštní vyznamenání včetně zelenobílého za Legionářskou medaili cti a zlatého čtverce s černým kruhem za Legionářskou hvězdu, nejvyšší vyznamenání, které mohla legie udělit. Samotné medaile ležely v bezpečnostní schránce, uložené u proviantního důstojníka Dračího domu.
Na hlavu si posadil marnerijskou čapku, modrou s rudým lemováním, a k pasu si připnul nejlepší dýku v pochvě vyleštěné tak, až to nahánělo strach.
Pak vyrazil ke Strážní věži. Prošel přízemím, které bylo otevřeno pro veřejnost, ukázal strážím pozvánku a byl vpuštěn dovnitř. Vyšplhal se k příbytku Tarchů a širokými dvoukřídlými dveřmi vešel do vkusně vyzdobené chodby s bíle omítnutými stěnami a rudými dlaždicemi na podlaze. Prošel kolem řady portrétů předků, kterých jen v této jediné chodbě bylo alespoň dvacet, a ve dveřích do přijímacího salónu se setkal s Lagdalen.
Objali se, jako by byli bratr a sestra, což skutečně určitým způsobem byli. Sloužili spolu v legendárním tažení do Tummuz Orgmeen. V jednu chvíli tam tehdy zůstali sami, ztraceni v temnotě pod strašlivým městem; všichni jejich společníci byli zajatí nebo mrtví a společnost jim dělala jen umírající čarodějka.
Lagdalen mu pěstí poklepala na hruď.
"Vyrostl jsi v muže, Relkine z Quosh."
"A ty jsi matka nejkrásnějšího dítěte v celém Marneri, Lagdalen dračí kamarádko."
"Pst! Uslyší tě, jak ji chválíš, a probudí se, a my jsme ji právě uložili. Naše Laminna je ve dvou a půl letech poněkud náročná. Věř mi, máme co dělat, abychom ji uspokojili."
Objevil se kapitán Kesepton a Relkinovo zasalutování odbyl mávnutím ruky. "V těchto zdech si můžeme salutování odpustit, příteli. Pojď, musíš se seznámit se společností."
Lagdalen jej představila svému otci Tommasovi a matce Lacustře. Oba se zajímali o to, jak se má drak se zlomeným palcátem.
"Opravdu bych si přál, aby tady mohl být," řekl Tommaso. "Doufám, že ho během léta budeme moci pohostit a osobně jej přivítat v našem domě v Gatchby."
Pokud odplujeme někam pryč, není moc velká šance, pomyslel si Relkin, ale usmál se a co nejzdvořileji odpověděl. "Vím, že by byl pozváním poctěn. On ale bývá velice hladový. Víte, co by to mohlo znamenat."
Tommaso se rozesmál. Sloužil ve věži více než dvacet let, ale kdysi bojoval s legiemi v Kenoru a věděl, jak hladový může drak být.
"Měla bys mu raději naslouchat, matko, nemyslím, že jsi někdy podávala večeři wyverně. Vždyť pouhá jedna wyverna by dokázala spořádat celou tuhle hostinu!"

"Ale jdi!" odvětila, "můžeme si dovolit nakrmit jednoho draka, ať už bude chtít cokoliv." Chvíli hleděla na Relkina. "A tenhle mladý muž vypadá hladově. Myslím, že vás v legii dost nekrmí."
Při těch slovech Relkin, Hollein Kesepton i Tommaso vybuchli smíchy, protože dobře věděli, že jídla je v legiích ohromné množství, i když jde jen o základní potraviny.
Zavedli Relkina dovnitř a představili ho několika strýčkům, Lagdaleninu mladšímu bratru Rozertovi, usmívajícímu se patnáctiletému, dobře živenému chlapci, a tetě Solomii a dalším dámám z příbuzenstva Lagdaleniny matky Lacustry.
V místnosti stál dlouhý stůl a Relkina posadili vpravo na konci vedle Tommasa a Holleina Keseptona. Proti němu seděli strýc Iapetor a mladý Rozerto. Servíroval se sýr heggeli s oplatkami a limetami a bílým vínem z Kadeinu připili na zdraví císaře. Následoval talíř s ústřicemi a pak pečený bělokur, servírovaný s lehkým červeným vínem z Minuendu. Relkin si tajně povolil řemen o jednu dírku. Pro dragonýra, který obvykle večeřel nudle a zeleninu, to byla skutečně vzácná hostina.
"V přístavu je další velká loď, strýčku?" zeptal se Rozerto.
"Ano, synovče, Oves, a je to krásná podívaná. Sám jsem na ní sloužil, když byla úplně nová."
Strýc Iapetor celý život pracoval jako námořník a do výslužby odešel poté, co odsloužil šest let v hodnosti kapitána bílé lodě Chmel, která měla tonáž tisíc tun a sto padesát členů posádky.
U stolu se o poslání Ječmene a Ovsa hodně spekulovalo. Nejrozšířenější názor byl, že lodě poplují do Kadeinu přes města Bea, Pennar a Ryotwu, v každém naberou muže a draky a do Kadeinu dovezou velké vojsko, možná dvě legie. Tato armáda se vydá do Axoxa a bude tvořit jádro mohutného útoku, který je plánován na léto a celé dlouhé obléhání ukončí.
Relkin si všiml, že Hollein Kesepton se této debaty účastnil pouze úsměvy a přikyvováním. Přistihl se, že přemýšlí o tropické výstroji. Při výpravě do Ourdh před několika lety proviantní důstojník legie zavedl nové lehké oblečení místo vlněného, které se obvykle nosilo v Kenoru. Relkin takovou výstroj míval, včetně speciální lehké pláštěnky pro draka, vyrobené ze skvělého plátna z Cunfshonských ostrovů. Někdy potom ale většina výstroje zmizela. V roce invaze a bitvy na Sprianském hřebeni se toho hodně ztratilo. Dračí vůdce Turrent tropickou výstroj nikdy nekontroloval a Relkin si novou nepořídil.
Po bělokurech následoval první z hlavních chodů, skvělý horký závin s telecím masem, čtyři palce silný a čtyři stopy dlouhý.
Zatímco mladý Rozerto upíjel druhý pohár ředěného vína, postupně se osmělil. Začal Relkina zasypávat otázkami o dračích jednotkách. Zdálo se, že jej zajímá především boj, o kterém si myslel, že je pro muže tím nejvíce vzrušujícím a nejčestnějším povoláním. Chtěl vědět, jaké to je bojovat v bitvě bok po boku s wyvernami.
Relkin namítl, že dragonýři bojují zpoza draků a že jejich nejdůležitější starostí často je, aby se přikrčili, když kolem letí dračí meč. Ve skutečnosti umírali dragonýři obvykle tak, že je rozmačkal drak nebo jim dračí meč usekl hlavu.
Chlapce to naplnilo posvátnou úctou. Pokradmu sklouzl pohledem po třech řadách stužek na Relkinově kabátu.
"Jak jste získal tolik vyznamenání?" nedokázal se nakonec ovládnout.
S ústy plnými telecího zvedl Relkin hlavu.
Přestože byla Rozertova otázka poněkud nezdvořilá, přitáhla pozornost strýce Iapetora, dokonce i když se Tommaso na svého nejmladšího potomka zamračil, že se čestného hosta vyptává na něco takového.
Relkin spolkl telecí a dal si doušek vynikajícího sprianského vína. Iapetor a jeho sousedé po levici na něj hleděli s očekáváním. Chtěli slyšet nějakou odpověď.
"Sloužím v legiích čtyři roky. Prostě se to tak seběhlo, že jsme měli hodně práce."
"Práce? Myslíte válečná tažení," řekl Rozerto. "Všechny ty stříbrné stužky jsou za tažení. Tolik vím. A ty červené jsou za bitvy." Rozerto se obrátil k otci. "Tatínku, to je tak vzrušující. Chci vstoupit do legií a jít do války."
Relkin v chlapcových očích viděl nadšení. Z jeho naivity jej zamrazilo. Promluvil ostře a chladně.
"Takové vzrušení by se vám nemuselo líbit. Válka není o slávě. Je o zabíjení a umírání. Není to něco, čeho si užíváte."
Možná to znělo tvrději, než měl v úmyslu. Jenom prostě v malých i velkých bitvách ztratil tolik mladých přátel. Chlapců ne o moc starších než Rozerto.
Rozerto protáhl obličej.
"Ale škola je tak nudná. Chci utéct na moře nebo se stát dragonýrem."
Když Relkin přemýšlel o slovu "škola", pociťoval ve skutečnosti touhu. Ve škole v Quosh strávil pouze dva roky a vždy svého nedostatečného vzdělání litoval.
Všichni ostatní se ale smáli. Chudák Rozerto se začervenal.
"Do dračích jednotek přijímají jenom sirotky, mladý Rozerto," řekl strýc Iapetor vlídně.
Kesepton ho opravil.
"Vlastně se mohou přihlásit i jiní chlapci, ale musí projít výcvikem na akademii. Nedávno začali přijímat více nováčků. Dragonýři jsou potřeba víc než kdy jindy"
Tommaso se usmál, ale v očích měl neklid. Po soužení, kterým prošel kvůli své dceři Lagdalen, se o syna bál.
"Promluvíme si o tom jindy, Rozerto. Máš rezervované místo v důstojnické přípravce. Očekáváme, že se pokusíš získat místo u Prvního regimentu, abys kráčel v mých stopách."
Rozerto vypadal sklesle. "Já vím, tati."
Rozhovor se na okamžik stočil k výbornému červenému vínu, které pili.
"Je sprianské, z roku velké bitvy," řekl Tommaso.
"Ze šťastné vinice, toho dne jich bylo tolik zničeno."
"Draci jim pošlapali hrozny," řekl Iapetor.
"A taky trollové a obři. Obraz bitvy, který visí v dražební síni, je velice zřetelný," řekl jeden z mužů po Relkinově levici.

"Předpokládám, že jste na Sprianském hřebeni byl, dragonýre."
Relkin přiznal, že je to tak.
"Pak nám dovolíte připít vám na zdraví." Všichni vstali a pozvedli číše.
Relkin se usmál, ačkoliv ho taková pozornost uváděla do rozpaků, a dokonce mu i vadila. Snažil se na ten den zapomenout, protože měl za to, že slavný může připadat jen těm, kteří tam nebyli. Byla to jatka a mrtví se vršili v hromadách, sahajících až do výše hrudi. Nikdy nezapomene na pach krve ani temně rudé oči ohromných obrů.
Vysvobodil ho požadavek Lagdaleniny matky Lacustry, aby se pro příští chod posadil s ní a Lagdalen. Byl hostem celé rodiny, a ne jen smečky mužů na konci stolu.
Relkin se přesunul na místo, které mu uvolnily, právě včas na velký piroh s kohoutím masem, který se podával s pečeným pórkem. Začínal se cítit plný, ale věděl, že přijde ještě několik dalších chodů.
Obklopený staršími ženami z rodiny nyní protrpěl další výslech, tentokrát zaměřený především na jeho rodinný stav a na to, co s ním míní dělat. Opatrně vysvětlil, že je zasnoubený s Eilsou, dcerou Ranardovou, z klanu Wattel a že než se bude moci oženit, musí v legiích odsloužit ještě pět a půl roku.
To způsobilo bouři nevole vůči legii, že mladé muže nutí sloužit tak dlouho, aniž by se mohli oženit. Zároveň si dámy mezi sebou šeptem vyměňovaly názory. Na území pobřežních měst nebylo jméno Wattel příliš známé.
Položily mu mnoho dalších otázek o něm a jeho drakovi a odpovídání mu zabralo tolik času, že chvíli trvalo, než dojedl piroh. Okamžitě před něj postavili obrovskou porci zvěřiny, ozdobené pečenými tuříny a cibulemi.
Jak mu stále opakovali, jelena probodl kopím sám strýc Iapetor, když ho předtím uštval pomocí chrtí smečky, a byl to krásný kus. Iapetor vstal, připil jelenovi a zazpíval loveckou píseň. Měl pěkný čistý tenor, a když skončil a posadil se, hosté u stolu se bouřlivě roztleskali.
Relkin srdnatě bojoval s jelenem, ačkoliv se ted' už cítil úplně přecpaný. Kvůli všem těm očím, které na něj upřeně hleděly, si nemohl ani povolit opasek.
Jedl tedy dál, zatímco se Lagdalen pokoušela vyvrátit představu jedné staré tety, že i ona byla v jednu chvíli dragonýrem. Relkin žvýkal a polykal. Jelen se zdál být nekonečný, nicméně Relkinovi hrozilo, že se nad Lagdaleniným úsilím rozesměje.
Konečně dojedl. Nezůstal ani kousek jelena, a dokonce ani pórku. Talíř mu okamžitě odnesli.
Jakmile to měl za sebou, přinesli první ze zákusků, třpytící se, pět stop vysoký dort, na jehož vrcholku stál zelený marcipánový drak.
Nějak se mu podařilo porci spolykat. Vlastně byl velice lehký a chutný. Lagdalen po něm vrhla soucitný pohled.
"Jsem přecpaná," zašeptala. "Vsadím se, že ty taky."
Odrazil několik dalších dotazů na svou snoubenku, které mu pokládaly navoněné dámy z věže, a pak se mohl omluvit a vrátit se k Tommasově konci stolu, právě včas na druhý zákusek, těžký moučník se želé.
Se zoufalým úsměvem pozoroval podnos se zákuskem. Vedle lokte mu postavili sklenici s vínem.
Hovor se nyní stočil na nebezpečné téma situace v legiích a kupování hodností. K tomu poslednímu přesto, že se tomu Hollein Kesepton snažil zabránit.
Relkin do sebe s námahou soukal zákusek. Další sousto již skutečně nemohl spolknout a měl pocit, že každou chvíli praskne.
Strýc Iapetor si myslel, že kupování hodností je v pořádku, ale že by se měly výrazně zvednout ceny. Tommaso se domníval, že celá záležitost je odporná.
Nakonec se Relkina zeptali na jeho názor. Přežvýkl, polkl a chvíli se zoufale rozhlížel kolem.
"No, my především nechápeme, proč je to vůbec možné. Vezmete oddíly, které jsou výborně vycvičené a motivované, a svěříte je pod velení člověka, který žádný výcvik nemá a možná tomu ani nerozumí."
"Přesně tak," bouchl Tommaso do stolu.
Iapetor rozpřáhl ruce. "Ale co peníze, nezapomínejte na peníze. Marneri vydržuje dvě legie a tucet fregat na obranu obchodního loďstva. To stojí strašně moc peněz. Potřebujeme peníze, ber, kde ber."
"Ti zatracení Aubiňané zase manipulují s trhem s obilím," řekl jeden z mužů vlevo.
"Státní pokladna je v žalostném stavu," přidal se jiný.
"Potřebujeme hodností prodávat víc, a ne s tím skončit. Je to dobrý způsob, jak zvýšit příjmy."
Toto se najednou zdálo příliš nevhodné k rozhovoru a Tommaso změnil téma a požádal Relkina, aby jim vyprávěl o své návštěvě skrytého schodiště veronathských králů. Relkin to s radostí udělal a s břichem napnutým k prasknutí odsunul židli od stolu. Zákusek byl konečně sněden.
Přišla Lagdalen a přinutila Rozerta, ať se s ní podělí o místo, protože s Relkinem nestrávila ani chvíli sama a on byl především její přítel, víc než kohokoliv jiného ve společnosti.
Relkin popsal nižší schodiště, shromáždění klanu Wattel a otevření skály k tajnému hlavnímu schodišti, když byl náhle přerušen.
Přiblížil se majordomus a zašeptal něco Tommasovi do ucha. Lacustra na něj mávla, aby jí to také řekl. Tommasova tvář zešedla. Majordomus zamířil k opačnému konci stolu.
"Co se děje, bratře?" zeptal se Iapetor.
"Máme nezvaného hosta."
Lacustra náhle zakvílela. "Ne, znovu už ne, moje srdce to už neunese."
Relkin se podíval ke dveřím a spatřil, jak dovnitř vchází malá postava v prostém šedém rouchu. Zůstal na ni ohromeně hledět. Byla to paní Lessis.
"Pozdrav vám všem," řekla s prostou úklonou. Plynulým pohybem ruky nad nimi obratně spletla kouzlo přitažlivosti. Reagovali na to velice dobře - zamračené a zírající tváře většinou vystřídaly úsměvy.

"Vidím zde některé tváře, které dobře znám, a vidím jiné, které si myslí, že mě znají až příliš dobře." Smutně se zasmála. "Jsme tedy v boji s Velkým nepřítelem rozděleni. Drahý pane Tommaso a paní Lacustro, tisíckrát se omlouvám za toto přerušení. Vím, je to naprosto proti všem zásadám, ale jedná se o záležitost, která je pro říši životně důležitá. Obávám se, že si musím s Lagdalen promluvit o samotě. Je to velice naléhavé."
Tommaso vstal a jeho tváří zmítaly emoce. Chviličku nebyl schopen promluvit, pak se ovládl.
"Paní, ani jsme nevěděli, že jste v našem městě."
"Ne, dorazila jsem teprve nedávno."
A Lagdalen z tónu paní Lessis okamžitě pochopila, že Lessis skutečně právě vystoupila z Černého zrcadla po letu nepředstavitelným nebezpečím v éteru chaosu.
Lagdalen vstala a připojila se k šedé paní. Když vyšla z místnosti, Lacustra se nahlas rozplakala a nebylo možné ji utišit. Tohle se nedalo snést. Čarodějky si přicházely, jak se jim zamanulo, a kradly lidem děti. Matka nemohla nic dělat. To ubohé dítě již vykonalo dost, víc než dost, dost na několik životů. Proč ji nemůžou nechat na pokoji? Proč nemůžou nechat její rodinu na pokoji?
Relkin se pohledem setkal s Holleinem Keseptonem a v jeho očích zahlédl, že o tom ví. Něco se děje, ale přestože je Lagdalen jeho žena, Hollein mlčení neporuší, zvláště ne na takovéhle večeři.
V Relkinově srdci začínala klíčit neblahá předtucha. Rozhodl se neprodleně prozkoumat tu záležitost s tropickou výstrojí.
Několik dam odvedlo Lacustru pryč, hosté hovořili mnohem méně a večeře skončila v tichu. Jako poslední chod se podával výtečný nákyp z růžové vody, mouky, loje a rozinek. Byl neobyčejně sytý. Relkin jej s námahou snědl, a když opouštěl Strážní věž, cítil se nacpaný jako jedno z těch brnění, která stála na odpočívadlech ve vyšších patrech. Zpočátku byla chůze ze schodů nepohodlná a na druhém odpočívadle se musel na chvíli zastavit.
Když vyšel ven do chladného vzduchu a zimního soumraku, několikrát se zhluboka nadechl, dokud se necítil o něco lépe. Z neklidné bouře v mysli se mu opět vynořila tropická výstroj. Šedá Lessis dorazila do Marneri. Chystalo se něco neobvyklého.
Vrátil se zpět do Dračího domu a zastihl seřazený zbytek 109. oddílu uprostřed kontroly výstroje. Všechno měli rozložené před sebou a dračí vůdce Wiliger tam stál a hleděl na něj s ledovým vztekem.
"Postrádal jsem vás, dragonýre. Kde jste byl?"
Relkin vysvětlil, že byl na večeři s přáteli, zvláštními přáteli, kteří ho pozvali k nim domů. Zmínil se, že zatímco byl pryč, určil Manuela, aby ho zastupoval.
Dopustil se chyby, když dále řekl, že od jejich prvního setkání v Dashwoodu o dračím vůdci nic neslyšel a neměl ponětí, že se k nim dnes připojí.
Wiligerův vztek ještě zesílil, avšak viditelně se ovládl.
"To se dá sotva považovat za dostatečné. Nicméně omluvu máte. Vyšetřím to. Pokud by se ukázalo, že lžete, budete se zodpovídat. A teď se s osobní výstrojí zařaďte k prohlídce."
KAPITOLA 6
Překážková dráha pro draky stála na vřesovišti daleko za marnerijskými hradbami. Tady, na několika písčitých drumlinech, legie vybudovaly řady příkrých překážek, skluzavek, koridorů pro plížení a bahnišť, spojených stezkou ztíženou tucty balvanů a pokácených stromů.
Po dráze se pohybovali draci ze 109. dračího a každý nesl na zádech čtyři sta liber váhy meče, štítu a výstroje. A k tomu přilbu, kroužkovou košili a joboquin s hrudním plátem a chrániči paží.
S cákáním se brodili bahnem, které se jim vzdouvalo pod nohama. V čele běželi mladší draci jako Roquil, zelený drak z Modrých hor. Snažili se ze všech sil, dokonce i velcí mosazní draci jako Oxard a Finwey. Po nich následovali starší draci: jako první zpravidla Alsebra, zelená dračice, za ní zelení draci Vlok a Bazil Zlomený Palcát a pak těžcí draci - velký přerostlý mosazný drak Chektor a obrovský Zelený Purpur, jediný divoký okřídlený drak, který kdy vstoupil do legií. Byl k tomu přinucen, když mu přisluhovači Temného vládce z Tummuz Orgmeen přistřihli křídla a zbavili jej tak schopnosti létat.
Když pokračovali v běhu po dráze, začal se opakovat stejný vzor. Mladí se rozběhli dobře, ale v polovině jim náhle došla energie. Dvacet stop vysoké překážky je rychle unavily. Starší zelení draci a Alsebra je za chvíli dohonili a předstihli. Tito tri se nyní pachtili vpřed a zvětšovali náskok. Většinu času se pohybovali po všech čtyřech, a navzdory mrazivému severnímu větru a sněhu pod nohama jim po zádech a ocasech stékal pot.
Na konci měli před mladšími draky náskok minutu nebo víc a plné tři minuty před Chektorem a Zeleným Purpurem. Zelený Purpur jako vždy znevažoval dráhu a její význam. Ostatní pili vodu, kterou přinesli dragonýři, a nevšímali si ho. Vždycky si na všechno stěžoval. Věděli, že dráha představuje fyzickou výzvu a že ji musí splnit a vyhovět požadavkům. Dokonce i Zelený Purpur ji dokázal překonat v požadovaných šestadvaceti minutách. Věděli, že jsou štíhlí a v dobré formě, aby zvládli cokoliv. Měsíc v Dashwoodu jejich mohutné svaly posílil a zpevnil.
Když dopili, dali si kalut a strpěli, aby je dragonýři, úzkostlivě znepokojení kvůli každému drápu a kousku výstroje, prohlédli. Pak se v útvaru vydali na pochod do Marneri. Díky ostré rychlosti čtyři míle za hodinu dorazili k hradbám se soumrakem, právě včas k večeři.
V Dračím domě nehybně čekali, zatímco dragonýři uvolňovali řemeny a přezky na zbroji. Shodili joboquiny a dragonýři je okamžitě prohlédli, aby jim neušlo sebemenší rozpárané nebo roztržené místo. Draci se po pochodu ochladili ve vodní nádrži. Pak zamířili do jídelny a usadili se v kruhu kolem centrálního ohniště.
Dragonýři dotáhli dovnitř kotle s obilnou kaší. Rozdali hrnce s akhou a pak se chlapci znovu vrátili se soudky s pivem, narazili je a draci se na ně dychtivě vrhli.
Kaše zmizela během několika minut. Dragonýři už však byli zpátky a vezli obrovský "dárkový" chod, tentokrát pořízený

z příspěvků místních rybářů na počest bojového 109. marnerijského. Byl to koláč plněný masem ze tří ryb, nejméně dvanáct stop dlouhý, osm stop široký a dvě stopy silný. Pekáč, ve kterém jej přinesli, vyrobili zvlášť pro tuto příležitost. Uvnitř bylo půl tuny tresek, půl tuny pekerelů a stejné množství runidů. Všechno bylo uvařeno s česnekem a cibulí, pokryto těstem a dokonale upečeno.
Vůz tažený osly dovnitř přivezl dva velké sudy nejlepšího piva z hradního pivovaru a dragonýři ho načepovali do vysokých ocelových džberů. Po prvním přípitku se šťastní draci dali do zpěvu.
Koláč nakrájeli a rozdělili do velkých mis, ze kterých draci jedli stejnými obrovskými lžícemi, které užívali i při všech ostatních příležitostech.
Wyvernám koláč velice chutnal. Příslušníci jejich druhu byli původně pobřežní predátoři, divocí mořští draci ze severu, a wyverny měly vždy rády chuť moře. Zelený Purpur z Ostrých hor se však rybímu masu vysmíval.
"Bledé a bez chuti," prohlásil, když dočista vylízal dvě mísy.
"Sssteží ssstojí za námahu ho sssníssst," pokračoval, když si vzal třetí.
Ozvaly se nesouhlasné výkřiky. "To ne," protestovalo několik wyvern. "Je to ssskvělý koláč. Tressska je dossst jemná, ale posssiluje chuť runidů a pekerelů."
"Jsssi prossstě zvyklý jíssst jiné massso, to je těmi křídly," řekl Bazil Zlomený Palcát.
Zelený Purpur se ušklíbl. "Pamatuješ na toho koně, co jsssme sssi upekli? No tak, nebyl mnohem lepší než tohle?"
"Doopravdy je vůbec nejde sssrovnávat," řekla Alsebra, kterou všichni považovali za nepříjemně bystrou a inteligentní. Nikdo by se s ní nechtěl pustit do hádky. Zdálo se, že je vždycky dostane.
"Ryby jsssou odporné a tihle měkkýši, o kterých mluvíte, nemají vůbec žádnou chuť!"
Chvíli poslouchali, jak se Zelený Purpur vzteká, ale nakonec Bazil vybuchl. "Znám rybu, o které budeš mussset dokonce i ty přiznat, že je to ssskvělé jídlo. Jednu přinesssu."
Zelený Purpur připustil, že by něco takového rád ochutnal. Bazil odpřísáhl při ohni starého Glabadzy, že mu k tomu co nejdřív dá příležitost.
Teprve později začal opravdu přemýšlet o tom, jak to udělat. Kluk se už neúspěšně pokusil nějakou koupit. Řešením by zjevně bylo jít a chytit si nějakou sám, až na to, že by tím porušil důležitý zákaz.
Wyverny měly zakázáno plavat v moři. Všem drakům sloužícím v legiích byl vstup do moře bezpodmínečně zakázán. Lidé se obávali, že oceán by v nich znovu probudil jejich skutečnou identitu a oni by odvrhli spojenectví s lidmi a vrátili by se k divokému způsobu života. Všichni dragonýři tomu s obavami říkali "obrat k divočině".
Když se Bazil zamyslel nad tím, do jaké šlamastyky se dostal, ztichl.
Zatímco draci jedli, dragonýři zkontrolovali a vyčistili výstroj. Všechno bylo pokryté nechutným nánosem bláta. Pracovali, většinou beze slova, u kádě s horkou vodou v umývárně, když však vojenský sluha přinesl zprávu, vypukla hádka. Dračí vůdce Wiliger pozval Manuela, Relkina a Mona, aby s ním povečeřeli u Vlka a bažanta, drahé restauraci na kopci Foluran.
"Co se to děje?" zeptal se Swane, který byl zjevně mrzutý, že jeho se pozvání netýká.
Relkin se na to také pokoušel přijít. Když se s Wiligerem viděl naposledy, šlo o nepříjemný krátký rozhovor, během kterého byl pokárán za to, že dělá potíže. Wiliger mu jasně řekl, že pokud bude mít dojem, že ze sebe dělají hlupáky nebo si ze svého dračího vůdce dělají legraci, nechá komukoliv vysázet deset ran a vsadit ho do klády.
A nyní, jen pár hodin poté, přišlo pozvání na báječnou večeři.
"Pozval tři nejstarší z nás," řekl Manuel.
"Nechápu to," řekl Mono."Dneska ráno byl příšerný. Řekl mi, že musím do zítřka vyměnit držák Chekova štítu."
"Myslím, že to zjistíme," uzavřel to Relkin, když dokončil čištění Bazilova hrudního plátu a chráničů paží.
Za hodinu všichni tři vyšli z Dračího domu. Na sobě měli nejlepší modré kabáty a červené kalhoty z marnerijského kepru a nablýskané, po kolena vysoké boty. Nejlepší čapky měli nasazené dokonale rovně a na nich vpředu zářil mosazný odznak oddílu. Zamířili k Foluranu, zůstali stát před Vlkem a bažantem a obdivovali nablýskané mosazné kování a markýzy, které se klenuly nad třemi okny, vedoucími na ulici.
Bez zaváhání vybrali Manuela, aby vešel jako první. Relkin a Mono byli sirotci, ale Manuel ne, což byla v dračích jednotkách skutečná vzácnost. Manuel měl vzdělání. Jistým způsobem patřil do světa, do něhož náležel i Vlk a bažant. Oni ne.
Manuel našel vrchního číšníka a jméno "Wiliger" stačilo, aby jim okamžitě zajistilo pozornost. Zavedli je k pěknému kulatému stolu na opačném konci hlavní místnosti, poblíž obrovského ohniště, na kterém se peklo celé prase.
O chvíli později se k nim připojil i dračí vůdce Wiliger. Uniforma, kterou si vybral, už byla o něco méně výrazná než předtím. Stále nosil dlouhý modrý kabát se šosy, ale krátké kalhoty vyměnil za dlouhé a měly správnou rudou barvu, jakou má parádní uniforma mít. Vzal si klobouk se širokou střechou, jaký nosili kavaleristi, což bylo samozřejmě naprosto špatně, ale co bylo ještě horší, stále měl příliš velký odznak s posvátným číslem 109, které se podezřele podobalo zlatu.
Dělali, co mohli, aby na tu vulgární a nevhodnou věc necivěli. Vzhledem k tomu, že strávili značnou část života pod přísným zrakem dračího vůdce Turrenta a museli sledovat každou podobnou drobnost, velice zřetelně si uvědomovali, jak je to špatně.
Wiliger si jejich znepokojení nevšiml. Posadil se ke stolu, všem objednal pivo a ze všech sil se snažil být přátelský, zatímco z nich tahal informace o jednotce. Zdálo se, že ho rozporuplnost celé situace vůbec nezajímá. Ráno byl křičící ras, který požadoval to a ono, vrtal se jim ve výstroji a stěžoval si, že součásti nejsou dobře vyleštěné, a to včetně těch, které se nikdy neleštily a při přehlídkách neukazovaly. Teď se pokoušel být jejich přítel a důvěrník.
Bylo to mimořádně složité. Když však první pivo následovalo druhé a pozornost se zaměřila na syčící kotlety a plátky pečeného vepřového, vše se trochu zjednodušilo. Většinu hovoru obstarával Manuel. Mono byl sám o sobě tichý a

Relkin si nevěřil natolik, aby mluvil. Byl stále ještě překvapený obratem situace.
Wiliger chtěl slyšet o slavném boji na Sprianském hřebeni. Pozorně naslouchal Manuelovu vyprávění a jen občas jej přerušoval výkřiky "proboha!" nebo "při Ruce!".
Když si všechno vyslechl, nešetřil blahopřáním, a pak jim vyprávěl o bitvě, které se zúčastnil na Cudburaských mělčinách. Při vyprávění působil dost sebevědomě.
"Nepřítel poslal přes mělčiny velkou jednotku skřetů a hrozilo, že můj regiment odříznou. Na kraji řeky byly skály. Byla to naprosto kritická situace, ale podařilo se nám je odrazit. Zvedl jsem padlou standartu a shromáždil nějaké muže a podařilo se nám skály znovu dobýt a skřety svrhnout do řeky. Myslím, že jsem zachránil situaci."
"Ve srovnání s tím, co jste vy chlapíci dokázali na Sprianském hřebeni, to samozřejmě nebylo nic, ale byl to dost perný den."
Dragonýři poslouchali a vyměňovali si rozpačité pohledy. Tohle byla průhledná snaha si je získat. Měli uznat, že Wiliger je skutečný voják, a ne nějaký vykrmený floutek s bohatým otcem, i když všechny důkazy ukazovaly opak.
Poté je Wiliger postupně požádal, aby mu krátce povyprávěli své životní příběhy.
"Například kde jste se narodil vy, Relkine?"
"Ve vesnici Quosh, pane, v Modrých horách."
"Ach, Modré hory. Taková krásná země, vždycky se mi tam líbilo. Můj strýc tam má statek, je leníkem barona z Borganu."
Relkinovi se na okamžik rozšířily oči. Spolu s Bazilem kdysi pro barona z Borganu pracovali a pro oba to bylo nešťastné období.
"Kam jste chodil do školy?" zeptal se Wiliger.
Přinesli holoubata nadívaná paštikou z husích jater. Relkin přiznal, že dva roky chodil do vesnické školy v Quosh.
Wiliger svraštil čelo. "Chcete říct, že jste za celý život chodil do školy jen dva roky?"
"Ano, pane."
Wiliger něco tiše zamumlal.
"A vy, Mono, kam jste chodil do školy vy?"
Mono sklopil pohled. "Já jsem nikdy do školy nechodil, pane. Žena farmáře Goola mě naučila číst, ale psaní mi nikdy moc nešlo. Počítat ale umím, naučila mě sčítat a násobit."
Wiliger vyvalil oči. "To je zvláštní, a přesto vám dovolili sloužit v legiích."
Obrátil se k Manuelovi.
Manuel chodil do školy od sedmi let, studoval na akademii dračí nauku a naučil se mnoho o psychologii a chování draků.
Wiliger se Manuela okamžitě zeptal na jeho názor na slavného Cheslera Renkandima, proslulého autora knih Poznání draka a skvělé Péče o wyverny.
Manuel zaváhal. "Renkandimo není na akademii příliš oblíbený. Chybí mu základy v biologii. Jeho recepty jsou v některých případech výstřední."
"Výstřední? Proboha, to jistě ne. Velký Chesler a výstřední, to nemůže být pravda." Zdálo se, že Wiligera tahle novinka nanejvýš rozrušila.
Konečně se jim podařilo sníst neuvěřitelně sytá nadívaná holoubata. Přinesli další pivo a tou dobou už všichni dragonýři pociťovali jeho účinky. Statečně pivo vypili a chystali se pustit do zákusků, které právě donesli, jako první báječný domácí jablkový koláč.
Druhý den za sebou se Relkin cítil přecpaný k prasknutí. Co hůře, tentokrát se mu po třech pintách výborného piva točila hlava. Normálně nikdy nepil více než dvě. Teď přinesli čtvrtou, a k tomu obrovský kus koláče s černým rybízem.
Wiliger, který vyčerpal své otázky, týkající se života dragonýrů, se obrátil zpět k Relkinovi.
"Objednal jsem pro oddíl nové odznaky na čapky. Takové, jako mám já, s většími číslicemi, skvělý nápad, nemyslíte? Toto je hrdá, legendární jednotka. Chceme, aby lidé naše číslo viděli a prokazovali nám respekt, který si zasloužíme."
Sundal si klobouk a ukázal na ohavnou křiklavou věc.
Relkin chvíli nebyl mocen slova. Když znovu popadl dech, snažil se najít řeč. Něco - možná všechno to pivo, které do sebe nalil - ho přinutilo říct pravdu.
"Je mi líto, pane, ale neodpovídají předpisům. Nemůžeme je použít."
"Cože?"
"Odznaky na čapkách jsou jeden palec dlouhé, sedm šestnáctin palce vysoké, tři šestnáctiny silné, vyrobené z cunfshonské mosazi a vyleštěné do vysokého lesku." Navzdory opilosti pronášel Relkin často slýchaná slova jako nějaký náboženský chvalozpěv. Manuel a Mono přikyvovali do rytmu.
Wiligerova tvář potemněla.
"Co tím myslíte?"
"To je směrnice legie číslo 243, pane," odpověděl rychle Manuel. "Odznaky na čapkách." Viděl Wiligerův zmatený výraz. "Náš předchozí dračí vůdce nám pravidla o uniformách odříkával při každém nástupu, pane. Myslím, že je všichni umíme nazpaměť. Je jasně stanoveno, jak mají být odznaky na čapky velké a z jakého materiálu."
Následovalo dlouhé významné ticho, zatímco Wiliger zrudl. Všichni hleděli do talíře. Zbytek večeře proběhl v agónii rozpaků a všichni byli šťastní, když mohli konečně uniknout a rozběhnout se zpátky do Dračího domu.
KAPITOLA 7
Země Kraheen měla kvůli krutosti a vládě divošských králů zasloužené špatnou pověst. Jejich sousedi se jim vyhýbali, částečně kvůli legendám o kanibalismu a temným děsivým zvykům domorodců, ale také proto, že jejich země byla izolována za Hradbami Slunce, v těsné blízkosti starodávných pralesů, známých jako "Země děsu".

Bohaté kraheenské ženy cpaly celé jmění v podobě vykrmených zvířat do chřtánů ochočených krajt a krmily je zotročenými dětmi. Velekněží vyřezávali z obzvláště vykrmených živých mužů a žen totemy. Tyto živé symboly visely na hácích z brad bohů kamene a ohně a křičely o smíření s bohy. Někdy oběti v tomto stavu žily několik měsíců. Vždy s východem úplňku kněží nechávali lidské oběti vykrvácet a pak se koupali v jejich krvi.
Temný mág Heruta Skash Gzug poslal Kreegsbroka, aby tuto říši vyvrátil a nahradil ji jinou. Dostal pět set mužů, elitu z vojsk Padmasy, padesát trollů a pět tisíc silných skřetů. Taková armáda stačila k tomu, aby rozdrtila vojska kraheenské šlechty a rozprášila je na všechny strany. Královskou rodinu Kreegsbrok zajal. Skrze ně se stal vládcem Kraheenu. Vyhlásil rozsáhlé reformy, zejména pokud šlo o užívání půdy, která byla rozdělena mezi rolníky.
To byl nesmírně populární krok. Lidé začali nový režim okamžitě podporovat. Byly vydány rozkazy k zatčení celé staré šlechty.
Když Kreegsbrok a jeho muži skoncovali se starou kraheenskou šlechtou, stála u bran nové pevnosti, která vyrostla na Kostěném ostrově, deset stop vysoká mohyla z lebek.
Poslední svaté muže starých bohů přinutili plavat o život s dosud doutnajícími kostmi jejich nejvyšších kněží v ústech. Staré obyčeje už nebyly potřeba, neboť Prorok ožil.
Ten, jenž musí, legenda z minulého tisíciletí, opět kráčel po světě. Z konečků prstů mu plál modrý oheň, který měl schopnost uzdravit nemocné. Z očí mu vyzařovala neznámá síla, která přinášela klid duším šílených. Hovořil sladkým hlasem a znovu konejšil starodávný lid. Prorok v sobě nesl moc a každý den to lidem dokazoval.
A tak tedy za ním v ohromných zástupech přicházeli lidé z venkova a proudili do hlavního města. Po návratu mluvili o zázracích, jejichž byli svědky, a byli mezi nimi chromí, kteří nyní mohli chodit, a slepí, kteří viděli.
A tak stvořil Heruta Skash Gzug ruku, která měla nést jeho další mocnou zbraň, ničitele světů, vykovaného v obrovských výhních postavených na Kostěném ostrově.
Jedné noci byl Kreegsbrok povolán a na hřbetě mohutného batrukha přelétl přes vody Vnitřního moře na Kostěný ostrov. Tam jej uvnitř nové pevnosti přijal sám Mocný. Temný mág, velký Heruta, svého služebníka pochválil. Kreegsbrok odvedl dobrou práci a splatil důvěru, kterou mu Temný mág prokázal.
Dostal nový úkol. Měl vést Proroka, ovládat tu podivnou věc, kterou Heruta stvořil z dlouho mrtvého těla Toho, jenž musí.
"Žije, ale v srdci ví, že je mrtev," řekl mág strašidelným, skřípavým hlasem. "Proto je bezbranný vůči sebevražedným myšlenkám. Pro takové, jako je on, je smrt zpravidla příjemnější než život."
"Ano, pane," odpověděl Kreegsbrok.
"Musíš ho udržet naživu, drahý Kreegsbroku. Bude-li naživu, budeme mít armádu sta tisíc Kraheeňanů, kteří budou ochotně bojovat do posledního dechu. Při dalším postupu našeho plánu budeme takové množství lidí potřebovat."
Kreegsbrok neřekl nic, jen upíral oči na zem, neboť se mu nechtělo příliš dlouho hledět na spirály jiskřivé rohoviny, která Mocného pokrývala. Heruta se v naprosto nelidské formě vznášel několik palců nad podlahou. Věděl, jaké má jeho vzezření na služebníky účinek, a těšil ho strach, který v jejich srdcích vyvolávalo.
"Kreegsbroku, drahý Kreegsbroku, jsi bytost války. Sloužil jsi naší moci věrně po mnoho let. Chápeš něco z toho velkého zápasu, kterého se účastníme."
"Ano, pane."
"Od té katastrofy před dvěma lety jsme v defenzivě. Je svrchovaně důležité, abychom opět získali iniciativu a tím i dost času na obnovení našich sil. Takový je náš úkol zde. Musíme uspět!"
Kreegsbrok zaťal pěst. "Zvítězíme!" prohlásil pevným hlasem. Mocný se na okamžik usmál.
"Samozřejmě můžeme očekávat, že naši nepřátelé podniknou nějaké kroky. O naší přítomnosti zde se nyní ví. Bylo nevyhnutelné, že to nějak zjistí, vždy to tak je. Přesto jim bude roky trvat, než připraví odpověď, a dokonce i v tom případě pochybuji, že budou schopní podniknout účinnou akci. Jsme příliš daleko od pobřeží, které ovládá jejich špinavé loďstvo. Očekávám však, že se čarodějnice z Ostrovů čarodějek budou snažit ze všech sil. Přijdou v nejrůznějších přestrojeních. Budeš muset být velice ostražitý. Pokusí se zničit naše dílo, které Prorok představuje. Pokud odhalíš sebemenší známku čarodějnické magie, okamžitě mi to ohlásíš!"
"Ano, pane."
A tak se tedy Kreegsbrok stal opatrovníkem Proroka. Zvláštní věc, hlídat muže, který mužem nebyl, živého, ale vlastně ne živého.
Občas Kreegsbrok v té slupce zahlédl jistou osobnost, záblesk letitého muže, kterého sužoval jeho vzestup a proměna v Toho, jenž musí. Ožíval, když mluvil k zástupům. Byl okouzlující řečník, prostoupený energií, která lidi uváděla do vytržení. Potom se v jeho očích objevilo světlo a mluvil s Kreegsbrokem lámanou verijštinou, kterýžto starobylý jazyk v minulosti trochu ovládal. Kreegsbrok byl ve verijštině sběhlý, stejně jako v několika jiných jazycích, které se v mládí naučil během vojenských tažení. Prorok se jej vyptával na svět, který znával. Odpovědi ho vždy rozrušily a občas zuřil v kraheenštině a chvílemi mu nebylo vůbec rozumět. Jindy se prostě jen zasmál a vyptával se dál.
A pak oči vyhasly a tělo ztuhlo. Ačkoliv se hýbalo, a dokonce mluvilo, zdálo se, že uvnitř není žádný život.
Když tělo spalo, vypadalo to, jako by bylo skutečně mrtvé. Aby ho probudil, musel mu Kreegsbrok násilím vlévat do úst černé pití. To mělo na Proroka mocný účinek. Chtěl čím dál víc a Kreegsbrok musel dávat pozor, aby mu zabránil otrávit se.
"Ty to nechápeš, muži, který stále žiješ," řekl Prorok jednou. "Nerozumíš žízni, která narůstala více než tisíc let."
Avšak Prorok byl dost živý, aby mohl promlouvat k lidem, a nic jiného od něj nežádali. Den co den vycházeli z nového chrámu heroldi, aby svolali zástupy.
A stále větší zástupy, desetitisíce lidí, přicházely, aby jej spatřily. Lidé přicházeli za dunění bubnů a hučení davů. Přicházeli s divokou radostí v srdcích a planoucíma očima. Přicházeli uctívat Proroka a radovat se z jeho poselství.

Setmělo se a ve tmě byly u vody zapáleny veliké ohně. Přišel a zůstal před nimi stát, zalévaný světlem dvou koulí, které hořely u základů věžičky. Na sobě měl zlatou látku a kráčel po bílém koberci. Zvedl ruce a rozhostilo se ticho.
V dálce vyšlehl z Kostěného ostrova mohutný záblesk světla. O pár vteřin později otřáslo nocí monotónní dunění a odráželo se od strmých stěn Náměstí věžičky.
Z davu se ozvalo extatické povzdechnutí.
Prorok se k nim přiblížil a měl v sobě moc. Kázal jim a jeho moc přešla do nich; a oni cítili, jak se radost v jejich srdcích ozývá stále hlasitěji.
Když se odmlčel, jejich jásot stoupal k nebi. Drsný křik, který zrodil legendu Proroka. Ajoth Gol Dib, Ten, jenž musí, který přišel do Kraheenu, jim přislíbil konec jejich utrpení, konec nejednoty a otroctví.
"Radujte se z lásky Ajoth Gol Diba! Velkého Toho, jenž musí!"
Přišel po bílém koberci, vysoký, krásný a v ohromných temných očích mu plály ohně osudu. Při pohledu na jeho krásu davy omdlévaly. Hltaly jeho slova jako sladké víno.
Poselství bylo lákavé. Kraheeňané, proklínaní všemi ostatními národy, konečně povstanou a ujmou se vlády nad světem. Ostatní příliš dlouho Kraheeňany podváděli. Příliš dlouho pobřežní národy bránily Kraheeňanům získat bohatství, které si zaslouží.
Vyrazí ve jménu Lugada, starodávného kraheenského boha, a budou šířit Prorokovo poselství. Padněte na kolena a uctívejte Lugada, cokoliv jiného je pod trestem smrti zakázáno. Neboť Lugad dal svým věrným Kraheeňanům svět a nyní je načase vzít si ho.
A řekl jim, aby svrhli všechny ostatní vládce a neznali jiné bohy než Jediného boha, Lugada. A slíbil jim, že pokud to udělají, Lugad na ně bude shlížet s velkou láskou v srdci a pozvedne je a učiní z nich nejmocnější národ světa.
I přiváděli k němu chromé a šílené a on se jich dotýkal a jeho moc přecházela k nim a oni byli uzdraveni, vstávali a mluvili jako lidé při smyslech. Dav bouřil a bubny hřměly a k nebesům stoupal křik.
Pak ho přivedli k odsouzencům a ti plakali a naříkali a klesali pod tíhou řetězů. Uvázali je ke kůlům, stojícím vedle Proroka, který kázal proti jejich zločinům. Proklínal jejich zradu, odpadlictví, jejich kacířství, s nímž odmítali jeho, Toho, jenž musí. Pak opět pozvedl ruce a zástupy utichly.
A odsouzení začali naříkat a jejich těla se křivila. Výkřiky se změnily ve zmučený jekot, když se jim zvedla žebra a napínaly svaly. Nakonec se jim za zvuku, který se podobal zvuku sekery, zatínané do masa, roztažená hruď roztrhla a vystříkla sprška krve a jejich srdce vylétla Prorokovi do rukou.
Lidé šíleli vzrušením, hřmění bubnů nabylo na intenzitě. Prorok vyčkal, až se vyčerpali, a pak pozvedl ruce a utišil je. Požehnal jim a zmizel za temnou plentou, která zaclonila třpytivý žár koulí u základny věžičky.
Daleko na Kosti vyšlehl další mohutný světelný záblesk a krátce poté se ozvalo poslední těžké zadunění, které se neslo ozvěnou v teplém, vlhkém vzduchu.
KAPITOLA 8
Zvon na vrcholku chrámu odbil druhou hodinu ranní. S výjimkou několika světel, která bylo vidět kolem rybího trhu a v hostincích těsně u něj, město spalo.
Stráže u vrat Dračího domu klimbaly, opřené o kopí. Mírně sněžilo a obloha byla potemnělá spěchajícími mraky.
Náhle se od skládky vedle stájí naproti Dračímu domu ozvalo hlasité praskání.
Stráže se probudily, podrážděně zamžouraly a zahleděly se přes vydlážděný průjezd k temnému ústí skládky, malému dvoru, kde se odpadky ze Strážní věže a Dračího dvora mísily s dalšími z úředních budov, než je zpracovali a odvezli.
Strážní se na sebe podívali a pokrčili rameny.
Náhle se ozvalo další prasknutí.
Znovu se na sebe podívali.
"Dělej, Gersi, raději se tam podíváme."
"Běž sám. Já bych tady měl zůstat."
"Pro jistotu pojďme oba. Mohl by to být nějaký cvok."
Hleděli skrz padající sníh.
"Pojďme."
Obezřetně prošli průjezdem ke vchodu na skládku. Gerse nesl pochodeň, kterou natáhl před sebe. Druhý strážný, Irodle, šel s připraveným kopím za ním.
Ve světle pochodně se objevily hromady odpadu, všechny pečlivě roztříděné a srovnané. Ze tmy na ně nasupeně hleděly dvě obrovské kočky, které pak rychle zmizely za bednami s kostmi.
"Jenom kočky," řekl Gerse.
"Nevím," namítl Irodle. "Na kočky to bylo docela hlasité."
Ale hromady odloženého šatstva, špinavého sena, zeleninového kompostu a domovního odpadu mlčky dokazovaly opak.
"Žádný šílenec," oddechl si Gerse.
"Zatracené kočky."
Avšak nebyly to kočky lovící krysy, které toto místo přitahovalo. Nebyl to ani šílenec.
Gerse ani Irodle nezahlédli vysokou mohutnou postavu, která vyklouzla z Dračího domu, zatímco oni byli na skládce. Postava se po sněhu pohybovala lehkým a opatrným krokem. Zabočila na široké prostranství Věžní pláně, která se prostírala na jižním svahu pahorku, na kterém stála Strážní věž.
Tady se Bazil Zlomený Palcát na okamžik zastavil. Byl z dohledu stráží. Jejich úkolem bylo především držet lidi mimo Dračí dům, a ne zadržovat draky uvnitř, protože wyverny jen zřídka chodily do města, s výjimkou pevnosti u Strážní věže. Přesto nechtěl, aby se o téhle výpravě někdo dověděl, protože se chystal porušit nejzákladnější pravidlo dračích

jednotek.
Jeho další chování by jistě vyvolalo pochybnosti, byl však pevně odhodlaný pokračovat. Ten zatracený Zelený Purpur si dá rybu a pochutná si na ní. Bazil celé měsíce poslouchal, jak si divoký drak neustále stěžuje, že jsou ryby odporné, a už ho to unavovalo. Stejně jako ostatní. Bylo na Bazilovi, aby s tím něco udělal.
Vydal se na jih Vodní ulicí, příkrou uličkou, která se vinula přes Lamentanský hřbitov k Pilařské uličce a pak ke Staré východní cestě, kde se změnila. Zamířila na jihovýchod a vedla přímo po hladkém mírném svahu k Východnímu zálivu. Tam stály v rovné řadě domy s bílými fasádami, které patřily bohatým obchodníkům, námořním kapitánům a podobným lidem. Všechny měly čtvercový portikus, podepíraný štukovými sloupy.
Ve dne ulici sledovaly tisíce očí, ale v tuto hodinu zde nebyl nikdo, kdo by zpozoroval dvoutunovou kráčející wyvernu, která pospíchala středem ulice, částečně ukrytá pod velkým pláštěm.
V přístavišti se Bazil zastavil. Na této straně Svíčkařova mysu ležel Východní záliv. Voda zde byla mělká a hned u pobřeží byl rychlý proud. V zálivu byly mělčiny, takže jej lodi neměly v oblibě a shromažďovaly se na západní straně mysu, uvnitř Severního zálivu.
Bazil přešel Jižní promenádu a okrasnými zahradami zamířil k rampám, které vedly k písečným plážím, lemujícím vodu. V bohatších rodinách patřila ke každodenním potěšením i projížďka odkrytým pískem.
Byl odliv, takže bude muset přebrodit sto nebo více yardů mělčiny. To by nebyl problém, až na to, že na opačné straně zálivu viděl na břehu poblíž Východní brány oheň. Možná tam obchodníci s dobytkem čekají na ranní trh, zahřívají se a posílají si dokola láhev whisky.
Svlékl si plášť, nedbale ho složil a nacpal pod lavičku. Pak se spustil na všechny čtyři a zhluboka vdechl vůni moře. Pokračoval dál, nohy mu klouzaly pěnou, která stříkala až nad kotníky. Drak cítil, jak ho nádherně ochlazuje.
Toto byla mořská, a tedy zakázaná voda. Lidé se obávali, že wyverny nedokáží vábení moře odolat a že jakmile je jednou zasáhne, odejdou a nikdy se nevrátí. Když byl ale Bazil mladší, v moři plaval a mnohokrát zákaz porušil, a přestože znal přitažlivost moře, nikdy po něm netoužil. A během služby v legiích plaval v jezerech i řekách. Sladká voda samozřejmě nebyla totéž - v srdcích wyvern, které byly přirozenými predátory pobřeží a mělčin, nevyvolávala žádnou odezvu.
Voda mu dosahovala k břichu a pak už se nohama nedotýkal dna a plaval. Voda byla studená, což se mu líbilo. Jako wyverna měl vyšší tělesnou teplotu než lidé. Vděčně se ponořil a vdechoval vůni oceánu.
Náhle se mu hluboko v mysli rozezněly struny skvělého orchestru a Bazil se cítil jako nikdy předtím. Plaval způsobem, který je pro wyverny přirozený - několikrát se rychle nadechl, aby naplnil plíce, a pak ponořil hlavu, zatímco ho mohutný ocas poháněl vpřed, a nohama a tělem řídil směr.
Probudily se v něm vzpomínky na dětství v Modrých horách. Na dny, kdy u pobřeží lovil tuňáky. Jako velryby v hlubinách se uvnitř něj přelévaly silné, znovuzrozené pocity, které nikdy předtím nevyslovil nahlas.
Takto měl žít, divoký a svobodný, plavat v moři, tak jako divoký drak, když měl ještě silná křídla a létal severní oblohou a vrhal se na vše, co spatřil a zatoužil sníst. Toto bylo místo, kam wyverna patřila, kde vládla mělčinám a pobřeží.
Vynořil se, aby se nadechl, dlouze nasával vzduch a hlasitě vydechoval, aby plíce naplnil, jak jen to šlo. Pak ponořil hlavu a užíval si ten pocit, ochutnával oceán a jeho hedvábné nekonečno, vzdálené břehy a obrovskou rozlohu. Plaval, zkoumal vodu a pátral po pachu možné kořisti.
Okamžitě si všiml, že ze Severního zálivu na opačné straně mysu přichází silný zápach. Marneri většinu odpadních vod čistilo, ale z kotvících lodí a dešťových stok, které se občas vylily, se do malého a těsného Severního zálivu dostalo dost nečistot, aby tak citlivému nosu, jako měl Bazil, páchl. Obrátil se pryč a plaval proti proudu na východ do čisté vody, přičemž se držel asi půl míle od břehu.
Před sebou ucítil hejno makrel, které se vyděsily a prchaly ze zálivu do hlubších vod. Sardinky, předtím pronásledované makrelami, před ním utekly až k pobřeží a Bazil se sám pro sebe usmál a popřál rybičkám štěstí.
Přeplaval Sekvilské mělčiny a objevil velkou chobotnici, která byla až do chvíle, kdy se wyverna přiblížila, plně zaujatá krabem. Chobotnice Bazila ucítila přesně ve chvíli, kdy byl nad ní, a uprchla v oblaku černého inkoustu. Bazil vynořil hlavu z vody a smál se čirou radostí. Tohle byl život, vládnout pobřežním vodám.
Proč by se měl vracet? Otázka se mu náhle vynořila v mysli. Proč se vůbec vracet? Ať na Bazila Zlomeného Palcáta zapomenou, stane se tím, čím měl být, mocným pobřežním predátorem, který na břehu loví tuleně a medvědy, a ve vodě vše, co dostihne. Příbojem poplave z jednoho konce kontinentu na druhý a bude se krmit rybami a jinými zvířaty. Žádný člověk mu nebude vládnout, nikdo ho nebude nutit nosit lidské věci, oblečení a výstroj, které vás označovaly za majetek legií. Bojový drak vedl nebezpečný život, proč by měl zemřít kvůli lidem?
Lidé, osud; myslí mu prolétaly záblesky myšlenek, obrazy legií a jejich uspořádaného života.
Odmítl volání těchto představ. Místo toho bude svobodný. Okusí život divoké wyverny
Zahanbeně si vzpomněl na pár let starý katastrofální pokus dezertovat, žít v divočině se Zeleným Purpurem a chlapcem a lovit v pralesích Tuniny Zjistili, že ve světě rychlých losů a jelenů jsou dva obrovští, několik tun těžcí predátoři prostě příliš pomalí na to, aby přežili. Tady v oceánu byla však wyverna ve svém živlu.
Naplnila ho divoká radost a podlehl euforii. Hnal se vodami, vzrušený pocitem, že poroučí mocnému moři. Vynořil se, mohutně se nadechl, obrátil na záda a pokračoval v plavání, tentokrát však na hladině. Hleděl na noční stříbřitá oblaka. Mírně sněžilo a pobřežní vítr je hnal nad vodou pryč.
Náhle si bolestně zřetelně vybavil Relkinovu tvář. Pomyslel na bolest, kterou bude chlapec cítit, až se dozví o jeho dezerci. Vzpomněl si na ostatní draky ze 109. oddílu, své blízké přátele.
Zapomenou na tebe, zašeptala nová část jeho mysli. Tvým osudem je žít volně a plavat v moři.
Ty ale nezapomeneš na ně, řekla jeho starší část, a budeš žít v hanbě, která bude stále a stále narůstat a nakonec stráví tvé srdce.

Po všem, čím spolu prošli, nemohl Relkina opustit. A pak si vzpomněl na jejich sen, že po deseti letech v legiích odejdou do výslužby a v Kenoru si zaberou volnou půdu. Budou mít naspořeno dost, aby si koupili pár tažných zvířat a dostatek náčiní, a pak vyčistí dobrou půdu a vybudují prosperující hospodářství. Časem Bazil oplodní vejce a zplodí pro argonathské vesnice další wyverny. Prožije plodný a pohodlný život.
Jeho nová část tento lidský plán s křikem odmítala. Požadovala, aby se od země navždy odvrátil. Zapomeň na lidi a jejich zvyky, pro wyvernu, která svobodně loví při pobřeží, nikdo z nich nic neznamená.
Až na to, že existoval dobrý důvod, proč draci sloužili v legiích. Bazilovy myšlenky na okamžik zastřel temný mrak; z mraku vyčnívaly tesáky a nenávistná zloba Velkého nepřítele. A pak vše zmizelo, neboť jeho nová část to odmítla připustit. Obrátí se k tomu všemu zády.
Bezmyšlenkovitě plaval dál, chvílemi na zádech a chvílemi na břiše s hlavou pod vodou a nosem pátrajícím po vůni kořisti. Jeho euforií se pomalu šířil neklid a zatemňoval ji stejně účinně jako inkoustová barva, vypuštěná chobotnicí do moře. Cítil změnu v moři všude kolem sebe, jakousi vlnu znepokojení; všechna stvoření se rozprchla pryč.
Potom zachytil jiný pach, temnější a těžší než pach většiny ryb, pach plný děsu. Okamžitě to v něm vyvolalo vzpomínky na noc, kdy ještě jako mladý utekl z vesnice a plaval v zátoce Modrých hor.
Blízko plaval velký žralok, ne ten běžný druh, který dorůstal deseti stop a pěti set liber, ale velice vzácný a strašlivý obr známý jako bílá smrt, který mohl být až padesát stop dlouhý a vážit třicet tun.
Neklid, který cítil, se změnil v něco značně nepříjemnějšího.
Tehdy v mládí jej zachránilo jen Štěstí, když se mu podařilo doplavat k Sedlovým skalám jen pár vteřin před monstrem, které ho pronásledovalo. Roztřeseně stál na skále, zatímco velká hřbetní ploutev obkroužila skalisko, potopila se hlouběji do vody a zmizela.
Byl to vzácný okamžik, kdy se wyverna bála jiného zvířete. Bazil si připomenul respekt a vztek, který cítil, když se v bitvě na Sprianském hřebeni ocitl tváří v tvář obrovi. Obr měřil patnáct stop a vážil stejně jako Bazil, nebo i víc, ale tehdy Bazil necítil strach ani skutečnou hrůzu, protože v ruce držel skvělý meč Ecator, devět stop zářivé oceli, schopné srazit jakoukoliv živou bytost. Žádný meč se nikdy Ecatoru nevyrovnal a Bazil zbraň miloval víc než cokoliv na světě.
Jenomže teď v ruce žádný skvělý meč neměl, držel jen ocasní meč, což byla krátká čepel s ostrým hrotem, která zcela stačila na zabití kladivouna, ale pro tuto situaci by si ji nevybral. Ani nestál na pevné zemi s mečem v ruce, připravený využít všechen výcvik a válečné zkušenosti. Místo toho se vznášel ve vodním světě a musel se spolehnout na své instinkty.
Ponořil se a snažil se určit polohu velké ryby. Nic nebylo vidět. Pach zesílil a Bazil cítil, že je obluda nablízku a že o něm ví. Pozorovala ho. Žralok byl větší než většina mořských zvířat, a i když sežral všechno, co chytil, včetně nemocných velryb, v situaci, kdy ve vodě nebyla žádná krev, zachovával přirozenou opatrnost. Přítomnost velkého množství krve přiváděla všechny mořské predátory, dokonce i leviatana, k šílenství, ale v této situaci žralok možnou kořist Bazilovy velikosti obezřetně zkoumal.
Bazil pomalu plaval k pobřeží a často se ohlížel. Netvor se přiblížil, ale stále kroužil kolem něj. Cítil, že se pohybuje jen padesát stop daleko a čenichá, zvědavý, ale ještě nepřipravený zaútočit.
Při Glabadzově starodávném ohnivém dechu, je obrovský! Bazil se s ponořenou hlavou vznášel ve vodě, svíral krátký jílec ocasního meče a snažil se zůstat tak nehybný, jak to jen šlo.
Náhle byl žralok pryč. Dokonce i zápach se vytrácel. Čas plynul děsivě pomalu. Pak Bazil ucítil, jak se k němu od pobřeží něco blíží. Připlouvalo to stále blíž a blíž. Netvor ho nemohl vidět o nic lépe než on jeho, i když Bazil dokázal vytušit temný stín, který k němu mířil, přesto ale dravec přesně věděl, kde Bazil je.
V tu chvíli byl žralok u něj. Temnější hmota ženoucí se tmavou vodou, velká otevřená tlama a šest palců dlouhé zuby, slabě se třpytící ve tmě.
Bazil se ponořil, dvěma mocnými švihnutími ocasu se dostal do hloubky a pak znovu zamířil vzhůru.
Stopu za ním sklaply žraloci čelisti se zvukem, jako by přišel konec světa, a Bazil stoupal vzhůru těsně podél ohromného těla, které ho míjelo.
Rozmáchl se, krátký meč udeřil a zasekl se obludě do ocasu, kde uvízl.
Žralok sebou mocně trhl a Bazil cítil, jak letí nahoru, a na okamžik se ocitl nad hladinou, stále svíraje jílec meče.
Mohutně a vzlykavě se nadechl, než ho další švihnutí ocasu stáhlo zpět pod vodu a uvolnilo meč. Byl v kotrmelcích odmrštěn pryč.
Obr se už obracel a jeho čelisti opět hlasitě sklaply jen pár palců od drakovy kůže. Tentokrát úhybný manévr způsobil, že Bazil tvrdě narazil do žralokova břicha.
Bylo to jako narazit na štěrkovou cestu. Odřel se o drsnou kůži až do krve a odlétl, neschopný zasadit úder.
Obluda se opět obrátila. Ve vodě byla nyní i její krev. To mělo na obřího žraloka okamžitý účinek. Zvíře zaútočilo a hladově cvakalo čelistmi, a z toho praskavého zvuku bolely uši.
Nebyl čas uhnout; Bazil zůstával naživu, protože nestvůru posedlo šílenství a kousala do zkrvavené vody stejně jako do čehokoliv pevného. Mohutné tělo ho srazilo stranou a na okamžik cítil pod drápy žraločí oko, velké jako jídelní talíř, ale právě v tu chvíli se otáčel a nemohl žraloka poranit. Krví podrážděný žralok se zmítal. Na zlomek vteřiny mu Bazil visel na boku. Vrazil do něj čepel a cítil, jak proniká do těla až po jílec. Hradba masa reagovala rozzuřeně. Ze všech sil se držel a cítil, jak si čepel sama prořezává cestu ven a způsobuje tak obludě strašlivá zranění; pak jej jediný tvrdý úder ocasu srazil do hloubky.
Vodu zatemnila odporně páchnoucí krev. Obr se vymrštil pryč, obrátil se a vrhl se opět na Bazila.
Když žralok proplouval oblakem krve kolem, byl drak několik stop pod ním, a tentokrát bodl vzhůru a ocasní meč se velké rybě vnořil do bílého břicha a uvízl v něm. Vzápětí mu žralok vytrhl meč z ruky.
Bazil se obloukem vrhl dozadu a spirálovým pohybem se ponořil hlouběji a zmizel ze scény. Beze zbraně už žraloka

nemohl zranit, a kdyby ho teď zvíře našlo, děsivé čelisti by draka zabily.
Slyšel, jak čelisti ještě rychle dvakrát po sobě sklaply, když se obluda obratem vrátila do krvavého oblaku. Pak opět zmizela v temnotě a byla pryč.
Ponořil se ještě hlouběji a ucítil dalšího, menšího žraloka, kterého přilákal pach krve. Bez zájmu se minuli. Žralok se tak soustředil na pach krve, že si draka sotva všiml. O chvíli později se Bazil dotkl dna a chytil se mořských řas, aby se tam udržel.
Menší žralok, pouze osm stop dlouhý, zaútočil na krev a vzápětí ho jediné cvaknutí obrovských čelistí překouslo vejpůl.
Bazil se držel řas a zadržoval dech. Těsně kolem něj rychle proplul další malý žralok.
Nestvůra nahoře se vrátila, popadla zbytky menšího žraloka a zmizela jako blesk. Nyní se krev z jejího břicha i z menšího žraloka rozprostírala v širokém okolí a každou vteřinu se zde shromažďovalo stále více žraloků. Vody těsně u přístavního města představovaly pro některé druhy dobré loviště, a teď se jich tu pohybovaly tucty.
Bazil usoudil, že tihle sousedi začínají být velice nebezpeční. Pět stop dlouhý modrý žralok na něj útočil tak dlouho, dokud ho Bazil neomráčil ranou do čenichu, která žraloka odhodila pryč. Zvíře sebou slabě škubalo. Vzápětí se omráčený žralok stal terčem útoků svých druhů.
Krčící se Bazil se pohyboval po mořském dně směrem, o kterém doufal, že vede k pobřeží.
Za sebou a nad sebou slyšel děsivé zvuky zuřivé hostiny. Tucty silných ryb se vrhaly dovnitř krvavého oblaku a zase ven a chňapaly po všem, co jim stálo v cestě. Cvakání zubů na pozadí bylo v pravidelných intervalech přehlušováno údery obřích čelistí, když se monstrum prokousávalo hejnem malých žraloků a cestou je zabíjelo.
Voda byla stále mělčí, až konečně narazil na písečné dno. Z opačné strany zálivu ucítil kyselý zápach lidských odpadků. Potřeboval se nadechnout, což znamenalo riskovat a vyplavat k hladině. Bez vzduchu už ale nemohl pokračovat. Odrazil se vzhůru, vynořil se nad hladinu, několikrát se zhluboka nadechl a pak se opět ponořil a zamířil ke dnu. Žraloci se zmítali ve vodě nad ním a šílenství pokračovalo.
Písečné dno stoupalo a brzy se jen po pás ve vodě brodil přes přílivovou mělčinu. Před ním ležel kanál s hlubší vodou a potom další mělčiny, teď za odlivu odhalené.
Na břehu hořel oheň. Pravděpodobně to byli stejní obchodníci s dobytkem, které viděl předtím. Záviděl jim jejich veselé opilecké prozpěvování, při kterém naprosto nedbali na hrůzy chladných vod Dlouhého průlivu.
Na břeh se vyplížil tak daleko od ohně, jak to jen šlo, a proklouzl přes promenádu zpět. Nebyl pryč ani hodinu, a když kráčel do kopce a došel k Dračímu domu, ulice byly stále prázdné.
Stráže opět zaujaly obvyklý nedbalý postoj. Bazil se rozhlédl po něčem, čím by odvedl pozornost, a nahoře na svahu spatřil u zdi noviciátu zaparkovaný vůz se senem. Odtáhl ho, vykopl brzdící špalek a nechal ho pomalu sjíždět po kočičích hlavách k Vodní ulici. Vůz začal postupně zrychlovat a rachotit.
Strážní se probrali a vykřikli. Jelikož byli jediní, kdo byl v tu chvíli v této části města vzhůru, nikdo nereagoval, a vzápětí už oba pronásledovali vůz dolů ulicí a pokoušeli se ho otočit a namířit na kamennou zeď Dračího domu, kde by nezpůsobil žádnou škodu.
Ani jeden z nich nezpozoroval velkého mokrého draka, který jim za zády proklouzl vchodem dovnitř.

KAPITOLA 9

Když se Relkin ráno probudil, páchlo mu z úst a hlavu měl otupělou alkoholem. Stačilo to, aby okamžitě zalitoval, kolik silného piva večer předtím vypil. Na okamžik si přál, aby mohl zůstat ležet pohodlně zachumlaný na lůžku, s očima zavřenýma na obranu před vnějším světem, ale pak k němu pronikly zvuky rána v Dračím domě a spolu s nimi nastoupila nemilosrdná rutina.
Protáhl se, ponořil se do studené vody, aby si vyčistil hlavu, a sešel dolů do kuchyně pro horký kalut a kotel kaše pro draka.
Když se opatrně vracel s kalutem a tlačil vozík s kotlem, hlavou se mu honila spousta novinek. Kuchaři překypovali zprávami o tom, že si ještě ten den budou balit výstroj. Něco rozhodně viselo ve vzduchu.
Draka našel stále ještě uprostřed hlubokého spánku a probudil ho ostrým hvizdem do ucha. Velké oči se prudce otevřely.
"Proč sssi kluk myssslí, že je tohohle draka nutné vzbudit?"
"Máme před sebou rušný den, proto. Myslím, že se dneska přesuneme, pravděpodobně na palubu jedné z těch lodí v přístavu. Stejně jsi touhle dobou už obvykle vzhůru, tak o co jde?"
"Neodbytný a prossstořeký kluk, to ssse děje." Bazil si vzal kotel a nemotorně sundal poklici.
"Žádná akha?" zeptal se hluboce ukřivděným hlasem.
"Nevím, jak k čertu dokážeš něco takového sníst hned ráno."
"Jím ji, protože je dobrá."
Relkin vypil šálek kalutu, dneska už druhý, který ho snad trochu probere, a prokličkoval zpátky do kuchyně pro akhu, silně kořeněnou ostrou omáčku, kterou wyverny milovaly víc než jakékoli jiné jídlo.
Uvítala ho lahodná vůně čerstvého chleba. Zhluboka se nadechl a vzápětí ucítil přátelské šťouchnutí do paže. Swane se chtěl dozvědět všechno o večeři s Wiligerem.
Až do tohoto okamžiku se Relkinovi dařilo všechny vzpomínky na trapný a děsný zážitek vymazat z hlavy, ale teď se s třeskem vrátily zpět, včetně strašného okamžiku, kdy novému dračímu vůdci sdělili, že 109. bojující dračí nemůže nosit na čapkách odznaky, které Wiliger vymyslel.
"No, můžu říct, že jste vypili příliš mnoho piva."
Relkin pouze zasténal. Swane se vesele zachechtal. Dosud se cítil vážně opomenutý.
"Co Wiliger chtěl?"

Za nimi se neslyšně objevil Manuel. Když náhle promluvil, Relkin leknutím nadskočil.
"Dneska jsme nějací nervózní."
"Ano," souhlasil Relkin,, jsme."
Manuel se protlačil kolem Swana a utrhl si kus chleba.
"Pokud jde o odpověď na Swanovu otázku, dračí vůdce Wiliger se pokoušel být přátelský," řekl. "Problém je, že je to pitomec. Vyprávěl nám o nějaké bitvě, které se účastnil v Kenoru. Nechce, abychom si mysleli, že nikdy nebojoval. Přesvědčil mě, že je idiot."
"Nejspíš je to cvok," zamumlal Relkin, který se snažil nabrat hrnec s akhou a půl tuctu čerstvě upečených dlouhých bochníků.
"Co to ten Quoshan říkal?" zeptal se Swane.
"Wiliger je blázen, to je to," odpověděl Manuel mezi jednotlivými sousty čerstvého armádního chleba, právě vytaženého z pece.
"Dobře, to už vím, chlapečku z akademie," zavrčel Swane.
Relkin opět promluvil. "Kuchaři tvrdí, že jim nařídili rozebrat kuchyň a připravit se na nalodění."
"Při dechu, proč jsi nám to neřekl?"
"Nedali jste mi šanci."
Swane popadl náruč bochníků a vyrazil ke stání, které sdílel s Vlokem, tupým, možná dokonce hloupým zeleným drakem, který se však díky štěstí a odvaze stal třetím nejdéle sloužícím drakem ve 109. oddíle.
Relkin odnesl chleba a hrnec s akhou zpět do stání a nakrmil draka, vypil další kalut a sám snědl trochu chleba. Postupně ho přestávala bolet hlava a brzy si všiml, že jeho drak má na boku, ocase a předních nohách pár čerstvých šrámů pokrytých strupy.
"Co je to za rány?" zeptal se rozhořčeně. Člověk se s těmi velkými bestiemi nadře jako otrok, stará se, aby byly naprosto zdravé, a co ony? Dělají hlouposti ve vodní nádrži a lámou si končetiny, nebo se válejí na ostrém štěrku a cupují si kůži na kousky, což bylo přesně to, co Bazil nejspíš udělal.
Drak jedl dál a neříkal nic.
Relkin vycítil, že něco není v pořádku.
"No tak, řekni mi to, na některých místech jsi odřený až do krve. Co jsi k čertu dělal?"
Bazil si do tlamy nacpal další bochník chleba a zamyšleně žvýkal.
Relkin to zkusil jinak, ale k ničemu to nevedlo. Drak nijak nereagoval. Relkin si zhluboka povzdychl a vzdal to. Když dosnídal, provedl rychlou inventuru věcí, které si chtěl vyzvednout u zásobovacího důstojníka, a vyrazil ven.
"Zajde kluk znovu na rybí trh a zkusssí sssehnat žraloka?"
Relkin se ohlédl. "Žádného nebudou mít."
"Dnessska by mohli."
Relkin ho sledoval podezíravým pohledem. Co to mělo znamenat? Drak ale dával všemi způsoby najevo, že na další otázky nebude odpovídat. Naléhat na rozmrzelého draka nikdy nikam nevedlo. Relkin si šel po svých a zamyšleně si hryzal spodní ret.
V zásobovacím středisku požádal o háčky a cvoky na joboquin a k tomu o sadu nůžek na drápy, protože staré už mu dosluhovaly. Dračí drápy byly tvrdé a ocel se na nich brzy otupila. Pak přešel k žádosti o různé části tropické výstroje. Úředníci si je ověřili a zjistili, že některé věcí, o které žádal, dorazily, ale ještě nejsou vybalené. Řekli mu, aby přišel později.
Měl trochu volného času, takže si venku užíval slunečních paprsků, které poprvé po mnoha dnech svítily z bezmračné oblohy. Vzduch byl chladný a čerstvý a město jasné a zářivé. Rozhodl se zůstat venku na slunci, a aby měl co dělat, vydal se z kopce dolů do přístavu. Jenom nahlédne na rybí trh. Rány na drakově kůži už zaschly a pokryly se strupy. Později je prohlédne a možná použije trochu sugustu. Pak se možná dozví pravdu.
Procházel ulicí U věže a prodíral se davem, který se tam každodenně tísnil. Na Foluranu spatřil skupinku námořníků, v bílých kalhotách a jasně modrých kabátech a kloboucích je nebylo možné přehlédnout. Táhli dvoukoláky s lodními kufry a dalšími osobními zavazadly. Když procházeli kolem, zpívali popěvek, jehož melodii Relkin neznal. Každý verš končil nadšeným "daleko, da-le-ko-o!"
Město Marneri bylo na námořníky zvyklé a nikdo nehnul ani brvou, až na pár bývalých námořníků, kteří se několikrát přidali k refrénu. Než Relkin přešel ulici, chvíli je sledoval a v srdci cítil zvláštní euforii. Na dvě předchozí plavby po moři, z nichž ta delší ho přivedla zpět z Ourdh cestou kolem Jižního mysu, měl příjemné vzpomínky. Nádherné počasí, žádný dračí vůdce, týdny příjemné plavby po klidném moři, kdy nebylo co dělat, leda odpočívat a po večerech lovit makrely. Ovšem, teď byli uprostřed zimy, přesto se ale na moře těšil. Výhodou samozřejmě bylo, že nikdy ani na chvíli nedostal mořskou nemoc, která přemohla některé z ostatních.
Zhluboka se nadechl. Kocovina z minulého večera se zázračně ztratila. Kráčel po chodníku a pohvizdoval si "Kenorskou píseň".
V přístavu si všiml dalších námořníků, kteří sem přinášeli bedny a pytle, a ty pak převáželi k velkým bílým lodím, kotvícím v hlubších vodách zálivu.
Dlouho pozoroval lodě, třpytící se v chladném zimním slunci, než se otočil a zamířil nahoru do přístavu na rybí trh. Vešel dovnitř, kde ho obklopil obzvláště silný pach, a ucítil, jak mu klesla čelist.
Skupina mužů zvedala pomocí jeřábu hlavu největšího žraloka, jakého kdy v Marneri viděli. Řetězy protáhli skrz čelisti a vyvedli je krkem. Pomocí navijáku ho s námahou pověsili a mohutná hlava se zvedla ze země a zůstala viset deset stop vysoko.
Hlava se zhoupla a Relkin na okamžik zíral do tak obrovských čelistí, že by ho dokázaly celého spolknout jako bonbón.

Shromáždil se dav.
"Tyhle čelisti měří napříč osm stop," řekl starý prošedivělý prodavač ryb v kožené zástěře, který si otíral dlouhý nůž.
"Spolkne člověka jako plátek slaniny," ozval se někdo
jiný.
"Cha," řekl další, "spolkne loď plnou lidí jako plátek slaniny."
"Kdo ho ulovil?" zeptal se Relkin.
"Ulovil?" řekl prodavač. "Ne, nikdo ho neulovil. Dnes ráno našli hlavu a ocas vyvržené na břeh ve Východním zálivu. Zbytek byl sežraný. Našli tam vyplavené i další mrtvé žraloky."
"Co to je?" zeptal se Relkin, s bázní hledící na obrovskou hlavu.
"Říká se mu bílá smrt, chlapče," odpověděl prodavač.
"Nezdá se mi, že by byl bílý."
"No, máš pravdu, hlava je tmavší, bílý je na břiše, ze kterého nic nezůstalo."
"Při pohledu na mohutné čelisti plné šestipalcových zubů Relkin tiše hvízdl.
"Zajímalo by mě, jestli se nedíváme na to, co se stalo s Jonasem Fallerem a jeho Hráškem," řekl jiný muž ve čtvercovém rybářském klobouku a žluté pláštěnce.
Několik dalších rybářů zabručelo v odpověď.
"Mor na všechny žraloky," řekl jeden vedle Relkinova lokte. Prodavač se postavil pod houpající se žraločí hlavu.
"Tyhle zatracené potvory jsou naštěstí hrozně vzácné, jinak by oceány byly prázdné." Natáhl se a nožem vyrýpl jeden zub. Chytil jej, když padal, a podal Relkinovi.
"Tady máte, mladý pane, ukažte ho kamarádům. Je to zub bílé smrti."
"A modlete s k Matce, abyste ji už nikdy neviděli!" řekl nejblíže stojící rybář.
Zub měl trojúhelníkový tvar a byl větší než Relkinova ruka. Přejel palcem po hraně - byl ostrý jako nabroušená zbraň.
"Jonas Faller, kéž Matka ochraňuje jeho duši, byl opatrný muž, ale pokud si vás najde některá z těchhle oblud, nezáleží na tom, jak jste opatrný. Klidně dokážou potopit rybářský člun."
"Člun?" ozval se jiný hlas hořce, "pamatujete na Lally!"
Ponořili se do vzpomínek na záhadné potopení této brigy, která měla roztržené dno, a přitom plula v místech, kde nejsou žádné mělčiny ani útesy.
Relkin našel dva menší žraloky, rozložené na ledové desce. Oba měli prokousnutou hlavu, ale jinak byli netknutí. Sklonil se a většího očichal.
"Je dokonale čerstvý, dnešní, pane," řekl kupec. "Když ho přinesli, ještě krvácel. Jinak bych ho neprodával."
Drak měl pravdu. Relkin žraloka koupil. Ryba měřila sedm stop a vykuchaná a očištěná vážila tři sta liber. Na svou velikost byl žralok přesto poměrně levný a Relkin ho dostal celého za dva stříbrné. Pak přihodil čtvrťák pro nosiče, aby mu ho dovezli nahoru na kopec do Dračího domu.
"Není po nich poptávka, pane, většina lidí žraloka jíst nebude."
Toho dne odpoledne žraloka pod starostlivým vedením zeleného draka upekli na otevřeném ohni. Pak obrovskou rybu, nakrájenou na stopu široké steaky, naservírovali drakům ze 109., kteří si u ohniště uspořádali jakousi soukromou sešlost.
Mísy byly vyjedeny dočista. Wyverny netrpělivě hleděly na Zeleného Purpura. Divoký drak se jejich pohledům vyhýbal.
"Takže?" zeptal se Bazil po chvíli.
Zelený Purpur dojedl žraloci steak. Očima hltal zbytky žraloka; ještě ho byla spousta.
"Zajímalo by mě, jesstli by tenhle drak mohl dossstat další kousssek?"
Bazil si s ostatními vyměnil vítězoslavný pohled. Divoký drak dostal další velký kus a okamžitě se do něj pustil.
"Tak co, chutnal ti žralok?" zeptala se Alsebra a položila zelenou tlapu na mohutné rudočerné předloktí divokého draka.
"Ach ano, byl dobrý."
"Víš to jissstě?"
Mísa Zeleného Purpura byla opět prázdná. Očima přejížděl zbytky žraloka.
"Už je celý sssnězený?" zeptal se žalostně.
Bazil klapl čelistmi. "Ne úplně. Mám ještě jeden kusss."
"Ano?" V hlase Zeleného Purpura se svářila opatrnost s nenažraností.
"Ano, ale dám ho jenom tomu drakovi, který uzná, že tohle je ryba, na které sssi opravdu pochutnal."
Následovala dlouhá chvíle. Zelený Purpur hleděl na ostatní wyverny. Všechny ho pozorovaly s neklamně samolibými výrazy.
Jenže, při starých bozích dračí vlasti, tenhle žralok byl proklatě dobrý. Nepodobal se ničemu ze suchozemské zvěře, co znal. A divocí draci jsou naprostými otroky svého žaludku. Tomu vábení prostě nedokázal odolat.
"No dobře! Ano, chutnala mi. A teď mi dej ten possslední kousssek."
Ozval se hlasitý výbuch dračího veselí, zvuk, který všechny ostatní živé bytosti děsil. Draci šťastně narazili několik soudků piva, pili a zpívali, a přitom žraloka snědli do posledního kousíčku, společně s kotli nudlí, pokrytých akhou, čerstvým chlebem a bochníky sýra.
Pivo bylo téměř vypité a se zpěvem byli zrovna v nejlepším, když dovnitř strčil hlavu poslíček a oznámil Manuelovi a Monovi, že generál Steenhur nařizuje, aby jim byly rychle vydány tropické výstroje. Okamžitě poté projdou všechny oddíly podrobnou inspekcí a pak se nalodí na palubu Ječmene.
Nebyly to nečekané rozkazy, až na tropickou výstroj. Bylo jasné, že nejedou do Axoxa. To bylo všeobecně přivítáno,

protože Axoxo znamenalo stovky mil dlouhý pochod přes větrný Gan a pak obléhání uprostřed sněhu a ledu vysoko v hornaté zemi.
Tropická výstroj zněla mnohem slibněji, přinejmenším dragonýrům.
Přišel večer a s ním nová výstroj. Tenké kabáty a kalhoty, bavlněné košile a moskytiéra, klobouky se širokou střechou na ochranu před sluncem. Draci i dragonýři dostali nové léky. Prostředky proti červům, houbám a plísním a čerstvé zásoby dezinfekce a mastí, balíky s obvazy, obklady, sterilní nitě, a dokonce i nové jehly.
Relkin si už sehnal několik vybraných věcí, které byly vzácné, včetně lehkého opasku s kapsami, do kterých se vešla spousta malých předmětů. Pak měl pár dobře padnoucích legionářských sandálů. Ty bylo těžké získat. Swane už proklínal ty, které dostal on.
Ve stání zabalil všechno do torny, sbalil pokrývku a ještě jednou zkontroloval celou výstroj. Vše bylo na místě.
Ve vedlejším stání slyšel hlas dračího vůdce Wiligera, inspekce začala. Relkin sebejistě čekal.
Wiliger se objevil vzápětí, stále oblečený ve výstřední zastaralé uniformě, kterou si dal sám dohromady. Nicméně na čapce neměl žádný odznak - ta nablýskaná příliš velká věc byla pryč.
Wiliger na něj stroze kývl, veškerá přátelskost byla pryč.
"Pohov," řekl a pak začal předčítat z dlouhého seznamu vybavení jeden předmět po druhém.
Relkin jeden po druhém předkládal nebo na ně ukazoval, dokud nepřišel na řadu "ocasní meč, dvojitá záštita, markétský model".
Ocasní meč byl pryč, zmizel z pochvy. Relkin se podíval na draka, ale nedočkal se odpovědi.
"Ocasní meč, dragonýre Relkine?"
"Zdá se, že chybí, dračí vůdce."
"Dragonýre Relkine," řekl Wiliger znuděným a znechuceným tónem, "nemůže se zdát, že chybí. Buď ocasní meč máte, nebo ne."
"Nemám, pane."
"Proč ne, dragonýre?"
"Nevím, pane."
Wiliger se na něj upřeně podíval.
"Dragonýre, jestli si se mnou zkoušíte zahrávat, zlomím vás, to přísahám. Rozumíte?"
"Ano, pane, ale já to skutečně nevím. Právě teď jsem zjistil, že meč chybí. Včera jsem ho kontroloval. Všechno bylo v pořádku."
"No, to není dostačující. Skočte si do zbrojnice a sežeňte si jiný, a hoďte sebou, protože velice brzy odjíždíme."
Relkin vyrazil a v mysli mu vířila možná vysvětlení. Bylo těžké si představit, že by někdo ukradl ocasní meč. Bazil používal neobvyklý model se dvěma velkými záštitami na jílci, což jeho neobvyklému, "zlomenému" ocasu lépe vyhovovalo.
Zbrojíře to nepotěšilo. Opět se pustil do podrážděné přednášky o nákladech, které výměna těchto zbraní představuje. Pak oznámil, že žádné ocasní meče nemá na skladě.
Relkin ho prosil, aby zkontroloval skladiště. Po dlouhém dohadování tam poslal pomocníka. Relkin úzkostlivě čekal. Právě když trubka ohlašovala nástup, se pomocník konečně vrátil se starším, ale použitelným ocasním mečem. Byl to karket, ale jen s jednou záštitou pro sevření ocasem. Drak si na to bude určitě stěžovat.
V tom případě by mohl vysvětlit, co se stalo s tím původním. Relkin se rozběhl zpět do stání, nahodil si na záda batoh, zastrčil ocasní meč Bazilovi do výstroje a za zvuku dunících bubnů a povelů dračího vůdce Wiligera vyrazil s drakem na pochod.
Pochodovali dolů z kopce kolem skupinek zvědavců, postávajících před hostinci a bary.
V přístavu se nalodili na nákladní čluny, které je převezly přes záliv k boku Ječmene. Vyšplhali nahoru po speciálně upravených provazových žebřících, vyrobených z tlustých lan, která unesla i váhu draků.
Tři hodiny před půlnocí byli všichni na palubě a spolu s nimi i tisíc legionářů. Lodní kuchyně připravila k večeři obvyklou legionářskou stravu a dodala i pivo na spláchnutí.
S odlivem zvedla loď kotvy, vplula do průlivu a zamířila do otevřených vod Zářivého moře.
KAPITOLA 10
Bílé lodě z Cunfshonu představovaly nejzřetelnější projev moci a vynalézavosti Říše růže. Největší a nejrychlejší lodě na světě přivážely do všech přístavů a ke všem národům obchod a diplomacii. V případě nejnutnější potřeby převezly legie do Ourdh a nedávno, během zoufalých dnů invaze, z Cunfshonu do Argonathu.
Nyní přes půl světa převážely malou, ale silnou armádu v zoufalém pokusu zlikvidovat největší nebezpečí, jaké kdy Ryetelth poznal.
Den za dnem pluly velké bílé lodě poháněné ostrým severozápadním větrem k jihu, daleko od pevniny, ukryté na západě. Kapitáni si velmi dobře uvědomovali, že by se v této roční době vichr mohl rychle změnit na severovýchodní a proměnit tak západní pobřeží v obávané závětrné pobřeží, a kdyby vichřice příliš zesílila, mohla by proti němu vrhnout kteroukoliv loď.
Za těchto okolností je vítr zahnal mnoho mil na východ, daleko z jejich kurzu, který směřoval na jihojihozápad přímo k mysu Bouří na jižním cípu kontinentu.
Moře bylo divoké s vysokými vlnami, což byly běžné a nepříjemné stránky zimní plavby po Zářivém moři. Dokonce i Ječmen se svými třemi tisíci tunami se choval divoce, nořil se přídí hluboko do vln, trhaně se po nich škrábal vzhůru a škubal sebou jako vyděšený kůň.
Následky se daly snadno předpovědět. Nákladový prostor a spodní paluby lodi byly plné mužů, kteří trpěli mořskou nemocí.

Na palubách byla posádka, která neustále upravovala těch několik plachet, které mohla vztyčit a které se z velké části samy svinovaly. Foukal však proměnlivý vítr, stále divoký, ale náchylný k náhlým změnám, a proto nebylo možné plachty ani na okamžik spustit z očí. Kapitánka Olinas a její první a druhý důstojník trávili celé dny i noci na můstku, společně se třemi námořníky, kteří otáčeli kormidlem, zatímco oni řídili přestavování plachet. Kapitánka byla větrem ošlehaná žena, která se plavila po moři od osmi let a řádným kapitánem ve službách říše byla už téměř dvacet let. Tvář měla vyčerpanou, ale klidnou, a očima stále zalétala k barometru a sledovala, jak nepřetržitě klesá.
Společně s muži z marnerijské a kadeinské legie, trpícími mořskou nemocí, bylo dole v podpalubí třicet draků, u kterých nebylo po mořské nemoci ani stopy. Draci byli obojživelníci, zrození pro oceán, ale to nebylo to, co je chránilo, protože k cestování po vlnách tímhle kodrcavým způsobem nebyli uzpůsobeni o nic víc než lidé. Místo toho jim pomáhaly jejich zvláštně vyvinuté sluchové orgány, které využívaly výplně z tuhého rosolu. U lidí se rovnováha řídí pomocí tekutiny ve vnitřním uchu, a tak jim rytmické pohupování moře způsobuje nevolnost. Naproti tomu draci udržují rovnováhu pomocí chloupků, vyrůstajících na vnitřní straně sinusového výrůstku ve spodní části obrovského mozku. Nemají žádnou tekutinu, která by šplouchala a mátla tak jejich těla. Proto zůstávali veselí a při chuti, ať se loď pohybovala jakkoli.
To způsobilo, že dragonýři měli život těžší než kdy předtím. Nosit kotle s horkým kouřícím jídlem, když se jim zvedal žaludek, byla krutá práce.
Pro těch pár šťastlivců, kteří byli proti mořské nemoci odolní, to znamenalo mnoho práce navíc. Někteří z chlapců se nedokázali ani postavit na nohy. Malý Jak byl naprosto na dně, stejně jako Roos, Aris a Shutz. Relkin, Swane a Manuel s Monovou pomocí, když toho byl schopen, nosili jídlo Alsebře, Oxardovi, Aulaymu a Stengovi.
Vichřice trvala téměř týden, než se nakonec uklidnila. Pak přišly jasné slunečné dny a stálý severní vítr, který hnal flotilu na jih. Lodě se pohybovaly pravidelněji a méně divoce.
Minuli ostrovy Guano. Když proplouvali studenými stoupajícími vodami Cunfshonského proudu, kolem nich prolétala hejna mořských ptáků, papuchalků, alek, alkounů, a dokonce i pelikánů.
Samotné ostrovy Guano byly vidět jen jako vzdálené šedé skvrny na obzoru a brzy zůstaly za nimi. Mořští ptáci koncem dne zmizeli, zhruba ve stejnou dobu, kdy se silnější povahy mezi nemocnými vzpamatovaly natolik, aby se mohly projít po přídi, která byla cestujícím za příznivých podmínek přístupná.
Dopoledne desátého dne plavby vyšel Relkin na palubu, aby se trochu nadýchal příjemného, čistého, ale chladného vzduchu. Ovzduší v podpalubí začínalo být poněkud nedýchatelné. Tisíce lidí a tucty draků, kteří tam byli napěchovaní, produkovaly navzdory pečlivému každodennímu úklidu a drhnutí smrdutý zápach. Tolik lidí a draků na palubě donutilo lodní tesaře postavit mnoho nových záchodů, ale během vichřice se řada mužů nebyla schopna k záchodům, umístěným na přídi pod příďovou nástavbou, dostat. V důsledku toho bylo dno lodi stále špinavější a bylo třeba je každý den proplachovat čistou mořskou vodou. Kapitánka Olinas rozkázala každý den často zvedat větrací plachtu, aby do podpalubí nahnala čerstvý vzduch, ale dusno dole přesto stále narůstalo.
Relkin sevřel zábradlí a zhluboka se nadechl. Asi půl míle před sebou viděl mohutný Oves s tonáží dvou tisíc tun, plující pod pyramidou třpytivých bílých plachet. Na pravoboku plula sesterská loď Ječmene, Cukr. Za nimi plul starý pomalý Lilek, menší než třída Oves, který za normálních okolností sloužil k obchodu s obilím mezi Ostrovy a Argonathem. Po jeho boku klouzal Slad, další starší loď. Ani jedné z těchto lodí neudělala nedávná vichřice dobře, přišly o ráhna a plachty a jednotky na palubě musely obsluhovat čerpadla, když stará lodní žebra začala pracovat a pouštět dovnitř vodu.
Lodě byly nicméně příliš mohutné, než aby to pro ně představovalo skutečnou hrozbu, a udržovaly si pozici, stejně jako zbytek flotily vpředu i za zádí. Navzdory rozbouřenému moři se flotila - osm lodí z Argonathu a osm z Cunfshonských ostrovů - u Holého mysu hladce spojila. Lodě z Argonathu vezly expediční legii vytvořenou z jednotek z Marneri, Kadeinu, Bea, Talionu a Pennaru. Šlo o jednotky, které byly k dispozici ve městech nebo je tvořili záložníci narychlo povolaní do aktivní služby Lodě z Cunfshonu vezly slavnou Legii bílé růže. Nyní se šestnáct velkých lodí, narychlo a tajně odvolaných z běžných obchodních tras, plavilo na jih ke Klidnému oceánu.
Swane a Manuel také stáli na přídi a užívali si chvíli volna, než je zvony svolají k obědu.
"Wiliger už je na nohou," řekl Swane. "Manuel ho viděl v kuchyni." Dračí vůdce Wiliger byl od prvního dne na moři nemocný. Vlastně onemocněl okamžitě poté, co ho velitel Voolward přede všemi zuřivě sjel. Důvodem byl zmatek kolem Wiligerových zavazadel. Ty původně zahrnovaly dvanáct obrovských lodních kufrů, včetně jednoho, v němž byly pouze cukrovinky a konzervy, a dalšího, plného drahého vína. V jiném měl Wiliger sbaleno čtyřicet košil a šedesát párů punčoch. Voolward mu řekl, že může mít jen jeden kufr, a to poloviční velikosti než kterýkoli z těch, které si na palubu Ječmene přinesl.
Poté co příštího dne v Dlouhém průlivu přemístili Wiligerova zavazadla na nákladní člun, zmizel dračí vůdce na ošetřovně a od té doby ho sotva zahlédli.
"Nemůžu tvrdit, že by mi chyběl," řekl Relkin.
"Ani já ne," zavrčel Swane. "Manuel říkal, že byl tak trochu zelený v obličeji."
Relkin sdílel Swanovo pobavení. To Swana nesmírně potěšilo.
"Škoda, že ho nevypakovali domů spolu se všemi těmi jeho kufry," řekl Swane.
Manuel pozoroval ostatní lodě a natahoval hlavu přes lanoví, aby viděl na Lilek.
"Přibližuje se k nám fregata," ohlásil. "Pohybuje se hodně rychle."
Ostatní se shlukli na boku a vykláněli se, až si od jednoho z námořníků na palubě vysloužili pokárání.
"Vy smradi pitomí, spadnete přes palubu a v zimním moři nepřežijete. A nikdo z nás tam pro vás skákat nebude, aby vás zachránil."
"Pluje sem fregata," zakřičel Relkin.

"Ano," řekl klidně námořník. "To bude určitě Lyra kapitána Renarda. Můj bratranec Shephuel je tam třetí důstojník. Jo, Lyra, ta je hodně rychlá."
Námořníci o fregatě zjevně věděli už dávno.
Menší loď s ohromným množstvím plachet se nyní dostala na úroveň pravoboku a pak zastavila ve vzdálenosti jednoho kabelu. Spustili na moře člun a šest mužů jej mocnými údery vesel poháněl vpřed k jejich lodi. Kapitán Renard, velitel fregaty, vyšplhal na palubu Ječmene a přivedl s sebou dvě malé postavy v šedých pláštích s kápěmi. Relkin viděl, jak šplhají na posvátný můstek, a okamžitě věděl, co jsou zač. Malé šedé postavy na palubě s náležitou obřadností přivítala samotná kapitánka, která jim představila důstojníky. Pak je odvedli dolů po schodech do kabin na zádi a postavy jim tak zmizely z dohledu. Relkin věděl, že schody vedou k luxusním kajutám a velkolepým salonům, kde byl ubytován admirál flotily. Na hlavním stěžni vlála dlouhá zlatá admirálská vlajka. Admirál se na palubu nalodil z fregaty, která ho přivezla z Andiquantu o něco dřív, než dorazil zbytek cunfshonské flotily.
"Co to mělo znamenat, co myslíš?" zeptal se Endi, který vylezl z podpalubí a připojil se k nim.
Swane pohlédl na Relkina a zůstal zticha. Swane věděl, co byly ty postavy zač, ale přestože po tom toužil, nemohl to říci. Bylo to na Relkinovi.
Manuel takové zábrany neměl. "Čarodějky," zamumlal. Jako pro většinu občanů říše, i pro něj bylo těžké akceptovat ženy, které se zabývaly uměním magie. Tyhle ženy mohly kohokoliv ovládat pomocí jednoho či dvou kouzel. Pohybovaly se po říši v utajení a nikdo nemohl dohlížet na to, co dělají. Manuel jakožto vzdělanec měl sklony takovým malým, ale mocným skupinkám nedůvěřovat. Ostatní dragonýři, kteří vzdělání většinou postrádali, nebyli tak nedůvěřiví, ale o to více je naplňovala bázeň a jejich pocity se blížily nábožné úctě.
Endi střelil pohledem po Relkinovi, aby mu to potvrdil.
Relkin přikývl a všiml si Endiho výrazu bázlivé úcty.
"Co myslíš, že tady chtějí?" zeptal se Endi.
"Myslím, že mluví s admirálem Cranxem. Čarodějky rády řídí všechno na nejvyšší úrovni." Manuel nevybíravě vyjádřil své podezření.
Endi se znovu znepokojeně podíval na Relkina. Relkin pokrčil rameny.
"Mě se neptej, tvůj dohad je stejně dobrý jako můj, ale řekl bych, že to má něco společného s naším úkolem, ať už je to cokoliv."
"Rád bych to věděl."
"To i my ostatní," zabručel Swane. "Prakticky bez varování nás nahnali na moře. Celé dny pobíháme nahoru a dolů jako galejníci, v počasí, které by nevyhovovalo ani rybě, a pořád nemáme ani tušení, o co jde."
Dveře na ubytovací palubě se opět otevřely a vyšla z nich postava v šedém. Kapitánka Zudith Olinas s čarodějkou pár minut rozmlouvala, chvílemi ukazovala k takeláži a zjevně se chlubila svou lodí, na kterou byla plným právem pyšná. Pak se postava v plášti vydala na příď, zlehka sestoupila z ubytovací na střední palubu, prošla po lávce a vyšplhala se na přední palubu.
"Doufala jsem, že tě tady najdu, Relkine," řekla Lagdalen Tarcho.
"To jsem rád." Objali se. Relkin jí představil Endiho, se kterým se dosud nesetkala, a pak si Lagdalen potřásla rukou se Swanem a Manuelem.
Při pohledu na krásnou mladou ženu, oblečenou v šedé barvě řádu sester, která byla zjevně velice důležitou osobou, a přesto se přátelila s dragonýry, Endi v bázni ztichl.
"Zůstaneš s námi dlouho?" zeptal se Relkin.
"Nemyslím. Vrátíme se zpátky na Lyru a budeme pokračovat v cestě. Paní doufá, že se do Bogonu dostaneme podstatně dřív než zbytek flotily."
"Do Bogonu?" řekl Swane. "Kde to ve jménu Matky je?"
"Styď se, Swane, brát Matčino jméno nadarmo," řekla Lagdalen.
"Promiňte, paní, jenom mě to překvapilo."
"Měl by ses kát." Lagdalen zachytila Relkinův obviňující pohled. Smutným mírným úsměvem uznala, že je jeho obvinění oprávněné. Kdo byla, aby udělovala pokání? Od chvíle, kdy se poprvé setkali, vyrostla a získala moc. Tehdy byla neúspěšná novicka v chrámové službě a on venkovský trhan, který se snažil nezákonně dostat do legií. Oba tito mladí lidé byli pryč a místo nich tu byli jiní, vážnější. Zdálo se to být velice dávno.
"A abych odpověděla na tvou otázku, Swane, Bogon leží na východním pobřeží Eiga. Je to tropická země s rozlehlými pralesy a širokými řekami."
"A proč tam jedeme?" zeptal se Manuel.
"To je poprvé, kdy o téhle výpravě něco slyšíme. Od chvíle, kdy jsme se o ní dozvěděli, bylo všechno jen velice důležité a přísně tajné," řekl Swane.
Lagdalen očividně uvažovala, kolik jim toho může prozradit. "Můžu říct jenom to, že nejedeme do samotného Bogonu. Tam se vylodíme a zamíříme do vnitrozemí."
"Ale proč?" zeptal se Manuel.
"Je mi líto, to nemůžu říct." Urovnala si přední část roucha a vyměnila si s Relkinem úsměv. "Jak se drakům dařilo v bouři?"
"Myslím, že se jim to docela líbilo. Chodili sem nahoru, aby je postříkala studená mořská voda. Celou dobu byli hladoví."
"Jsou to ti nejpodivnější a nejzázračnější tvorové. Chtít mezi vším tím houpáním a otřásáním jíst! Všem bylo špatně, samozřejmě kromě posádky. Dokonce i paní bylo zle!" Relkin se usmál. "A tobě bylo zle, Lagdalen?" "Trochu, i když ne tak moc jako ostatním." "Takže plujeme do Bogonu, daleko za oceán. Uvidíme všechny ty džungle, obludy a podobné

věci," řekl Swane užasle.
"Plujeme do Bogonu," řekl Manuel, "a pak budeme pokračovat dál do nitra Eiga, temného kontinentu."
KAPITOLA 11
"Střed temného kontinentu. Ví někdo, co se tam nachází?"
"Mýty, legendy a nejnověji také silný, děsivě inteligentní mozek."
Admirál Cranx přikývl a pak usrkl ze šálku s kalutem. "Až příliš dobře si pamatuji na váš projev k Císařské radě, ve kterém jste onu inteligenci nastínila."
Žena, ke které promlouval, vypadala podivně obyčejně. Skutečně, pokud nějak působila, tak podvyživeně. Na sobě měla jednoduchý oděv, šedé vlněné roucho přes bílou bavlněnou halenu a kalhoty. Řídké prošedivělé vlasy měla volně sčesané dozadu. Nezdobily ji žádné šperky, nepoužila žádné kosmetické prostředky ani nic jiného, čím by svůj vzhled zvýraznila.
Cranx si nicméně uvědomoval, že je tato žena stovky let stará, že je jednou z největších čarodějek své doby a je vším, jen ne tou obyčejnou osobou, na kterou vypadá.
Upřela na něj mimořádně pronikavé šedé oči.
"Tato hrozba je služebníkům Světla velice dobře známa," řekla tiše. "Je to první krok na cestě k neomezené moci hmoty. Na konci této cesty lidé ovládnou samotnou podstatu hmoty a s její pomocí vyrobí zbraně. Zbraně, které během několika okamžiků dokáží zničit celý svět."
"Jak nám tvrdí moudří." Cranx se smutně usmál. "Já osobně jsem muž přílivu a plachet a tyto věci nechávám na jiných, moudřejších, přesto musím přiznat, že my sami jsme vyvinuli mnoho zbraní. Máme velké lodě, které předstihnou kteréhokoliv nepřítele, a když se nemůžeme bitvě vyhnout, máme zbraně, skutečně hrozivé zbraně."
"Ano, admirále, zápalné šípy a katapulty nahánějí svou schopností ničit hrůzu, ale věřte mi, že ve srovnání s temnými plody cesty k moci jsou to jenom hračky."
Cranx položil šálek. "Pak se musíme postarat o to, aby byla semena těchto strašlivých plodů zničena."
"To rozhodně, pane, a pokud vaše flotila dokáže do tří měsíců dovézt ke břehům Borganu celé vojsko, pak mám za to, že se nám to může podařit."
"Co se délky plavby týče, mohu říci jen to, že mnohé záleží na tom, zda se nám v Ourdhijském zálivu podaří chytit severní vítr. Jakmile obeplujeme mys Bouří, měli bychom na tento vítr narazit a on nás stálou rychlostí požene půl cesty k Bogonu, pokud tedy vydrží."
Ukázal na námořní mapu Klidného oceánu, visící na stěně. "Nicméně jakmile zimní větry ustanou, budeme v Matčiných rukou. V této době jsou větry v tropech proslulé nevyzpytatelností a vrtkavostí. Můžeme tam zůstat trčet po celé měsíce."
"Modleme se, aby k tomu nedošlo. Nesmíme ztratit ani den."
Cranx ukázal na konvici s kalutem na stole. "Dala byste si ještě šálek?"
"Ano, děkuji vám. Je to skutečně skvělý osvěžující nápoj." Chvíli seděli a pozorovali mapu a nezměrný oceán, který ležel před nimi. Šest tisíc mil plavby z chladných vod Zářivého moře do tropických tišin západního Klidného oceánu, to vzbuzovalo úctu dokonce i v tak zkušeném námořníkovi, jakým byl admirál Cranx. Pak se obrátil, aby čarodějce položil otázku, která mu po mnoho dní ležela v hlavě.
"Rád bych věděl, paní, jestli máte nějaké novinky o situaci v Axoxu. Od té doby, co jsme vypluli z andiquantského přístavu, nemám žádné zprávy."
Mírně pozvedla obočí.
"Obávám se, že o obléhání informace nemám. Předpokládám, že bude pokračovat. Nakonec Axoxo dobudeme."
"Ptám se, protože můj vnuk Ericht tam slouží u Talionské lehké jízdy. Často na něho myslím."
"Jsem si jistá, že bude mít hodně práce."
"Před dvěma měsíci se s jízdou účastnil akce. Dostali jsme dopis s velice dramatickým popisem boje. Vypadá to, že se naše armáda drží proti nepřátelskému kmenovému vojsku."
"Je možné, že Axoxo padne dřív, než přijde příští zima."
"To by bylo slavné vítězství."
"Pokud však při našem úkolu selžeme, tak k němu nedojde. Nepřítel všechny protivníky rozdrtí."
Dopili kalut a Lessis se rozloučila, zvláště s kapitánkou Zudith Olinas. Pak si všimla, že Lagdalen není na ubytovací palubě.
"Vaše pomocnice šla na příď," řekla Olinas. "Zdá se, že je velmi zadobře s dragonýry."
"Dragonýři? Které oddíly máte na palubě?"
Kapitánka Olinas sešpulila rty. "Máme tady tři dračí oddíly, devadesát tun obrovských bestií, dokážete si to představit?"
"Bezpečně je tam dopravte, kapitánko, jsou k nezaplacení."
"Jejich apetit je k nezaplacení." Olinas mávla na druhého důstojníka, hubeného, hladově vypadajícího muže s klípcem na oku.
"Eentsi, jaké číslo mají dračí oddíly?"
"34. z Bea, 66. marnerijský a 109. marnerijský."
"Ach, 109." Lessis obrátila oči v sloup. "Měla jsem to vědět. Musím jít za ní."
Lessis tiše prošla kolem námořníků na střední palubě a zanechala za sebou poněkud zmatenou kapitánku Olinas, která nechápala, proč by si osobnost jako šedá paní přála promluvit s bandou otrhaných dragonýrů.
Když se Lessis objevila, rozhovor na přídi prudce umlkl. Lessis se zastavila před Relkinem.
"Přesně jak jsem si myslela, Relkin z Quosh." Lessis Relkina objala. "Jsem tak ráda, že tě vidím, mladíku."

Relkin byl z nějakého nejasného důvodu nervózní. Vzpomněl si na jejich poslední rozhovor; ona tehdy byla malým ptáčkem s děsivě jasnýma očima a pluli po podzemní řece.
Lessis se vesele zasmála.
"Řeknu ti, příteli, že je dnes mnohem snazší vidět tě a mluvit s tebou než při našem posledním setkání!"
Ostatní na ně napjatě hleděli.
"No, Relkine, opět tě nacházím zapleteného do velkých událostí. Jsem víc než kdy dříve přesvědčena, že ti Matka určila nějaký významný a zvláštní osud."
"Osud?" Zase to slovo! "Ale ne, znovu ne. Můj poslední zážitek s osudem mi stačil."
Lessis se opět zasmála. "Přesto jsi přežil. Vždycky přežiješ, mladíku. Možná při tobě přece jen stojí starý Caymo."
Relkin vytřeštil oči, když zaslechl čarodějku Velké Matky tak nenucené vyslovit jméno jednoho ze starých bohů.
Rozhlédla se. "Předpokládám, že toto jsou další příslušníci 109. marnerijského bojového dračího?"
"Ano, paní. Dovolte, abych vám představil dragonýry Swana, Manuela a Endiho."
Dragonýři ztuhli v pozoru a zasalutovali.
"Je mi ctí se s vámi seznámit," řekla Lessis a postupně si s nimi potřásla rukou. "Bohužel nás však tlačí čas a obávám se, že musíme odejít."
Lessis se obrátila k Lagdalen a krátce nato dvě malé postavy v šedém společně s kapitánem Renardem sešplhaly po boku lodi do člunu. Brzy poté Lyra napnula další plachty, proklouzla před Ječmen a vyrazila na otevřené moře.
KAPITOLA 12
S dobrým větrem v zádech obeplula flotila mys Bouří za dva dny. Téměř okamžitě se jim do plachet opřel severní vítr z Ourdhijského zálivu a užívali si celé tři týdny krásné plavby, kdy denně překonali sto padesát mil a pravidelný mírný vítr je hnal Klidným oceánem na jihozápad.
Během této doby se život na palubě bílých lodí zaběhl do pravidelné rutiny. Muži a draci se střídali při výcviku na přídi. V poledne se kontrolovala výstroj a byl nástup. Třikrát denně byly servírovány obrovské porce jídla a večer dostávali muži příděl whisky a draci pivo. To obvykle způsobilo, že se všichni dali do zpěvu, který pokračoval tak dlouho, dokud i ty nejvytrvalejší nepřemohl spánek.
Zatímco se muži i draci takto zaměstnávali, posádka se soustředila na práci, která za těchto podmínek nebyla těžká. Posádka byla podle cunfshonských zvyků smíšená a muži a ženy pracovali společně a byli si naprosto rovni. Samozřejmě že tyto ženy byly dost silné, aby splnily svůj díl práce, a stejně dobře jako muži dokázaly šplhat v lanoví a po ráhnech, aby napnuly nebo podkasaly plachty, nemluvě ani o tahání za lana a otáčení vratidel.
Za normálních okolností, dokonce i při dlouhých cestách, se posádky bílých cunfshonských lodí přizpůsobily situaci. Předpisy zakazovaly milostné románky mezi členy posádky, a když k nim došlo, byli jejich účastníci na konci plavby vysazeni a vypsáni z posádky, tedy v podstatě vyřazeni ze služby. Většinou se to cunfshonskému námořnictvu vyplácelo a tradice pokračovala i ve flotilách Argonathu. Ve skutečnosti obvykle nebyly ženy, které si zvolily život na moři, typ na vdávání a poměrně často se o muže zajímaly jen málo, nebo vůbec ne.
Bílé lodě sloužily především k přepravě nákladů obilí, dřeva, dobytka a podobně. Samozřejmě vozily i cestující, ale nikdy ne víc než zhruba stovku, a tito pasažéři byli ubytováni na zádi a jen zřídka se objevovali jinde než na ubytovací palubě. O cestující se starala speciální skupina sluhů a mezi nimi a posádkou nedocházelo téměř k žádným kontaktům. Běžný život na moři tedy představoval klidnou rutinu s občasnou mezihrou v podobě bouře nebo výcviku a dalšími, příjemnějšími přerušeními v cizích přístavech a exotických místech.
Použít velké lodě k transportu a naložit je tisíci mladými muži v rozkvětu mládí znamenalo pro cunfshonské námořní síly tu nejkrutější zkoušku.
Dokonce i nejdrsnější a nejzkušenější ženy z posádky, se sluncem vybělenými vlasy, vrásčitými tvářemi a svalnatými pažemi se staly terčem vášnivých úmyslů. Některé to zprvu pobavilo, jiné byly od začátku pobouřené. Po několika týdnech byly všechny vznětlivé a podrážděné. Některé se dokonce provinily tím, že si z pečlivě vybraných legionářů tropily posměšky. Takové trhliny ve zdi mezi posádkou a pasažéry nevyhnutelně odstartovaly divoké pověsti a způsobily problémy.
Na palubě Ječmene došlo k třenicím mezi několika mladými námořnicemi a některými muži z Talionské lehké jízdy. Tyto ženy se o muže nezajímaly a nelibě nesly zájem jezdců. Několikrát došlo k hádkám. Jeden z jezdců se rozzlobil a pokusil se vyšplhat do lanoví, aby jednu z mladých žen potrestal. To jej přivedlo do nevýhodné situace a v následné šarvátce ho dívka řízla do ruky a on neslavně spadl z ráhna a potupně dopadl do síťoví na boku, odkud mu muselo několik starších námořníků pomoci ven a uklidnit ho, než ho jeho druhové mohli odvést na ošetřovnu, aby mu tam ošetřili zranění.
Tento obrat muže z Lehké jízdy vyprovokoval a někteří už mumlali o vytahování mečů, když na palubu přišel kapitán Septeen z talionské brigády a na chvíli situaci uklidnil.
Ale už pouhá přítomnost tolika mladých mužů toužících po láskyplné společnosti žen stačila udržovat ve vzduchu napětí. Všechny ženy v posádce byly neustále pod tlakem stovek upřených mužských pohledů.
Posádka byla ubytovaná v příďové nástavbě, dost daleko od legionářů, kteří se tísnili v nákladových prostorech a na nejspodnější palubě, ale poté, co jednoho opilého desátníka přistihli, jak se snaží vlámat do kajuty jedné z námořnic, posádka se dožadovala, aby tam byla postavena stráž. Velitel Voolward mužům přísně zakázal jakkoli se zaplétat s posádkou a při neuposlechnutí hrozil bičováním.
Týden to udrželo klid, ale pak jeden blázen z 3. pennarského regimentu napadl jednu z nejmladších námořnic a pokusil se ji znásilnit. Odrazila ho a utekla, ale viděli ho při tom a okamžitě zatkli.
Kapitánka Olinas zavolala velitele Voolwarda na můstek a požadovala trest, jaký stanoví Právo Cunfshonu.
Voolward zbledl a pak to odmítl. "Víte velice dobře, že v argonathských legiích vyklešťování nepoužíváme."

Zvýšili hlasy a na lodi, dokonce i tak velké jako Ječmen, je hlasitá mluva slyšet všude. Kapitánka Olinas přednesla svou záležitost admirálu Cranxovi.
Voolward nakonec slíbil, že bude-li muž improvizovaným tribunálem shledán vinným, vyměří mu trest. Souhlasil s tím, že za této situace není možné čekat, až se vrátí do přístavu, kde by mohl být postaven před řádný vojenský soud. Velitelé ze čtyř regimentů se sešli, aby si případ vyslechli. Důkazy byly zdrcující, kromě žalobkyně viděli poslední fázi útoku další tři svědci.
Za doprovodu bubnů muže přivázali k mříži a dostal padesát ran. Tato událost situaci na poměrně dlouhou dobu uklidnila. Nikdo z posádky, muži ani ženy, s vojáky nemluvil, a naopak.
Jediná skupina, které se nepřátelství netýkalo, byly dračí oddíly. Posádka měla sklony draky uctívat a uznávat, že dragonýři jsou jiní než masa vojáků v podpalubí. Koneckonců to byli jen mladíci a chlapci. Když na přídi cvičili dva draci, posádka je s úctou sledovala. Dragonýři se ocitli v nechtěných rolích prostředníků mezi posádkou a vojáky. Bylo překvapující, jakému obchodu se dařilo - šlo o zboží jako batšoba, tabák, betel, cukroví, a dokonce i náboženská pojednání a knihy.
Díky nadšené účasti na takových obchodech se Swane ocitl v hrozných problémech s jistou Birjit Oolson. Birjit byla velká a silná kolohnátka. Sloužila u hlavního stěžně a s lany to skutečně uměla. Swane dělal prostředníka při výměně sady vyřezávaných šachových figurek za tabák, který Birjit s oblibou žvýkala a kvůli němuž měla zuby dávno pokryté tmavě hnědými skvrnami.
O problému se Swane dozvěděl jednoho večera, když ho Birjit pod záminkou nabídky rumu nalákala do své kajuty na přídi. Swane byl ve věku, kdy se kvůli nerozvážnosti často dostával do potíží. V tomto případě si nevšiml známek blížících se problémů. Těžkého dechu, podivných úsměvů, které křivily Birjitin hranatý, jako podešev tvrdý obličej, zvláštního uculování, když ho pozorovala při ranním mytí na přídi.
V kajutě vypil Swane trochu rumu a pak musel statnou Birjit, která ho objala a pokusila se jej políbit, odrazit. Byla to slušná rvačka, protože i když byl Swane mezi dragonýry největší a nejsilnější, pořád ještě nebyl úplně dospělý a Birjit měla síly víc než dost. Swanovou jedinou výhodou bylo, že věděl, jak bojovat, dokonce i v omezeném prostoru. To dodávalo zápasu na zajímavosti. Zjistil však, že udeřit Birjit je podobné jako udeřit velký pytel s obilím. Nezdálo se, že by to příliš cítila, a situace už začínala být zoufalá, když náhodou narazil na dveře kajuty, které se rozlétly, takže mohl utéct.
Swane o své nepříliš diskrétní obdivovatelce nikomu neřekl. Doufal, že ji údery, které jí uštědřil, přesvědčí, aby ho nechala na pokoji.
Mýlil se. Birjit Oolson měla hlavu tvrdou jako dubová paluba Ječmene. Pár zamilovaných šťouchanců od jejího vysněného chlapce ji stěží mohlo zastavit.
Kdykoliv byl na palubě, potulovala se poblíž, a když nebyla ve službě a nespala, číhala u kójí 109. v nákladovém prostoru na přídi v naději, že Swana uvidí.
Ostatní chlapce to velice pobavilo. Chudáka Swana nacházeli, jak se ukrývá v cizích stáních, na záchodech nebo v mizerném počasí venku na palubě, zatímco podnapilá Birjit s divokým úsměvem zažloutlých zubů bloudila podpalubím. Šířily se vtipy o ní a o Swanovi.
Jednoho dne se flotila ocitla uprostřed setkání houfu velryb. Velké hejno vorvaňů mířilo na východ, zatímco menší hejna plejtváků se mezi vorvani proplétala na západ.
Při tomto setkání se všichni, lidé i draci, nahrnuli na příď, aby se podívali. Moře až k obzoru naplňovaly velrybí vodotrysky a zpěv.
Toho večera, poté co povečeřeli chléb, pirohy s rybím masem a kaši se štědrým dílem akhy, se někteří draci ze 109. společně usadili na přídi, aby se nadýchali čerstvého vzduchu, než se dole uloží ke spánku. Dokola si posílali soudek s pivem.
Z podpalubí slyšeli obvyklý pronikavý hluk tuctů různých zpívajících skupinek, z nichž některé se omezovaly na staré oblíbené písně jako "Kenorská píseň" a "La Lillee La Loo", zatímco jiné měly mnohem složitější repertoár, který předváděly s velice různorodými výsledky. Velryby stále proplouvaly kolem, menší hejna vorvaňů těsně za velkým hejnem, které pozorovali ve dne. Občas se některá velryba vynořila na hladinu tak blízko lodi, že zřetelně slyšeli, jak chrlí vodu, a dokonce zahlédli v měsíčním světle vodotrysk.
Zelený Purpur hleděl přes mírně se vlnící moře.
"Zajímalo by mě, jak chutnají. Jedl někdo z vásss někdy nějakou?"
To vyvolalo silnou reakci.
"Zkusssíš jednu z nich sssnísssst, a ony sssnědí tebe!" řekl pohotově Vlok. "Pro tyhle velryby je dokonce i divoký drak jenom jídlo, mají zuby!"
"Nikdo není velryby," řekl Bazil Zlomený Palcát. "Je to jako sss koňmi, lidi je není a draci je není."
"Ssslyšel jsssem, že někteří lidi velryby jedí."
"Lidi sssní cokoli," prohlásil Vlok.
"Koně ne," namítl Bazil.
Chvíli byli zticha, zatímco soudek putoval dokola.
"Chtěl bych vědět, jaké to je plavat sss velrybami," řekl Bazil.
"Ha! Possslouchejte ho," zaduněl Zelený Purpur. "Vlok nám řekne, že velryby by draky sssnědly, takže jim Zlomený Palcát chce dát šanci."
"On alessspoň umí plavat," řekla Alsebra.
"Já taky umím plavat. Naučilasss mě to!"
"Ho ho, divoký sssi myssslí, že umí plavat!"

"Plaveš jako obrovssská žába," rozchechtal se Vlok.
"Tak neplavu ssstejně dobře jako vy, ale nikdo z vásss nikdy neuletěl ani sssáh."
"To je pravda. Taky sssesss naučil zacházet sss mečem a zaujmout sssvé mísssto v boji," řekl Bazil velkomyslně, protože věděl, jak nedůtklivý umí velký divoký drak být. Navzdory síle a schopnostem se často choval nedůtklivě a ježil se.
Poblíž boku lodi se vynořil další kolos. Slyšeli hlasité hučení sloupu vody, který chrlil.
"Mají v sssobě krásssu," řekla Alsebra. "Myssslím, že jsssou ssskuteční vládci oceánů. Jejich život ssse nepodobá našemu, ale cítím, že je to ssskvělý život. Okusssí mnoho oceánů, žijí na obrovssském prossstoru a jsssou úplně sssvobodné."
"Kdybychom plavali sss nimi, mohli bychom být taky sssvobodní."
Ostatní zmlkli. Bazil nahodil zakázané téma. Zmlkl dokonce i Zelený Purpur, který věděl, jak je tato záležitost pro všechny wyverny složitá. Bazil okamžitě zalitoval, že něco takového řekl. Vlok mu to bohužel jako vždy musel podrobně vysvětlit.
"Drak ssse zlomeným palcátem na něco zapomíná, všichni draci mají zakázáno plavat v mořssské vodě."
Bazil si pořádně přihnul ze soudku a postavil ho stranou.
"Vlok má pravdu. Tenhle drak zůssstane tady na mísssstě, ale když vidím velryby, občasss o tom uvažuju."
"Když budeš plavat ve ssslané vodě, ucítíš odezvu divočiny, sssám zdivočíš. To by znamenalo, že umřeš hlady, protože nejsssi přizpůsssobený životu na širém moři jako velryby. Wyverny patří na pobřeží. My vládneme příboji."
Alsebra jako vždy věděla více než oni.
"Proč můžeme plavat v řekách a jezerech?" zeptal se Vlok.
"Tam je sssladká voda, nemá vůni oceánu. Když jednou pořádně nasssaješ do nozder vůni oceánu, změníš ssse. Necítíš, jak ssse to vznáší v lodi? Já ano. Všichni jsssme neklidní. Jakmile budeme opět na pevné zemi, zlepší ssse to."
"Tak proto je to jeden z důležitých lidssských příkazů. Draci nesssmí do moře," řekl Chektor, který mluvil jen zřídka. "Předtím jsssem to nikdy nechápal."
"V tomhle jsssou lidé moudří," řekla Alsebra. "Pokud budou wyverny plavat v oceánu, znovu objeví sssvé pravé já a už nikdy nebudou moct bojovat v legiích."
"Tak proč všichni nessskočíte přesss palubu a neužíváte sssi divokého života?" zeptal se Zelený Purpur.
"Protože víme, že by to bylo nebezpečné, těžké a měli bychom hlad. V legiích ssse najíme líp a nemusssíme tvrdě pracovat," řekl Vlok, který sice nebyl chytrý, ale poznal správnou věc, když mu ji někdo pečlivě vysvětlil.
Když Bazil později ležel na slamníku a cítil, jak loď brázdí moře směrem na jihozápad a pomalu klouže z jedné vlny na druhou, znovu se k tomuto tématu vrátil, tentokrát s dragonýrem.
"Kluku, řekni tomuhle drakovi, co by ssse ssstalo drakovi, kdyby ssskočil do moře a plaval sss velrybami?"
Relkin se na něho pozorně zadíval. "Nechali bychom ho tady a umřel by v moři hlady."
"Co kdyby doplaval zpátky na loď? Nezůssstal by tady."
"Pak předpokládám, že by ho postavili před soud a dostal by nejvyšší trest. Abych pravdu řekl, nevím přesně, co by se stalo, ale byl by to konec draka i jeho dragonýra. Nechystáš se udělat něco takového, že ne?"
"Dnessska jsssem pozoroval velryby, jsssou tak nádherné."
"Ano, to jsou, taky jsem je pozoroval, ale patří do moře. Draci ne, nebo přinejmenším ne ti draci, kteří musí sloužit v legii."
"Sssloužit v legii, ano, to je ono. To je důvod, proč jsssem to neudělal, proč jsssem to nemohl udělat. Ale občasss bylo těžké ssse zassstavit."
Relkin věděl, že draci jsou z cesty po moři zdivočelí. Mořská voda byla jejich přirozeným domovem a bylo velmi dobře známo, že když drak okusí slanou vodu, přestane se ovládat.
"Plavat ve slané vodě je zakázáno, Bazile. Je to jedno ze základních pravidel."
"Já vím, neudeřit muže, neudeřit ženu, neudeřit dítě, neokusssit ssslanou vodu, nelovit zvířata na polích a ryby v řekách."
Baz se odmlčel. "Ale tohle pravidlo jsssme porušovali, protože jsssme časssto v řekách lovili ryby."
Relkin musel souhlasit. "Ale víš, že tohle pravidlo není tak důležité. A museli jsme lovit ryby, abychom přežili."
"Porušit jedno pravidlo, porušit jiné," zamumlal drak, rozrušený lidskými klamy a protiklady, jak draci často bývali.
Relkinovi se náhle v hlavě rozsvítilo.
"Lovil jsi rybu," řekl.
Bazil se na něj podíval a v očích se mu zřetelně zračila vina.
"Udělals to!"
Bazil nedokázal odpovědět, proto neřekl nic. Navzdory tomu, co o nich tvrdily lidské mýty, uměli draci lhát jen velice mizerně, obzvláště pak dragonýrům, kteří je znali až příliš dobře.
"Udělals to, šel jsi ven a zabil tu obludu, kterou měli na rybím trhu. Jak?" přerušil ticho Relkin, omráčený, vyděšený a užaslý zároveň.
"Nevím, co říct," dodal po chvíli.
Bazil neřekl nic, ale pod tíhou viny se cítil velmi mizerně. Svým způsobem zradil základní dohodu mezi ním a Relkinem.
"A riskoval jsi život. Nevím, jak jsi ho zabil, vždyť ten žralok byl velký jako jedna z těch velryb."
V Bazilovi vzplála hrdost. "Rozřízl jsssem ho ocasssním mečem. Připluli další žraloci a zabíjeli ssse navzájem."
Relkin vytřeštil oči. "A to všechno jenom kvůli kusu ryby?"
Bazil vypadal tak rozpačitě, jak jen drak mohl. "Musssel jsssem divokému ukázat, že nějaká ryba má dobrou chuť."
Oněmělý Relkin na něj chvíli zíral a pak zavrtěl hlavou.

"Nikdy tě nepochopím. Někdy mám dojem, že možná matně tuším, co se v té tvojí velké palici děje, ale pak se stane něco jako tohle a já si uvědomím, že nevím nic."
Zvon zazvonil k večeři a Relkin zamířil do kuchyně, aby přinesl kotle s kaší a hrnce akhy.
Pro Relkina bylo těžké žertovat s ostatními, a dokonce ani nejnovější vtip o Swanovi v něm nedokázal vyvolat úsměv, což zklamalo mladého Roose, který ho vymyslel. Všichni noví dragonýři se na Relkina dívali jako na hrdinu. Věděli, že dostal Legionářskou hvězdu a že se účastnil více válečných tažení než kterýkoliv jiný ze sloužících dragonýrů. Rozesmát ho byl úspěch. Když na ně přátelsky promluvil, zrudli pýchou.
Když měl drak dost, Relkin vyšplhal na palubu a pozoroval moře. Velryby zůstaly někde za nimi. Pociťoval tiché zoufalství. Drak porušil základní nařízení. Relkin věděl, že Baz jako mládě v moři plaval, ale to bylo už hodně dávno. V dospělosti se pravidlem řídil. A teď šel a porušil ho. Kdykoliv mohl zdivočet, a to by byl konec jejich partnerství. Co by pak Relkin dělal? Začal s novým drakem?
Vychoval nějakého od vajíčka? Při pomyšlení na takový úkol si povzdechl.
Jeden z námořníků ukázal na temný sopečný ostrov na jihu, slabě osvětlený měsícem.
"Vidíš támhle ten záblesk?"
Relkin přisvědčil.
"To je Čarodějův ostrov, ďábelské místo. Vyhýbáme se mu, i když se hodí pro navigaci. Tady se obrátíme, abychom měli jistotu, že nemineme Svlažující ostrov v bezvětrném pásmu."
"Co je to za čaroděje?"
"Nevím, že by měl jméno. Někteří říkají, že je už dávno mrtvý, přinejmenším ho dlouho nikdo neviděl ani o něm neslyšel. Ale nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by na jeho ostrově byl a unikl. Ztroskotat u toho černého ostrova znamená strašlivou záhubu."
Relkin, který měl ponurou a zoufalou náladu, hleděl na vzdálenou temnou masu vulkánu. Jaká strašlivá tajemství ukrývá?
Svět někdy vypadal jako děsivé místo, nebo přinejlepším jako místo, kde dobro a světlo bojovalo s přílivem temnoty, aby si udrželo alespoň malý prostor. Relkin už viděl kus světa a viděl i mnoho temnoty.
Vzdálený ostrov pomalu klouzal podél závětrné strany lodi. Když zmizel za obzorem, Relkin se vrátil do podpalubí.
Tou dobou už drak dojedl večeři a prázdné hrnce byly rozložené a připravené, aby je dragonýr mohl posbírat a donést dolů do kuchyně. Relkin dokončil poslední denní práci a uložil se ke spánku. Drak už chrápal.
Zavřel oči. Obyčejně měl požehnanou schopnost vojáků usnout okamžitě, jakmile dopadl na lůžko. Tuto noc to nešlo tak lehce. Bylo velice těžké přijmout myšlenku, že Bazil všechno riskoval a sám se vydal ulovit žraloka. Drak byl vždy tak spolehlivý.
Zarazil se, protože si vzpomněl na několik let starou epizodu s únosem. Možná tenhle drak přece jen nebyl tak spolehlivý. Pak si připomenul, že to tehdy opět byla vina Zeleného Purpura. Způsobila to jeho přirozená podrážděnost kvůli omezením, kladeným na draky žijící mezi lidmi. Ze Zeleného Purpura mluvil drak a Bazil naslouchal. Většinou to jen plynulo kolem něj a nevšímal si toho. Občas něco rozeznělo strunu v obrovském wyverním mozku a výsledkem bylo, že se dostali do velkých potíží.
Například značnou část loňského roku strávili u soudu. Relkina soudili pro vraždu kupce Bartemia Dooka, kterého Relkin zabil na palubě obchodní lodi. V jeho prospěch mluvilo dračí svědectví, které popisovalo poslední okamžiky, ve kterých Dook ohrožoval život jednoho z Bazilových potomků. Dookovo chování dragonýra přinutilo kupce zabít. Proti Relkinovi stálo tvrzení Dookovy posádky a na city působící obvinění, vznášená Dookovými pozůstalými.
Soudní líčení bylo přesunuto z Kenoru do Marneri, aby se zajistilo, že bude možné přednést dračí svědectví. Přesto někteří z porotců odmítli se svědectvím draků souhlasit, i když mluvili dokonalou verijštinou a vypadali rozumně a inteligentně. První porota nebyla schopná dojít k závěru. Při druhém procesu vynesla porota smíšený výrok. Relkin byl shledán nevinným z vraždy, ale vinným ze zabití člověka v nižším stupni sebeobrany Relkin byl potrestán důtkou v záznamech, která mu značně ztížila možnost povýšení. Po odchodu z legií by mu to znemožnilo nechat se zaměstnat městem Marneri. Protože to pro zraněné dragonýry představovalo po propuštění z armády běžný způsob, jak si vydělávat na živobytí, mělo by to vážné následky. Relkinovi právní poradci se proti tomuto rozsudku odvolali, což soudní řízení protáhlo do zimy.
Marnerijský Vrchní odvolací soud si případ vyslechl a po dlouhém řízení důtku zrušil. Tato řízení však byla jen částí všech nepříjemností, k tomu proběhla řada soudních líčení a vyšetřování, týkajících se jeho i draků, Bazila a Zeleného Purpura, kteří ho unesli a bez povolení v roce invaze na měsíc opustili vojsko. Když přišel velký den, byl už Relkin ze soudního sporu k smrti unavený.
Konečně vše skončilo, a unikl dokonce i důtce. A během toho všeho se zdálo, že navzdory nepřízni osudu pouto mezi ním a drakem zesílilo.
Vlastně zesílilo v celé jednotce. Ve 109. marnerijském dračím vládla velmi dobrá nálada, alespoň dokud se neobjevil dračí vůdce Wiliger.
Teď se však sám sebe ptal, jestli si tyhle pocity prostě jen sám nevymyslel, a že se ve skutečnosti s Bazilem něco stalo, snad kvůli slovům Zeleného Purpura. Možná Bazil začal podvádět, mohl by zdivočet a buď být zabit, nebo vyhnán na severní pobřeží do pravlasti draků. Z obou těchto možností se mu strašlivě svíralo srdce.
Ze stěžňového koše se rozlehl výkřik. Následovaly další. Ozval se zvuk nohou dusajících po palubě a křik. Relkin vyskočil na nohy, popadl meč a vyhlédl ze dveří.
V chodbičce stály tucty dalších napjatých postav.
Křik ustal, ozval se jiný hromový hluk a pak zahřměl hlas kapitánky Olinas: "Zastavte, nikdo nestřílejte, má Meloye!"
"Při Matčině milosrdenství, ta obluda má Meloye!" řekl někdo tiše.

Brzy se jim dostalo hrůzu nahánějícího vysvětlení. Nízko nad loď slétl obrovský létající tvor, zakroužil a zmizel v mracích. Pak se náhle vrátil a uchvátil hlídku z můstku na hlavním stěžni.
Tou dobou už byli všichni vzhůru a vyptávali se. Odpovědi byly tak znepokojivé, že tu noc se loď už zpátky ke spánku neuložila.
Kapitánka Olinas nařídila, aby hlídky dávaly větší pozor, a požádala, aby do stěžňových košů postavili dobré lučištníky, kteří měli hlídku chránit. Velitel Voolward požádal o dobrovolníky a potěšila ho velká odezva - vpřed vystoupily tucty mužů.
Na památku ubohého Fidela Meloye, kterého odnesl neznámý noční netvor, se sloužila mše. Od této chvíle byly na stěžňových můstcích všech tří stěžňů připraveni muži a dragonýři. Ostatní čekali s luky připravenými k výstřelu na přídi a na příďové nástavbě.
KAPITOLA 13
Příštího dne se vítr změnil ve slabounký vánek a flotila znehybněla. Vulkán na Čarodějově ostrově byl stále vidět jako maličký výčnělek na vzdáleném severovýchodním obzoru.
Celý den je nestálý vítr snášel na jihozápad a kapitánka Olinas se začínala obávat, že předčasně ztratili zimní vítr. To by plavbu dramaticky prodloužilo.
Nemohli dělat nic, jen doufat. Toho večera se rychle najedli a nastaly vzrušené dohady, kdo bude s příchodem noci držet stráž. Vrátí se létající bestie, a pokud ano, dokáží ji zabít?
Když vyšel měsíc, na východě se seskupilo několik mraků a pomalu vyplňovaly oblohu. Znuděné a sklíčené první hlídky se vrátily do svých kójí a vystřídaly je jiné. Muži na stěžních se mezi sebou bavili a jejich pozornost polevila.
Pak z mračen se šokující rychlostí střemhlav slétlo obrovské tělo a popadlo muže ze strážního koše Lilku.
Jeho srdcervoucí výkřiky se rozléhaly nad vodní hladinou. V patách mu letělo několik šípů, ale nebyly dost rychlé a batrukha minuly.
Hlídky opět začaly dávat pozor. Na mračna, odkud se mohla tak náhle snést obrovská létající nestvůra, hledělo mnoho znepokojených očí.
Tak moc se soustředili na oblohu, že si nevšimli letících stínů, které se pohybovaly nízko, těsně nad vrcholky vln, a v posledním okamžiku vzlétly výš, aby přelétly těsně nad palubami.
Na střední palubě Ječmene stály tucty členů posádky, protože vítr sílil a oni očekávali, že kapitánka Olinas brzy rozkáže přesunout plachty. V poslední chvíli vycítili blížící se nestvůru a vrhli se k zemi. Nestvůra přelétla nad zábradlím, s dokonalým načasováním složila křídla, aby se protáhla mezi stěžni, a ulovila námořníka jménem Peggs. Jeho zoufalý křik utichal, zatímco šípy vystřelené ze stěžňů dopadaly do vody
Teď už byly hlídky vyděšené. Ty stvůry přilétaly z výšky nebo se pohybovaly nízko a objevovaly se tak rychle, že bylo těžké na ně vystřelit.
Voolward poslal do ráhnoví muže navíc a další postavil podél zábradlí. Zachmuřeně zůstali po zbytek noci v pohotovosti, ale batrukhové se nevrátili.
Admirál Cranx byl velice znepokojený. Unesli muže ze šesti lodí, celkem jich nyní chybělo devět. Cranx si nebyl jistý, jestli je létající obludy zhltly, nebo jestli je uvěznily na Čarodějově ostrově, který ležel na severovýchodě těsně za obzorem.
A co bylo horší, vítr, který během noci poháněl mraky, utichl a flotila znovu znehybněla, sice daleko od ostrova, ale stále v doletu obrovských batrukhů.
Spustili čluny a ty je celý den vlekly, ale jen s malým výsledkem, protože se objevil silný proud, který celou vodní masu, na níž se flotila vznášela, táhl zpět k severovýchodu. Snahu člunů posunout lodě vpřed neustále hatil proud, který je hnal opačným směrem.
Z Ovsa přivezli čarodějku Endysii. Setkala se mezi čtyřma očima s admirálem Cranxem, který pak povolal kapitánku Olinas a velitele Voolwarda. Čarodějka potvrdila Cranxovy nejhorší obavy. Čaroděj z ostrova je objevil a poté co batrukhové odnesli prvního muže, ubohého Meloye, poslal je znovu. Čaroděj se možná rozhodl pokusit se odvléct další, mnoho dalších. Když je uvede do správného tranzu, mohou z nich být dobří otroci. Čarodějka si byla jistá, že došlo k vyvolání mocné magie, kterou ubohý Meloy pravděpodobně ještě zpevnil a posílil svým životem, a právě tato magie udusila zimní vítr a nechala je nehybné blízko ostrova. Čarodějka připraví kouzlo, kterým se pokusí prolomit čarodějovu vládu nad větrem. Varovala je však, že k tomu možná nebude mít dostatečnou moc.
Během dne muži nacvičovali obranné postupy. Za soumraku rychle snědli jídlo a první hlídky zaujaly pozice.
Opět se snesla tichá noc. Vzduch byl teplý, ale nehybný, a než vyšel měsíc, hvězdy zářily jasně a ostře. Muži a dragonýři sledovali oblohu. Kde jsou nestvůry?
Nejdřív se nic nedělo. Zvon oznámil konec první hlídky a nastalo snídání.
Relkin vyšplhal na vrchol předního stěžně a usadil se na malé plošince v místě, kde je košová čnělka připevněna ke stěžni. V ruce držel cunfshonskou kuši, lehkou, ale na krátké vzdálenosti přesto výkonnou zbraň. U boku mu visel toulec s třemi tucty střel. Jen ať batrukhové přijdou. Už jednoho zabil, a i když to samozřejmě byla šťastná náhoda, zanechala v něm jistotu, že tvorové jsou smrtelní a zranitelní ocelovými hroty šípů.
Nicméně aby je bylo možné zabít, museli být vidět.
Po chvíli ho ze zírání do tmy začaly bolet oči. Potřeboval se uvolnit, ale zjistil, že je tak napjatý, až ho chytají křeče. Několikrát se zhluboka nadechl a pomalu vydechl. Trochu to pomohlo.
A pak hluboko dole zahlédl záblesk pohybu, který se od západu přibližoval k flotile.
"Támhle!" vykřikl podivně vysokým hlasem a ukázal tím směrem.
I z dalších lodí se ozývaly hlasy. Tucet velkých létajících nestvůr zaútočilo současně. Nikdo jich tolik nečekal.
Většiny z nich si však všimli dřív, než se dostaly k lodím, a ty přivítali krupobitím šípů, střel z praků, a dokonce harpun.

První batrukh, který na Ječmen zaútočil, okamžitě změnil směr, ale druhý nalétl od přídě a vrhl se na muže na stěžňovém můstku na předním stěžni. Relkin jednou částí mysli sledoval, jak přilétá, vystřelil, nabil a znovu vystřelil ze skvělé cunfshonské zbraně, kterou bylo možné natáhnout a vystřelit z ní během několika vteřin. Dvakrát nestvůru zasáhl, ale ta pokračovala v letu. Nějaký námořník spadl ze stěžně a odvedl tak batrukhovu pozornost. Relkinova třetí střela se nestvůře zabořila hluboko do hlavy a nestvůra nalétla přímo do košové čnělky, která se pod tíhou nárazu zlomila. Stěžeň, batrukh a velká změť lanoví a kladek se zřítili na palubu a do vody. Když obluda dopadla na příď, Ječmen se zatřásl.
Relkin jako jediný zůstal, stále usazený na stěžňovém můstku předního stěžně a ohromený, že to přežil. Košová čnělka byla pryč a stejně tak i dva muži, kteří byli nad ním. Batrukh se stále zmítal na palubě a muži se snažili s ním skoncovat a vyprostit své druhy zpod trosek. Relkin dlouze vydechl a pak bez přemýšlení znovu natáhl kuši a zkontroloval střely. Ozval se výkřik a Relkin zvedl hlavu. První batrukh byl zpátky a snášel se na muže na stěžňovém můstku hlavního stěžně.
Relkin zvedl kuši a vystřelil. Šíp batrukha zasáhl ve chvíli, kdy chňapal po jednom z vojáků, a překazil mu to. Když obluda prolétala kolem vojáka, vrazil jí do křídla kopí. Druhá a třetí Relkinova střela minuly a nestvůra širokým obloukem odlétla, poháněná mohutnými údery křídel.
Během krátkého okamžiku ji však zasáhlo mnoho střel jak od dragonýrů, tak od vojáků, ozbrojených dlouhými luky. Jeden ze šípů vypuštěný z dlouhého luku zasáhl hluboko a přeťal životně důležitou tepnu. Zvíře během čtvrt míle zeslábloa s mohutným šplouchnutím spadlo do moře. Ve vodě sebou začalo mlátit a brzy přivábilo žraloky.
Se zbytkem flotily to bylo podobné. Umírající batrukh se při smrtelném pádu na palubu zachytil hlavní plachty Ovsa a utrhl ji. Nestvůry odnesly několik mužů, ale jednoho z nich se podařilo zachránit, když se zraněný batrukh zřítil do moře poblíž lodí. Viděli padat i další batrukhy a všechny nestvůry dostaly přinejmenším jeden zásah šípem.
Posádka pracovala celou noc, uklízela trosky a vyměňovala plachty, a v případě Ječmene také přední košovou čnělku.
Za úsvitu čarodějka na palubě Ovsa vyvolala mocnou magii. Celé hodiny mumlala formule a vytvářela velké kouzlo. Nakonec vyčerpaně klesla na palubu a museli ji pomoci dolů. Její kouzlo však okamžitě zaúčinkovalo. Občasné náznaky větru, které se v noci objevovaly, se slily do rovnoměrné severní brízy.
Zimní vítr byl zpátky! Celá flotila provolávala slávu, napnuté plachty se vzedmuly a lodě opět vyrazily na jihozápad.
Po hodině však vítr začal opět slábnout. Ve stejnou dobu se opět objevil protiproud.
Čarodějku probudili a ona se vrátila na palubu, kde vyvolala další mocné kouzlo, jehož součástí byl přednes tisíce veršů z Birraku, včetně odchylek a půl tuctu vzpurných zaklínadel. To ji naprosto vysílilo, ale také vyvolalo změnu. Protiproud byl přerušen a vítr opět zesílil. Lodě znovu vyrazily vpřed. Čarodějův ostrov se za nimi ztrácel z dohledu.
Jejich nálada se prudce zlepšila. Muži začali zpívat "Kenorskou píseň" a lodě se rozezněly sborovým zpěvem.
Druhá hodina, třetí a za lodí se nyní táhly zpěněné brázdy a povznesená nálada ještě zesílila. Kapitánku Olinas viděli, jak si radostně poskočila, když se po troše spánku vrátila na palubu.
A pak, nechutně náhle, vítr ustal a opět se objevil protiproud. Během několika minut lodě ztratily rychlost. Poté je to opět začalo přitahovat k strašidelnému Čarodějovu ostrovu. Nad flotilou se rozhostil děsivý pocit marnosti a zhouby.
Čarodějka začala ještě jednou vyvolávat kouzlo, ale už jej nebyla schopná dokončit. Její soustředění pokaždé narušil tichý zlomyslný hlas, který se jí ozýval v hlavě a vysmíval se jejím vzácným vědomostem.
Flotila byla vlečena zpět, ačkoli brzy spustili čluny, které ji táhly vpřed. Celá masa vody, ve které se vznášeli, plula na severovýchod a bezmocné je přitahovala k Čarodějovu ostrovu.
Když se opět ocitli na dohled ostrova, padla noc.
Obsadili posty a čekali. Vyšel měsíc, na jihozápadě se vynořily mraky a pomalu jim pluly nad hlavou, zbarvené stříbřitým světlem.
Po celé flotile zvony odbily půlnoc a vyměnily se hlídky. Útok stále nepřicházel.
Hodinu před úsvitem však spatřili z mořské hladiny stoupat opar. Strašidelně nejasný opar, který vůbec nevypadal jako obyčejná mlha. Opar se zvedl a přelil přes lodě. Někteří lidé si okamžitě začali stěžovat na divný pocit, jako by jim srdce svírala závrať.
Brzy poté se mlha ztratila.
Čarodějka se pokusila o věštecké kouzlo, ale neuspěla. Nemohla udělat nic, čím by odstranila onu přítomnost, kterou cítila v myšlenkách.
Začalo to na Lilku. Tři námořníci na příďové nástavbě se začali nekontrolovatelně smát. Roztrhali si oblečení, zahodili zbraně a vrhli se do moře. Energickými tempy zamířili k Čarodějovu ostrovu.
Nákaza se rychle šířila. Všude, kde se lidé nadýchali zhoubné mlhy, se ozýval šílený smích. Všichni zasažení lidé ze sebe strhali šaty a snažili se skočit do moře. Několik jich včas chytili a zabránili jim v tom, ale aby je udrželi na palubě, museli je odvést do podpalubí a připoutat řetězy, a jejich smích se změnil v šílené vytí, které všem nahánělo husí kůži.
Mezitím přišli o spoustu mužů, kteří teď plavali k ostrovu. Vyšlo slunce a v ranním světle byli plavci ještě dlouho vidět, než se ztratili v dálce.
Čarodějka přeplula v člunu na Ječmen a opět se v soukromí radila s admirálem Cranxem. Obtíže, které na ně čaroděj seslal, nyní přerostly ve smrtelné nebezpečí.
Čaroděj po mnoho let lodě neobtěžoval a skutečně už dlouho o sobě nedával vědět. Samozřejmě že jeho ostrov nikdo nenavštívil - měl příšernou a velmi dobře známou reputaci. Nicméně jak léta ubíhala, lodě už si nedávaly tak velký pozor, aby se k jeho ostrovu nepřibližovaly, a protože ležel v místě významném pro navigaci, byl prvním kouskem země, který námořníci spatřili na dlouhé cestě od mysu Bouří k úžině Kassim.
Nyní čaroděj znenadání sáhl po jejich flotile, aby ji polapil. Čarodějka se obávala, že starý nezávislý čaroděj spojil osud s velkým nepřítelem v Padmase. Ať už to bylo jakkoli, bylo jasné, že jeho moc převyšuje čarodějčinu. Bez pomoci Velké

čarodějky, jako je Lessis, se neosvobodí. Lessis byla bohužel daleko před nimi na palubě fregaty Lyra a spěchala k pobřeží Bogonu.
Cranx se setkal se staršími důstojníky a vydal k flotile prohlášení, ve kterém se odrážel jeho vlastní zmatek. Nevzdají se a během noci postaví zesílené hlídky, aby se ubránili pustošivým náletům okřídlených nestvůr. O mlze, která lidi přiváděla k šílenství, se ani nezmínil.
V podpalubí na přídi Ječmene se dragonýři ze 109. marnerijského shlukli kolem bedny s tyčkami, ze kterých vyráběli nové střely. Připevňovali na ně peří a ocelové hroty. Ty pak chvíli brousili na kamenném brusu, až byly ostré jako břitva.
"Zdá se, že jsme namydlení," pokrčil Swane rameny. "Tenhle čaroděj nás má uvázané na provaze a my ho nedokážeme přetnout. Naše čarodějka prostě není dost mocná."
"A pošle na nás tu mlhu a všechny nás odvleče na pevninu," řekl Jak.
"Zatraceně, co s námi chce udělat?" zeptal se Endi.
"Zotročit nás, samozřejmě."
"Myslím, že se to nejspíš brzo dozvíš," řekl Manuel. "Všichni se to dozvíme."
"Ne, nedozvíme," prohlásil Relkin.
"Poslouchejte toho Quoshana. Vždycky optimista."
"Draci tam nepůjdou. Taková magie na ně neúčinkuje. Pamatuješ v Dzu, Swane? V Jámě, když jsme čelili mistrovi. Draci na jeho kouzla nereagovali."
"Fajn, takže draci budou muset s loděmi odplout zpátky domů, aby přivezli další vojáky a dragonýry. My všichni budeme na ostrově otročit čaroději."
Relkin však najednou dostal nápad.
"Draci!" vykřikl.
Endimu to také došlo. "Samozřejmě. Draci to dokážou," zařval.
Zašli s tím nápadem do kajuty za dračím vůdcem Wiligerem. Ten je vyslechl a pak si pohrdavě odfrkl.
"To zní fantasticky. Nechtěli bychom toho po vznešených ještěrech trochu mnoho? Dokážou si toho tolik zapamatovat?"
"Mají stejně dobrou paměť jako lidi."
"A my budeme s nimi."
"Co když budete vyřazeni? Čaroděj nebude vašemu plánu trpně přihlížet. Co se stane, když to wyverny budou muset provést samy?"
Dragonýři na Wiligera upřeně hleděli.
"Tak úkol dokončí," řekl Relkin vážně.
Wiliger stále nebyl přesvědčený.
"Ale jak se dostanou k pobřeží? Moc dobře víte, že jim tam nemůžeme dovolit doplavat."
"Pane, věříme, že v tomto případě by jim to mělo být dovoleno. Také věříme, že to nařízení se může mýlit."
Wiliger na ně pozorně pohlédl. "A to má znamenat co?"
Relkin stiskl rty. Cokoliv říct bylo nebezpečné.
"No?"
"Nic, pane, jenom že my draky známe, pane. Oni to můžou udělat a nikdo jiný ne. Musíme se čaroděje zbavit a jediní z nás, na koho jeho zlá kouzla neúčinkují, jsou draci. Magie na ně obecně moc nepůsobí."
Wiliger zamyšleně přikývl.
"Dobře, přednesu ten nápad veliteli Voolwardovi a uvidíme, co si o tom myslí. Můžete jít."
O deset minut později zanesl Wiliger písemnou verzi plánu do kanceláře velitele Voolwarda.
Voolward si ji přečetl a pak se zamyšleně opřel v křesle.
"Takže draci, co?" Sešpulil rty. "Ale nemůžeme jim dovolit plavat. Musí jet na člunech. Dá se to tak udělat?"
„Nevím, pane. Musíme se zeptat kapitánky."
Voolward byl velkorysý člověk. Na začátku plavby s Wiligerem nejednal zrovna v rukavičkách. Možná byl na něj příliš tvrdý. Nyní se snažil k dračímu vůdci chovat přátelsky.
"Dračí vůdce, je to váš nápad, nechám to na vás. Běžte za kapitánkou a pak s tím zajděte za admirálem, uvidíme, co na to řekne on. Napíšu vám vzkaz, kde objasním svůj názor, což je opatrný souhlas s vaším plánem."
Když se Wiliger obrátil na kapitánku Olinas, chvíli uvažovala a pak se poradila s prvním důstojníkem Jianem. Brzy se vyjádřila.
"Zdá se, že draka můžeme převézt v největším lodním člunu, v pinase. Ve flotile jich máme dvanáct."
Wiliger požádal o rozhovor s admirálem Cranxem. Neukázal Cranxovi Voolwardův lístek. Místo toho mu tvrdil, že Voolward měl strach draky takto využít a že ho od toho odrazoval. Wiliger admirálovi řekl, že riskuje pokárání, protože má za to, že tohle je jejich nejlepší možnost.
Cranx se toho stébla chytil.
"Říká se, že draci jsou vůči magii odolní."
"Tak jsem to slyšel, pane."
Cranx si přál, aby tu měl generála Steenhura nebo generála Baxandera, aby na ně mohl toto obtížné rozhodnutí přesunout. Jestliže se zmýlí a přijdou o draky, mohli by tak ohrozit celou misi. Na druhou stranu, pokud tady zůstanou, ten zatracený čaroděj si najde způsob, jak je všechny unést, a oni dožijí jako otroci v temných dolech.
Cranx nařídil, ať okamžitě vyberou dvanáct draků. Wiliger zavětřil velkou šanci proslavit se a nabídl služby 109. marnerijského.

"Dobře, dračí vůdce," řekl Cranx po chvíli váhání, "protože jste si tenhle šílený plán vymyslel, myslím, že je jenom spravedlivé nechat vás ho uskutečnit."

KAPITOLA 14

Deset příslušníků 109. dračího doplnili dva dobrovolníci, starý Shomble z 92. kadeinského a Der Stanker z 66. marnerijského, který, ač ještě mladý, už byl slavný díky obratnosti v boji s mečem. Vskutku, byli i tací, co tvrdili, že se vyrovná i slavnému Zlomenému Palcátoví.

Jakmile byla tma dost hustá, aby skryla jejich činnost, ale dřív než vyšel měsíc, spustili na vodu dvanáct velkých člunů, se kterými veslaři zamířili k Ječmeni.

Měli štěstí, že moře bylo tak klidné, protože spustit obrovské draky z boku lodi do křehkých člunů, sotva tak velkých, aby se do nich vešli a čluny se nepotopily, se ukázalo jako nanejvýš svízelný úkol.

Nakonec to bez nějaké větší nehody dokázali, přestože Vlok několik posledních stop spadl a v pinase z Ovsa polámal krakorce a lávky. Trup naštěstí vydržel. Zeleného Purpura vezli v největší pinase ze všech, z Ječmene, a dokonce i ta byla velmi hluboko ponořená.

S ovázanými vesly zamířili tmou k třpytivému pobřeží, kde se o písečnou pláž rozbíjely malé vlny.

Právě začínal vycházet měsíc, když draci přeběhli písek a ukryli se v džungli, která lemovala pláž. S draky byli jejich dragonýři, dračí vůdce Wiliger a dragonýr Feens z 66. marnerijského, který byl zástupcem velitele. Kromě toho s nimi bylo šest lučištníků z oddílu Alfa z Kadeinské první legie. Měli těžké složené luky z rohoviny, dřeva a oceli a velké toulce s tucty šípů. Riskovali velmi mnoho, neboť narozdíl od draků byli na magii citliví, ale mít s sebou kromě dragonýrů, kteří stejně museli jít, i lučištníky představovalo velkou výhodu.

Chvíli čekali na okraji džungle, zatímco Wiliger a desátník Fermin od kadeinských lučištníků hledali stezku. Dragonýr Feens chodil sem a tam a u všech dragonýrů zjišťoval, zda nejsou nějaké problémy.

Za nimi se čluny vracely ke vzdáleným lodím, které se teď v měsíčním světle ve vzdálenosti zhruba jedné míle podobaly přízračným pyramidám plachet. Malá skupina ukrytá pod baldachýnem džungle zůstala sama.

Dragonýr Feens byl vysoký, pětadvacetiletý mladý muž, který byl deset let obyčejným dragonýrem a jeho drak zemřel na nemoc nazývanou modrá játra. Dostal vedení 66. marnerijského poté, co byl oddíl přebudován po tažení do Arneis. Jeho vlastní draky zklamalo, že nebyli pro tento úkol vybráni. I když ze staré jednotky, která v Arneis bojovala po boku 109., nezbyl téměř nikdo, 66. se stále pyšnil tím, že je elitní jednotkou, která bojovala v Ourdh, Kohonu a Arneis. Když poslali 109. oddíl, 66. měl pocit, že je měli poslat také.

Měli však jen dvanáct člunů a bylo rozhodnuto, že pojede dvanáct draků. Budou představovat značnou sílu, a kdyby o ně kvůli nějaké nepředvídatelné magii přišli, bude ztráta omezena jen na dvanáct drahocenných draků. 66. se tedy musel spokojit jen s vysláním svého dragonýra a jednoho draka, vybraného losem. Byl to slavný Der Stanker, mladý zelený drak z Aubinasu.

Desátník Fermin se vrátil a dal jim znamení, aby ho následovali. Nyní směřovali do vnitrozemí a měsíčním světlem zalitým křovinatým porostem postupovali k sopečnému kuželu. Po několika mílích začal porost řídnout, až vyšli do podivně spáleného terénu, pokrytého tufem a lávou. Kužel vulkánu začínal čtvrt míle před nimi a tvořil obrovskou masu, která se nad nimi hrozivě tyčila.

Po obvodu kuželu místy vyčnívaly bludné výčnělky a vrcholky. Na jednom z nich, jihozápadně od jejich pozice, stál tajemný čarodějův hrad, neskutečná sbírka věží a podpěr, na kterých bylo dokonce i na tuto velkou vzdálenost vidět několik jantarových světel.

Nerostla zde žádná vegetace, ale do tenkého tufu, tvořícího svah, byla vyhloubena klikatá stezka. Po obou stranách drolivého tufu se táhly potoky ztuhlé drsné černé lávy s hrozivě hrubým povrchem. Tuf na úpatí byl hluboký a pro dvě nebo více tun těžká zvířata bylo složité najít na něm dobrou oporu. Když draci s námahou stoupali do svahu, dragonýři kolem nich značně úzkostlivě pobíhali, protože draci měli choulostivá chodidla a žádný z chlapců nechtěl, aby si jeho svěřenec ublížil.

Cesta se začala stáčet k jedné straně a klikatila se po stále příkřejším svahu vzhůru. Vylezli výš, takže čarodějův hrad, vzdálený jen pár mil od nich, viděli jasněji. V některých věžích hořela světla.

Všichni si velice dobře uvědomovali, že právě tak jako oni vidí hrad, z hradu musí vidět je. Draci nebyli zrovna nenápadná zvířata, s výjimkou situace, kdy se pohybovali lesním porostem, kde byli díky své predátorské přirozenosti překvapivě tiší. Tady kráčeli v jasném měsíčním světle bez jakéhokoliv krytí. A přesto z hradu nepřicházela žádná odezva. Zdálo se, že si čaroděj není vědom jejich přítomnosti.

Poté co vystoupali více než sto stop, je klikatá stezka přivedla k široké cestě, vytesané do svahu hory a vydlážděné mohutnými kamennými kvádry.

Cestu poničil nejnovější proud lávy a novou cestu právě prosekávali skrz. Uvnitř vrypu v lávě ležely hromady nářadí a stavebního dřeva.

V opačném směru cesta vedla přímo podél svahu kužele k hradu.

Chvíli odpočívali. Draci byli po výstupu rozpálení a žízniví, ale dragonýři měli v polních lahvích jen tolik vody, aby každý jednou svlažil hrdlo.

Wiliger si dalekohledem prohlížel hrad a cestu, kterou měli před sebou. Poradil se s dragonýrem Feensem a desátníkem Ferminem. Vypadalo to, že si jich čaroděj dosud nevšiml. Budou pokračovat v cestě přímo k hradu a doufat, že se k němu dostanou dřív, než budou odhaleni. Plán se neměnil.

Dragonýři svým svěřencům zkontrolovali nohy, které byly mohutné, ale zároveň choulostivé a náchylné k puchýřům. Relkin zjistil, že Bazil dopadl docela dobře. Na levém kotníku měl škrábanec od ostrého kusu lávy, ale chodidla zeleného draka obstála. Relkin děkoval za všechny ty hodiny, které loni strávil tím, že drakovi koupal nohy v Sugustově roztoku na posílení kůže. Ostatní dragonýři horečně pracovali s mastí na puchýře a dezinfekcí.

"Zajímalo by mě, co se děje," zamumlal Swane k Relkinovi. "Proč myslíš, že tu není žádná obrana?"
"Třeba je to past," řekl Manuel, který procházel kolem.
"Nebo se možná čaroděj tak škodolibě pase na flotile, že si nás nevšiml," řekl Relkin tiše.
"Mohlo by to být cokoliv," přidal se Mono, který mířil opačným směrem, "ale buďte zticha, vrací se Wiliger."
Sklonili se nad prací. Draci byli potichu a soustředili se na to, aby znovu popadli dech a ochladili se.
Wiliger chvíli tiše hovořil s Feensem a pak se rozdělili.
"Tak dobrá, jde se dál," řekl Wiliger. "Po odporu nikde ani památky, ani nic nenaznačuje, že by si nás vůbec všimli. Starý Caymo musí házet kostky pro nás."
Relkin zvedl obočí. Wiliger byl také stoupenec starého Cayma? Nestávalo se příliš často, že by zaslechl někoho jen tak prohodit tohle jméno - bylo to považováno za neuctivost vůči Velké Matce.
S občasným nespokojeným reptáním se jim podařilo zvednout draky na nohy a vydali se po dobře vydlážděné cestě k hradu.
Vpravo přes nízkou opěrnou zeď viděli níže položenou část ostrova a v zátoce nečinné lodě, uspořádané v těsné formaci. Bílé boky se třpytily ve světle měsíce.
Možná to Relkin odhadl správně, toho proklatého čaroděje příliš zaměstnávalo vychutnávání vlastního triumfu, než aby ho napadlo, že by mu flotila mohla úder takto vrátit.
Hrad se už přiblížil natolik, že rozeznávali jednotlivá okna. V mnoha věžích svítila světla. Na cimbuří plála další, pravděpodobně z pochodní.
Přelétl přes ně stín.
"Co?" podíval se Wiliger vzhůru.
"Tamhle," zašeptal Swane ostře.
"Batrukh," ozvalo se několik vystrašených hlasů.
Přes kužel vulkánu přelétla velká stvůra, snesla se nízko nad ně a zase vzlétla s obludným nenávistným vřískotem, z něhož mužům tuhla v žilách krev.
"A je to," řekl Swane.
Batrukh odletěl k hradu a zmizel v temném otevřeném chřtánu brány, která se otvírala nad srázem.
Nedlouho poté se na hradním cimbuří objevila další světla. Pak někde na vnitřním nádvoří vzplála velice jasná záře, která osvětlovala zdi okolních věží. Ve stejnou chvíli se začalo ozývat hrozivé vytí.
"Vypadá to, že nám připravují přivítání," řekl Endi.
Vytí bylo stále hlasitější. Někteří z chlapců vypadali ustaraně.
"To, co vyje, musí dýchat," prohlásil s pochmurným úsměvem Relkin. "A když to dýchá, tak to žije, a když to žije, dá se to zabít." Významně se podíval na draky, kteří měli přes ramena pochvy s velkými meči.
"Podívejte!" vykřikl Jak. "Přilétají batrukhové." Bylo to tak. Z ústí brány na skalisku se jeden po druhém vynořovali čarodějovi batrukhové. Během několika okamžiků se z temného nebe vrhli na draky.
Luky kadeinských lučištníků hlasitě zapraskaly a vyslaly střely k cíli. Dva, a pak tři batrukhové útoku zanechali; jeden tvrdě dopadl na níže položené svahy sopky a jeho polámané tělo se skutálelo do džungle.
Ostatní se pokusili s draky bojovat.
Narazili na dvanáct lesklých čepelí z ostré oceli, na obrovské meče vířící v klidném tropickém vzduchu, které batrukhy zabíjely, jako by to byli jen obyčejní krocani.
Takový boj nemohl trvat déle než několik vteřin. Batrukhové se na draky vrhli střemhlav. Zableskly se meče a mrtví batrukhové padali na cestu. Unikl pouze jeden, protože Zelený Purpur jej úderem, který by ho přesekl vejpůl, minul, a batrukh s naříkavým truchlivým kvílením zamířil zpátky k hradu.
Dragonýři za ním křičeli nadávky.
"Ticho!" vyštěkl Wiliger.
Chlapci ztichli a pak opět uslyšeli vytí. Nyní bylo mnohem blíž a zněl v něm vysoký šílený tón, který naháněl husí kůži.
"Co jsou to za pekelní psi?" zeptal se Swane.
"To nejsou psi," řekl Manuel. "Takhle žádný pes nekvílí."
"Tak co to k čertu je?"
"Podívejte, jsou to lidi," řekl Endi.
A zpoza výběžku se vynořil houf vyjících lidí, ozářených světlem velkých pochodní, které jim plály nad hlavou. Měli kulaté štíty a mávali meči a válečnými sekerami a v očích se jim zračila prázdnota, která prozrazovala ztrátu vůle.
Mezi nimi byli i někteří z mužů unesených z flotily.
"Připravte se na setkání s nepřítelem!" přikázal dračí vůdce Wiliger napjatě.
"Ale to jsou muži z flotily," řekl Roos.
"Pokud se do nás pustí, tak nám to nepomůže. Čaroděj něco udělal s jejich myslí."
Draci tasili meče. Na cestě nebylo dost místa, aby tam mohli stát a bojovat víc než dva draci, takže se dopředu postavili Alsebra a Der Stanker. Za nimi stál zbytek v čele s Bazilem a Zeleným Purpurem.
Lučištníci zaujali postavení vpředu a stříleli, dokud se postupující horda nepřiblížila na sto stop. Potom se lučištníci stáhli. Vyjící lidé postupovali vpřed a vrhli se na draky.
Velké třpytící se dračí meče se zvedaly a klesaly a přinášely mužům, polapeným čarodějovým plamenem jako můry, milosrdnou smrt. Dokonce ani v okamžiku smrti se výraz jejich tváří nezměnil. Byla to ohavná práce a draci i dragonýři ji dělali s odporem.
Navzdory tomu, že byli jejich druhové masakrováni, dav stále pochodoval k dračím mečům. Jeden nebo dva se nakonec přes Alsebru a Der Stankera dostali a dragonýři je sestřelili kušemi. Zbytek zemřel před dvěma zelenými draky,

jejichž meče se téměř mechanicky míhaly sem a tam a rozsekávaly štíty i těla.
Draci byli z téhle práce nanejvýš nešťastní a Alsebra často a hlasitě chrlila kletby v dračí řeči. Ani dragonýry to netěšilo. Zabíjet muže, kteří sami nad sebou neměli žádnou kontrolu, nebylo správné, ale neměli na výběr.
Relkin už to zažil a stále se mu to hnusilo. Lidé a skřeti prostě nemohli na bojové draky zaútočit, pokud se na ně nevrtili ze všech stran nebo neměli podporu trollů či jiných větších tvorů.
Polovina mužů byla mrtvá. Vytí náhle ustalo, jako by je obří nůž uprostřed přeřízl. Muži klopýtali zpět, dokud se nedostali z dostřelu luků. Tváře měli ochablé a oči vytřeštěné; čarodějova ďábelská moc jim zničila mysl. Nic v jejich očích nenaznačovalo, že by poznali draky nebo své druhy z flotily. Byly to ztracené duše.
Na cestě se vršila hromada mrtvol.
"Vpřed," rozkázal Wiliger, který jako jediný ze skupiny vypadal spokojeně. Alsebru a Der Stankera odveleli dozadu a draci pochodovali se skloněnými štíty a připravenými meči, v čele s Bazilem a Zeleným Purpurem.
Bez luků a šípů nemohla čarodějova smečka nemyslících bytostí nic dělat. Ustoupili. Draci postupovali vpřed a brzy před nimi muži utíkali zpátky k mohutné hradní bráně na okraji vrcholku.
Odtud vedla po náspu cesta, která překlenovala příkrý svah dlouhý sto nebo možná ještě více stop až k hradní zdi, čtyřicet stop pod ponurými hláskami.
Když se blížili, viděli, jak skupiny trpaslíků, připoutaných řetězy zevnitř brány, zavírají vrata. Brána se zabouchla mužům před nosem a nechala je na cestě čelit drakům.
Bazil se zastavil, protože tahle situace se mu nelíbila.
I Relkin náhle velice zostražitěl.
Wiliger drakům rozkázal vrhnout se k bráně a čarodějovy muže vytlačit. Pokud by nebojovali, prostě je jenom minou a nechají na cestě za draky.
Relkin potřásl hlavou, tohle nebyla správná chvíle, kdy vstoupit na cestu.
"Pane," řekl, "tohle je nějaká past."
Wiliger po něm vrhl zuřivý pohled.
Bazil postoupil vpřed k okraji vyvýšené cesty a Ecatorem odstrčil muže stranou. Neváhali a poddajně ustoupili k okrajům cesty a začali procházet kolem dvou řad draků dozadu.
"Pane," řekl Relkin, který byl nyní k smrti vyděšený.
"Co je, kluku!" štěkl po něm Wiliger.
"Nevím, pane, jenom vím, že je to past."
Wiliger se podíval na kameny.
"Mně připadají dost pevné," řekl. Podíval se nahoru na cimbuří - zableskl se tam kov. Muži tam obsluhovali nějaké velké zařízení. Rychle zavolal na Bazila, aby se vrátil.
"Dragonýre Relkine, myslím, že váš instinkt může mít pravdu. Tam nahoře se něco děje."
Pak uslyšeli skřípění kovu a vrzání řetězů a viděli, jak se nad cimbuří zvedají velké nádoby s vroucím olejem.
Wiliger zasténal. Úkol nesplnili. Čaroděj mohl sedět v bezpečí uvnitř hradu a mstít se na polapené flotile.
Manuel zatahal Relkina za rukáv.
"Tamhle, nahoře, co tam vidíš?" zeptal se a ukazoval na svah vulkánu.
Relkin okamžitě viděl, co má na mysli. Starší láva vytvořila vrcholky, které pozdější proud lávy vytrhl ze svahu. Tento proud vytvořil mimo jiné útes, na kterém stál hrad. Štíhlé vrcholky staré černé lávy byly popraskané a rozpukané a tyčily se nad nimi na vyšším svahu pukliny v úbočí sopky.
Relkin se obrátil k Wiligerovi a ukázal na výstupky nad nimi.
"Támhle, pane, to je všechno, co potřebujeme."
Wiliger na něj chvíli nechápavě hleděl. Pak pochopil, co chlapci navrhují.
"Dokážou to?"
"Draci? Ach, ano, pane."
První výstupek padl během hodiny, vypáčený společným úsilím dvanácti draků. Když lávový sloupec padal, rozlomil se a velké kamenné bloky, deset stop široké, poskakovaly dolů ze svahu a přes okraj zlomu a pak se řítily po cestě a narážely do brány.
První obrovský balvan polámal trámy. Druhý je prolomil dovnitř a třetí se odrazil do výšky, vyrazil pravé křídlo brány z pantů a odmrštil ho dovnitř.
Následující ticho rušilo jen jásání dragonýrů.
Druhý výstupek se otřásl, jakmile draci jednou zabrali. Tyčil se nad jiným, mnohem větším, který stál hned na okraji zlomu a visel sto stop nad cestou do hradu.
Draci sebrali síly a znovu mohutně zatlačili.
Kamenný sloup se zatřásl.
Zdola se ozval hlas trubky.
"Někdo přichází," řekl Jak, který měl hlídku.
Všichni s nataženými luky sledovali, jak z brány vyjely dvě postavy na koních a s bílou vlajkou a zamířily k nim po svahu.
"Vlajka příměří. Otázka je, jestli ho přijmeme," řekl Wiliger.
"Můžete tomu čaroději vůbec věřit?" zeptal se dragonýr Feens.
"Nejspíš ne."
Přesto ale čekali a dali drakům znamení, aby odstoupili od výběžku.
Přiblížil se k nim muž s kopím, na kterém byl připevněn kus bílé látky. Byl to podsaditý, ohyzdný chlapík se zažloutlou

kůží a černýma očima, ve kterých zářilo něco blízkého šílenství.
Květnatě je přivítal proudem pěkných slovíček ve dvorské verijštině, která zněla, jako by se ji naučil z učebnice.
Vysvětlil, že je společníkem Ctihodného mága, pána tohoto ostrova a jeho okolí. Dále řekl, že jejich chování Ctihodného mága velice zarmucuje a chce se jich zeptat, proč se na jeho sídle a stvořeních dopouštějí takového násilí.
Co trápí tyto velké dračí bestie? Proč v jeho království páchají takové výtržnosti a dělají potíže? Proč flotila proplula tak nestoudně blízko jeho ostrova a nezastavila, aby zaplatila řádný poplatek? Kam zmizela úcta, která jemu, Ctihodnému mágovi, přirozeně náleží?
Ctihodný mág cítí, že má oprávněný důvod si stěžovat, a prosí velké draky a jejich majitele, aby upustili od páchání dalšího násilí.
Zve je dovnitř na hostinu se Ctihodným mágem. Jakmile spolu narazí soudek a zapějí staré dobré písně, najdou společné základy přátelství.
Ano, je to neslýchaná výsada, ale Ctihodný mág jim nabízí své přátelství!
"Je tohle Ctihodný mág?" ukázal Wiliger.
Mluvčí rychle zamával rukama. "Takto neukazujte, je to strašně nezdvořilé."
"Dobře, ale řekněte mi, kdo je ten muž?"
Mluvčí se sklopenýma očima přiznal, že to skutečně je Ctihodný mág.
"Proč nejde blíž a nemluví sám?"
"Proč jste tak podezíravý, muži ze severu? Proč vaše flotila nezastavila a nesložila mu poklonu?"
"Já nejsem velící admirál flotily. Proč váš pán poslal létající nestvůry, aby zaútočily na naše lodě?"
"Zaútočily? Mýlíte se. Přiletěly na průzkum, ne útočit."
"My jsme tam byli. Byl to útok."
Mluvčí byl čím dál nervóznější. Bezradně zalétl pohledem k druhé postavě, která stále seděla na koni padesát yardů od nich. Napětí na okamžik vzrostlo. Pak bylo učiněno nějaké rozhodnutí. Postava vyrazila vpřed a pomalu k nim vedla koně.
Jakmile se mág přiblížil, dokončil pavučinu kouzla, kterou jako síť přehodil přes muže i draky. Lidskou mysl zatemnila jako stín zastírající slunce a jejich myšlenky začaly být mlhavé a nejasné. Mnozí tupě zírali na měsíc, jiní se hihňali a škrábali se. Dračí vůdce Wiliger cítil, že se mu pletou myšlenky. Nemohl si vzpomenout, co jsou ti muži na koních zač nebo proč tady s nimi ve svitu měsíce stojí na úbočí kopce. Pokusil se promluvit a zjistil, že nedokáže říci víc než dvě slova v řadě.
Čaroděj si ho nevšímal, vyjel nahoru k drakům a zastavil se asi patnáct yardů od nich. Bez soustředěného nátlaku jeho kůň nepůjde ani o kousek blíž a on chtěl mít k dispozici celou mysl, aby o dracích mohl přemýšlet. Nikdy předtím se s těmito slavnými bestiemi z Argonathu nestřetl.
Kouzlo účinkovalo na draky jen velice slabě. Když wyverny viděly své dragonýry tak tiché, jedna nebo dvě z těch mladších neklidně přešlapovaly z nohy na nohu. Mladí draci čaroděje sledovali s jistými obavami. Ještě nezažili skutečnou bitvu a nikdy je nenapadlo, že budou bojovat s čarodějem.
"Co ssse to ssse všemi ssstalo?" řekl Vlok, na kterého kouzlo zapůsobilo asi ze všech nejméně.
"Lidssská magie, tady ten před námi musssí být čaroděj," řekla Alsebra ostře.
"Ach. Takže tohle je příčina našich potíží." Zelený Purpur se zvedl a tasil meč. Byla to standardní předpisová čepel, osm stop dlouhá a dobře vyvážená. Opřel ji o špici, položil na ni mohutné předloktí a upřeně se zahleděl na čaroděje.
Všude kolem se ozýval zvuk oceli vytahované z pochev, jak všichni draci dělali totéž.
Wiliger se snažil jasně uvažovat.
"Počkejte," řekl. "Kam jdete?"
"Buď zticha, chlape," řekl čarodějův mluvčí, "neobtěžuj svou drzostí Ctihodného mága."
"Stát," řekl Wiliger, svíraje si hlavu. Jeho myšlenky tuhly jako studený dehet. Na místě se otočil a v mdlobách se zhroutil na zem.
Starší veteráni ze 109. marnerijského už magii viděli a zůstávali v klidu. Kouzla na ně působila jen málo.
Postava si stáhla kápi a objevila se obyčejná lidská tvář s tlustými rty a velmi tenkým nosem, i když kůže v měsíčním světle šedě zářila. Muž byl plešatý a oči měl posazené blízko u sebe.
Čaroděj přinutil neochotného koně přiblížit se, dokud se pohledem nestřetl s nejbližším drakem, což byl náhodou Zlomený Palcát.
Bazil mu upřený pohled vracel. Vypadalo to, jako by se mužovy oči trochu otáčely. Byl to hloupý efekt, který wyvernu jenom rozčílil. Její pohled byl pohledem obřího dravce, dvě velké oči hledící do tváře možné kořisti.
Čaroděj zjistil, že mu ten pohled vadí natolik, že jemu samotnému neklid zatemňuje soustředění. Nestvůry skutečně naháněly hrůzu. Soustředil veškerou sílu, upřeně se na draka zahleděl a silou vůle se nutil neustoupit a nevšímat si síly a cílevědomosti v dračích očích.
Nyní se mocným náporem vůle snažil drakův pohled přerušit. Nejdřív ho donutit sklopit oči a pak ovládnout jeho vůli.
Nestalo se nic, až na to, že drak pokrčil rameny, jako by chtěl zahnat svědění nebo zimu.
"Přessstaň sss tím, co děláš, člověče." Bazil zvedl Ecator. Ocel se třpytila v měsíčním světle.
Čaroděj se zachvěl a ucouvl. Koně už téměř nedokázal ovládat.
"Pouze jsem vás chtěl přivítat, velké ctěné nestvůry ze severu."
"Podivná předssstava přivítání, zaútočit sss hloupými netopýry."
"Tragédie. Ujišťuji vás, že to bylo naprosté nedorozumění. A nyní vítejte na mém skromném ostrově."
Čarodějova slova zněla tak sladce, že působila jako nějaký odporný med, jako výpotek nasbíraný u pavouků. Jedna či dvě mladší wyverny byly dokonce připraveny jeho výklad událostí přijmout.

"Čaroději, jessstli chceš žít, necháš flotilu odplout," řekl Bazil. "A nejdřív dragonýry propussstíš z moci sssvého kouzla."
"Ach, kouzla, o tom vám musím vyprávět." Čaroděj obrátil pohled k Alsebře, ale neměl víc štěstí než s Bazilem. Rychle se otočil k Zelenému Purpuroví. To byla chyba. Žádná živá bytost nezírala na Zeleného Purpura, ne když na ni drak celými svými čtyřmi tunami váhy soustředěně hleděl. Divokého draka to vyburcovalo a přistoupil k muži a koni blíž. Kůň se vzepjal, a aby ho vyděšené zvíře neshodilo, nechal ho čaroděj couvnout dalších patnáct yardů. Tam se mu podařilo supícího koně znovu ovládnout a zastavit a ohlédl se.
Byla to šokující záležitost, naprostý zvrat. On, velký Gadjung z Batooj, nikdy neutrpěl takovou porážku. Byl jediným žijícím mágem z velkého magického řádu Rudého eónu. Věděl o díle Pětice, která sídlila daleko na severu v nejzazším Hazogu. Její moc skutečně velmi vzrostla, ale o umění Rudého eónu, které bylo největší na celém Ryetelthu, nevěděla nic. Nebál se jí, ani žádného jiného živého muže či ženy.
Draci však byli zřejmě pro jeho magii nedosažitelní. Musí být tak neuvěřitelně tupí a tvrdohlaví, že jeho jemná moc nemůže takovouto mysl zasáhnout. Dobrá, když si je tedy nedokázal podrobit, bude je muset zničit. Zvedl ruku a jeho služebník zatroubil na trubku.
"Hle! Uzříme, jak budou tyto naduté nestvůry vykázány do patřičných mezí!"
KAPITOLA 15
Mezi draky náhle vypukl rozruch. Ve zničené bráně se cosi objevilo, něco obrovského, co se podivně třpytilo.
Ozval se ostrý kovový jekot a nyní se měsíční světlo odráželo od mosazného povrchu a stříbřitých detailů. S dalším odporným pištěním a sténáním se věc dala do pohybu a valila se vpřed, poháněná obrovským, nedostatečně promazaným ozubeným soukolím.
Překročila cestu, takže už teď tu dvacet stop vysokou, člověku podobnou věc jasně viděli. Obr v těžkém brnění, který měl hlavu ukrytou v přilbě a nesl velký kulatý štít.
Čaroděj ustoupil ze svahu a nakonec se zastavil mimo dostřel luků argonathských vojáků. S uspokojením sledoval příchod velkého katafrakta. Ode dne, kdy ho zachránil z jámy, ve které celé věky ležel, a očistil z něj špínu a sliz, nikdy neměl důvod ho použít. Ti domýšliví plazi teď dostanou lekci. Sám pro sebe se zasmál suchým a praskavým smíchem.
Obrovský muž v brnění se začal šplhat do svahu a každý jeho krok doprovázelo další skřípání nepromazaného rezavého kovu. Kráčel pomalu, skloněný pod náporem obrovské váhy.
"Při ohnivém dechu," zamumlal Zelený Purpur.
"To by teď byla velice užitečná věc," odvětila Alsebra, když poodstoupila od ostatních a tasila krásný dračí meč jménem "Nezlomný".
Bazil vykročil vpřed a zvedl Ecator. "Nikdy jsssem nepotkal nepřítele, který by odolal dračímu meči," řekl. Dlouhý pruh bílé oceli v měsíčním světle jasně zářil.
"Vždycky to může být poprvé, Zlomený Palcáte."
Všichni draci byli nyní připraveni s mečem a štítem v ruce. Při pohledu na protivníkovo plátové brnění bylo jasné, že ocasní meče nepotřebují. Toto měla být těžká práce a na finesy mohli zapomenout.
Obr se k nim po svahu přibližoval pravidelným krokem, obrovské kovové nohy se při dopadu bořily hluboko do svahu sopky, zatímco pláty namáhané oceli hrůzostrašně kvílely.
Možná to způsobil vše přehlušující zvuk, možná všeobecné napětí, ale dragonýři se začali probírat z čarodějova kouzla. Jeho sevření povolilo. Jeden po druhém se s trhnutím probouzeli a hleděli na obra, který se tyčil nad nimi.
"Kde se to tu k čertu vzalo?" zaječel Swane a zuřivě hledal kuši a toulec.
"Matka nás ochraňuj," řekl někdo jiný.
"Při dechu!"
Sháněli se po zbraních a pak se rozhlédli, kde mají draky.
Náhle se ozval vyděšený výkřik - dračí vůdce Wiliger se probral a zjistil, že leží téměř pod nohama přicházející věci. Nikdo se jej nenamáhal odtáhnout.
Na okamžik civěl vzhůru na přilbu, která se nad ním tyčila. Nad lícními chrániči zely prázdné otvory.
Wiliger couval a naprázdno polykal.
"Nemožné!" Obrátil se, v běhu narazil do Bazilovy pravé nohy a málem upadl.
Drak ho podepřel plochou stranou dračího meče. Dotek oceli Wiligera šokoval. Přestal vyděšeně ječet. Vrhl se stranou a přikrčený se dral pryč, zatímco Bazil se rozcvičoval, díky čemuž jeho ocas s práskáním létal sem a tam lidem těsně nad hlavou.
Wiliger potlačil zděšení, které cítil. Ta věc měla oční důlky, ale v nich žádné oči. Lapal po dechu a bojoval se vzrůstající panikou. Něco ho přimělo vzhlédnout a uviděl Relkina, jak si ho prohlíží ze svého místa za drakem, kde čekal s kuší a šípem.
Wiliger se s námahou vzchopil. Je dračí vůdce! Bude jednotce velet, jak se to od něho čeká! Sledoval úbočí sopky a pokoušel se rozeznat, kde kdo je.
Pokud viděl, vytvořili kolem obra půlkruh. Nejblíže stáli Alsebra a Bazil Zlomený Palcát, oba dobře ozbrojení a připravení. Zorganizovali si to sami, aniž k tomu dračího vůdce potřebovali.
Dobrá, teď si začne vydělávat na živobytí. Právě jak k tomuto tématu řekl ve své knize Chesler Renkandimo: "Draci jsou chytřejší než koně, nejsou ale tak chytří jako lidé."
Odtud je povede k vítězství. Obrátil se, aby se podíval na blížícího se železného muže. Už jen hluk, který při příchodu vytvářel, byl hrozivý. Třímal velký meč, širší než dračí, ale ne tak dlouhý.
Wiligerovi zakryla výhled Alsebra, která skočila před monstrum. To se skřípavě zarazilo uprostřed kroku a zaútočilo. Velké meče se zhouply a Alsebra se do úderu opřela celou vahou svých dvou tun.

Ozvalo se hlasité zařinčení oceli, stejně hlasité jako na bojišti, a Alsebra musela o krok ustoupit. Kovový obr obrátil mohutná, pomalu se ohýbající kolena a udeřil zleva. Rána byla příliš pomalá, než aby zasáhla, ale dostatečně silná a Alsebra ustoupila právě včas a už se rozmachovala k protiúderu. Nezlomný prolétl kolem a zasáhl obra do paže nad loktem. Ze zasaženého místa zasršely jiskry, ale zbraň se odrazila a nezanechala žádnou viditelnou stopu.
Pak obrova rána s hromovým zahřměním zasáhla Alsebřin štít a ten se na jedné straně rozštípl. Alsebra zavrávorala vzad. Zelená dračice byla příliš lehce stavěná, než aby mohla této věci čelit, a její meč nedokázal prorazit katafraktovu vnější vrstvu.
Bazil Zlomený Palcát se zeširoka rozmáchl k útoku. Obr ho překvapil tím, že zvedl obrovskou nohu a kopl. Bazil srazil obrův meč, ale obrovská noha ho zasáhla do štítu a Bazil byl sražen k zemi. Spadl, končetiny se mu zamotaly, narazil si ocas a skutálel se sto stop ze svahu.
Ostatní draci zařvali vzteky.
"Nechte ho mně," vykřikl mladý Aulay, který se s mečem vrhl na kovové monstrum a zasypával ho ranami. Aulay bohužel při útoku švihl ocasem stranou, zasáhl dračího vůdce Wiligera zezadu do hlavy a omráčil ho.
Meče zazvonily, jednou dvakrát, a pak byl Aulay třetím úderem zatlačen do defenzivy a zcela přemožen upadl. Věc stála nad ním a zvedala meč ke smrtícímu úderu. Než však mohl dopadnout, Zelený Purpur zaútočil a strašlivým úderem horním obloukem zasáhl mečem obrovu helmu, od které se zbraň odrazila ve sprše jisker.
Katafrakt konečně nějak zareagoval na úder. Zapotácel se, o dva kroky ustoupil a štítem se snažil udržet rovnováhu.
Roos pomohl Aulaymu na nohy a odtáhl ho pryč. Drak měl pravou paži necitlivou a třásla se mu. Dragonýr Feens odtáhl do bezpečí Wiligera.
Zelený Purpur na obra opět zaútočil a následovala výměna úderů. Věc se přesunovala pomalu, ale vynahrazovala to ruka s mečem, která se pohybovala velmi rychle. Tato kombinace způsobovala, že byl železný muž špatně předvídatelný a bylo těžké se mu vyrovnat.
Přesto si s ním Zelený Purpur vyměnil pět skvělých zvonících úderů, ale pak se jeho legionářský dračí meč přelomil vedví a drakovi zůstal jen štít. Hnal se pryč a málem ve spěchu zašlápl Manuela.
Kovem pokrytý obr se vydal za ním. Ozýval se zvuk nepromazané namáhané oceli.
Chektor se mu vrhl do cesty a obouruč udeřil. Rána se odrazila od obrova štítu a vyvedla starého Cheka z rovnováhy Katafraktův odvetný úder Chektora srazil a ten se bezmocně rozplácl na zemi. Pro Cheka by to skončilo špatně, ale Bazil Zlomený Palcát už byl zase na nohou a šplhal nahoru po svahu, aby na katafrakta zaútočil zezadu. Když viděl, v jakém je Chektor nebezpečí, udeřil Bazil katafrakta Ecatorem zezadu do hlavy.
Ecator byl vražedný meč, vyrobený elfskými kováři pod vedením Velké čarodějky. Teď prorazil jinak neprostupné brnění a s mohutnou sprškou bílých jisker a zvukem, jako by pukal obrovský zvon, se zabořil do obrovy helmy.
Katafrakt udělal jeden klopýtavý krok vpřed. Bazil vypáčil meč a čekal, až se monstrum svalí. Takový úder nemohlo nic přežít. A přesto obrovský válečník neupadl - místo toho se vzpamatoval a zaútočil na Baze úderem, který byl tak silný, že jej Bazil stěží odklonil.
Zelený drak ustupoval ze svahu. Starý Chektor se odvalil stranou a škrábal se zpátky na nohy. Zelený Purpur byl výš na svahu a hledal nějakou zbraň. Teď se dopředu přesunuli Oxard a Stengo, aby na věc zaútočili.
Nicméně zásek v katafraktově přilbě, který způsobil Ecator, byl jasně vidět. Bazil se na něj podíval a cítil, jak mu tělem probíhá mrazení. Nepřítel nebyl živý - neměl žádnou krev. Bylo to jako bojovat s duchem, až na to, že tento duch byl postaven z oceli.
Obr s hrozivým křupnutím roztříštil Stengovi štít a srazil zeleného draka stranou. Pak srazil Oxarda na kolena dvěma obrovskými vrchními údery, které přišly tak rychle, že jim velký mosazný drak nedokázal včas uhnout. Obr se s ohavným skřípáním vrhl na padlého Oxarda.
Bazil ho obešel, aby se k němu opět dostal zezadu, rozběhl se a vší silou udeřil Ecatorem přímo do místa mezi hlavou a krkem.
Ecator zazpíval strašlivou píseň smrti a hluboko se zakousl v další sprše žhavých bílých jisker. Na okamžik vše znehybnělo, pak se monstrum na skřípajících ocelových kloubech pomalu, ale nezadržitelně obrátilo a Bazil, který se snažil opět vyprostit meč, byl zvednut do vzduchu.
Jak to mohlo dokázat něco takového? Po předchozí ráně se to zdálo nemožné. Pak katafrakt Bazila udeřil do těla štítem a drak meč málem pustil. Znovu se ocitl nohama na zemi, klopýtl, spadl na monstrum a málem omráčil sám sebe. Cítil, že se meč trochu pohnul. Pak ho železný muž odstrčil, Bazil zavrávoral dozadu a Ecator se konečně uvolnil.
Když zakopl a upadl, obrův meč mu zahvízdal nad hlavou.
Dopadl s omračující silou, klouzal dolů po popelu a utrhly se mu přezky na joboquinu.
Vlok na obra zaútočil divokým úderem shora a opět zazvonila ocel. Vlokův meč Katzbalger narazil na brnění v ohňostroji jisker, ale nezpůsobil žádnou viditelnou škodu.
Všichni draci nyní pochopili, že situace je kritická. Jejich zbraně nepřítele téměř nedokázaly poranit, a dokonce i když se zasekly hluboko, on si toho nevšímal.
Bazil se se sténáním vyškrábal na nohy. Co mohli dělat? Bolely ho čelisti.
Za ním se ozvalo volání a Bazil se na okamžik zastavil. Relkin seběhl ze svahu a nyní se z drakova kolena vyšvihl na rameno.
"Jsi zraněný?" vykřikl.
Z Bazilovy čelisti vypadl zub. Vyplivl krev a sáhl si na tlamu. Velká část byla citlivá.
"Čelissst není zlomená," řekl vzápětí.
"Díky starým bohům za to."
Z rozedraného joboquinu odpadávaly kusy výstroje.

"Celá ta zatracená věc je udělaná z kovu."
"Ale je dutá, Bazi. Když jste ho zasáhli, zvonil jako buben. To brnění je jenom něco jako skořápka."
"Je sssilný. Nikdy jsssem nezažil sssilnější paži."
Zaskřípal kov, bylo slyšet zvuk těžkého úderu a Oxard se rozplácl na zemi. Zelený Purpur zvedl Oxardův meč a znovu se pustil do boje.
Přiběhl Endi a přikrčil se vedle Relkina. "Uvnitř té věci nic není. Není živá."
Relkin se zachvěl. Paže se pohybovaly tak rychle díky předem určeným pohybům.
"Jak můžeme zabít něco, co ani není živé?" zeptal se Bazil vyděšeně.
"Je po nás," řekl Endi.
Relkina náhle téměř fyzicky udeřilo porozumění.
"Čaroděj tomu musí dodávat sílu. Musí tu věc pohánět magií."
Opatrně sklouzli pohledem dolů ze svahu, kde na koni seděl čaroděj, shrbená postava se strašlivou mocí. Když se katafrakt poprvé objevil na scéně, čaroděj ustoupil mimo dosah luků. Jeho štolba stál vedle něj.
"Pokud chceš něco dělat, měl by sssisss possspíšit," řekl Bazil, když obr odmrštil stranou dalšího mladého draka. V tuhle chvíli dostával 109. pořádný výprask. Oxard byl zraněný, na předloktí měl hluboké rány, další seknutí na jedné straně hrudního koše a pár polámaných kostí. Také Roquil si držel zraněný bok. Všichni ostatní měli odřeniny a škrábance a jejich brnění a výstroj byly ve strašném stavu. "Pokud to bude pokračovat, všechny ássss zabije."
Wiliger byl v bezvědomí. Dragonýr Feens stál na opačné straně za obrem. Relkin se rozhodl jednat. Přikrčil se, proklouzl doprava a pak seskočil do průrvy, která se kroutila dolů ze svahu k místu, kde seděl čaroděj na koni.
Relkin si zkontroloval kuši a z toulce vytáhl šíp. Vyrazil oklikou, vyhýbal se malým balvanům, když náhle na něj seshora dopadlo těžké tělo. Narazil do stěny prolákliny.
"Co se to k čertu děje?"
Byl to Swane.
"To jsem měl vědět," povzdechl si Relkin.
"Poslouchej, Quoshane, věděl jsem, že se zase pokusíš přivlastnit si všechnu slávu. Tentokrát bude Swane při tom."
Nedalo se s tím nic dělat. Když si Swane jednou něco usmyslel...
"Dobře, jenom ať tě nevidí, jasné?"
Šli dál prolákllinou, která se rychle prohlubovala, a čím byli blíže, tím jim poskytovala lepší úkryt. Jediný problém byl, že se zároveň dostávali dál pod čarodějovu pozici. Aby mohli dobře vystřelit, budou muset vyšplhat na opačnou stranu průrvy, snad třicet yardů od čaroděje, což pro Relkina a jeho cunfshonskou kuši představovalo smrtící vzdálenost, ale zároveň to bude přímo v dohledu vražedných očí.
Nedalo se však dělat nic jiného, takže proklouzli přes nesouvislou masu lávy, která stekla dolů do průrvy, a pokračovali kameny posetým popelem, až se dostali k místu, kde se průrva prudce stáčela doprava. Aby mohli střílet, museli tady šplhat nahoru po pravém svahu, dokud nad levým svahem neuvidí čaroděje.
Na svahu leželo několik velkých kusů lávy, které jim mohly poskytnout velmi nepatrný úkryt.
"Tak tedy nahoru," zavelel Relkin.
"Dobře," řekl Swane a okamžitě začal šplhat po příkrém nerovném terénu. Vylezl deset stop, na drolícím se popelu mu uklouzla bota a pak úplně ztratil rovnováhu a s nářkem se skutálel zpátky do průrvy.
"Zmlkni!" Relkin se vrhl na popelem pokrytý svah a zamířil na kraj průrvy.
Swanův výkřik nezůstal nepovšimnut. Čaroděj pobídl koně blíž k průrvě a teď přes okraj zíral do hloubky. Nejdřív nic neviděl, dragonýři se ukrývali v hlubokém stínu, ale pak si všiml Swana a okamžitě se po něm strašlivou silou natáhl.
Swane zalapal po dechu a ztratil vědomí. Relkin vystřelil a viděl, jak z čarodějova pravého ramene náhle trčí šíp.
Postava v černém vykřikla, spadla z koně a zmizela z dohledu. Následovaly další výkřiky. Velký Gadjung, nejvyšší čaroděj z Batooj, nebyl na takový odpor zvyklý. Jeho služebník seskočil z koně a rozběhl se mu na pomoc.
Relkin slezl dolů a pak vyšplhal po levé straně průrvy. Věděl, že zásah nebyl smrtelný. Ale pokud byl čaroděj těžce zraněný, třeba by ho Relkin mohl dorazit.
Supící, lapaje po dechu, vylezl nahoru a skrčil se mezi kusy hrubé lávy. Ani ne dvacet kroků od něj pomáhal čarodějův otrok svému pánovi do sedla.
Zvuk bitvy na okamžik ustal. Relkin zalétl pohledem zpět a viděl, že katafrakt zpomalil. Vlastně se stěží hýbal. Povzbuzení draci se na něj vrhli a jejich meče ďábelsky zvonily.
Relkin pocítil vnitřní uspokojení, že správně odhadl, jak je železný muž poháněn. Zamířil a vystřelil. Tětiva se přetrhla a šíp se odrazil od blízké skály, vylétl deset stop přímo nahoru a spadl stranou.
Cítil, jak mu dech zamrzl v hrdle, a pak už sundával přetrženou tětivu a z váčku u pasu lovil novou.
Čaroděj, který byl naštěstí příliš zaměstnaný a Relkina si nevšiml, se snažil dát nohu do třmenu, avšak neuspěl, sklouzl na zem a znovu vykřikl v agónii z bolesti ze zraněného ramene.
Relkinovy prsty protáhly tětivu zářezy, utáhly smyčky a napnuly ji.
Čaroděj opět vložil nohu do třmenu. Nahoře na svahu, kde se drakům podařilo katafrakta převrátit na záda, vypukla strašlivá vřava.
Čaroděj se s dalším bolestivým výkřikem vytáhl do sedla. Uklidnil se, zhluboka se nadechl a pak se náhodou podíval přesně na Relkina, který se krčil mezi kameny na okraji průrvy.
Relkin zamířil, ale čaroděj zaútočil a Relkinův mozek zachvátila otupělost. Mysl mu zahalil černý mrak, necitlivé prsty pustily tětivu a Relkin klopýtl dozadu.
Když se o pár minut později probral, ležel na dně průrvy. Swane ho štípal do tváří a lehce ho popleskával po obličeji.
"Stačí." Relkin se rukou dotkl strany hlavy a ucítil krev. Hlava mu po úderu zvonila. Pamatoval si, že vystřelil šíp.

Zasáhl cíl?
"Zatracený Quoshane, co to děláš?"
"Nevím, myslím, že se pokouším dostat nahoru. Všechno to tam na chvíli zčernalo."
"Všechno zčerná nadobro, jestli nás ten čaroděj znovu uvidí."
Swane ho zvedl na nohy.
"Jak dlouho jsem byl mimo?"
"Zdálo se to jako věčnost. Raději si pospěšme."
"Pak jsem ho musel trefit. Musí být těžce zraněný, jinak by nás už dorazil."
„No tak, vraťme se k ostatním."
Drápali se průrvou zpátky za zvukem dračích mečů, zvonících o katafraktovo brnění. Draci věc srazili na zem a bušili do ní velkými meči. Avšak jedině Ecator dokázal magickou skořápku poškodit, a dokonce ani Ecator nezvládl uříznout celé končetiny.
Relkin se podíval ze svahu a viděl, že čaroděj je zpátky v sedle, ale shrbený a očividně zraněný. Avšak právě v té chvíli se čaroděj čistě silou vůle narovnal. Zvedl hlavu a katafrakt se opět naplnil jeho mocí. Převrátil se a začal se zvedat na nohy.
Relkin se odpotácel k dragonýru Feensovi.
"Shoďte na to tuhle hromadu kamení, to ho zastaví." Zelený Purpur se podíval nahoru a opět si všiml výběžku.
"Máš pravdu." Začal se šplhat k výstupku. Několik dalších draků se k němu připojilo, zatímco Bazila s Alsebrou nechali sekat do katafrakta, který se škrábal zpátky na nohy.
Ecator se znovu zabořil a zakousl se na stopu hluboko do plátu, kryjícího katafraktův bok. Kovové monstrum se stále hýbalo, ačkoliv se zatřáslo, když se do něj Bazil opřel nohou, aby vypáčil meč.
Zelený Purpur se opřel do základny výstupku a hromově zařval. Ostatní draci se rozmístili kolem něho. Brzy se o dolní část výstupku opíralo dvacet tun svalů a šlach. Výstupek se zachvěl a pak se nadzvedl a začal se hýbat.
Bazila a Alsebru varoval křik dragonýrů. Uskočili stranou a nohama se zabořili do popela.
Katafrakt příliš pozdě spatřil svou zkázu a začal couvat. Draci ustoupili, čaroděj nenávistně vykřikl a výběžek se překotil a spadl přímo na monstrum.
Velké balvany katafrakta rozdrtily, zploštily přilbu, vyrazily mu obrovský meč z ruky a srazily ho dolů ze svahu.
Balvany poskakovaly dál a jeden se překotil přímo nad čarodějem, jeho služebník byl sražen z koně a další, menší balvan ho rozdrtil.
Mohutné balvany z vrcholku výčnělku hřměly dolů po úbočí sopky, přelétly okraj horní pukliny, pršely dolů a rozbíjely hrad pod nimi.
Rozlehlo se strašlivé zadunění a věž se zřítila. Části vysoké hradby se sesypaly v mračnech prachu. Z trosek se ozýval vyděšený křik.
Čaroděj před nimi uprchl a shrbený vjel do mračna kouře, který stoupal z rozbořené brány.
Poblíž byl ještě třetí výstupek, který by bylo možné na hrad svalit. Byl větší než první dva, vyšší a samozřejmě těžší.
Chvíli si ho prohlíželi a dragonýr Feens i Manuel současně přišli na řešení. Mezi dvěma částmi poblíž základny byla široká mezera. Kdyby se jim podařilo najít balvan ve tvaru klínu, mohli by celou skálu vypáčit.
Šťastnou náhodou našli balvan přibližně správného tvaru ležet ani ne padesát yardů od nich, kam dopadl z jícnu sopky.
Zelený Purpur, Chektor a mladý mosazný drak Finwey ho zvedli a odtáhli. Kámen měl tvar klínu vyříznutého z koláče. S pomocí ostatních ho usadili do mezery u základny velké hromady lávových balvanů.
Pak se všichni draci veškerou váhou opřeli do kamene a zatlačili.
Výstupek se celý otřásl. A pak klín na užším konci praskl.
Draci se s hlasitým nadáváním rozplácli v popelu.
Po chvíli se vyškrábali zpátky na nohy, zvedli to, co z kamenného klínu zbylo, a zastrčili ho zpět na místo. Vlastně ho to zkrácení o pár stop vylepšilo. Zbytek byl silnější a hrubší.
Opět se o něj opřeli a výčnělek se zatřásl. Opřeli se o klín každičkou uncí obrovských těl a výčnělek se pomalu začal hýbat Na jedné straně se o několik palců nadzvedl. Ze strany směrem dolů ze svahu začal odletovat prach. Nakonec se ozval ostrý praskavý zvuk, pak se výčnělek chvíli kymácel, z vrcholku sklouzl kamenný plát a zbytek se zřítil. Ze svahu se valily obrovské balvany, vyskakovaly do vzduchu a dopadaly na hrad.
Z trosek se vyvalil mrak dýmu. Hrad byl prakticky srovnán se zemí.
Lidé, které čaroděj zotročil, byli volní a křičeli radostí.
Vyběhli nahoru a padli tváří k zemi před draky a dragonýry. Někteří z nich byli ti, kdo přežili únos z flotily.
"Zachráněni. Jsme zachráněni, kamarádi..."
S rachotem padajícího kamení a trámů se v hradu zřítila další budova. Kouř houstl. A pak z nejkrajnější věže, kde zel temný chřtán hnízda těchto tvorů, vylétl batrukh. Na jeho hřbetě seděla shrbená postava. Batrukh naposledy nenávistně a zlobně zakřičel a odletěl na sever.
Wiliger se probral na pobřeží, zatímco čekali, až pro ně přijedou čluny. Alsebra ho měla řemeny připoutaného na ra-menou. Jeho náhlé dávení ji upozornilo, že je vzhůru, takže ho odvázala a on se žuchnutím spadl na zem.
Wiliger si pamatoval jen začátek bitvy a blížící se kovové monstrum. Potom už nic.
"Co se stalo?"
Jak mu všechno pověděl. "Dostal jste ránu ocasem, pane, a od té chvíle jste byl v bezvědomí. Měli jsme o vás strach."
Wiliger byl pokořený. Přišel o slávu. Nechat se srazit ocasem byla ta největší pitomost, jakou mohl dragonýr udělat. To už Wiliger věděl, stejně jako věděl, jak se vyhnout dračímu tranzu. Přišel o bitvu a oni porazili čaroděje bez něj.

Wiliger cítil, jak mu v srdci bojuje zoufalství s chladnou nenávistí k vlastním dragonýrům.

KAPITOLA 16

Poté co unikla z čarodějova sevření, zamířila flotila se severním větrem v plachtách na jih do tropů. Když však posléze dorazila do pásma tišin, zpomalila. Týdny míjely.

Kolem nehybné flotily se do všech stran rozprostíralo klidné, oparem pokryté moře. Plachty neužitečně pleskaly o stěžně. Horko udeřilo jako živý tvor, rozhodnutý vše pod sebou zničit, draci byli mrzutí, pitná voda začínala páchnout a opět se vzmáhala beznaděj.

Všude kolem stoupala ze zeleného moře prohřátá lehká mlha. Ostatní lodě flotily vypadaly jako duchové, čas od času se třpytící ve tmě. V takové vlhkosti se lidé potili, i když se vůbec nehýbali, ale voda musela být přísně na příděl. Už měsíce nepršelo a byli závislí na zásobách, které si vezli z přístavu a které se po tak dlouhém převážení v sudech kazily a byly plné hmyzu.

Dračího vůdce Wiligera horko skolilo. Ležel v lodní nemocnici a léčil se ze silné deprese.

Za to byli dragonýři ze 109. dračího nanejvýš vděční. Po neslavném vystoupení na Čarodějově ostrově začal být Wiliger podrážděný, jízlivý a náročný a dělal jim ze života peklo. Inspekce začaly být častější a sebemenší přestupky měly za následek nekonečné hodiny prací za trest.

Nicméně to, že se zbavili Wiligera, představovalo v jejich životě jediné milosrdenství. Plavili se tišinami už týdny, nekonečné horké a vlhké dny, kdy vál jen slaboučký vítr a lodě se sotva pohybovaly. Někdy flotila několik dní v kuse stála na jednom místě, dokud znečištění moře, které tisíce lidí způsobily, nepřimělo kapitány spustit čluny a nechat lodě odvléct do čistší vody.

Draci byli nevrlí a těžko se s nimi pracovalo. Někteří byli dosud zranění z boje na ostrově a každých pár hodin jim bylo třeba měnit obvazy a nanášet dezinfekční prostředek. To se jim nelíbilo a rozhořčeně si stěžovali. Dragonýři ale měli dost rozumu a na stížnosti neodpovídali. Chlapci věděli, že v této době je lepší být ztichа a své názory sdílet jen mezi sebou.

Na palubě Ječmene vládlo napětí. Další voják byl zbičován pro pokus o znásilnění. Tentokrát to bylo o to horší, že důkazy byly nejasné a jediným svědkem byl dobrý přítel údajné oběti. Obviněný voják od začátku a i během bičování prohlašoval, že je nevinný. Po tomto incidentu panovala mezi některými vojáky a členy posádky otevřená nenávist.

Mezitím si všichni uvědomovali, že mezi generály a admirály stále narůstá znepokojení. V luxusní kajutě admirála Cranxe se téměř každý den konaly porady.

V tomto ročním období, uprostřed zimy v severní části světa, bylo pásmo tišin obzvlášť záludné. Za celé týdny se stěží pohnuli a situace s vodou se zhoršovala. Čarodějka Endysia se pokusila o několik kouzel, ovlivňujících počasí. Každé ráno bylo slyšet její bubínek, jak se pokoušela vyvolat mraky. Ty se sice objevily, výsledkem však nebyl žádný déšť, ale pouze skličující šeď, která se připojila k horku a vlhkosti a dělala jim ze života peklo.

Dny se pomalu vlekly, převážně stejné jako ty předešlé, a pokud mohli říct, i stejné jako ty nadcházející. Zdálo se, že horko a dusno nemá konce.

Odpoledne Relkin draka dostatečně napojil a společně s malým Jakem a Manuelem seděl a odpočíval na přídi. Jejich rozhovor se točil kolem záhad kontinentu Eigo, k němuž mířili. Eigo byla bájná země a v Argonathu o něm nebylo známo o mnoho víc než jen legendy o lidech s černou kůží a obrovských monstrech, která žijí ve starodávných džunglích hluboko ve vnitrozemí.

Manuel toho věděl o něco málo víc než ostatní, protože předtím, než složil zkoušky a stal se dragonýrem, studoval na akademii.

"Myslím, že to bude divné, vídat jen lidi, které slunce opálilo do černa," řekl malý Jak.

"Zvykneš si na to." Relkin viděl v Ourdh spoustu lidí s tmavou kůží a zvykl si na to docela snadno.

Jak se zahihňal. "Jsem zvědavý, jaké budou ženy."

Relkin ho plácl po rameni. "Takové myšlenky tě zaručeně dostanou do maléru, kluku!"

"Myslíte, že jim budeme připadat taky tak zvláštní, když jsme všichni bledí, až na místa, kde nás opálilo slunce? Možná se nás budou bát. Možná nás budou chtít pochytat a strčit do klecí, aby si nás mohli prohlížet."

"Možná ano," řekl Manuel, "což bude pro dragonýry dobrý důvod, aby se drželi blízko tábora."

"Ale co když nás budou mít opravdu rádi? Co když jim budeme připadat jako z pohádek a úžasní, protože nikoho jako my nikdy neviděli? Jestli to bude takhle, pak o nás jejich ženy budou mít určitě zájem!"

"Jestli tě Wiliger přistihne venku z tábora bez propustky, pěkně tě seřve."

"Ale Manueli, ty chceš vždycky všechno dělat podle příručky."

"Víš, Jaku, zjistíš, že místní tradice občas můžou být hodně proti výtržnictví."

"Relkin má pravdu, Jaku," řekl Manuel. "Lidé z Eiga jsou divocí a žárlivost jejich mužů je legendární."

"Dobře, dobře, budu jenom pochodovat a bojovat a jíst a spát a nic jiného, ale musíte mi slíbit, že uděláte totéž."

Obvykle byl Relkin na svou pověst největšího milovníka regimentu, získanou díky princezně z Ourdh a slavnému milostnému románku s Eilsou, dcerou Ranardovou, citlivý. Tentokrát se na mladšího chlapce jen významně ušklíbl. Manuel měl samozřejmě víc rozumu.

"Stejně nebudeš mít na pronásledování místních žen čas. Slyšel jsem, že jakmile se vylodíme, naloží nás do říčních člunů a poplujeme vzhůru po řece. Nesmíme plýtvat časem, každá vteřina je důležitá, a tak dále."

Jak se zašklebil. "Lodě už mě unavují. Tahle loď už mě vážně unavuje."

"Naší povinností je sloužit, ať nás pošlou kamkoliv."

Tato slova Jaka vrátila k jeho nejoblíbenějšímu tématu.

"Slyšel jsem, že zamíříme hluboko do vnitrozemí. Uvnitř kontinentu leží moře."

Manuel přikývl. "Půjdeme k vodám Nubu, jak se mu říká. Velký Nub. Myslím, že to v kraheenštině znamená voda."

"Jsou tam mořské obludy."
"To tvrdí legendy."
"Přemýšlel jsem, jestli by mohly být příbuzné s wyvernami. Wyverny jsou druh mořských oblud, jestli mi rozumíte."
Manuel souhlasně přikývl. "Někteří učitelé věří, že mořské obludy jsou předkové wyvern."
Řeči o wyvernách coby mořských obludách Relkina znervózňovaly. Jeho důvěrou ve vlastního draka otřásla podivná příhoda se žralokem. Co si Bazil myslel? Nebo prostě nepomyslel na následky, které by to mělo, kdyby ho chytili?
Relkin upíral pohled do hluboké tmy směrem k neohrabané siluetě mlhou zahaleného Lilku.
Nadechl se. Mlha kolem Lilku zavířila a náhle si všiml, že se nejvyšší plachty nadouvají.
Pak k němu dorazil první závan větru a obrovské plachty Ječmene sebou zalomcovaly.
"Vítr!" zašeptal Jak.
"Myslím, že ano," řekl Relkin, který viděl, jak se mlha směrem k Lilku rychle trhá.
"Výborně," ozval se Manuel, "možná se do Eiga přece jen dostaneme."
Mírný vítr několik minut zesiloval, pak na chvíli trochu zeslábl, ale poté se opět změnil a rovnoměrně sílil. Mlha zmizela a klidná hladina se zčeřila a objevily se na ní vlny. Během hodiny začalo náhle proměněné počasí velkými loděmi lomcovat. Bríza se změnila ve vítr, který stále zesiloval a přicházel přímo z východu.
Nyní se z východu valily také vyšší vlny a zvedaly záď bílých lodí.
Posádka si mezi sebou něco mumlala, zatímco kapitánka Olinas trávila většinu času s dalekohledem v ruce na křížovém stěžni a zkoumala obzor na východě.
Vítr mírně měnil směr, až vál z jihozápadu. Přešel v nárazový; vždycky několik minut hvízdal v ráhnoví a pak opět zeslábl na mírný vánek.
Nyní se už skutečně mohutné vlny oceánu valily stále dál a jejich zpěněné hřebeny se rozstřikovaly široko daleko. Moře se skoro neuvěřitelně změnilo; teď bylo v jeho pohybech cosi velkého a hrozivého.
Za soumraku vítr zesílil, hučel a hnal lodě pod několika cáry plachet na západ, mezi valícími se zpěněnými vlnami, které nejdřív zvedaly záď lodí na vrchol třicet či čtyřicet stop vysokých útesů z mořské vody a pak je zanechávaly v hlubokých proláklinách, obklopené ze všech stran vodou.
Slabší legionáři brzy opět trpěli mořskou nemocí. Dračí vůdce Wiliger nevycházel a dragonýři, kteří teď byli vůči mořské nemoci odolní, trávili co nejvíc času na přídi a pozorovali vzdouvající se rozbouřené moře.
Vyšel měsíc a jeho kotouč prosvítal shluky mraků, které se rychle pohybovaly na sever, tedy zřetelně jiným směrem než mořský vítr, který stále vál z východu.
To se však brzy změnilo, a když se vítr obrátil a ustálil, takže vál téměř přesně od jihu, kapitánka nařídila natočit plachty. Vítr opět zesílil a po palubě se rozstřikovala zpěněná vodní tříšť.
Kapitánka Olinas se krátce poradila s admirálem Cranxem. Pomocí lamp poslali zprávy na Lilek a Oves, což byly momentálně jediné lodi v dohledu. Ty pak předaly dál zprávu lodím, které nyní pluly za obzorem. Olinas předpokládala, že se mohou během noci dostat na okraj hurikánu. Domnívala se, že hurikán je nemine, ale že míří na sever a brzy se obrátí k severovýchodu pryč od nich k mysu Nebezpečí a Ourdhijskému zálivu.
Důvody, které ji vedly k těmto závěrům, zahrnovaly pohyb mraků, větru a vln, a odvíjely se od jejích rozsáhlých zkušeností se světovými oceány.
Všechny lodě měly dál držet západní kurz. Pokud by se během nadcházející bouře některé odchýlily z kurzu, měly zamířit k Svlažujícímu ostrovu, který ležel asi tři sta mil západně od jejich pozice. Flotila se tam co nejrychleji shromáždí.
Zatímco pomalu ubíhaly noční hlídky, mořské vlny se začaly podobat horám a vítr zesiloval, až ráno přešel v divoké nárazy, díky nimž se lodě, bojující s proměnlivým větrem a silnými vlnami, nakláněly silně na bok.
Během toho se Ječmen nepříjemně a nepravidelně zvedal a klesal, což rušilo dokonce i takové spáče, jakými byli dragonýři, jejichž sítě sebou divoce házely Jenom draci to celé nerušené prospali.
Krátce po svítání vyšel Relkin na palubu a zjistil, že loď poskakuje nahoru a dolů po obrovských vlnách, zatímco ve výšce hlavy přelétají nad palubou mohutné spršky vodní tříště. Mraky však zmizely a slunce jasně zářilo. Když se podíval k zádi, spatřil v dálce masív mračen, ohromnou vířící hradbu, která se táhla podél východního obzoru.
Míli za zádí plul starý Lilek a za ním bylo vidět plachty Ovsa. Na jihu Relkin zahlédl Cukr a menší loď, kterou nedokázal identifikovat. Zeptal se námořníka, se kterým se přátelil, a dozvěděl se, že menší loď je fregata Flétna a že flotila je celá, jenom trochu roztažená po hladině oceánu. Navíc, protože se hurikán přesunul na severovýchod, těsně minuli okraj bouře a nyní se od ní rychle vzdalovali. Kapitánka se dávno předtím odebrala na lůžko a tvrdě spala.
Celý den pluli na západ, hnáni silným východním větrem, který během odpoledne velice pozvolna slábl.
Začala poslední hodina před západem slunce, když výkřik z hlavního stěžňového koše kapitánku Olinas informoval, že severozápadním směrem mají v dohledu Flétnu, která hlásí zemi na obzoru.
Za okamžik Ječmen seřizoval plachty a měnil kurz.

KAPITOLA 17

Svlažující ostrov byl další ze sopečných vrcholků uprostřed moře; tento měl dva kužely, oba velmi poškozené erozí, protože jejich vnitřní ohně už dávno dohořely. Lemoval je široký korálový útes, kde rostl bujný les a žila malá populace rybářů.
Když Flétna vplula do laguny a oznámila, že je tam bezpečno, flotila se seřadila a bílé lodě pod vedením Ječmene opatrně propluly širokým, esovitě stočeným kanálem, vedoucím do vnitřní zátoky.
Jakmile byli uvnitř, spustili kotvy a vyslali ke břehu čluny, aby doručily pozdravy a dary domorodým vůdcům. Vyrojilo se veliké množství katamaránů, obklopily bílé lodě a nabízely jim ovoce a pití. Domorodci byli vysocí, s ladnými končetinami a přitažlivě lehkovážnou povahou. Mezi nimi a bílými loděmi vždycky panovaly dokonale přátelské vztahy. Cunfshonští námořníci jim za vodu vždy platili a chovali se k ostrovanům dobře. Velitelé legií přesto promluvili k

legionářům, dřív než kdokoliv vkročil na pevninu, a přikázali jim chovat se slušně. Obzvlášť měli nechat být místní ženy a nepřijímat nápoj pulji, lákavé narkotikum, které bylo v jižní části Ryetelthu všeobecně oblíbené. Domorodci byli na nápoj vyvolávající sny zvyklí, ale ty, kdo zvyklí nebyli, mohly přepadnout divoké, děsivé záchvaty, ve kterých se lidem zdálo, že je žere hmyz nebo je pronásledují lidé s tvářemi rozežranými červy. Každý legionář, který přestoupí tato pravidla, bude zbičován.
Znovu a znovu jim zdůrazňovali, že to bude krátká obchodní návštěva. Naloží vodu a zeleninu a zmizí. V bezvětrné oblasti ztratili drahocenný čas a admirál Cranx byl odhodlaný ho teď, při poslední etapě výpravy, dohnat.
Velitelé si zároveň uvědomili, že si všichni muži zaslouží zastávku na pobřeží a možnost odpočinku na teplém korálovém písku, tvořícím vnitřní pláž. Posílali na břeh skupiny po stovce mužů, pod přísným dohledem seržantů a poručíků, kteří měli zatknout každého, kdo by překročil hranici.
Nakonec si na pobřeží protáhli nohy i dragonýři, když šli se svými draky pro vodu.
Potok vtékal do sladkovodního jezírka, obrostlého divokými květy. Mohutné gumovníky pokrývaly bílé a růžové orchideje a ohromné purpurové květy červených lián vydávaly exotickou, až přezrálou vůni. Vysoké ladné palmy se pohybovaly ve vánku a samotné jezírko leželo v lůžku z čistě bílého korálového písku.
Když dragonýři pochodovali proti proudu potoka, zpívali si, a jakmile se dostali k jezírku, vrhli se do něj. Z jezírka vytékala říčka dolů do zátoky, odkud flotila člunů a šalup přivážela proti proudu prázdné sudy na vodu. Lodě se nemohly dostat až do jezírka, protože výtok byl přehrazený kameny a pískem.
Draci měli za úkol odstrkat prázdné sudy přes jezírko a rozmístit je pod přitékající proud, aby se naplnily. Pak museli odvléct plné sudy zpět na šalupy a pomoci s naložením.
Ve vlhkém a horkém tropickém podnebí si draci studené sladké vody vysloveně užívali. Šťastně se čvachtali tam a zpátky a ve čtveřicích tahali velké sudy zpět na šalupy.
Párek draků odvedl práci deseti nebo dvaceti mužů a brzy se kolem nich shromáždil dav vystrašených a rozrušených domorodců. Ostrované nikdy dřív argonathské wyverny neviděli, přestože o nich slyšeli spoustu příběhů a legend.
Lidé obklopili celé jezírko a pozorovali wyverny při práci. Draci na to byli zvyklí. Lidé rádi překáželi, postávali kolem a pokud možno co nejméně pracovali. Zatímco tady byla spousta práce. Každá z velkých lodí vezla stovky tun pitné vody a znovu tyto sudy naplnit zabere nějaký čas. Celý proces bude trvat několik dnů.
Pracovali v jezírku ve dvouhodinových službách, po kterých následovalo pořádné jídlo, ovesná kaše a akha. Dragonýři loupali ananasy a velké wyverny je jedly po hrstech jako hroznové víno. V noci tábořili na pobřeží spolu s několika stovkami důvěryhodných legionářů. Dbalí důrazného zákazu plavat v moři se draci utábořili blízko jezírka pod tekoucí říčkou, takže byli blízko sladké vody a dost daleko od pokušení, které představovala zátoka.
Dragonýři strávili den sbíráním klestí a dřeva na oheň a nakupováním masa a čerstvých ryb od ostrovanů. Draci, kteří celý den těžce pracovali, žrali jako obři a vypili sudy místního "piva", vykvašeného z poolki, ovoce se srstnatou kůrou a světle zelenou dužinou. Přestože drakům nechutnalo tolik jako argonathské pivo, šťastně ho popíjeli. Pak se rozezpívali.
Domorodce noční povyk ohromil. Na břehu hořel tucet velkých ohňů a stovka příšer na svahu popíjela poolki a společně řvala. Burácení se neslo po celém ostrově a lidé vycházeli z domů, hleděli do noci a naslouchali silným hlasům, které chvílemi ladily, a chvílemi ne.
Po nějaké době draci skončili a spokojeně se uložili na písku pod hvězdami. Vůbec si neuvědomovali, jaký rozruch způsobili.
K dračímu vůdci Wiligerovi, sedícímu u malého ohýnku, se přiblížila skupinka domorodců. Na tyči vedle jeho stanu vlála oddílová vlajka, takže ostrované usoudili, že je velitelem této části ležení.
Jejich verijština byla primitivní, ale s pomocí opakování a používáním rukou i nohou jasně vysvětlili, oč jim jde:
"Co chtít za jeden ten drak? My rádi koupit jeden, možná víc, jestli dost levný."
Wiligera to nejdříve zaskočilo, ale pak se rozesmál:
"Ne, ne, přátelé, draci nejsou na prodej."
Domorodci se podívali po sobě a pak zpátky na Wiligera:
"Možná vy darovat drak, pro přátelství s lidé z ostrova."
Wiliger musel ostrovany znovu zklamat. Postávali kolem, mluvili mezi sebou a nějakou chvíli si spící draky prohlíželi.
Wiligerovi to připadalo velice zábavné a řekl to i dragonýrům. Ti se však nebavili. Wiliger se s pomocí složitých gest pokusil domorodcům vysvětlit, že stejně jako lidé kolem nich, muži i chlapci, jsou i draci vojáky Říše růže, a když jsou rozzuření, jsou děsivými nepřáteli.
Nebylo jisté, kolik toho ostrované pochopili, ale pomalu se rozcházeli.
Dragonýři se o urážlivou historku se svým svěřenci nepodělili. Draci vypadali, že spí, a staré přísloví "spícího draka je lepší nerušit" se nikdy nezdálo vhodnější. Postavili však stráže.
Relkin si vylosoval první hlídku a vyšplhal se na husté vějířovité listy ve vrcholku jedné z palem. Listy měly ostré okraje, ale když si roztáhl jednu z rohoží z lodí převážejících sudy, dokázal se tam docela pohodlně usadit a kochal se vyhlídkou na zátoku plnou světel na velkých kotvících lodích.
Draci leželi na bílém písku jako řada ohromných pochrupujících stínů. Všude panoval naprostý klid, jen vánek přinášel od vulkánu vůni lesa: vlhkou, ovocnou a tajemnou.
Začal toužebně myslet na Eilsu, dceru Ranardovu. O kolik by to bylo lepší, kdyby tady byla s ním! Pak by byla tahle exotická a nádherná scéna dokonalá.
Pozoroval lodě, zakotvené v dlouhé řadě venku ve velké laguně. Každá z těch velikých bílých lodí, v bledém měsíčním světle tak přízračných a bledých, byla sama o sobě plujícím světem, s vlastními obyvateli všeho druhu a postavení. Už měsíce byl celým jeho světem Ječmen, s Lilkem a Cukrem jako dalšími blízkými světy, které lze spatřit dalekohledem, ale

nelze s nimi promluvit. Lodě vypadaly tak daleko, a tak malé. Chvíli přemítal o vnímání věcí. Na palubě Ječmene byla tyranie dračího vůdce Wiligera nesnesitelným středem vesmíru. Shora z palmy to všechno vypadalo vzdálené a nedůležité.
Smíří se s Wiligerem a vydrží. Odolal dračímu vůdci Turrentovi a nakonec ho porazil. Chvíli to trvalo, ale Turrent dozrál, a dragonýři ze 109. oddílu už zvládli jiné věci než odznaky na čapkách. Wiligerova tyranie je nezlomí.
Relkin věděl, že je Wiliger pod nějakým velkým tlakem. Jeho nálady se prudce měnily a choval se nepředvídatelně. Mylně se domníval, že si získá náklonnost a uznání dragonýrů, když jim bude předčítat ze svých oblíbených knih.
Ale běda, v pojednání Cheslera Renkandima Péče o wyverny byly, pokud šlo o dragonýry, samé nesmysly.
Renkandima zajímala především dračí duše. Věřil, že je spojena s oceánem a zemí a věčným konfliktem mezi nimi. Lidské duše jsou připoutány ke vzduchu a ohni. Draci nemohou vystoupit do nebe, vyhrazeného lidem, ale místo toho se dostávají na červenou hvězdu Zebulaptor. Proto je nejlepší ošetřovat draky červenými látkami: na poranění kůže a odřeniny byl doporučován olej z růžového dřeva, kurkuma, šafrán a mrkvový balzám.
Dragonýři to všechno odmítali jako hloupé absurdity. Na zranění a rány účinkoval sugustus.
A ještě horší bylo, když Wiliger četl ze svého drahého, v kůži vázaného svazečku, z Bundtova, Bungeho a Bunsomova Vojenského výcviku. Tyhle poklady byly nesnesitelné a mimořádně nudné. Velebily nade vše ducha a elán a nabádaly čtenáře obětovat život pro sebenepatrnější prospěch jakéhokoliv tažení.
Lekce s velitelem byly náročné, a protože byli zavření na palubě lodi, bylo mnohem těžší vyhnout se jim, než kdyby byli v pevnosti, neřkuli na tažení nějakou zemí.
Wiliger jejich nechuť k těmto lekcím nějak vycítil a měl pak vždycky mizernou náladu. Přesto jim dál předčítal, jako by stačilo natlouct jim do hlavy dost z Cheslera Renkandima, aby změnili názor, zamilovali si ho a stali se dokonalými dragonýry, o jakých snil.
Relkin si povzdechl. Všichni cítili, že Wiliger není v jádru zlý, jen je nevyrovnaný. V jednom okamžiku dokázal být udatný jako lev, a vzápětí byl vyděšený. Pod tlakem boje se Wiliger nechoval dostatečně chladnokrevně. Bylo však třeba připomenout, že během krizí byl ochoten naslouchat i pouhým dragonýrům a dbal jejich varování. To dávalo Relkinovi naději. Pokud Relkin věděl, v boji musel mít dobrý velitel v duši ocel, kterou měli všichni váleční veteráni. Dodávala jim v bitvě lhostejnou zarputilost. Bez ohledu na to, jaké hrůzy se jim odehrávaly před očima, pokračovali v boji a v plnění rozkazů.
Relkin doufal, že až se Wiliger zatvrdí, uvolní jim sevření a doroste do role skutečného dračího vůdce.
Mezitím budou prostě muset vydržet.
Znovu si povzdechl. Kdyby tu jen byla Eilsa. Tak jak to bylo při tažení v Arneis. Kdyby věděl, že je s ním, snadno by se smířil s jakýmikoliv Wiligerovými potížemi a hloupostí.
Bohužel, uplynou ještě roky, než půjde do výslužby. Jestli přežije nadcházející tažení. Jestli projde příští bitvou. Vždycky tu bylo příliš mnoho jestli.
Potom uvažoval nad svými plány, co bude dělat po odchodu ze služby, a na chvíli ucítil důvěrně známé hřejivé uspokojení. Maloval si pro sebe budoucnost rolníka.
Odejde spolu s drakem, dostanou přidělenou půdu, sto akrů v nížinách u řeky Kalens ve východním Kenoru. Eilsin klan, Wattel, bude blízko na jihu.
Relkin a Baz prošli celou zem a viděli místa s dobrou půdou, která byla ještě naprosto neobdělaná. Vodní doprava v oblasti vázla kvůli peřejím na řece Bur. Ale peřeje po proudu od řeky Kalens je možné překonat vystavěním císařských propustí, jaké viděl u keshonského zlomu. Mezitím budou prodávat obilí Wattelům, kteří v horských bažinách pěstují rýži a oves, ale během zimy jim vždycky chybí zásoby.
Až s Bazem připraví půdu, budou pěstovat pšenici, ječmen a kořenovou zeleninu. Vysadí i sady a vinice a všechny přebytky prodají Wattelům.
Na pomoc při klučení země si v Kohonu koupí koně a přivedou je přes náhorní plošinu a po proudu Buru až do krajiny u Kalens.
Relkin a Eilsa se vezmou a budou mít rodinu. Bazil získá právo oplodnit vejce. To znamená, že budou muset putovat zpět do quoshské vsi v Modrých horách. Jednoho dne slavný drak se zlomeným ocasem dorazí domů do vsi, kde se narodil. Tam se odehraje boj o to, kdo dostane šanci vychovat jedno z mláďat, kterým bude Bazil otcem.
Do té doby se stane otcem i Relkin. Jaké to bude? V duchu pokrčil rameny. Je na to opravdu připravený? Je připravený nést zodpovědnost za vlastní děti? Ještě ne. Viděl, co to udělalo s jeho přítelkyní Lagdalen Tarcho. Stala se z ní tak vážná osoba. Měl pocit, jako by zestárla o deset nebo dvacet let, i když byla pořád jen o trochu starší než on.
Na chvíli se Relkin při pomyšlení na to, že se usadí, cítil nepříjemně. Miloval toulavý život. Chtěl vidět svět. Nechtěl být stěsnaný na statku v nějakém zapadákově.
Zasmál se. Trošku předbíhá. Ještě uvidí pořádný kus světa, než vůbec dostane šanci se usadit.
Modlil se, aby Eilsa nezměnila názor. Když o tom přemýšlel, pět let vypadalo jako neuvěřitelně dlouhý čas. Musel vzpomínat na dobu před pěti lety, kdy byl neznámým dragonýrem v quoshské vesnici a snažil se naučit základní věci. Pět let může být dlouho, za tu dobu se může mnohé změnit.
Eilsa, dcera Ranardova, bude muset odolávat velkému nátlaku, aby zapomněla na dragonýra a vzala si někoho důležitého z klanu Wattel. Dokáže se vůbec takovému tlaku ubránit?
Relkin se tím chvíli trápil, ale pak podobné myšlenky zahnal. Co se stane, stane se, a jestli si to starý Caymo a Velká Matka budou přát, vezme si Eilsu a budou spolu žít tak, jak si to maloval.
Hlídka mu skončila, nebylo co hlásit. Slezl ze stromu, vklouzl pod přikrývku a spal jako dřevo, dokud ho hodinu po úsvitu nevzbudil vojenský budíček.
Draci se zvedli, protáhli se a napili. Spořádali ohromnou snídani a znovu se dali do práce. Už byli s úkolem skoro hotoví

a řekli jim, že po zbytek dne můžou odpočívat. Flotila vypluje s večerním odlivem.
Poslední sudy byly naplněny před polednem. Dali si oběd a potom si draci spokojeně zdřímli na slunci nebo si líně zaplavali v jezeře.
Zato dragonýři se rozprchli a zkoumali ostrov. Do jakých potíží by se mohli dostat během jediného odpoledne?
KAPITOLA 18
Lidé z Kraheenu, inspirovaní znovuzrozeným Prorokem, se zvedli jako mrak hustého dýmu nad lesním požárem. Generál Kreegsbrok přeorganizoval kraheenské jednotky a vyslal je na sever a na východ. Úder byl rychlý. Kraheen opustil dávný styl boje, při kterém vrhali z dálky oštěpy a vítězili čistě proto, že jich bylo víc než protivníků. Místo toho se teď přibližovali a bodali kopími. Pro všechny sousední kmeny to bylo zničující a kraheenskými zeměmi brzy pochodovaly do otroctví legie zajatců.
Pod Kreegsbrokovým vedením se celá základna kraheenského hospodářství zaměřila na válku. Jak Prorok předpověděl, Kraheen se stal kastou válečníků. Zajatí otroci pracovali na polích a vykonávali všechny běžné práce. Lidé z Kraheenu, dlouho utiskovaní, nadšeně přijali nové pořádky. Jejich vojska začala terorizovat zbytek Eiga.
Na severu ohrožovali rozvinuté státy Bakanu. Na východě hrozili královstvím Impala, a dokonce i og-bogonské říši. Další jednotky vyslali na západní pobřeží, aby šířily Prorokovo poselství mezi sesterskými národy, které se tu usadily. Masové konverze se staly normou. Odvěké kulty bohů ohně a kamene byly nahrazeny vyznáváním Toho, jenž musí. Nová víra se mezi prostými lidmi ve vnitrozemí Eiga šířila jako požár a nové armády s Prorokovými slovy na rtech pochodovaly všemi směry a zanechávaly za sebou brázdu zkázy a chaosu.
Mocný byl nejprve potěšen. Jeho služebníci na Kostěném ostrově postupovali. Všude kolem Vnitřního moře se Prorok činil při budování vojsk. Nepřítel mezitím podle očekávání zjistil, co mají za lubem, a vyslal do Eiga výpravu.
Čarodějnice odpověděly s rychlostí, která byla uspokojující i zneklidňující zároveň. Heruta Skash Gzug věděl, že čarodějnice chápou, o jak strašlivou hrozbu jde. Braly ho vážně. Donutil je, aby ho respektovaly. To ho přimělo k úsměvu. Na druhou stranu ho mrazilo v zádech při pomyšlení, že na cestě jsou dvě úplné legie s podporou tisíců vojáků z dalších jednotek z rozvinutých částí světa a chystají se jeho pokus smést.
Heruta Skash Gzug se velmi tvrdě poučil o tom, jak nemoudré je podceňovat síly východní říše. To ti prokletí draci! Nebýt jich, mágové by už Ryetelth dávno ovládli.
Existovaly však možnosti, jak nepřítele zpomalit. Heruta Skash Gzug poslal vyslance ke starému čaroději z Černého ostrova, Gadjungovi, který mu přislíbil pomoc.
A navíc bylo za Hradby Slunce vysláno mohutné kraheenské vojsko, aby zaútočilo na Bogony, kteří byli ve východním Eigu přirozenými spojenci Říše růže.
Přesto si Heruta Skash Gzug nebyl jistý. Povolal služebníky, aby zrychlili úsilí. Na Kostěném ostrově horečně pracovali a snažili se ovládnout odlévání železa a kování oceli. Byla to těžká dřina, která závisela na ohnivé výhni v jícnu sopky. Vulkán byl právě téměř klidný. Teplota stěží stačila na výrobu oceli. Postup práce se zpomalil.
Mág se utěšoval úspěchem své druhé zbraně, Proroka. Předvolával si Kreegsbroka k pravidelným hlášením. Kreegsbrok cítil mágovu náladu a podle toho svá hlášení upravoval. V Prorokově strašidelném novém životě se objevovaly znepokojivé prvky, ale Kreegsbrok věděl, že o takových věcech nechce mág nic slyšet. Stál o dobré zprávy. Velice stál o dobré zprávy. Kreegsbrok se naučil, že přinášet Mocným špatné zprávy osobně je nemoudré.
Ale když se Kreegsbrok vrátil zpět na hradby Prorokova paláce a batrukh odlétl, zbylo mu dilema, co dělat se stále podivnějším a strašlivějším tvorem, kterému říkali Ten, jenž musí.
Problémem byla Prorokova žízeň po zabíjení, stejně silná jako vášeň mladého muže pro ženy. Když mu ji odpírali příliš dlouho, Prorok se stával nebezpečným, byl schopen zaútočit na kohokoliv poblíž, náhle, bez varování.
Jako prvního zabil Kreegsbrokova sluhu Golseho; vytrhl Kreegsbrokovi z pochvy dýku a vrazil ji chudákovi starému Golsemu do zad.
Kreegsbrok byl nucen vodit mu k zabíjení otroky. Nic jiného se nedalo dělat. Už ho nebylo možné uspokojit vězni, které popravoval pro davy. A co hůř, čím víc zabíjel, tím víc po tom toužil. Stupňovalo se to hodinu za hodinou. Nůž zabořený do hrdla bezmocného muže se svázanými kotníky a zápěstím, hluboký řez k hlasivkám, krvavý vodotrysk. Když mu krev skrápěla tělo, vydával ten tvor zvuky plné vášnivého potěšení. Vyrval z těla ještě bijící srdce, se zakloněnou hlavou si z něj vymačkal krev do úst, jako by to bylo nějaké odporné ovoce, a tetelil se přitom rozkoší ze smrti. Pak se energie vyčerpala, vzrušení ochladlo. Zachvěl se a zatřásl hlavou, až se kolem rozstříkly kapky krve. Nůž se znovu zvedl a zamířil k další oběti.
Kreegsbrok dělal, co mohl, aby to udržel v tajnosti. Kraheeňanům by neprospělo, kdyby se to dozvěděli. Jejich víra v Proroka musí zůstat čistá a neposkvrněná. Kdyby věděli, že Ten, jenž musí je ve skutečnosti Ten, jenž musí zabíjet, jejich zanícení pro věc by ochladlo.
Měl proto čtyři zvlášť vycvičené strážce, kteří se zbavovali těl. Bylo to čím dál těžší. Nejprve je házeli do moře, ale vlny samozřejmě některá z nich vyplavily na pobřeží. Pohřbívání bylo obtížné. Lidé z Kraheenu své mrtvé obvykle spalovali a pohřbívali jen popel. Bylo možné vyhradit pro pohřebiště dost velký kus země a držet zvědavce dál, ale to by dalo podnět ke klepům a pravda by nakonec vyšla najevo.
Potom Kreegsbrokovi řekl Gulbuddin, jeho druhý zástupce, o kobkách pod Prorokovým palácem. Kreegsbrok je prozkoumal a našel velké místnosti, které se kdysi užívaly k mučení odpadlíků od kultu Boha kamene. Do těchto místností ukládaly stráže těla.
Brzy byly plné. Z mrtvých se začal linout puch. Kreegsbrok musel znovu něco udělat. Obstaral několik říčních člunů, na kterých přepravovali zásoby na Kostěný ostrov, a v noci pak za pomoci skupiny otroků nechal mrtvé odvléct ze sklepení a naložit do člunů. Čluny potom vyrazily na cestu ke Kostěnému ostrovu. Po svazích sopky je vyvezli nahoru a svrhli do hlavního kráteru. Jakmile byla odporná práce hotova, Kreegsbrok a jeho čtyři strážci otroky zabili a naházeli

za jejich strašlivým nákladem.
Když později té noci čluny zakotvily u paláce, Kreegsbrok zjistil, že na něho čeká Gulbuddin.
"Takže jsi mi ty čluny vrátil. Rád bych věděl, co jsi s nimi dělal."
"Nechceš to vědět," odvětil Kreegsbrok, který celou noc dřel a měl už celé záležitosti plné zuby.
"No, mám náklad, který dnes musí odplout na Kostěný ostrov. Rozkopali jsme každou stáj v téhle smradlavé zemi. Všechno bláto, do kterého celé roky chcali koně. Mám nachystaných dvacet fůr."
Kreegsbrok svraštil čelo.
"Tajemné jsou cesty Mocného," řekl.
"To ano. Ale řekni mi, k čemu podle tebe chce dvacet fůr bahna smrdícího močí."
"Možná chová novou obludu, která ho žere. Vzpomínáš si na obry?"
Gulbuddin se otřásl: "Ty prokleté potvory se pomátly. Jedna z nich sežrala mého přítele Kinradrika. Jen tak mu ukousla hlavu."
Kreegsbrok se zasmál: "Viděl jsem jednoho, jak popadl koně a sežral ho! A zaživa!"
"Odporné."
Kreegsbrok se znovu zasmál, ale souhlasil.
"A jak to jde s Prorokem?" zeptal se Gulbuddin.
"Po pravdě řečeno se bojím. Začíná být trošku, řekněme, zvláštní. Většinou spí, ale když se probere, fuj." Kreegsbrok si výmluvně odplivl.
"Od začátku byl divný. Mrtvá věc, které vštípili posměšnou napodobeninu života."
"Ale našemu pánu slouží dobře."
Gulbuddin přikývl: "Jistě, jistě."
"Říká, že jídlo ho vůbec nezajímá."
"Ale určitě to musí něco jíst, když je to živé."
"Jo, jíst musí, ale žít nechce."
Kreegsbrok předal čluny a zašel se podívat na Proroka. Ten, jenž musí spal vleže na zádech, s otevřenými ústy. Zůstane tak, dokud ho nevzbudí. Což bylo požehnání. Jakmile se probere, brzy podlehne své posedlosti a bude se dožadovat otroků k zabíjení.
Kreegsbrok po špičkách odešel a vrátil se do vlastní komnaty. Dva strážce nechal hlídat, zatímco ostatní spali. Měli za sebou dlouhou noc. Zatímco se ukládal k spánku, krátce zapřemýšlel, k čemu může Temný mág chtít dvacet fůr hlíny ze stájí.

KAPITOLA 19

Bazil tiše polehával na slunci, nohy i ocas ponořené v chladné, průzračné vodě. Rozdíl v teplotě mezi horní a dolní polovinou těla byl velice příjemný. Stejně jako samotný fakt, že odpočívá na slunci. Měli za sebou celé dny práce se sudy, které strkali tam a zpátky, a teď mohli odpočívat.
Jediné, co mu chybělo, byl soudek dobrého argonathského piva. Po ranní dřině by mu rozhodně přišla troška piva vhod, nejradši tak dva tři galony
Otočil se a znovu se uvelebil. Zhubnul a cítil, jak má teď horní polovinu těla svalnatou a silnou. Dny naplněné jednoduchou fyzickou námahou mu prospěly Dokonce i přes pravidelné cvičení draci na omezeném prostoru při plavbě na lodi nevyhnutelně částečně ztratili kondici. Bazil srdečně doufal, že plavba brzy skončí. Už ho unavovaly davy a nedostatek prostoru. Taky už ho unavovalo vábení vší té mořské vody kolem. Bylo by lepší, kdyby se dostal z dosahu vůně moře. Všechny je to rozčilovalo, samozřejmě kromě Zeleného Purpura, a Bazil věděl lépe než většina ostatních proč. Občas musel bojovat s obrovským nutkáním skočit přes palubu a vrátit se na mořské dno. Až budou zpátky na pevnině, nutkání se vytratí. Budou žít uvnitř lidského vojenského stroje a rutina jim poskytne jistou bezmyšlenkovitou útěchu. Budou pochodovat, cvičit, trénovat a jíst. Nakonec budou bojovat. Wyverny měly všechny tyhle věci rády, hlavně jídlo a boj.
A navíc Bazila, stejně jako zbytek draků, zaujaly zvěsti, že se možná setkají se svými legendárními předky.
Eigo byl temný kontinent s rozlehlými tropickými oblastmi, tvarově podobný nejspíš písmenu As vrcholkem v severních tropech, rozdělený rovníkem na polovinu. Legendy mluvily o tom, že se uprostřed Eiga nachází ohromné vnitrozemské moře. Tomuto moři říkali Jádro, Jádro Eiga. Vyznačovalo se velmi hlubokými vodami a Činnými sopkami. Když se flotila blížila k pobřeží Eiga, probírali námořníci i legionáři další a další podobné příběhy. Dragonýři pak drakům vyprávěli spoustu perliček.
To vše vyvolalo hodně debat. Ve skutečnosti teď 109. dračí mluvil právě o tom.
Vlok slyšel, že mořští draci z Jádra mají neobyčejně dlouhé krky a místo nohou čtyři ploutve.
"Jak by to mohli být předci?" chtěl vědět Vlok.
"Myssslím, že nejsssou," řekla Alsebra. "Kdysssi dávno mi pověděli, že pocházíme z druhu sss krátkým krkem, který žije v sseverních mořích."
"Mohly by ssse wyverny sss těmi dlouhokrkými draky z vnitřního moře křížit?" zajímalo Roquila, mladého zeleného draka.
"Hele, Roquil myssslí na oplodňování vajec předků," řekl Vlok a zasmál se.
"Všichni víme, že Vlok by jejich vejce radši ssseżral," odfrkl si Zelený Purpur drsným tónem.
"Pokud jde o Roquilovu otázku," prohlásila Alsebra, "tak asssi ne."
"Ale náš druh ssse může křížit sss divokými draky; exissstují živé důkazy."
Všichni věděli, že Roquil mluví o Bazilovi a divoké zelené dračici známé jako Létavice. Mláďata, Braner a Grener, byla okřídlená a hodně se podobala matce. Žili teď daleko na severu, kde lovili migrující karibu a mamuty.

"To je pravda, ale divocí draci a wyverny mají ssspolečné předky. Jsssme dva druhy, ale jedna krev."
"Ano, ano, sssamozřejmě," ozvala se spousta přitakání a někteří draci se přisunuli.
"Takže sss těmi z Jádra jsssme příliš jiní?"
"Ano."
Škoda, ale už to tak bylo; nemělo by smysl oplodňovat vejce mořských tvorů.
Bazil poslouchal na půl ucha a v duchu něžně přemýšlel o své "rodině". Určitě teď útočí i na lední medvědy. Mladí draci jsou neuvěřitelně prudcí.
Možná až moc prudcí, přemítal. Jeho vlastní mláďata jevila o otce pramalý zájem. Vyčítala mu, že nemá křídla. Shovívavě se zasmál. Byli divocí a krásní, stejně jako jejich matka, ale byli i jeho. Jednoho dne by se se zelenou dračicí rád znovu spářil.
Něco ho dloublo do ramene.
Překulil se. Vyděšený muž v šatech ostrovanů, v jednoduché bílé haleně a s červeným šátkem kolem čela, odskočil. Za ním stáli dva další, a taky vozík naložený malými soudky.
"Odpusť, prosím, veliký šlechetný drak, ale chceme tě uctít s tímto soudek pulji. Máme pár další i pro tvoje kamarádi."
"Co je to pulji?"
Přivalili soudek k němu, narazili ho, nalili pohár a podali mu ho.
Bazil opatrně přičichl. Uvědomoval si, že se na něj ostatní se zájmem dívají.
"Zkusss to ty," řekl Bazil. Vlok začenichal tak, že ho rozlil. Další pohár nalili Alsebře.
"Nějaký druh piva?" zeptal se Vlok s nadějí v srdci.
"Ano, dělá se podobně," řekl muž v bílé haleně.
"To je od vásss milé, velmi lassskavé, ossstrované." Vlok popadl jeden soudek, vmáčkl víko dovnitř a otevřel ho. Zatímco ho ostatní pozorovali, pil dlouhými doušky.
"Ano, moc dobré," prohlásil.
"Pokud ssse zeptáte tohoto draka, Vlok nikdy neměl dobrý odhad na pivo," postěžoval si Zelený Purpur.
"Co asssi ví divoký drak o pivu? Ty mísssto toho piješ krev ledních medvědů."
Alsebra pobaveně zavrčela.
Všichni draci se krátce poradili s malými provinilými hlásky vlastních svědomí a rychle je umluvili.
Nebyli tu žádní dragonýři, kteří by řekli ne. Dračí vůdce Wiliger byl na návštěvě místní vesnice. A tak brzy všichni pili pulji.
Bylo to nezvyklé pití, vlastně vůbec ne pivo, spíš něco jako víno. Sladké, vonící ovocem, s lehce nahnilým nádechem. Teklo však a bylo studené a draci si ho vychutnali.
Polehávali na korálovém písku nebo se šplouchali v jezírku. Neuplynula ani hodina a všichni se zasnili. Účinky byly mírné, ale nakumulovaly se, až nakonec utichli a civěli kolem sebe, neobvykle ponoření do sebe, v náladě k přemítání.
Domorodci v bílých halenách se vrátili. Bazil zjistil, že před ním stojí dva.
"Veliký netvor, máme pro tebe nabídka." Jejich verijština byla velice špatná, ale srozumitelná.
Bazil zamrkal.
"Myslíme si, že máš zůstat na našem ostrov. My tě nakrmíme a dáme hodně pulji a budeš žít tady v jezero."
Znělo to docela hezky.
"Ano, vy budete dobří netvoři a my si necháme vás a ostatní lidi pošleme pryč. Vy řeknete jim, že nemůžou držet vás proti vaší vůle. Místo toho budete naši."
"My budeme dobří páni," řekl druhý.
Páni? Bazil znovu zamrkal. Nepracoval pro žádné "pány"; to slovo mu páchlo mágy, Velkým nepřítelem, proti němuž spolu s ostatními wyvernami bojoval.
"Ne," prohlásil pevně. "Nebudu pracovat pro žádné pány, nikdy." Postavil se.
"Ale ano, budeš, veliký drak. Protože my ti dáme pulji a ty budeš chtít pulji."
Bazil znovu zamrkal. Účinky pulji ho vlastně nijak zvlášť nezaujaly. Bylo po ní těžké přemýšlet. A zpívat by bylo nemožné.
"Draci mohli by být hodně užiteční při stavění věcí," zamumlal jeden z mužů.
Muži se usmívali. Bazilovi se jejich úsměv nelíbil.
"Ne. Jsssem válečný drak, legionář. Mám moc práce. Hezký den." Otočil se k nim zády a zamířil k palmám, lemujícím blízké hnojiště. Přítomnost tolika draků farmáři pořádně zvětšila hromadu hnoje. Bazil šlapal blátivou pěšinou a mumlal si něco o lidech, kteří chtějí být "pány". Vzpomněl si na tvář mistra v podzemí děsivého města Dzu. Tenhle drak stejně naloží s každým člověkem, který by chtěl být "pánem" draků. Draci byli v legiích jako dobrovolníci.
Mířil zpátky k jezírku, myšlenkami u očekávané večeře. Právě když míjel místo, kde se stezka rozšiřovala a křižovala malý ukrytý potůček, takže tu bylo bahno, ucítil, jak mu něco zavadilo o hlavu, a pak mu na horní polovinu těla spadla síť. Z bláta před jeho nohama se zvedlo lano a něco ho praštilo do zad.
Bazil překvapeně vykřikl, klopýtl a těžce žuchnul na zem. Ozvalo se vzrušené volání, a když drak vzhlédl, uviděl kolem sebe shromážděných tucet či víc domorodých mužů v bílých halenách. Někteří mu házeli na hlavu další sítě, jiní měli v rukách provazy a hole.
Bazil viděl rudě. Úplně se přestal ovládat. Možná že jeho zuřivost posílily účinky pulji.
S děsivým zavrčením se zvedl z bahna. Muži vykřikli, ale dál drželi lana. Když drak rval sítě na kusy, mocně řval. Kopal velkýma nohama, až se provazy roztrhly, a muži, kteří se jich ještě drželi, odlétli po hlavě do křoví kolem. Bazil popadl dlouhou hůl, kterou ho srazili k zemi. Když se mu ji dva muži pokusili vyškubnout, zvedl je na tyči ze země a mrštil jimi o strom.

Jakýsi hlupák mu skočil na záda a praštil ho palicí do hlavy. Drak sáhl, popadl ho za zátylek a hodil ho doprostřed bahna.
Pak se začal kolem sebe rozhánět holí jako palicí a tloukl do stromů, mužů, balvanů i do malého pastýřského přístřešku, který se úplně rozsypal.
Zbylí muži se vzdali a dali se na útěk, v patách rozzuřenou wyvernu, která se neustále rozmachovala dlouhou holí. Tolik tedy k poklidnému odpoledni u jezera!
Draci však nebyli jedinými příslušníky 109. marnerijského oddílu, kteří měli pořádné potíže.
Relkin si vyšel na procházku a vyšplhal se na svah menší, starší sopky jménem Rudwa, kde si našel báječnou vyhlídku. Viděl odsud seřazenou flotilu kotvící v zátoce a pobřežní útesy bičované příbojem. Světlo tu mělo nádherný tropický odstín, který ho fascinoval. Pak sešel dolů do sedla mezi dvěma krátery, k úrodnému srdci ostrova. Procházel se zemědělskou krajinou, mezi rostoucí kukuřicí a ananasy, a loudal se sady ovocných stromů.
Vzduch byl teplý a měkký a voněl kořením. Relkin byl uvolněný a pro jednou klidný, jen občas ho bodla vzpomínka na Eilsu.
Přešel kamenný můstek nad potokem a ke svému velkému překvapení uviděl Swana, jak dřepí u vzdáleného jezírka. Swane ponořil hlavu do jezírka a se zajíknutím setřásl vodu.
Potom vzhlédl. Relkin viděl, že má horní ret oteklý a zkrvavený. Na čele měl bouli a na tváři ještě krvácející šrám.
"Lekl jsem se tě, Relkine. Kde ses tu vzal?"
"Co se stalo?"
"Jsme v maléru, já a Jak."
"Jo?"
"Hlavně já."
"Co se stalo?"
Swane vstal a vyrazil do hájku. Relkin ho následoval k mýtince a našel malého Jaka, jak sedí vedle těla Birjit, Swanovy vytrvalé obdivovatelky z Ječmene. Ležela na břiše, na zemi pod ní krvavá louže.
Jak byl v obličeji zelený.
Relkin tiše zasténal; okamžitě pochopil, co se muselo stát.
"Sledovala vás?"
Jak otupěle přikývl.
"Neviděli jsme ji," řekl Swane. "Vlastně nás vůbec nenapadlo se opravdu podívat."
"A?"
"Zaútočila na mě, když jsem si šel zaplavat."
"Cože?"
"Řekla mi, že se s ní musím pomilovat, nebo mě pořeže. A držela velký nůž."
Relkin zaklel a odplivl si.
"Nepřestala, Relkine, dokonce ani když jsem vytáhl nůž."
Relkin si klekl vedle námořníka. Chudák ženská s tou její bláznivou posedlostí Swanem, proč jen ho nemohla nechat být? Proč to muselo skončit takhle?
Zdálo se, že nedýchá. Snažil se nahmatat tep. Nic. Hořce zaklel; jsou doopravdy v maléru. A pak ho ucítil, i když jen slabě.
"Žije, vy pitomci! Co tady stojíte? Musíme zastavit krvácení."
Swane a Jak se probrali ze šoku a pomohli Relkinovi Birjit obrátit. Swanova čepel zasáhla hluboko pod žebra, nad játra.
"To jsem nechtěl, říkal jsem jí, ať toho nechá."
"To je pravda, byl jsem u toho," prohlásil Jak.
Relkin rychle a metodicky vyčistil ránu čistou vodou a zastavil krvácení obvazy, které natrhal ze Swanovy košile.
"Tys ji bodl, ty přijdeš o košili," řekl beze snahy o humor.
"Co jsi tak nabručený, Quoshane?"
"Žije, takže vás dva nejspíš nepověsí, ale myslíš si, že vás Wiliger nechá jít aspoň bez třiceti ran pro každého? Já ne."
"U Ruky, to nezvládnu," zakňučel Jak.
"Nemyslím, že máte na vybranou. Možná vás stejně pověsí. Kapitánka lodi se toho bude určitě dožadovat."
"Já nic neudělal," řekl Jak vyděšeně.
"Nedalo se nic dělat, Relkine," připojil se Swane. "To není fér, aby mě z toho obvinili. Ona zaútočila na mě."
"Pomoz ji zvednout, dej jí tenhle obvaz kolem hrudi a pevně ho přitáhni. Musíme hned zastavit krvácení a odnést ji zpátky. Jaku, potřebujeme dva dlouhé kusy dřeva jako hole a něco, co navlékneme mezi ně, na nosítka. Chápeš?"
Jak zamířil do lesa. Brzy se vrátil v doprovodu domorodce s oslem a malým vozíkem. Muž mluvil verijsky dost mizerně, ale Jak ho dokázal přesvědčit, aby šel s ním, prostě tak, že mu dal stříbrnou minci, ukázal mu druhou a vyrazil potřebným směrem.
Dragonýři ukázali na zraněného námořníka a potom k zátoce. Farmář brzy pochopil. Opatrně zvedli Birjit do vozíku a kráčeli vedle něj, když rachotil prašnou cestou k moři. Vlekli se mlčky, každý z nich ponořený ve vlastních chmurných myšlenkách na blízkou budoucnost.
KAPITOLA 20
Na palubě Ječmene se katastrofa rozvinula přesně podle Relkinových nejhorších představ.
Dračí vůdce Wiliger se na ně jenom podíval - celí od krve, Swane oteklý a pořezaný - a okamžitě usoudil, že lžou a útok na Birjit si smluvili. Přikázal všechny tři dragonýry uvěznit a přepravit je do vězení v řetězech. Když podával hlášení veliteli Voolwardovi, žádal polní trest třetího stupně. To znamenalo padesát ran bičem pro každého a potom kastraci a

doživotí.
Voolward byl šokovaný. Nejenom samotným zločinem, ale i Wiligerovým vztekem a odhodláním dohlédnout na to, aby byli mladíci zlikvidováni.
Voolward se rozhodl, že si s mladíky promluví osobně. Obvinění koneckonců mají nárok na nějaký soud. A s hlasem dračího vůdce bylo něco v nepořádku, zněl v něm náznak zášti, a dokonce i hysterie.
Dragonýři mu povyprávěli úplně jiný příběh. Znělo to nesmyslně. Námořnice, která se vrhne na dragonýra a dožaduje se sexu? Ženy prostě takové věci nedělají. Přesto ti tři mladí muži působili otevřeně a čestně i s tím, jak vehementně trvali na tom, že se tu ženu nepokusili znásilnit.
Ranhojičova zpráva jejich příběh do jisté míry potvrzovala. Jen na jednom z chlapců byly stopy po boji. Druzí dva měli na sobě jenom její krev. Na námořnici nebyly žádné stopy sexuálního násilí.
Přinesli ji zpátky sami a připustili, že ji bodli. O tom se Wiliger nezmínil a velitele Voolwarda z takového opomenutí zamrazilo. Kdyby se ji ti mladíci pokusili znásilnit, zabili by ji a pokusili by se to hodit na domorodce. Voolward si dělal velké starosti. S draky, kteří by přišli o své dragonýry, by se špatně pracovalo a v nadcházejícím tažení budou draci hrát životně důležitou roli.
Birjit byla mezitím v bezvědomí, zatímco se jí ranhojiči a starší čarodějka Endysia snažili zachránit život. Jejich první hlášení bylo opatrně optimistické. Relkinův obvaz byl výborně přiložený a dobře jí posloužil. Zdálo se, že nůž minul životně důležité orgány. Když ránu vyčistili a ošetřili medem a bylinami, ranhojič ji zašil.
Z ostatních míst na velitele dotíral neochabující tlak. Kapitáni flotily trvali na okamžitém soudu a potrestání. Posádky lodí byly zburcované a rozzuřené. Kdyby došlo k další srážce, situace by byla katastrofální. Mohlo dojít i k otevřenému boji mezi posádkou a legionáři. Neuklidní se, dokud neuvidí, jak se nadržení dragonýři houpají na ráhně.
Voolward rozkázal, že musí proběhnout polní soud. Vydal také prohlášení, že dokud nebude Birjit schopná svědčit, k soudu nedojde. Mezitím budou shromážděny důkazy.
A pak dorazila další naléhavá zpráva. Voolward odspěchal do kajuty admirála Cranxe, kde zjistil, že na pobřeží došlo k další nebezpečné situaci. Opilí draci zpola zničili místní vesnici. Vesničané nadskakovali vzteky a dožadovali se potrestání draků a opravy vsi.
Cranx Voolwardovi připomněl, že vztahy s domorodci jsou pro Říši růže velmi důležité, a obzvlášť důležité jsou pro jejich výpravu na Eigo. Poplují tudy posily i konvoje se zásobami a budou potřebovat pitnou vodu. Znepřátelit si ostrovany by byla strašlivá chyba.
Poslední zprávy říkaly, že se draci ozbrojili stromy, které vyrvali z kořenů a použili jako palice, a pořád řvou v troskách vsi a brání vesničanům v návratu.
Draci taky prohlásili, že se budou bavit jenom se svými dragonýry.
"Čí jsou to draci?" zeptal se Voolward se sklíčeným srdcem.
"Mluví se především o dracích dragonýrů Swana, Relkina a Jaka ze 109. marnerijského. A pak ještě Manuelův a Roosův."
"Kolik draků celkem?"
"Pokud víme, jsou to jenom draci ze 109."
"Tomu se mi nechce věřit. Jsou to zkušené wyverny. Bojovaly už pro říši v nejednom tažení."
"Zlomený Palcát měl potíže už dřív, to musíte připustit. A ten divoký drak je a vždycky byl problém, už od chvíle, kdy jsme ho přijali."
Voolward si povzdechl. Admirálovi někdo donesl pořádně staré klepy. Tyhle řeči už byly dávno vyčpělé.
"Divoký drak bojoval velmi statečně v bitvě na Sprianském hřebenu. Zpívají se písně o tom, jak shazoval obry a zašlapával je do země. Umíte si to představit?" Voolward se dost rozvášnil.
"A pokud jde o Zlomeného Palcáta, co je třeba dodávat? Ten drak se už během svého života stal legendou. Sám bez pomoci porazil Temného vládce z Tummuz Orgmeen."
Cranxem to nehnulo. "Chápu vaši starost o draky, ale za tohle je opravdu musíme potrestat. Ostrované se s ničím jiným nespokojí."
"A jak je potrestáme? Vyšleme proti nim ostatní draky?"
"Ostrované navrhli, abychom jim pomohli draky zmrzačit a nechali je tady jako nákladní zvířata pro domorodce."
Voolward zpopelavěl vzteky. Upjatým hlasem odpověděl: "S tím nesouhlasím, admirále. Je to proti základnímu duchu smlouvy mezi námi a wyvernami. Pokud mají být potrestáni, budou potrestáni přesně stejným způsobem jako ostatní legionáři. Budou uvězněni, dokud je nebudeme moci předvést před polní soud."
Cranx na chvíli našpulil rty.
"Dobrá, musíme vybrat nějaký způsob trestu, který uspokojí i domorodce."
"Admirále, jste si vědom toho, že jde právě o ty dragonýry, které je flotila odhodlaná pověsit pro pokus o znásilnění námořnice Birjit?"
Cranx se zhluboka nadechl.
"Ano. Nemůžu si dovolit pustit je. Jakmile přesvědčí své draky, aby se vrátili k flotile, musí být znovu uvězněni. Nic jiného námořníky neuklidní."
Ostatní možnosti zůstaly nevysloveny, včetně možné vzpoury dračích jednotek, což byla noční můra všech velitelů legií.
Voolward vzal člun a pět dragonýrů ze 109. a odpluli k pláži před vesnicí, kterou postihl dračí útok.
Byla tma, ale uprostřed vsi hořel velký oheň, kolem kterého seděly wyverny s kmeny stromů v tlapách a popíjely z ukořistěného sudu opravdového piva.
Když člun přistával a velitel se dvěma legionáři a dragonýry vystupovali ven, obrovští plazi jen otočili hlavy a podívali

se na ně.
Voolward si zpola přál, aby ti tři zatracení kluci utekli i se svými draky a aby tak celý problém přestal spadat pod jeho pravomoc. Mohli by je tu nechat pro příští flotilu. Sice by to oslabilo jeho jednotky, ale uchránilo by ho to před strašlivou změtí problémů.
Přiblížili se k wyvernám, Voolward a jeho muži trochu vzadu. Po pravdě řečeno, tihle draci vypadali poněkud divoce. A pořádně poničili kdysi solidně postavenou vesnici.
Domy místních lidí byly pevné stavby z dřevěných trámů, proutí a mazaniny. Měly kamenná ohniště a cihlové podlahy. Po útoku draků ozbrojených palicemi vypadalo mnoho domů poněkud potlučeně, s proraženými stěnami a dveřmi rozbitými napadrť.
Draci shromáždili hořlavý materiál z rozbitých domů a zapálili ho uhlíky z jedné z místních kuchyní. Za hodinku nebo dvě napáchali škody jako celá setnina.
Dragonýři se vydali ke svým drakům. Wyverny se chovaly chladně, skoro nemluvily. Dragonýři je tiše, srdečně pozdravili a začali s rutinní kontrolou zranění svých velkých svěřenců. Draci na to byli tak zvyklí, že se okamžitě uklidnili. Důvěrně známá pouta byla obnovena. Brzy byli znovu schopní rozumné řeči.
Voolward čekal. Dragonýři se za chvíli vrátili a jejich hlášení věci jenom ještě víc zkomplikovalo.
Draci sami předložili zásadní stížnost. Celý incident začal tím, že se objevili dva domorodci, kteří jim přinesli malé soudky jakéhosi piva nazývaného pulji. To mělo na draky podivné účinky. Skupina ostrovanů se je pokusila přesvědčit, aby dezertovali a zůstali na ostrově jako opečovávaná domácí zvířata. Když jim to nevyšlo, hodili na wyverny sítě a lana a pokusili se je unést.
Draci s útočníky bojovali, ale pod vlivem pulji zašli s pomstou trochu moc daleko. To připouštěli, ale přísahali, že byli silně vyprovokováni.
Teď se Voolward ocitl mezi dvěma mlýnskými kameny. Kdyby draky potrestali nespravedlivě, odrazilo by se to na všech argonathských dračích jednotkách.
Hlídka vykřikla. Voolward se ohlédl a spatřil delegaci vesničanů, přicházející od palmového hájku.
Byli dobře živení, oblečení v červeném lnu a se sandály s hrubými podešvemi. Jejich verijština byla chabá, až na jednoho tlouštíka, který byl v mládí v Kadeinu. Měli spoustu požadavků, ale hlavní byl, že draci musí být zbaveni svobody a ponecháni zde, v řetězech, aby se z nich stali otroci domorodců.
Voolward jim předložil dračí pohled na události. Vesničtí starší se rozčílili a s výsměšnými urážkami obvinění odmítli. Draci jsou jen zvířata a v takových záležitostech je nikdo nemá poslouchat. Pouhé pomyšlení na to je rouháním proti starým bohům.
Vesničané už Voolwarda neposlouchali. Velitel dal signál Ječmeni. Dorazil další člun, tentokrát s admirálem Cranxem a šesti ozbrojenými námořníky.
Cranx a Voolward odešli pár kroků stranou od vesnických starších, aby si promluvili. Podle admirálova názoru museli v prvé řadě udržet přátelské vztahy s obyvateli Svlažujícího ostrova. Voolward marně upozorňoval na to, že musí udržet i dobrou morálku draků.
Schylovalo se ke katastrofě, když je náhle cosi vyrušilo. Z palem se ozvalo vysoké hvízdnutí píšťalky. Vesničané se napjatě otočili. Před nimi se vynořil oddíl domorodců ve zbroji z kokosových rohoží a škeblí. Nesli kopí a štíty.
Vesničané se poklonili a významně se podívali na Cranxe a Voolwarda.
Zpoza palem vypochodovali další muži; ti však měli spoutané ruce a silné provazy kolem krku. Muži v kokosové zbroji je hnali dopředu. Vesničané sklopili oči a někteří se začínali vytrácet.
V čele procesí kráčela pozoruhodná postava, muž vysoký přes šest a půl stopy, jehož zbroj byla červeně lakovaná. Zakřičel rozkazy na vesničany i na své muže. Ti, kteří mířili pryč, ztuhli na místě. Ozbrojené jednotky se roztáhly a vesničany obstoupily.
Voolward a Cranx se po sobě udiveně podívali; draci a dragonýři znervózněli. Jestli se ozbrojenci pokusí zaútočit na draky, dojde k masakru. Draci pořád svírali svoje hrubé palice.
Spoutaní muži však byli předvedeni a přinuceni lehnout si tváří na zem, zatímco obr v červeném příšernou verijštinou vysvětloval, že jsou to viníci. Zadrželi je na útěku z místa činu, zatkli je a vyslýchali. Při pečlivém výslechu byly jejich lži odhaleny a oni se přiznali. Dračí verze příběhu byla prakticky ve všech bodech potvrzena.
Voolward si zhluboka oddechl. Draci byli zproštěni viny. Hlavní vlna jejich vzteku se snesla právě na ty vesničany, kteří se smluvili, že je omámí.
Žalostně sténající vesničtí starší byli obklíčeni ozbrojenými muži. Vůdce v červeném oznámil, že budou zbičováni a pak budou muset opravit vesnici.
Byly odeslány další signály flotile a na pobřeží dorazily další čluny, aby odvezly draky na Ječmen. Jakmile však byly wyverny na palubě, tři obvinění dragonýři byli odvedeni zpět do podpalubí a zamčeni do želez.
Admirál Cranx svolal schůzku kapitánů flotily a požádal Voolwarda, aby se jí taky zúčastnil. Kapitáni se dožadovali okamžitého soudu za pokus o znásilnění.
Voolward žádal odklad, alespoň dokud se neprobere Birjit. Námořnice si zatím na nic nestěžovala. Obvinění ze znásilnění nevznesla oběť. Když schůzka skončila bez východiska, dostavila se k poradě s admirálem Cranxem čarodějka Endysia.
Potom Cranx ohlásil vlastní řešení. Okamžitě bude vykonán polní trest prvního stupně, dvacet ran bičem každému, aby byla flotila uspokojena. Voolward vznesl protest a Cranx ho nechal zaznamenat do lodního deníku, ale trest neodvolal. Admirál připustil, že může jít o nespravedlnost, ale trval na vykonání. Flotilu nic jiného neuklidní.
KAPITOLA 21
Bičování bylo ohlášeno na dopoledne příštího dne. Relkin, Swane a Jak vytvořili ve vězení zasmušilou skupinu.

Velitel Voolward se toho večera pokoušel přesvědčit dračího vůdce Wiligera, že se unáhlil a jeho obvinění bylo příliš rychlé a možná nespravedlivé. Jak se hodina trestu blížila, byl velitel čím dál zoufalejší. Wiliger nechtěl ustoupit a Voolward s ním už skoro ztrácel trpělivost. V této situaci však měl Wiligerův názor zásadní váhu a Voolward ho nemohl prostě jen tak odsunout a nahradit vlastním.
Když Voolward propustil Wiligera, důkladně se zamyslel a pak poslal pro čarodějku Endysii. Na jeho žádost navštívila dragonýry. Zdráhala se, připustila před Voolwardem, že k námořnici pro to, co prožili během dlouhé plavby, cítí sympatie.
Voolward napsal naléhavý vzkaz generálu Steenhurovi a okamžitě ho odeslal člunem na jeho loď.
Endysia se k rozhovoru stavěla velmi obezřetně. Uvědomovala si, že všichni tři mladíci už jsou veteráni, spojení se zkušenými draky, a jeden z nich dokonce oceněný hrdina. Byla rozhodnuta nenechat se tím ovlivnit. Ocitla se v centru politicky velmi obtížné situace. Flotila vřela zuřivostí, přesycená týdny nuceného uvěznění ve společnosti všech mladých legionářů. Mezi vojáky se šířil odpor kvůli nespravedlivému trestu, který byl určen bez řádného soudu.
Endysia měla výpravu do Eiga na starost. Těšila se, až se zbaví tíže odpovědnosti, která na ni doléhala. Občas litovala dne, kdy do její komnaty vešla Lessis. Říkalo se, že návštěva šedé paní je vždycky nebezpečná. Endysia pocházela z Cunfshonu a možná příliš sympatizovala s námořnicemi, protože to byly ženy.
Pro všechny obyvatele Cunfshonu představovalo znásilnění, a útok na ženu obzvlášť, odporný zločin. Na prosperujících ostrovech koneckonců vládl matriarchální kult. Jejich společnost byla považována za vzor dobře spravovaného státu, v němž pod vedením malé skupiny pružných úředníků Říše růže vládla spravedlnost a rovnost. Právní systém Cunfshonu rozhodně představoval nejdokonalejší politickou kulturu na světě. Endysia byla na své rodné ostrovy hrdá a chovala lehkou podezíravost vůči všem cizincům, dokonce i k lidem z Argonathu, kteří byli přirozeným výhonkem Cunfshonu. Proto si vybudovala od legionářů odstup. Sexuální útoky byly ty nejhorší zločiny na světě, protože narušovaly samotné základy velké Knihy obecného blaha. Tihle mladíci musí dostat lekci, a pokud to má být předběžný trest, tak ať se tak stane. Soud může proběhnout později a potom je možná i pověsí.
Nechala se ovládnout chladnou nadřazeností; její návštěva byla krátká a nic nezměnila. Položila jim jen několik otázek a dělala přitom, co mohla, aby se nesetkala pohledem s Relkinem z Quosh. Když ucítila výčitky svědomí, vybavila si Birjitin bledý obličej. Zatvrdila srdce proti těm chlapcům. Flotila musí mít přednost. Vrátila se na ošetřovnu, sedla si k Birjit a přemítala, co dál. Jedinou zbývající nadějí bylo, že se Birjit probere a řekne jim, co se doopravdy stalo. Starší čarodějka nevěděla, jak to zajistit. Kdyby tu jen byla Irene nebo samotná Lessis.
Endysia se zavrtěla. Musí existovat něco, co by mohla zkusit. Napadla ji matná myšlenka. Vstala, přešla ke své truhle s knihami a vyhledala jistý svitek s cunfshonským kouzlem.
V temném těsném vězení na palubě Ječmene zůstali Relkin, Swane a Jak sami se svými hořkými myšlenkami. Uvízli v situaci, ve které, jak se zdálo, nezbývala naděje na spravedlnost.
Swane se chraplavě zasmál.
"Takže nás zbičujou za něco, co jsme neudělali." Všichni se zachmuřeně usmáli.
"Ne, fakt, provedl jsem kupu věcí, který by mi vysloužily bičování, to víme všichni," tmou zazářil Swanův hloupý úšklebek. "Ale nikdy mě nechytli, a tak jsem nedostal, víš, co tím myslím, Quoshane?"
Zazněla v tom zranitelnost.
"Umím si to představit."
Ó ano, mladší Swane rozhodně musel být pěkný uličník namočený v kdečem, zlodějíček. Ale teď bude mít cejch za něco, co neudělal, cejch na celý život.
"To není fér. To není správný," řekl Jak obzvlášť zoufale. Jak byl z nich tří nejvyděšenější. Už viděl polní trest, a když se musel dívat, jak jakýsi muž dostává padesát ran za dezerci, omdlel. Nevěděl, jestli dokáže snést dvacet ran, aniž by křičel a nadosmrti se zostudil.
Mezi legionáři vládla v této věci přísná pravidla. Člověk nesměl vydat ani hlásek, obzvlášť když se dívala celá flotila. Byla to otázka cti celé legie. Jak si však byl jistý, že bude brečet a křičet.
"Víš, Jaku," řekl Relkin klidným, rozumným hlasem, "máš pravdu, ale stejně se to stane a my to prostě budeme muset zvládnout. Jestli, no, jestli Birjit neřekne pravdu."
"Slyšel jsem, že je pořád mimo," prohlásil Swane neutěšeně. "Doktor si myslí, že se neprobere."
"A co když neřekne pravdu?" vyslovil Jak nahlas další obavu.
Relkin se podíval na Swana.
"Myslíš, že je to možné, Swane?"
"Jak to mám vědět? Střepávám se té pitomé ženské od chvíle, kdy jsme se nalodili. To ona by měla dostat dvacet ran, ne my."
V téhle věci Relkin se Swanem skoro souhlasil. Dvacet ran! To nebude den, na který by člověk rád vzpomínal.
"Jaký to bude?" zeptal se Jak s nelíčeným strachem.
"Serve ti to maso z kostí, chlapečku," odpověděl Swane nemilosrdně.
"Tak hrozné to nebude, Swane," rozhněvaně namítl Relkin. "Poteče krev, ale jizvy se zahojí. Jak je ještě dost mladý."
Swane si odfrkl a ve tmě svěsil hlavu. Oba věděli, že je to nepravděpodobné. Jizvy po devítiocasé kočce, která měla na konci každého pramene tři tuhé, navoskované uzly, jim zůstanou na celý život.
Swane ale v Relkinově hlasu rozeznal výčitku a zmlkl. Uvědomoval si, že to Jak špatně snáší a že by mu to měl pokud možno ulehčit. Swane však měl sám potíže s tím, aby nepropadl zoufalství. Od hněvu byl jen kousek ke skleslosti a jemu začínala docházet odvaha.
Relkinovi se mezitím znovu zatoulaly myšlenky. Přemýšlel, jak daleko až Wiliger ve své nenávisti zajde. Za tohle všechno může Wiliger. To on je obvinil, nikdo jiný - ostatně Birjit byla pořád v bezvědomí. A potom odmítl obvinění

stáhnout a jakožto jejich velícího důstojníka ho k tomu nikdo nemohl přinutit. Velitel Voolward to nemohl udělat bez souhlasu shora a generál Steenhur vzhledem k napjaté situaci s námořníky nezasáhne. To kvůli Wiligera budou mít zítra před polednem jizvy.
Pro Relkina teď bylo důležité, jestli to uspokojí Wiligerovu zraněnou pýchu, nebo jestli je bude dál nenávidět. Relkin chápal, že sebevědomí dračího vůdce utrpělo během potupného boje s čarodějovým válečníkem pořádný šrám. Cítil se hloupě, protože ho potupně srazili na začátku bitvy, a to byla pro Wiligera nejhorší věc na světě.
Uspokojí ho jizvy na jejich zádech? Nebo bude muset zničit i všechny ostatní v oddílu?
A oni budou zničeni, protože jim zůstanou jizvy na celý život. Pokaždé, když si sundá košili, pokaždé, když ho jeho milovaná obejme, ty jizvy tam budou.
Jak to jen vysvětlí Eilse! Jak jen jednou řekne dětem o své hanbě? V duchu už to živě viděl: rány zařezávající se do kůže, krev stékající po zádech.
Opravdu neexistuje východisko? Co když se Birjit probere? Řekla by pravdu? Zjistil, že znovu drtí v prstech slámu.
Mohlo by je zachránit jedině to, že by se Birjit probudila a přiznala se, že to ona zaútočila na Swana. Ale i kdyby se teď zachránili, dřív nebo později se vynoří něco jiného a Wiliger se je znovu pokusí zničit.
Relkin přemýšlel, co by mohlo dračího vůdce usmířit. Zdálo se, že se ho nemůžou zbavit, dokonce ani velitel Voolward to neudělá, pokud se Wiliger neprojeví jako zbabělec přímo v boji. Věděli, že Wiliger má v Marneri vlivnou rodinu. Proto byli velitelé i generálové při jednání s ním opatrní. Takže byl oddíl odsouzen s ním i s jeho nevypočitatelnými nápady vydržet.
Swane navrhl, že by ho mohli prostě zabít. Meč v zádech během nejbližšího boje. Relkin to zavrhl, ale ta myšlenka mu přece jen uvázla v hlavě.
Otřásl se. Už provedl leccos a stejně jako Swane často unikl řádnému trestu, ale nikdy nikoho nezavraždil, dokonce ani kupce Dooka. Ano, zabil Dooka, hodil nůž, který ukončil kupcův život, ale to musel udělat, aby zachránil život dráčete. Soud ho osvobodil a Relkin se považoval za nevinného. Ale kdyby zabili Wiligera, byla by to vražda. Relkin nevěděl, jestli by dokázal někoho zavraždit, i když to byl tak neužitečný a nebezpečný muž jako Wiliger.
Relkin zápasil s vlastním trápením, Jak se pokoušel nepředstavovat si devět zauzlovaných řemínků, zařezávajících se mu do zad, a Swane si pískal a vztekal se na námořníky a dračí vůdce. Čarodějka Endysia si mezitím ve světle svíček v malé místnosti propojené s ošetřovnou velmi pečlivě prohlížela Birjit.
Z pochybností se stala posedlost. Nakonec se rozhodla vyzkoušet velmi šedé kouzlo, které bylo spředeno tak, aby probudilo kohokoliv, kdo ještě neodešel mezi mrtvé. Endysia bude muset sáhnout až na dno svých sil. Byla starší čarodějkou, ale ne Velkou čarodějkou jako Lessis nebo Ribela. Tisíce řádků v Birraku a s nimi i cunfshonské zaklínání, to vše se muselo správně vyslovit. Její vlastní duše z ní vystoupí a uchopí vlákna prostoru a času.
Věděla však, že kdyby to nezkusila, nikdy by se šedé paní nedokázala podívat do očí.
A tak Endysia prožila noc zbrocená potem, jak se probíjela recitací a svitky, a hodinu před svítáním spálila hrst tisových jehliček a posypala je sušenou krví cunfshonského netopýra. Vdechla kouř a odrecitovala poslední svazek. Kouzlo bylo dokončeno a teď se uvidí, jestli ho utkala správně.
Vzduch na ošetřovně zhoustl, až se málem nedal dýchat. Nad Birjitiným ležícím tělem se vznášela stěží viditelná aura. Endysia vydechla. Tohle bylo nejobtížnější kouzlo, jaké kdy utkala. Cítila, že to nemůže fungovat. Šaty měla provlhlé, lepily se jí na tělo. Na tohle prostě nebyla dost dobrá. Náhle se však otřásla a bylo jí velmi chladno. Pak přišel dlouhý, děsivý okamžik úzkostného očekávání.
Z lůžka se ozvalo hlasité vydechnutí. Birjit se pohnula a pootočila hlavu.
Podařilo se! Endysia tiše vykřikla, srdce jí vylétlo z hlubin a vzneslo se k nebesům.
Birjit na okamžik otevřela oči a unaveně přejela pohledem po ošetřovně.
Endysia několik minut mlčky čekala, aby si zraněná žena mohla uvědomit, kde je, že je v bezpečí a že bude v pořádku.
Minuty se protahovaly. Birjit stále nevydala ani hlásek.
"Birjit," řekla Endysia.
Birjit k ní zalétla očima.
"Budeš žít, Birjit; toto ti po pravdě pravím jako čarodějka. Budeš žít. Jsou tu ale věci, které mi musíš říct. Naléhavě."
Birjit hleděla na čarodějku bezvýrazně.
"Ne."
Řekla to jasně a zřetelně a pak se vrátila k neústupnému mlčení.
Endysia byla zděšená. Snad tu ubožačku doopravdy neznásilnili? Nebo ji ti chlapci tak vyděsili, že nechce znovu čelit životu?
Endysia se s obrovským taktem a opatrností snažila Birjit vyslechnout, nedostalo se jí však odpovědi. Stáhla se, zmatená a poněkud sklíčená.
Lékaři námořnici prohlédli a vyjádřili úžas, že se probrala z kómatu - čekali, že nejspíš zemře. Endysia s radostí přijala chválu za odvedenou námahu. Ve skutečnosti sama mírně žasla nad tím, čeho dosáhla. Byla však vyčerpaná a zoufale si potřebovala aspoň hodinku odpočinout.
"Vezměte ji na palubu. Možná že jí čerstvý vzduch a trocha jídla pomůžou, aby se vzpamatovala. Hodně toho vytrpěla."
Birjit vynesli na můstek a uložili poblíž zábradlí na závětrné straně. Kapitánka Olinas se snažila ji utěšit a slíbila jí, že pachatelé onoho hrůzného činu budou potrestáni. Ještě dnes jim stáhnou kůži ze zad.
Novinka se mezitím šířila po lodi jako požár; legionáři se to dozvěděli, jakmile se za úsvitu probudili. Birjit je vzhůru, ale odmítá mluvit.
Bazil tuhle zprávu neslyšel hned, protože Relkin byl ve vězení; nezaslechli ji ani Vlok a Alsebra. Manuel to však řekl

Zelenému Purpurovi a divoký drak se překolébal podpalubím, aby to Bazilovi a Vlokovi hned sdělil.
"Ta žena, kterou prý napadli, je vzhůru."
"To je dobře. Co řekla?"
"Odmítá mluvit."
"Myssslím, že ssse bojí mluvit," prohlásil Zelený Purpur.
"Naše chlapce zbičují, jessstli nepromluví. My víme, kde je pravda. Byla tady dole, už celé měsssíce se sssnaží, aby jí oplodnili vejce! Chlapci jí nic neudělali."
"To je pravda, kluk Ssswane řekl, že by radši oplodnil koně. Vím, že sss klukem Ssswanem je ze začátku těžká domluva, ale..." Vlok, který rozebíral svého dragonýra, zmlknul.
Drak se zlomeným palcátem byl pryč. Hrbil se nad Manuelem u vstupu do stání Zeleného Purpura.
Za okamžik Manuel vyrazil a zamířil po schodech nahoru k můstku.
Nesl vzkaz od draka, Bazila z Quosh, který požadoval, aby směl zraněnou Birjit vyslechnout osobně.
Vrátil se za pár minut a Bazilovi stačil jediný pohled, aby znal odpověď. Kapitánka odmítla.
Vzápětí se dal Bazil do pohybu a vyrazil k mohutným plošinám, které vedly na příďovou palubu. Nikdo se ho nepokusil zastavit.
Vynořil se na denní světlo, zhluboka se nadechl čistého mořského vzduchu a podíval se přes loď k můstku, kde ležela Birjit. Dělila je střední paluba, lávky a čluny narovnané po obou stranách hlavního stěžně.
Bude to velmi vážný krok. Hodně tím riskuje. Představa dračí vzpoury muže z legií děsila. Ale nemůže jim přece dovolit, aby chlapce bezdůvodně zbičovali!
Bazil vykročil, skolébal se ze schodů, stěsnaný v průchodu, který měl sloužit lidem, a ne drakům, a zamířil po lávce dolů.
Námořníci vyskakovali s vyděšenými výkřiky. Na můstku vypukl poplach. Minul hlavní stěžeň, proklouzl kolem veslových člunů, přikrčil se pod lanovím a novým ráhnem, připravovaným jako náhrada za jedno, které začalo praskat, a pokračoval dál přímo k můstku, k posvátnému, nedotknutelnému místu patřícímu kapitánovi lodě.
Neodolatelná síla se utkala s nerozbitnou skořápkou tradice a síla zvítězila. Bazil vystoupal nahoru, ačkoliv schůdky pod jeho vahou sténaly a drak se musel protlačit úzkým průchodem.
Náhle před něj vběhl dračí vůdce Wiliger. Byli tu i další muži, muži s napjatými luky a připravenými šípy. Jiní měli kopí.
"Draku Bazile, okamžitě stát!" zařval Wiliger.
"Ta žena ssse mnou musssí mluvit! Nechci nic víc, to by žádal každý dobrý drak. Nechte mě ji vyssslechnout. Potom dělejte, co chcete."
Když dvě a půl tuny zeleného draka vyrazily vpřed, Wiliger uskočil.
"Nestřílet!" vykřikl. Admirál Cranx tam stál, s ústy otevřenými dokořán. Velitel Voolward vyběhl po schodech.
Kapitánka Olinas stála s rukou na jílci meče, s tváří naplněnou zuřivostí.
"Zadržte!" zařval Voolward. Muži poslechli. Šípy zamířily vzhůru.
Cranx po něm šlehl vzteklým pohledem: "Překračujete svou pravomoc, pane. Na můstku nevelíte."
Kapitánka Olinas se vrhla mezi draka a lůžko u zábradlí.
"Na této palubě nemáte pravomoc rozkazovat!" řekla a tasila meč.
Drak se na ni podíval. Její mysl uchvátil instinktivní, prapůvodní děs a kapitánka ztuhla. Bazil ji obešel a sklonil se nad lůžkem. Birjit se snažila uhnout očima.
"Vím, že ssse draků nebojíš. Viděl jsssem tě mockrát na naší palubě."
Birjit se na něj podívala a mrkla. Dračí pohled ji nezmrazil.
"Můj dragonýr je darebák, ale ne takový darebák. Je taky hlupák, ale ne takový hlupák. Vím, že můj dragonýr nikdy nechtěl oplodnit tvoje vejce."
Birjit cítila, jak ji drak provrtává očima.
"Mého chlapce zbičují, protože ti chtěl pomoct. Já vím, co ssse ssstalo. Ty taky víš, co ssse ssstalo. Musssíš jim to říct."
Birjit se zachvěla. Měla pocit, že jí drak vidí přímo do duše. Její nečestnost tu ležela obnažená na jasném slunci, každý věděl o její hanbě. Zvedla ruce k obličeji a rozvzlykala se.
"Nechtěla jsem nikomu ublížit, jenom jsem... já nevím. Stydím se."
"Chlapec Ssswane tě bodl v sssebeobraně, tím sssi je tenhle drak jissstý. Nebodl tě, protože chtěl oplodnit tvoje vejce."
Birjit se srdceryvnými vzlyky připustila pravdu, odvrátila se a zadívala skrz zábradlí. Drak pohodil velikou hlavou a zadíval se na shromážděné důstojníky.
"Ssslyšeli jssste. Chlapci jsssou úplně nevinní. Tenhle drak ssse vrací pod palubu."
Sledovali ho, částečně s úžasem a částečně vztekle, jak opatrně schází k lávce a vrací se na příďovou palubu a ke vstupu do podpalubí.

KAPITOLA 22

"Tak, a je to tady, Jaku," řekl Relkin, nakláněje se přes zábradlí a hledě na pevninu, která vůbec nebyla daleko. "Konec plavby."
"Nemůžu se dočkat, až budeme zpátky na pevné zemi. Už se na týhle lodi mačkáme moc dlouho."
K jihu, ve směru, kam pluli, vybíhala řádka žlutých útesů s jasně zelenými vrcholky. Na pobřežní skály narážel bílý příboj a kolem útesů poletovaly milióny mořských ptáků. Hejna terejů a kormoránů odlétla jedním směrem, pelikáni a racci druhým.
"Temný kontinent. Zvládli jsme to, co?" prohlásil Swane, který se k nim přidal.

"Zvládli jsme to." V Relkinově hlase zaznělo přesvědčení, že to zvládli tak-tak, a rozhodně ne díky Swanovi.
Z plachtoví k nim slezl Manuel. Manuela v poslední době zaujalo námořnické řemeslo a trávil teď dost času v plachtoví, kde se od námořníků učil, co se dalo.
"V ústí průlivu uvidíme skrz útesy Sogosh."
"Jak daleko?"
"Teď už jen za pár mil; jestli se udrží tenhle vítr, budeme tam v poledne."
Všichni vzhlédli ke vzdouvajícím se bílým plachtám. Vítr byl lehký a nahodilý, a jak se během minulých několika dnů blížili k pobřeží Eiga, několikrát se úplně utišil. Pro vojáky i námořníky to bylo k zešílení, všichni už se těšili na konec měsíců na moři.
"Doufejme, že nám háže kostky starý Caymo," prohlásil Manuel, který si zvykl rýpat do Relkina kvůli jeho víře v pomocnou ruku starého boha.
"Doufejme." Víc Relkin nemusel říkat Z velké bitvy na Sprianském hřebeni se vrátil s pevnou vírou, že Caymo zasahuje do jeho věcí. Nebesům možná vládne Velká Matka, ale někde tam nějak přežil i Caymo.
"Viděl někdo Wiligera?" zeptal se Manuel.
"Od snídaně ne. Slyšel jsem, že šel na návštěvu k admirálovi," řekl Swane.
"Je nějaká naděje, že by ho převeleli k flotile?"
Všichni se zasmáli při představě, jak se Wiliger se svou mořskou nemocí stává námořníkem.
"Ten admirál musí Wiligera fakt milovat; chodí teď za ním každej den," prohlásil Swane.
"Cítí prachy. Každej ví, že Wiligerové mají nos na peníze."
"Smůla."
"Pssst," zasyčel Jak. "Wili je tu."
Byla to pravda. Dračí vůdce se náhle objevil na příďové palubě a hnal se k nim dolů.
"Co zase?" tiše zasténal Swane.
To by Relkin taky rád věděl. Od debaklu na Svlažujícím ostrově se z Wiligera stal zatrpklý tyran. Snaha o spřátelení s dragonýry byla pryč. Pravda, pryč byla i většina přepadových inspekcí a výcviku navíc. Wiliger trávil většinu času zamčený ve své kajutě nebo někde v prostorných místnostech admirála, který se s ním očividně spřátelil.
Relkin však celou dobu věděl, že Wiliger jen čeká, až udělají chybu. Ponížení na Čarodějově ostrově bylo pro Wiligera strašlivé, ale smetená obvinění Relkina, Swana a Jaka ho naprosto vyvedla z míry.
"Pohov, chlapci," řekl Wiliger a odpověděl jim na řízné zasalutování mnohem méně řízně.
Stál před nimi a díval se přes ně na žluté útesy a bujnou tropickou vegetaci. Jeho tropická uniforma byla správná, ale nenažehlená, knoflíky sotva naleštěné. V tom horku nenosil pokrývku hlavy, takže nevěděli, jestli už konečně upustil od nepředpisového odznaku na čapce.
"Předpokládám, hoši, že už se nemůžete dočkat, až se dostanete z lodi a znovu si protáhnete nohy na souši."
Obdařili ho ostražitým tichem.
"Třeba ty, mladý Jaku, vsadím se, že se nemůžeš dočkat, až vkročíš na pevnou zem, že?"
Jak něco zamumlal. Wiligerovi se zalesklo v očích.
"Už máme dost námořnického života, že ano, Jaku?"
"Něco takového, pane."
"A co dragonýr Relkin? Těší se na břeh?"
"Ano, pane," řekl Relkin rychle, mechanickým hlasem.
Wiliger naprázdno otevřel ústa a znovu odvrátil pohled ke žlutým bogonským útesům.
"Dobrá, chlapci, nemusím vám připomínat, že od vás během pobytu v Sogoshi čekám to nejlepší chování."
Swane potlačil pohrdavý smích. Po měsících na moři Wiliger čeká, že se Swane nerozběhne za děvčaty? Za jakýmkoliv děvčetem?
"Nemusím říkat, že jestli kohokoliv z vás přistihnu mimo stanoviště bez mého výslovného svolení, nařídím polní trest prvního stupně. Víte, co to znamená!"
Dvacet ran kočkou.
To byla studená sprcha. Swane splaskl. Relkin ztuhl a ucítil, jak se mu zježily chloupky na krku. Wiliger si neodpočine, dokud jim nenechá zmalovat záda. Nikdy jim neodpustí.
"A navíc, hoši, se spojíme s czardhanskými rytíři, kteří tu už měsíc čekají. Jsou tady i vojska z bakanských států a regiment kassimského jezdectva, který si říká Pouštní levharti." Wiligera ta představa zjevně pobavila, ale sotva zvedl koutky rtů. "Generál Baxander a generál Steenhur rozkázali, že se musíme za každou cenu vyhnout konfliktům se spojenci. Obzvlášť Czardhani jsou pro nás velmi důležití. Za žádných okolností nezraníme czardhského rytíře."
Mrzutě na něj hleděli. Nikdy by neublížili žádnému Czardhanovi, pokud bude mluvit slušně a bude uctivý k Matce.
"Rozumíte?" vyštěkl. V očích mu zaplála divokost a nebezpečí.
"Ano, pane," poslušně jednohlasně odpověděli.
Wiliger se usmál, podíval se dolů a chvíli se ošíval na místě. Pak se otočil a zmizel po lávce.
Dragonýři se vrátili k pozorování útesů.
"Pcha! Je jako trn v zadku," zabručel Swane.
"Nikdy jsem nepotkal žádnýho Czardhana," ozval se Jak.
"Koňská jízda, těžká zbroj, na opravdu velkých koních. Na bitevním poli by měli být nezastavitelní," řekl Manuel.
"No tak! Viděl jsi jízdu proti drakům, nefungovalo to," prohlásil Relkin.
"Viděli jsme lehkou jízdu a nemohli nás obklíčit, protože jsme byli v lese. Kdybychom byli v otevřené krajině, bylo by to jinak. Ani bychom se jich nedotkli, celý den, každý den bychom z draků jenom obírali šípy."

"A co má být s těmi rytíři?"
"Neviděli jsme draky proti těžké jízdě."
"Ale my nebojujeme proti Czardhanům, ne?" hrál Jak zmateného.
Swane se zasmál.
"Ne, nebojujeme," připustil Manuel.
"U všech čertů, nevíme, s kým budeme bojovat," řekl Relkin. "Nikdo neví nic jistě. Jsou to jenom klepy."
"No, ta těžká jízda bude každopádně na naší straně."
"Ano; a budeme mít i nějaké kassimské jezdce," dodal Swane. "Říkají si Levharti. Cha cha."
"Už jsem Kassimce viděl. V Marneri jednou bylo pár kassimských námořníků. Hodně obchodují s Kadeinem."
"Kassim je prastará říše se slavnou rytířskou tradicí," řekl Manuel, jako by odříkával nějakou knížku, což svým způsobem dělal.
"Kašlete na Kassimce, co Bogoni? Všichni jsou černí!"
Relkin pokrčil rameny: "No a? Nebudou jiní než lidi odjinud. A kromě toho, v Ourdh jsou černí lidé."
"Jak to víš? Kdy tam dorazili Quoshani? Mám dojem, že kromě čarodějek tam nikdo nikdy nebyl."
"Obchodníci přicházejí celou tu dobu, Swane."
"Myslím, že mi to prostě leží v hlavě, protože to bude opravdu jiné než doma," namítl Swane.
"Doma?" zeptal se Relkin. "Kde to je? Pevnost Dalhousie?"
Než se Swane vypořádal s problémem, že vlastně nemá žádný domov, pokud to není celý Argonath, Jak pípl:
"Hele, naši kamarádi piráti to asi konečně začínají brát vážně."
Ze stěžňových košů zazněly rohy.
Jak ukázal k moři. Všichni se otočili a spatřili flotilu rychlých, světácky vypadajících hlídkujících lodí, blížících se k nim z návětří. Byly to tytéž malé pirátské čluny, které bílou flotilu vytrvale pronásledovaly už od předchozího dne. Z ostatních lodí se ozvaly další rohy.
"Asi si řekli, že teď, nebo nikdy," prohlásil Swane.
Relkin souhlasně přikývl. Dunění nohou dole vyburcovalo posádku Ječmene k akci.
Úskočné pirátské čluny byly lehce stavěné, ale přecpané muži. Jejich obvyklý postup byl dostat se dostatečně blízko a proniknout na palubu kořisti.
Námořníci zvedli na místa těžké balisty a sundali z nich plachty, které je chránily před živly. Zatímco zpívající skupiny otáčely navijáky, obsluha zbraní už nabila do připravených žlábků deset stop dlouhé šípy. Všechny šípy měly víc než stopu dlouhé, mohutné hlavice s ocelovou špičkou.
Mezitím zavěsili nahoru těžké praky. Z těch budou do plachet a lanoví pirátů vrhat nádoby s hořícím olejem. Praky byly vynalézavě rozmístěny mezi stěžni, vyrovnané vertikálně, což umožňovalo vyvinout ohromný tah a tak získat dlouhý dostřel.
Podél zábradlí nejbližší pirátské lodě viděli řadu tmavých tváří se zářivě bílými zuby, které se leskly spolu se šavlemi. Flotilou zněly rohy.
"Podívej!" vykřikl Jak. Útočili na starý Lilek.
Ozval se zvuk, jako když prásknou dva obrovské biče, a dvě balisty Lilku vystřelily. Šípy zasáhly trupy pirátů s děsivou silou. Tak křehké skořápky nemůžou podobným střelám odolat. Obě lodi měly v trupu díry.
Vystřelily další balisty a vedoucí člun se zastavil. Měl díry pod čárou ponoru a rychle se potápěl.
Druhá loď se otočila, posbírala muže zmítající se ve vodě a odplula s větrem k jihu. Bílou flotilu nechala za sebou.
Další člun se přiblížil na dostřel Ječmene.
Kapitánka Olinas vydala rozkaz a zaměřovací střely vystřelily s ječivým prásknutím, které by mohlo poškodit sluch, kdyby člověk stál příliš blízko. První střela zamířila přímo nad loď. Druhá zasáhla hlavní stěžeň. Třetí šplouchla bez užitku do vody před člunem. Muži natlačení na člunu se výsměšně zasmáli a zakormidlovali blíž.
Kapitánka Olinas vydala další rozkaz a tentokrát salva velkých šípů zaduněla někde kolem pirátského ponoru.
Situace se okamžitě změnila. Člun na vodě zpomalil a začal se loudat. Další šípy zasáhly cíl a dělaly do trupu další a další díry. Brzy tu zbyli jen zmítající se muži a pár trosek plujících na místě, kde předtím byl člun.
Ječmen plul poklidně dál.
Chlapci viděli, jak se fregaty flotily, Flétna a Viola, otočily, aby se vypořádaly se zbytkem pirátských člunů. Fregaty se ježily balistami a výhružně na piráty střílely. Černé lodě se stáhly a brzy z nich byly jen tečky na jižním obzoru.
Bílá flotila už mezitím začínala proplouvat Bránou Sogoshe, míli širokým kanálem mezi dvěma pažemi ohromného útesu. Před nimi se táhly bělostné zdi města Sogosh.

KAPITOLA 23

Bílá flotila doplula krátce po poledni a za pronikavého zvuku rohů vyhodila kotvy v hlubších vodách vnějšího přístavu. Město Sogosh spalo; ve spalujícím vedru to byl jediný únik. Jen ubozí oslepení ovívači pracovali a ovívali spící pány.
Sogosh bylo staré místo, kosmopolitní město v ústí řeky Awal, které ovládalo celní sklady obchodu s vnitrozemím. Sogosh se táhl podél pobřeží a řeky a už třikrát přerostl vlastní hradby. Přístav objímaly tří a čtyřpodlažní bíle štukované domy. Místa dál od vody zabíraly elegantní bělostné vily s růžovými taškami. Byla tu spousta věží a ty, které se vypínaly nad různými chrámy, měly barevné cibulovité kopule.
Teď v novověku patřil Sogosh Og Bogonu, chumarské feudální říši. Vládl mu koubský suzerén. Kouba byla chumarským hlavním městem a ležela několik dnů směrem do vnitrozemí, nad Velkým srázem.
Současným suzerénem byl Choulaput, mladý a prudký muž, který už byl otcem jednoho sta a šedesáti dětí. Byl obecně známý jako "lví srdce" - Kwa Hulo - a v Sogoshi si ho vážili, protože byl dost moudrý na to, aby nechal obchod na

pokoji a daně nízké.
Rohy flotily vykřikly prudké a napjaté tóny na pozdrav městu. Ozvěna se chvíli odrážela na vzdáleném pobřeží a pak se ozval náhlý řev vítajících trubek a hřmění těžkých bubnů.
Okamžitě spustili čluny a vyslanci zamířili na břeh s dary a pozdravy pro zástupce suzeréna pro Sogosh, lorda Taguta.
Sogosh se pomalu a těžce probouzel. Přítomnost mohutné flotily bílých lodí město na okamžik zastrašila. Pak spíše obchodnicky naladění lidé nasedli do svých bárek, z vnitřního přístavu vyrazilo hejno člunů a obklíčilo bílé lodě.
Prodavači pronikavě vykřikovali a nabízeli jim ovoce, prasata a tisíce dalších věcí.
Dragonýři hleděli na svalnaté černé muže a ženy v loďkách a kánoích, které se vyrojily kolem Ječmene, s neskrývaným úžasem a s jistým obdivem. Měnili marnerijské stříbro za svazky banánů, ananasů a avokáda. Jiní přiváželi fíky, med a hrozinky. A byli tu i prodavači ostře kořeněných teplých jídel, sušených plátků masa a pugfluddi, což byly pikantní klobásky z ryb a masa.
Zuby prodavačů ovoce v kontrastu s čokoládovou kůží bíle zářily a oči se jim leskly; vypadali velmi živě. Relkin byl tím vším omámený. Tohle je chvíle, kterou si vychutná, první přistání u jiného kontinentu po osm tisíc mil dlouhé plavbě.
Pak dorazily větší kánoe se skupinami bubeníků, kteří divoce zabubnovali na uvítanou.
Na přídích těchto větších lodí se vlnily a kroužily v tanci polonahé ženy.
Dragonýři se po sobě podívali. Zdálo se, že to navzdory omezením, která jim naloží dračí vůdce, přece jen bude zajímavé místo.
Vystoupit na cizí břeh! Zaplavila je nesmírná touha po pobřeží.
Odpoledne se pak strašlivě táhlo. Čekali, až se vrátí vyslanci a pak až na břeh doplují čluny s důstojníky a vybranými jednotkami, jako jsou ženisté, aby všechno připravili pro vylodění.
Zatímco čekali, nakrmili draky, najedli se a vyzkoušeli tropické ovoce, které si koupili.
Pak dorazila zpráva, že nebude žádná přestávka, vyloďování se nezastaví a bude pokračovat i přes noc. Večeře se bude vařit na lodích i na pobřeží. Hned za úsvitu ze Sogoshe odpochodují.
To samozřejmě vyvolalo otázky kam. Na ty ještě neznali odpověď. Říkalo se, že vyrazí přímo proti proudu řeky. Že v Sogoshi nestráví ani den.
Kam míří?
Proti proudu. Do vnitrozemí. Do srdce Eiga, temného kontinentu.
Z přístavu se vynořily velké říční čluny s plochým dnem. Některé z nich poháněly dvě řady vesel ovládaných zpocenými veslaři. Ty přirozeně brzy předehnaly ostatní a dorazily k flotile.
Rohy pronikavě ječely a kolem zvonily rozkazy. Vyloďování vypuklo doopravdy.
Od té chvíle začala vytrvalá práce na přesunu téměř dvanácti tisíc mužů, tisíce koní a osmdesáti draků na břeh. S nimi byly vyloženy i zásoby všeho, co vojsko na pochodu potřebuje, od plátna po pšenici, od fazolí po železo a dřevěné uhlí.
. Nejprve se vylodila pěchota, potom jezdectvo a nakonec draci. To znamenalo, že draci strávili noc na lodích a pohnuli se až druhý den dopoledne. V té době už začínali být nebezpečně netrpěliví. Zelený Purpur se málem zřítil, když slézal po boku Ječmene do člunu. Kdyby do člunu spadl, propadl by přímo mezi křehkými trámy.
Než se vylodili, provedl Wiliger poslední inspekci. Všichni měli kompletní výstroj a všechno, co bylo možné vyleštit, se blýskalo.
Bazil, Vlok a Zelený Purpur jeli v jednom člunu. Krčili se uprostřed, v řadě, a snažili se zůstat na místě, protože kdykoliv se přesouvali, loď ztrácela rovnováhu.
Z bezmračné oblohy nemilosrdně pražilo slunce. Dragonýři lili na draky kbelíky vody, aby je trochu ochladili. Nad hradbami pobřežního paláce se vynořily zeleně pruhované kopule.
Vedle nich se objevilo další plavidlo. Drakům se dostalo užaslých pohledů a zděšených výkřiků a druhý člun se jim zeširoka vyhnul. Když se dostali do vnitřního přístavu, který byl přecpaný menšími čluny, docházelo k dalším srážkám.
Zatímco se blížili, pozorovali čety legionářů, kteří se řadili a pochodovali kolem řady skladišť někam pryč. Pak jejich člun uvázali a přes okraj položili obzvlášť pevnou lávku. Draci opatrně vystoupili na molo a pak na pevnou zem.
Relkin vykročil na pobřeží s malou modlitbou ke starým bohům, s prosbou o štěstí. Neznámý kontinent ho přijal a přinesl s sebou závan koření, něčeho exotického a něčeho zkaženého.
Všude kolem nich to vřelo činorodostí. Byly tu stovky černých tváří, poslíčci v bílých kalhotách a červených čapkách, prodavači ovoce i zvědavci, kteří jen tak okukovali, jak dragonýři odnášejí svou výstroj, nakládají draky, berou vlastní těžké rance a řadí se k pochodu. Celými doky zněly rohy, jak se různé jednotky shromažďovaly.
Kolem projížděl vytrvalý proud vozů naložených zásobami a vybavením. Na každém z nich jeli dva legionáři, aby zajistili, že nikdo nic neukrade. Všechno tohle vybavení bylo velmi cenné, samé nenahraditelné věci, které sem vezli osm tisíc mil. Generál Baxander přikázal, aby vybavení legií věnovali maximální péči. Zůstávali tu odkázaní sami na sebe, byli ještě dál, než kam se dostal starý Paxion při obléhání Ourdh.
Objevil se Wiliger a brzy dorazil rozkaz, že se mají dát na pochod. Vyrazili za legionáři z Bea. Prošli kolem doků, minuli radostné davy v jásavých barvách a došli na náměstí s pomníkem uprostřed. Zdálo se, že všichni kolem mají bílé kalhoty či košile a většina mužů měla na hlavách kuželovité červené čapky.
Pomník představoval pilíř, který měl nahoře kamennou hlavu v nadživotní velikosti. Řekli jim, že je to Kwa Hulo, lví srdce, král Og Bogonu, suzerén Sogoshe, Choulaput Veliký.
Relkin si prohlédl dobře vytvarovanou tvář, přísný výraz, nápadnou bradu a široký masitý nos. V postavení brady a v náznaku zamračeného obočí bylo cosi zastrašujícího.
Zahnuli a dali se na pochod městem, stoupali dlouhým povlovným svahem kolem pevně postavených dvou a třípodlažních budov, pokrytých různě starými a různě bělostnými štukami.

Výš ve svahu stály velké domy se zahradami a stromy. Tady davy zřetelně prořídly. V branách některých větších budov stály na stráži malé hloučky mužů s kopími a štíty. Zahlédli i několik jezdců v barevném hedvábí, bílých širokých kalhotách a vysokých, kulatých čapkách, obvykle červených. Ženy nosily volně šité bílé blůzy a šaty.
V těchhle čtvrtích bylo tolik stromů, až si chvílemi připadali, jako by pochodovali palmovým hájem, v němž se vysoko nad ostatními stromy občas vypínaly obrovské jinany.
Když za sebou nechali i okraj Sogoshe, byli všichni dragonýři zdrcení. Doufali, že ve městě stráví noc. Venku pak minuli úhledná pole, kde pracovali muži s osly a voly. Cestu lemovaly vísky s přízemními domky z vepřovic a střechami z oranžových tašek.
Zastavili se na hřebeni s výhledem na Sogosh a přístav, které se pod nimi rozprostíraly, dali si rychlé jídlo sestávající z chleba, cibule, akhy a klobásek nakoupených v Sogoshi a pokračovali v pochodu. Krátce před setměním se dostali na místo, kde tábořil generál Baxander.
Baxander se držel příruček, a jakmile to bylo možné, rozhodl se postavit opevnění. Stanoviště bylo na ladem ležícím poli, které zástupci Říše růže už předem koupili. Lord Tagut, který měl rozkaz v ničem vojskům Argonathu nebránit, jim dal svolení.
Místo už se očividně měnilo v pevnost. Dokola vykopali příkop a opatřili ho kůly proti jezdectvu. Nad nimi stály tři stopy vysoké ochranné lávky, v nichž byly vsazeny šest stop dlouhé klády, které se měly stát základem úplné palisády. Ženijní jednotky uvnitř připravily řadu stanů pro muže i draky, latríny, kuchyně i hromady dřeva. Přední brána bude časem mít šestnáct stop vysoké věže a padací most, všechno z místního dřeva s přídavkem trámů a částí dovezených z Argonathu. Muži, koně i draci stále pilně pracovali.
Přidělili jim dva velké čtvercové stany rozdělené na stání a 109. oddíl si na chvíli natáhl nohy. Pak dragonýry svolal kuchyňský zvon. Vrátili se s mísami nudlí se spoustou akhy a jakýsi vůz dovezl drakům pivo.
Draci jedli a pili z plna hrdla a řádně se občerstvili. Když je pak požádali, ať přiloží ruce k dílu, docela ochotně vstali a vydali se pomáhat stavět palisádu.
Dračí vůdce Wiliger se raději usadil v malém stanu pro jednu osobu, který stál poblíž, než aby se ubytoval ve velkých dračích stanech. Malý Shutz a Endi mu pomohli s věcmi. Relkin využil příležitosti a vyklouzl prohlédnout si tábor, dřív než ho uvážou k nějaké práci. Bazil pracoval se skupinou, která prohlubovala příkop; nebude ho potřebovat, dokud nebude hotov.
Relkin zjistil, že výhně už jsou žhavé a kováři už lomozí. Baxander nechával vykovat a nabrousit náhradní meče. V táboře vládl nezaměnitelný duch spěchu. Vozy ve vytrvalém proudu rachotily kolem a vytvářely uprostřed tábora dlouhé řady. Z kotlů a pánví v uličce plné velkých kuchyní stoupal kouř. Tady zahlédl frontu vysokých, svalnatých mužů se světlými rozpuštěnými vlasy. Měli na sobě kroužkové košile, vlněné kamaše s řemínky a střapci z červené kůže a boty nad kotníky. U boků měli krátké meče a nože.
Uvědomil si, že jsou to Czardhani a zjevně v dobré náladě. Popíjeli pivo a dohadovali se demmenersky, což byl jeden z nejběžnějších czardhských jazyků. Relkinovi, jehož uši byly zvyklé na jemnější tóny verijštiny, zněl podivně tvrdě a hrdelně. Mohli by tihle obyčejní, srdeční chlapíci být rytíři? Relkin si tím nebyl úplně jistý.
Pak kolem projela skupina mužů na obrovitých koních. Relkin se prudce nadechl. Tohle rozhodně byli rytíři, v nablýskané oceli a bílých hedvábných pláštích se směsí barevných znaků a obrazů na hrudi.
Měli mohutné přilby, nahoře hranaté. Většina měla zvednuté hledí a Relkin viděl výrazné lícní kosti, modré oči a vlasy barvy slámy.
Tak tohle byli rytíři, ti druzí patřili k pěchotě. Relkin našpulil rty. Přemýšlel, jak asi spolupracují v boji. Věděl, že většina jezdectva si proti drakům při boji zblízka vede uboze. V první řadě je těžké vůbec koně přinutit, aby se k drakům přiblížili. Jezdci byli v příhodné výšce pro hladký zásah dračím mečem. Výsledkem byla obyčejně řezničina.
Ale bez dračí podpory by to mohlo vypadat úplně jinak. Pěchota legií samozřejmě měla pro boj s jízdou mnoho různých taktických postupů. Obvykle byli úspěšní lučištníci a jízdu také často udržely v dostatečné vzdálenosti zábrany z kůlů.
Přesto byl Relkin rád, že budou tihle impozantní oceloví rytíři v nadcházejícím tažení na jejich straně.
Rytíři odjeli do vlastního tábořiště uvnitř tábora legií. Uspořádané, bílé čtvercové stany legionářů náhle ustoupily směsi velkých kulatých pruhovaných stanů a barevných přístřešků. Koně byli uvázaní venku a Relkin si s úžasem všiml, že mezi lidmi pracujícími v táboře jsou i ženy.
Když se přiblížil, uvědomil si, že cítí ve vzduchu zakyslý zápach. Místo smrdělo špatnou hygienou. Jacísi místní najatí dělníci tu přehazovali velkou hromadu hnoje. Zdálo se, že Czardhané odmítají vykopat pořádné latríny a postarat se o důsledky toho, že uvazují své koně přímo u stanů.
Kolem Relkina prošly dvě mladé eigské ženy, tmavé krásky v jasně žlutém sárí, a vrhly po něm povýšené pohledy.
Relkin se usmál. Ještě asi tak před rokem by se začervenal, ale teď prostě jen obdivoval pevné, ztepilé postavy.
Kdosi do něj zezadu vrazil. Otočil se a zjistil, že se kolem něj tlačí skupina czardhských pěšáků.
"Dejte pozor, kam jdete," postěžoval si.
Jeden z pěšáků se k němu otočil. "A ty jsi kdo?" řekl plavovlasý obr verijsky, se silným cizím přízvukem.
"Dragonýr Relkin, 109. marnerijský."
"Aha, hlídač ještěrek!" Muž se otočil ke společníkům a cosi zařval ve svém drsném jazyce.
Shlukli se kolem Relkina a zjevně žertovali na jeho účet, ale protože jim stejně nerozuměl ani slovo, nic si z toho nedělal.
On si ostatně o Czardhanech taky myslel, že jsou docela směšní, ale byla jich kolem přesila.
"Doufám, že budeme v boji dobře spolupracovat," řekl opatrně muži, který na něj promluvil verijsky.
"Bez obav," řekl velký muž. "Jsme tu, abychom vás a vaše staré ještěrky chránili. Budete s námi v bezpečí."
Relkin se zasmál: "Určitě jim to vyřídím. Uleví se jim."
Zdálo se však, že modrým očím žert vůbec nedošel.

"Vy dragonýři byste radši měli jít domů. Bude tu opravdový boj a my budeme mít spoustu práce, abychom zachránili ty zatracené ještěrky. Na vás už nezbude čas."
"No vida! Takže tohle bude pro změnu snadný boj! Usadíme se vzadu a vy se zatím postaráte o nepřítele. To zní skvěle. Počkejte, jen co to řeknu ostatním."
Czardhan tlumočil část jeho slov ostatním a světlovlasí muži zařvali a zadupali nohama. Potom odpochodovali ke stanům.
Relkin se vrátil do vlastního stanu, hlavu plnou eigských krásek a czardhských hlupáků.
KAPITOLA 24
Zatímco se Relkin ukládal k spánku vedle chrápajícího draka, nedaleko od něj ve stanu generála Baxandera se služebně starší velitelé expedičních sil poněkud znepokojeně radili.
Baxander byl smělý, troufalý velitel, jak dokázal v několika bojích s Teetoly. Nikdy však nevelel tak velké armádě a začínaly na něj doléhat všechny starosti, které s tím byly spojené. Už jen čiré zásobování, úkol nakrmit a udržet v pohybu dvanáct tisíc mužů, jejich koně a draky, ho skoro přemohla. Jeho štáb se celý první den sotva protloukal, částečně kvůli nezkušenosti. K jejich úlevě legie přistály hladce a vylodily se na pobřeží bez větších potíží, ale nad hlavami jim visely stovky překážek a měsíce tažení na neznámé půdě. Mladý generál z toho byl nervózní.
Generál Steenhur byl dokonce ještě mladší než Baxander. Přede dvěma lety si vedl dobře během nepřátelské invaze v Kenoru. Teď i on čelil mnoha pastem, číhajícím na tomto tažení, i všudypřítomným obavám, které s ním byly spojeny. Usrkl si kalutu a přeříkal poslední pověsti, které k němu dorazily.
"Za prvé se říká, že je ve vnitrozemí mor. Lidé umírají po tisících s černými boláky po celém těle. Za druhé, je tu prý velké nepřátelské vojsko s kouzelnými zbraněmi, které mu umožňují bojovat v noci. Za třetí, obyvatelé Sogoshe jsou připraveni povstat proti Choulaputovi, spolčit se s nepřítelem a odříznout nás zezadu. A tohle všechno za poslední hodinu a půl! Jsou to naprosté nesmysly, to je šílenství."
Dalšími účastníky schůzky byli čarodějka Endysia a admirál Cranx. Soucítili s mladými generály, ale měli vlastní starosti.
"Když se deset tisíc mužů ocitne na neznámé půdě, je to přirozené," řekla Endysia co nejvíc mateřsky.
"Jakmile vyrazíme, situace se uklidní," přitakal Cranx. "Podle mých zkušeností, které jsou přirozeně omezené, pokud jde o suchozemská tažení, to vždycky probíhá podobně. Nejprve všechno vypadá neuskutečnitelně, cesta vpřed se zdá zavalena nebezpečím. Přesto musíte pokračovat. A když se do toho dáte, strach pomalu ustoupí."
Baxander a Steenhur se na starého admirála zahleděli. Tyhle otřepané fráze možná mohly stačit jemu, který má sedět na fregatě kus od pobřeží a řídit bílou flotilu s ohledem na to, jak se bude vyvíjet jejich mise.
"Za pár dní, až si na tažení zvykneme, nebudou věci vypadat tak zle," řekla Endysia. "Doufám, že se dáme do pohybu už zítra." Baxander se podíval na Steenhura. Takhle neuvažovali. Odkašlal si.
"Přestože si i já přeji vyrazit do vnitrozemí, musím trvat na tom, abychom nejdříve dokončili stavbu a řádné opevnění téhle pevnosti. Musíme mít silnou základnu, do které se můžeme stáhnout."
Endysia zvedla obočí. Od Lessis měla úplně opačné příkazy. Měli okamžitě pochodovat do vnitrozemí, ke Koubě. Vybavovala si Lessisina slova naprosto zřetelně.
"Udržuj je v pohybu, Endysie. Nedovol jim zastavovat a zakopávat se. Musíme přejít polovinu kontinentu; nemůžeme celou cestu stavět pevnosti."
Endysia přitvrdila pohled: "Musíme se co nejrychleji dostat do Kouby."
"Ach ano," řekl Steenhur. "Kouba. Kouba, jak víte, je sto mil ve vnitrozemí. Musíme shromáždit dostatek zásob, než se můžeme pokusit o takový pochod."
Endysia spolkla kritickou odpověď. Budou putovat do vnitrozemí víc než tisíc mil, většinou po řece. Budou se živit tím, co jim země poskytne. Je na čase, aby si Steenhur na tu představu zvykl. Tihle muži však zároveň zápasili s obrovským břemenem odpovědnosti, které je spojeno s velením takovéhle výpravě, a Endysia věděla, že na to musí brát ohled. Brzy se přizpůsobí, byli pečlivě vybráni.
"Vím, že by na vás Lessis naléhala, abyste urychlili postup. Pro krále Choulaputa může mít jakékoliv zpoždění katastrofální následky."
"No ano, paní Lessis," řekl Baxander. "Už jsem se ptal sám sebe, kde může být. Bylo mi řečeno, že bude tady a bude mít zprávy týkající se situace ve vnitrozemí. Místo toho tady nemám vlastně žádné zprávy kromě těch, které mi přinesli mí vlastní zvědi."
"Lord Tagut si je jistý, že přímo před námi nejsou žádné nepřátelské jednotky. Není pravděpodobné, že bychom na někoho narazili před Velkým srázem."
"Můžeme tomu Tagutovi opravdu věřit?" zeptal se Steenhur.
"Nevidím důvod, proč ne."
"Ale kde je Lessis, kdy ji uvidíme?"
"Pokud jde o tohle, generále, nevím. Věřím, že je na území Impala. Měla v úmyslu jít ještě dál, až k Hradbám."
"K Hradbám Slunce?" nejistě řekl Steenhur.
"A za ně, do neznámých lesů a k Vnitřnímu moři."
"Slyšel jsem, že je to místo pronásledované démony, říká se, že je to místo hrůzy."
"Říká se to," odvětila Endysia, "ale my tam jdeme, generále, abychom s touhle novou hrůzou skoncovali."
"No, já bych si jen přál, abychom měli nějaké spolehlivé informace o tom, proti čemu stojíme."
Zvenku se ozvalo krátké zvolání rohu. Dovnitř strčil hlavu pobočník.
"Je tady hrabě z Felk-Habrenu a chce se s vámi setkat, pane."
"Hm. Hrabě. Uveďte ho." Baxander se v duchu ušklíbl. Teď čarodějka uvidí na vlastní oči, s čím musí zápolit.
Dovnitř vpochodoval rozložitý muž, který měl pod světle modrou hedvábnou tunikou kroužkovou košili. Prudce se

zastavil, zasalutoval sevřenou pěstí a hrdelně cosi vykřikl v demmenerštině.
Na předním dílci tuniky měl heraldického lva stojícího na zadních a tři kosy rodu Felk-Habrenů. Na pravé ruce měl velký ametyst známý jako lví kámen; na levici tři těžké zlaté prsteny s černými perlami.
Hrabě Trego Felk-Habren byl formálním velitelem czardhských sil v Bogonu. Nicméně jeho pozice nebyla ani zdaleka pevná. Mezi jednotlivými státy vládla spousta nevraživosti. Například muže z Hentildenu bylo skoro nemožné přimět ke spolupráci s muži ze Zemí smlouvy. Samozřejmě, Země smlouvy byly všeobecně neoblíbené, ale byly bohaté a hrabství Felk-Habren bylo navzdory tomu, že bylo malé, jedním z nejbohatších, a tak byl hrabě formálním velitelem zdejších sil.
Hrabě byl dost typickým představitelem svého rodu. Vysoký, pohledný, s dlouhým rovným nosem a plnými červenými rty. Oči měl bleděmodré a vlasy tak světlé, že byly skoro stříbrné. Pravá tvář nesla jizvy ze souboje šavlí, které byly mezi czardhskou šlechtou běžné. Byl naježený, arogantní a neuvěřitelně nevzdělaný ve všem, co se netýkalo podrobností o czardhské šlechtické hierarchii. Takže věděl na vlásek přesně, kdo z rytířů má vyšší postavení podle stáří rodu, z něhož pochází, ale o Og Bogonu nebo Eigu nevěděl nic. Souhlasil s účastí na této výpravě na velké naléhání svého lenního pána, krále Federia z Lankessanu. Byla to příležitost vydobýt si velkou slávu a možná i získat nějaké léno, třeba v Gazinu. Přišel sem pro čest a nové léno a s dlouhými prodlevami začínal ztrácet trpělivost. O Říši růže věděl jen málo, snad jen to, že jí prý vládly ženy, což bylo pro všechny Czardhany naprosto nepochopitelné.
Hrabě Trego nicméně zjistil, že s generálem Baxanderem pracovat dokáže. Trego mluvil slušně verijsky, což byl jazyk Argonathu a Cunfshonu. Verijština byla na dvoře Zemí smlouvy populární kvůli slavným literárním dílům, a také proto, že byla jazykem vědy a stavitelů. Baxander strávil hovorem s hrabětem poměrně dost času. Během týdnů před tím, než připlula hlavní flotila, si ti dva vytvořili způsob velení, který hraběti i zbytku Czardhanů vyhovoval.
Ve skutečnosti si Baxander Czardhanů nevšímal a k ničemu je nevyužíval. Baxander a jeho tisícovka ženistů a pomocných sil měli spoustu práce a jen pár měsíců k jejímu vykonání. Zařídit v Bogonu nakrmení dvanáctitisícového vojska, tisíce koní a osmdesáti obrovitých hladových strojů zvaných bojoví draci byla kolosální věc. Jen postavení tisíců vozů a zajištění tažných zvířat byl obrovský úkol. Generál Baxander teď do puntíku znal ceny volů na každém větším trhu v Bogonu.
Czardhané, nekonečně hákliví na svou čest a tradice, byli v podobných záležitostech k ničemu. Sami měli se zásobami nesmírné potíže, částečně proto, že měli tendenci opožďovat se s platbami za dodávky jídla a píce. Jejich situace byla tak špatná, že Baxander nechal zřídit jeden velký sklad nouzových zásob jídla, protože předvídal, že je stejně bude muset nakrmit, až přijde čas.
Hrabě Trego nepochopil, že ho Baxander prostě nechává stranou. Trego věřil, že to generál dělá jen z náležité úcty. Baxander neměl žádný titul, a proto ho bylo nutné považovat za prostého občana, takže nebyl na stejné příčce společenského žebříčku jako hrabě z Felk-Habrenu. Baxanderovy jednotky měly za úkol obstarávat služby, a to hraběti Tregovi stačilo.
Situace se však dramaticky změnila. Od chvíle, kdy bílá flotila přistála a vyvrhla jedenáct tisíc mužů, koní a draků, se czardhští vůdci cítili pod těžkým tlakem. Teď byli mezi spojenci jen menšími partnery, což přinášelo velkou nejistotu ohledně náležité úcty a podřízenosti v hierarchii. Taková nejistota czardhskou mysl velmi zneklidňovala.
Právě tyto pochyby způsobovaly rezervovaný tón a zamyšlený výraz na hraběcí tváři.
"Hrabě Trego, dovolte, abych vám představil generála Steenhura, svého zástupce." Steenhur zasalutoval. Hrabě znovu pozdravil sevřenou pěstí a několika slovy ve své mateřštině.
"Admirál Cranx, velitel bílé flotily..." znovu sevřená pěst.
"A čarodějka Endysia."
Hrabě na ni hleděl. Má to snad být nějaký hloupý vtip? Představovali mu neuvěřitelně obyčejnou a nezajímavou ženskou.
V nastalém dlouhém tichu se usilovně snažil pochopit, co se děje, ale když se mu to nepodařilo, zčervenal.
"Co je to za urážku?" vykoktal demmenersky.
Žena byla oblečená jako vesničanka, v obyčejných vlněných šatech a šedé košili nebo haleně. Na nohou měla sandály a byly jí vidět zčásti bosé nohy! Vévoda těžce polkl. Za celý život mu nepředstavili někoho takového. Vysmívají se mu snad? Zrudl.
Endysia se uklonila a usmála se na něj. Pak řekla demmenersky: "Jsem poctěna, že se s vámi setkávám, hrabě. V mém řádu se o Felk-Habrenu mluví jako o místu velké cti, jako o domově odvážných mužů."
Bylo to, jako by ho někdo praštil palicí do hlavy. Hraběti Tregovi to dokonale vyrazilo dech. Zatápal kolem sebe a jeho obličej ztratil fialový nádech. Uvědomil si, že byl naprosto netaktní.
"Ehm, já, ehm, děkuji vám, ehm, čarodějko, za vaše slova. Mluvíte naší řečí dobře."
"Studuji ji už několik let. S radostí jsem četla Zpěvy Medonu. Jsou překrásně napsané."
Hrabě Trego polkl. On sám nikdy nepřečetl Zpěvy Medonu celé, jen ty nejznámější části. Naprosto užasl.
Podle zásady, že udeřit je třeba ve chvíli, kdy je nepřítel zmaten, je Baxander vyrušil.
"Hrabě, zvažujeme, za jak dlouho se můžeme vydat na pochod do vnitrozemí. Co si o tom myslíte vy?"
Hrabě Trego uvázl mezi rudým vztekem a touhou říct k tomu svoje. Po němé chvíli zvítězila touha promluvit.
"Arm, hrrr!" začal. "Rozhodně máte jiné zvyky než my ve Velkých zemích. Asi musíme slevit. A pokud jde o vaši otázku, ujišťuji vás, že jsme všichni velice dychtivi vyrazit ihned, abychom se mohli utkat s nepřítelem. Čím dříve, tím lépe. Už nyní jsme v téhle otravné zemi až příliš dlouho."
Endysia rychle promluvila: "Je skvělé slyšet, že czardhští válečníci jsou připraveni. Opravdu se musíme připravit a vyrazit co nejdřív."
Hrabě Trego na ni znovu zazíral. Ta žena mluvila o vojenských záležitostech před muži a oni ji nepokárali!
"Shledávám překvapivým, že k nám žena mluví tímto způsobem." V očích mu zahořel modrý plamen.

Endysia necouvla.
"V Říši růže slouží mnoho žen, a to ve všech postaveních. Není to pro nás hanbou."
Hrabě zamrkal.
"U nás se takové záležitosti, jako je přesun vojska, žen netýkají. Ženy zůstávají doma a pečují o děti a ve všem jsou podřízeny našim mužům."
Endysia se zdvořile usmála: "V Říši růže jsou si muži a ženy rovni ve všech oblastech života kromě služby v prvních liniích legií."
"To je pošetilé! Ženy nedokáží uvažovat o takových věcech, jako je válka!"
"Naopak, hrabě, ujišťuji vás, že ženy mohou a uvažují i o takových věcech."
Hrabě se zrovna chystal vybuchnout, když se ozvalo hlasité zatroubení rohu. Pobočník strčil hlavu dovnitř a něco zašeptal Baxanderovi, kterému klesla čelist.
"U dechu, uveďte ji."
Vzhlédl a setkal se pohledem s Endysií.
Chlopeň stanu se otevřela a dovnitř vešla Lessis z Valmes, doprovázená Lagdalen Tarcho.
Hraběte to omráčilo. Další ženy, a ještě hůř oblečené. Ta starší, úplná cuchta, chuděra, jejíž vrásky a zplihlé vlasy svědčily o podvýživě a nedostatku spánku, měla na sobě šedé šaty, které už byly skoro na cáry. Mladší, to bylo něco jiného, to byla pohledná dívenka, a kdyby měla slušné šaty a nějaké šperky, on, Trego z Felk-Habrenu, by se s ní rád seznámil.
„Hrabě," řekl Baxander. "Dovolte, abych vám představil čarodějku Lessis." To byla ta starší.
Hrabě Trego se nadechl. Nebyl si jistý, jestli si z něj netropí žerty, a pokud ne, tak jak by je ještě někdy mohl brát vážně? Stará ženská v hadrech pozvaná na válečnou poradu? Absurdní! Znovu začal rudnout. Lessis na chvíli zvedla ruce a hrabě ucítil nečekané uvolnění. Jako by masérka právě zapracovala na pravém místě jeho sužovaných zad a uvolnila ztuhlé svaly.
Ta žena měla podivné oči; zdálo se, že jimi vidí člověku do nitra.
"Já," začal, ale myšlenka mu jaksi vyklouzla a už ji nedokončil.
"Hrabě," začala s úsměvem, odhalujícím rovné bílé zuby, , je mi ctí, že se s vámi mohu setkat. Císař mě požádal, abych vám osobně poděkovala za podporu naší výpravy."
"Vy," zalapal po dechu, "vy mluvíte přímo se svým císařem?"
"Mám tu čest."
Hrabě Trego polkl. Nemožné! Takže to byla pravda, přesně, jak ho varovali. Tihle muži dovolili ženám, aby jim vládly! Jak se z nich, pro všechno na světě, mohla stát tak silná a obávaná říše? Mužům jako Trego z Felk-Habrenu to nedávalo smysl. Přesto se ovládl; za všech okolností musí zůstat zdvořilý.
"Děkuji vašemu císaři za projev laskavosti."
Lessis pokročila k dalšímu; jako vždy měla málo času.
"Pánové, Endysie, právě jsem dorazila z Kouby Opustily jsme ji teprve před několika hodinami."
Hrabě vyprskl: "Pokud mohu něco říct, nemohla jste se sem z Kouby dostat jen za několik hodin."
Čarodějka se na něj usmála: "Nicméně jsme byly v Koubě, právě dnes jsme mluvily s králem Choulaputem. A jak vidíte, teď jsme tady."
Hrabě Trego by se jí vysmál, ale něco na té ženě ho před tím varovalo. Netvrdila by to, kdyby to nebyla pravda.
"Pak musím říct, že bych rád znal způsob, jak se tam dostat i s vojskem ještě dnes v noci. Čím dříve se postavíme nepříteli, tím lépe pro nás."
Lessis se s hrabětem zasmála.
"Kéž by to bylo možné, hrabě. Bohužel máme jen jednoho batrukha a ten by koně stejně neunesl."
Jen Endysia se vtipu zasmála.
Steenhur už batrukhy viděl. Vyvalil oči. "Slyšel jsem správně, paní, batrukh?"
"Ano, a je to výborný chlapík. Říkám mu Hřebínek, protože má nad oběma očima zřetelný kostní hřeben."
Steenhur se užasle obrátil k Baxanderovi, který jen pokrčil rameny. Tohle je Velká čarodějka; ty jsou schopné všeho.
Hrabě Trego si však myslel, že Lessis žertuje, a srdečně se zasmál.
Lessis zarazila jeho smích prohlášením, že je nezbytné, aby vojsko vyrazilo ke Koubě ještě dnes v noci. Jestliže mají zachránit Koubu a krále Choulaputa, nesmějí ztrácet čas.
"Co se stalo, že je nutný tak urychlený postup?" zeptal se Baxander.
"Kraheen před měsícem vtrhl do Og Bogonu. Přede dvěma týdny porazili královo vojsko u přívozů přes Velkou řeku. Mají obrovskou přesilu a Choulaput je teď v obležení v sídelním městě. Bojím se, že v Og Bogonu byl příliš dlouho mír. Kopí jim zrezavěla. Městské hradby nejsou v dobrém stavu. Kraheen je ukázněný nepřítel, povzbuzovaný tím jejich Prorokem, a vyslali značné síly, celkem snad třicet tisíc mužů. Museli podplatit klany, protože jsme se o jejich příchodu dozvěděli až v okamžiku, kdy invaze začala."
Baxander zaváhal a zatlačil dlaně proti sobě.
"Nedokončíme opevnění," začal.
"Generále, pochybuji, že toto opevnění uvidíme dříve než za rok. Máme před sebou pořádně dlouhou cestu."
Baxander polkl. Takže to nejhorší se stalo pravdou: opravdu se budou muset vydat s celým vojskem do vnitrozemí. Modlil se, aby se to nestalo, přestože jeho ženisté pracovali na tom, aby to umožnili.
"Chápu." Stiskl rty. "U dechu, tohle je hazard, paní. Celé dvě legie."
"Budeme mít i Czardhany a kassimské vojsko, které pochoduje z jihu od Bakanu a připojí se k nám u Kouby. A k tomu několik menších jednotek přímo z bakanských zemí."

"Pak uděláme, co se dá, s tím, co máme," prohlásil Baxander s unaveným úsměvem.
Lessis se na něj usmála rovněž.
"A teď vám musím říct, že jsem viděla vnitrozemí. Lagdalen, máš tu mapu?"
Dívka vykročila a rozvinula mapu, kterou přinesly z Kouby. Byla krásně zpracovaná, nakreslená černě, zeleně a modře, na kusu antilopí kůže.
"Tady je pobřeží, toto je Sogosh, tady Kouba." Rozvinula ji dál. Kontinentem se plazila veliká řeka. V polovině ho protínala hradba hor.
"Tohle jsou Hradby Slunce, tak jim říkají Kraheeňané. Zde," ukázala na velký modrý trojúhelník, "leží veliké vnitřní moře, kterému říkají Nub, Jádro."
Uprostřed modře plaval ostrov ve tvaru kosti.
"A tohle je Kost v Jádru."
"Říká se, že ten, kdo se napije vody Kosti, se nikdy nevrátí domů," zamumlal admirál Cranx.
"Ano, admirále, je to hořký odvar, a jestli si nepospíšíme, vnutí ho celému světu."
Porada brzy skončila. Vedeni hrabětem Tregem opustili stan.
Lessis venku zjistila, že Czardhan ohromeně stojí a zírá na velký stín přikrčený na zemi vedle stanu. Batrukh si lidí kolem nevšímal. Čekal na Lessis, a když se objevila, vydal jakési zabručení a sklonil k ní dlouhý krk.
K úžasu hraběte Trega pak Lessis a to děvče vylezly tvorovi na hřbet. Batrukh několikrát mávl obrovitými křídly, vznesl se do vzduchu a zmizel do noci.
KAPITOLA 25
Pochodovali a obraz krajiny se mihotavě chvěl vedrem. Pochodující nohy mužů, volů, koní a draků vířily prach. Za jednotkami letělo velké hejno supů, dychtivě čekajících na kosti a zbytky, které po sobě tisíce hladových mužů každý den nechaly.
Navzdory prachu cesty byli stále na zelené pobřežní rovině, obklopeni lesy gumovníků a palem, kromě míst, kde byly vymýceny, aby tam zemědělci založili pole. V místech, kde cesta klesala a křižovala další říčky, procházeli bažinami s ohromnými stromy obrostlými mechem a popínavými rostlinami. Ve výše položených úsecích byly statky a vesnice s domy s kulatými střechami a s dlouhými chlévy pro dobytek a kozy. Byla to prosperující země, už dlouho osídlená a žijící v míru. Když vesničkami pochodovalo podivné vojsko bledých cizinců, lidé se schovávali. Czardhští rytíři byli sami o sobě dost děsiví, ale pak dorazili bojoví draci. Tyhle nestvůry s obrovskými meči na zádech už byli pro místní příliš. Občas se stávalo, že lidé při pohledu na pochodující draky vybíhali z úkrytů a s křikem prchali.
Třetího dne začalo vojsko stoupat smíšeným lesem do mírného, táhlého svahu, až se nakonec vynořilo na vyvýšenině. Kolem se prostíraly louky porostlé vysokou žlutou travou a tu a tam nějakým hloučkem stromů.
Z královské cesty se brzy stala jen širší rozježděná stezka, v tuhle dobu vyschlá a prašná, ačkoliv jindy tady očividně bývala spousta bahna. Generál Baxander ji viděl v obou podobách a věděl, jaké mají štěstí, že tudy procházejí v období sucha. Odmítal si na prach stěžovat.
Byl jediný. Prach byl neuvěřitelně vlezlý. Špinil kov, drhnul v krku, působil zkázu citlivým blankám kolem dračích očí a vytrvale odíral chodidla.
Skoro stejně nepříjemný byl bodavý hmyz, který je neustále mučil, navzdory denně opakovaným kouzlům všech čarodějek v zástupu.
Děsivá zkušenost z první noci Baxandera poučila, že nemůžou tábořit u vody, obzvlášť ne blízko močálů, které byly hlavně blízko Sogoshe. Potom už tábořili vždycky daleko od mokřin, což pro muže i dragonýry znamenalo pracnější obstarávání vody. Stejně důležité bylo sekání a shromažďování dřeva, protože podle rozkazu čarodějek bylo nutné všechnu vodu určenou k pití nejprve převařit.
Horko a vlhko poškozovalo i kůži. Relkinova zásoba odolných ovčích střívek teď byla vzácnější než kdy předtím a on se odmítal rozloučit s jediným kouskem, pokud to nebylo životně důležité.
Dragonýři museli každý den dělat nové řemeny. Byla to obtížná práce; museli vzít čerstvou kůži, přes noc ji namočit ve slané vodě, nařezat na proužky a vysušit na tyčích položených přes vozy.
Výsledky byly jen hrubé a neměly sílu dobrého cunfshonského brašnářského zboží. Řemeny se rychle natahovaly a brzy ztřely a praskaly pod vahou dračí výstroje.
Naštěstí pro všechny dračí chodidla snášela pochod velmi dobře. Bylo to dost překvapující. První dva dny měli spoustu práce s tinkturou na puchýře a sugustem, protože drakům na moři trochu změkla chodidla a teď krvácela a dělaly se jim puchýře. Ale během třetího a čtvrtého dne se nohy velkých ještěrů zahojily a ztvrdly. Nakonec mohl i Zelený Purpur pochodovat bez větších bolestí.
Všichni to brali jako menší zázrak, třebaže ho někteří přisuzovali přípravnému cvičení, kterým prošli za poslední rok výcviku, a účinkům sugustu, díky kterému kůže zesílila.
Co víc, denně urazili kus cesty a draci celou dobu pochodovali. Baxanderovi ženisté vpředu připravili podél cesty sloupy a upevnili na ně olejem nasáklé louče, takže volské povozy mohly pokračovat v jízdě dlouho do noci. Protáhli tak denní vzdálenost, kterou vozy urazily, takže se legie mohla pohnout o tolik, kolik dokázali muži a draci ujít během osmihodinového pochodu. Protože na cestě nebylo bláto, pochodovali každý den od svítání do doby poledního vedra, a pak zase od pozdního odpoledne do chvíle, než padla tma. Výsledkem bylo skoro dvacet mil za den. Ke konci týdne už byli skoro u Kouby.
Teď, když vídali větší vesnice, což bylo zřetelné znamení, že se blíží k nějakému sídlu, se vojskem rozlétly další poplašné zvěsti.
Nejnebezpečnější byla ta, která vysvětlovala, proč čarodějky trvají na tom, aby si každý muž denně bral chinin. Rozpouštěli hořký prášek v horké vodě a polykali ho s výrazem odporu. Tvrdili jim, že je má bránit před nemocí, ale

muži věřili, že má ve skutečnosti potlačovat jejich sexuální chutě. Říkalo se, že je to nutné, protože v Koubě jsou tisíce nejšikovnějších prostitutek na světě a ty už na světlovlasé seveřany dychtivě čekají.
Když se tahle povídačka donesla k Lessis, čarodějka zasténala a svolala setkání všech svých sester na výpravě. Pak se čarodějky ze všech sil pokoušely přesvědčit muže, že chinin nesouvisí s jejich sexuálními touhami, že riziko onemocnění je velmi reálné a že v Koubě nečekají žádné ženy, které by dychtily po milování s blonďatými muži z východu. Všechny ženy v Koubě patří králi a mohou se milovat jen se svými manželi a s jeho souhlasem. Spát s kýmkoliv jiným by pro ně znamenalo riskovat hlavu pod sekerou králova kata. Chinin berou proto, aby se vyhnuli hrozivé horečnaté místní nemoci, kterou přenášejí komáři.
Ale obrazem teď už pevně vepsaným v představách deseti tisíců mužů nemohlo nic otřást. Mnozí chininový lektvar odmítali. Lessis se bála, že se mezi nimi brzy rozšíří malárie.
"Tohle je velké tajemství králů kolem řeky," opakovala všem vášnivě. "Bez tohoto léku by se tady civilizace neudržela. Bez něj nemáme naději, že dojdeme k Hradbám Slunce."
Na každé zastávce si muži sedli k řádným dávkám nudlí, kukuřičného chleba a místní zeleniny zalité ostrou omáčkou a radostně probírali nejnovější podrobnosti těch povídaček. Čarodějky byly zoufalé.
Baxander řekl Lessis, že tím alespoň přehlušili stížnosti na spojenecké jednotky, Czardhany, Kassimce a menší jednotky ze zemí Bakanu. Některé z těch stížností už byly příliš jedovaté.
Obzvlášť Kassimci vyvolávali u pochodujících legionářů vztek. Jejich jednotky tvořilo tisíc jezdců a tři tisíce pěšáků. Velelo jim několik set knížat a každý z nich měl družinu sluhů a služek, kteří celou výpravu považovali za veliké neodolatelné dobrodružství. Každý z nich denně unavil několik koní, když cválali krajinou při divokých loveckých hrách.
Podle legionářů však na nich byl nejhorší zvyk projíždět v nadšených skupinkách tam a zpátky kolem pochodujících řad. Jejich koně vířili prach a muži ho museli spolykat dost i bez nich.
Generál Baxander si dobře uvědomoval těžkosti spojené s vedením vojsk sestávajících z tak různorodých spojenců. Jádrem armády byly samozřejmě legie, ty však měly slabší jízdu, zatímco Kassimci byli skvělí jezdci. Dokonce i ta jejich knížata měla přes všechny chyby jednu velikou přednost: byla neuvěřitelně statečná a snažila se navzájem překonávat v odvážných činech. A tak generál nijak nespěchal na to, aby bouřlivým Kassimcům přitáhl uzdu.
Přišel rozkaz zastavit.
S bouřlivým rachotem a otřesy zrušili řady a dali se do práce. Přitáhli povozy se dřevem a rychle nakupili hranice. Určení vojáci se vydali pro čerstvou vodu, zatímco se v přivezených zásobách vařily nudle a dělal se vývar. Muži určení k sekání dříví vyrazili do lesa. Každý kotel vroucí vody znamenal několik otepí dřeva. Zatímco se nad plameny vařila voda a jídlo, využívali teplo ohně i k tomu, aby usušili další dříví. Každý regiment obstaral deset otepí dříví a vodu na dvojí vaření.
Relkin a Bazil měli službu u dříví. Bručeli, ale Relkin byl v duchu rád. Draci milovali obstarávání vody, protože se mohli někde namočit a aspoň trochu se ochladit, ale dragonýři mezitím museli odhánět mračna hladových komárů. V lesích bylo komárů mnohem méně.
Zjistili, že Vlok a Zelený Purpur už jsou taky připraveni vyrazit.
"A hele, obvyklí podezřelí," řekl Zelený Purpur.
"Co to znamená?" zeptal se Bazil.
"Nevím, ale chlapci to minule říkali."
Bazil si odfrknul. "Tak z čeho jsssme podezřelí?"
"Z ničeho. Zapomeňte na to."
"Bazi," řekl Relkin, "to je jen takový slovní obrat."
To však vzbudilo zájem starého Vloka a Relkin se přistihl, jak se pokouší vysvětlit, co to přesně je "slovní obrat". Chvíli to trvalo.
Dračí vůdce Wiliger se u nich zastavil a rychle je zkontroloval. Draci nesli obrovské sekery, dragonýři malé sekerky a dýky. Wiliger byl v těchto dnech posedlý detaily a chvíli povykoval nad střihem Swanových kalhot. Byly z modrého bavlněného kepru s červeným proužkem, který měl končit dva palce pod pasem a jeden nad kotníkem. Wiliger si obstaral měřicí tyč a vzal si ji na inspekci s sebou. Swanovi chyběl kousek u pasu na pravé straně. Nestálo to za plýtvání časem, ale Wiliger si půl minuty odkašlával a mračil se, zatímco dragonýři stáli a netrpělivě na něho hleděli. Konečně jim rozkázal pokračovat.
Nejbližší použitelný les tvořilo houští suchých a usychajících stromů na kraji čirokového pole.
Do mlází na okraji vjela řada vozů. Pak dorazili draci a brzy se ozvaly zvuky stromů padajících pod údery mohutných seker. Dopředu postoupili muži s mezky, dragonýři pobíhali tam a zpátky, přivazovali padlé stromy za mezky, kteří je pak vlekli dozadu, kde je dřevorubci řezali na špalky a určení muži štípali na palivové dřevo a nakládali do vozů.
Dál na svahu viděli nosiče vody, jak se vrací od nejbližšího jezírka. V táboře hučely velké ohně. Brzy bude večeře. Dřevorubci sekali ze všech sil, dychtiví co nejrychleji skončit a vrátit se do tábora k polednímu jídlu.
Zakrslé stromky brzy prořídly a Relkin zrovna spatřil přímo před sebou další obilná pole, když je dva tóny rohu povolaly zpět.
Bazil s radostným zabručením odložil obrovskou sekeru.
"Ta věc těžkne."
Toho dne udělala na Relkina drakova práce se sekerou dojem. Bazil občas nebyl příliš nadšený tímhle druhem lopoty, ale dnes do ní skutečně dal srdce. Spousta stromů, do kterých zaťal sekeru, padla po prvním úderu.
"Dneska jsi toho nasekal víc, než jsi musel," řekl Relkin.
"Díky. Chlapci takové věci drakům pořád připomínají."

Obešli trnité houští a vrátili se na místo srazu.
"Co nohy?"
"Nohy jsssou dobré. Dragonýr ssse nemusssí ssstarat."
"Ha ha, tak to si budeš muset zajít pro večeři sám."
"To není těžké. I dragonýr to zvládne."
Relkin se tiše zasmál. Bylo jisté, že je jeho drak připravený večeřet.
Přerušilo je náhlé zadunění kopyt.
Blížili se k nim czardhští rytíři v plné zbroji, s kopími a praporci. Projížděli přímo skrz čirok a zadupávali ho do země.
Když uviděli na kraji lesa draka, se sborovými chraplavými výkřiky přitáhli uzdy.
Z tónu neovládané zuřivosti v jejich hlasech bylo jasné, že pili. Relkin měl zlé tušení.
Náhle jeden z nich pobídl koně blíž.
"Ha, tady jsi, kluku," řekl jeho společník neohrabanou verijštinou. "Jsem Hervaze z Gensche. Všichni muži vědí, že jsem věrným a čestným rytířem svého lenního pána Gasparda z Mayoux. Nikdy jsem se nevyhýbal boji. Řekni své stvůře, ať se připraví. Vyzývám ji k boji tradičním způsobem."
Relkin měl čím dál nepříjemnější pocit.
"Dobrý rytíři, drak se chystá večeřet. Už zvoní zvon. Sekal dřevo, je unavený. Utkejme se jindy. A kromě toho, drak má jen sekeru. Sekera se hodí k sekání dříví. Není to dračí meč."
Hervaze se pohrdavě ušklíbl.
"Vaše starosti a výmluvy mě nezajímají. Vezmu si hlavu téhle obludy jako trofej, ať se bude bránit, nebo ne. Připrav se k boji."
Relkin slyšel, jak za ním Bazil zasyčel. Drak rozuměl dokonce i téhle přízvukem zabarvené verijštině.
"Tenhle muž chce bojovat sss drakem?"
Rytíř se úmyslně nedíval přímo na draka; teď vzhlédl, ale neztuhl. Relkin žasl nad silou jeho vzteku. Díval se drakovi do očí několik vteřin a pak silou vůle pohled odtrhl a s ostrými výkřiky odcválal zpátky k ostatním.
Relkin zaklel. "Ten chlap je ožralý a pomatený. Nemůžeš ho zabít, Bazi. Jestli ho zabijeme, zaplatíme za to."
Bazil sklíčeně přikývl. "Dobře sssi vzpomínám na tu věc sss kupcem Dookem. Rozumím. Ten hlupák v kovu na násss zaútočí a pokusssí ssse tohohle draka zabít, ale my tomu hlupákovi nesssmíme ublížit."
"Není to správné, není to logické, ale víš, že je to tak."
Relkin v duchu přemítal, jestli se rytířův kůň odhodlá k útoku na draka. Říkalo se, že czardhští váleční koně jsou neobvykle divocí, a rozhodně byli obrovští. Museli být schopní unést velké muže i se vší tou zbrojí a ocelovými zbraněmi. Přesto však nebyli ani z poloviny tak velcí jako Bazil a bylo nepravděpodobné, že by nerozeznali nejhoršího nepřítele svého druhu, hladového draka.
Czardhští rytíři si navzájem připíjeli z malých stříbrných lahví. Každý přípitek končil halekáním a výkřiky, kterými se žhavili k boji. Pak vyzývatel prudce otočil koně, spustil hledí a připravil kopí. Jeho kůň se dal do klusu a pak do odhodlaného cvalu. Mířil přímo k nim.
Relkin ustoupil, rozhlížeje se po něčem, čím by mohl hodit. Neměl s sebou luk a náhle si připadal strašlivě k ničemu.
Bazil ztuhl. Měl jen trollí sekeru, neohrabanou, hloupou zbraň. Pro trolla dokonalé. Cosi se v něm zlomilo a Bazil si náhle připadal unavenější než za celé roky předtím.
Všechno, co nacvičil pro boj s jízdou, zahrnovalo meč a štít proti odhodlanému jezdci s dlouhou, špičatou zbraní. Obránce měl odrazit hrot zbraně štítem a odklonit ji k dráze, po níž se jezdec pohyboval. Tím se obránce zbavil starostí s kopím a zároveň vytočil jezdci rameno a odkryl ho pro protiúder. Ale teď měl drak jenom tu hloupou sekeru.
Draci nebyli moc dobří v improvizaci.
Czardhan se na něj hnal, ústa otevřená v dlouhém, jásavém výkřiku. Jeho koni, jak se zdálo, nedělal útok na draka nejmenší potíže. Relkin hodil těžkým kamenem a minul. Další udeřil do štítu, ale jezdec neztratil rovnováhu. Třetí se bez užitku odrazil od rytířovy plátové zbroje.
Bazil tam stál a nevěděl, co dělat. Nešikovně potěžkal sekeru oběma rukama a Relkin cítil, jak mu strachy vyschlo v hrdle. Jeho draka tady můžou probodnout. Může kvůli téhle strašlivé pitomosti umřít.
A pak Bazil prudce škubl rukama a s neuvěřitelným štěstím odrazil sekerou hrot kopí. Rytíř prohřměl kolem, jeho rána byla odvrácena.
Ujel sto kroků a otočil koně. Jeho přátelé vzrušeně hulákali. Relkin vyburcoval Baze k pohybu. Rozběhli se houštím.
Relkin z plných plic řval o pomoc. Ostatní nebyli daleko; měli by ho brzy slyšet.
Pak je rytíř začal pronásledovat, Relkin cítil za zády dunící podkovy. Přeskočil kořen a ohlédl se. Rytíř byl asi dvacet metrů za ním. Dragonýr se otočil, klopýtl o jakýsi šlahoun a spadl do změti větví.
Když znovu vzhlédl, viděl, že se drak zastavil a něco tahá z hromady větví.
Vzduchem se rozléhal válečný pokřik a rytíř se blížil, s kopím mířícím na drakovu hruď.
Bazil cosi vyrval z hromady a narovnal se s dlouhou větví plnou listů.
Rytíř se k nim blížil, jeho divoký válečný křik se rozléhal po okolí. Pak se Bazil dlouhou větví rozmáchl, odstrčil hrot kopí a vzápětí smetl ozbrojence z koně.
Rytíř dopadl s hlasitým ocelovým zaduněním a odkutálel se k jednomu z velkých mravenišť, která potkávali celý den. Shodou okolností patřilo místním červeným tropickým mravencům, divokému a dost obávanému druhu.
Czardhan byl očividně omráčený. Chviličku u mraveniště ležel, zatímco ho Bazil s Relkinem sledovali, oba stejně překvapení vývojem událostí.
Pak sebou rytířovo tělo s divokým výkřikem škublo. Ozývaly se další výkřiky, dokud nepřijeli jeho kumpáni a neodtáhli ho dál od mraveniště.

Tou dobou už byl Relkin u draka. I on vykřikl, když na Bazilově rameni spatřil dlouhou řeznou ránu, ze které po dračí paži stékala krev a kapala do prachu.

KAPITOLA 26

Dračí vůdce Wiliger přivedl kadeinského ranhojiče, aby se na drakovu ránu podíval. Wiliger si dělal velké starosti, že "dragonýrské šití" nebude dost dobré.

Ranhojič byl zkušený a byl si předem jistý, že jde o zbytečnou prohlídku. Za ta léta už viděl spoustu práce, kterou dragonýři odvedli. Draci mívali hodně ran a chlapci je museli často sešívat. Využil však příležitosti k setkání se slavným drakem Zlomeným Palcátem a jeho dragonýrem. Bude o tom moct vyprávět své rodině, až a jestli se vrátí z téhle výpravy.

Podíval se na úhledné řádky Relkinových stehů, poplácal draka po noze a široce se na Wiligera usmál.

"Dračí vůdce, máte tady nejhezčí stehy, jaké jsem kdy viděl. Víte, opravdu si o své dragonýry nemusíte dělat starosti, pokud jde o tenhle druh menšího léčení. Zašívají draky celý život."

Wiliger se s kamenným výrazem podíval na Relkina a pomalu zrudl.

Ranhojič si dál povídal s drakem a s Relkinem a Wiligera si nevšímal. Bavili se o Czardhanech a o uvěznění rytíře, který na ně zaútočil. Wiliger si to ponížení mlčky odtrpěl a pak zamračeně odkráčel pryč. Té noci už se neukázal.

Příštího dne jel Bazil na voze taženém skupinou osmi volů. Relkin ráno začal s ním na voze, ale Wiliger ho zahlédl a přikázal mu pochodovat vedle. Nic mu nebylo, a tak nebyl důvod, aby voli táhli větší zátěž, než je nutné.

A tak se před polednem vyškrábali přes kopec a poprvé uviděli Koubu. Už předtím dorazily zprávy, že se nepřítel stáhl, vyděšený příchodem spojenecké armády. Muži byli po dnech pochodu unavení a obecně se jim velmi ulevilo, že je okamžitě nečeká bitva

Kouba byla velké město, postavené z okrových cihel, které zaplňovalo údolí po obou stranách řeky. Jak se přibližovali, míjeli pozůstatky bojů, spálené domy a těla mužů i žen oběšených na stromech. Tu a tam se válela zlomená kopí, šípy a další věci jako sandály a štíty. Konečně propochodovali velikou, otlučenou bránou mezi dvěma věžemi postavenými ze stejných cihel.

V bráně minuli několik skupinek domorodých mužů a žen. Byli to dobře stavění lidé s tmavou kůží, kteří teď měli v očích prázdný výraz, mluvící o hladu a nedostatku.

Za hradbami je vítaly mnohem větší davy, oblečené v jasně červené, žluté a nachové barvě. Bylo mezi nimi mnoho vyzáblých tváří. Čekal je orchestr s mnoha bubeníky a dalšími trubači; začali rámusit a bez ustání pokračovali dál a dál, zatímco vedle pochodujících řad tančili muži, ženy a hordy otrhaných dětí.

Drakům se dostalo bouřlivého uvítání. Lidé věděli, že je mají čekat, neutíkali před nimi jako vesničané. Za pochodujícími wyvernami se táhly hrozny dětí žasnoucích při pohledu na obrovité tvory se zbraněmi a ve zbroji, s přilbami a pláty brnění upevněnými koženými řemeny.

Došli na velké prostranství uprostřed města. Muže poslali do kasáren a draky do prázdných stájí. Vůně čerstvého sena se v nich mísila s kouřem kuchyňských ohňů. Dragonýři se pustili do nošení vody pro své svěřence.

Zatímco čekali na večerní převaření vody, Relkin zkontroloval Bazilovi ránu. Vyčistil ji sugustem a pak pod čistý obvaz přiložil čerstvou bylinnou placku. Vypadalo to povzbudivě, rána se začínala hojit; Relkin to vlastně čekal, byla jen asi palec hluboká. Brzy ji zašil a čistil ji, aby se do ní nedostala infekce, a rána reagovala dobře. Bazil hlásil, že ho to kolem pobolívá, ale ne moc.

Zazvonily zvony k večeři a dragonýři se rozběhli do kuchyní. Našli tam dav hladových obyvatel města, které neodolatelně přitahovala vůně čerstvě upečeného chleba. Kuchaři nabírali sběračky nudlí a vývaru, zatímco pekaři vytahovali chléb a skládali pecny pro všechny regimenty do košů.

Relkin s nepříjemným pocitem tlačil vozík prachem kolem hladových zástupů. Velký oddíl strážných udržoval mezi legionáři a hladovými lidmi z Kouby volný prostor.

Draci potřebují jídlo a draci jsou v boji nezbytní. A s nimi i dragonýři. Ti musí jíst. Hladoví lidé kolem budou muset počkat, dokud jim neobstará jídlo jejich vlastní vláda.

Dovezl vozík k drakovi, který tu seděl se Zeleným Purpurem a Alsebrou. Přijali kotlíky bez poznámek; byli vyhladovělí a krmili se s typickou dračí zuřivostí.

Relkin se odvrátil, zděšený protichůdnými pocity. Tihle lidé hladověli, ale draky bylo nutné krmit, aby se udrželi v dobré formě.

Tiše snědl asi půl své porce, dokud nenasytil akutní hlad, a pak se vrátil, rozdělil poslední bochník na tři díly a dal ho třem starším ženám v zástupu tváří, které potkal.

Další legionáři už dělali totéž a z řad mužů i z kuchyní létaly do davů Koubanů nemířené salvy bochníků.

Relkin se otočil; víc hladová armáda pro strádající obyvatele udělat nemohla. Možná až další den dorazí zásoby, mohli by dát Koubanům víc. Argonathské legie měly před sebou práci, bitvy, které měly vybojovat. Byli si jistí, že se bude brzy bojovat. Potřebovali sílu.

Když se Relkin vrátil do stájí, zjistil, že draci už spí. Uprostřed byla naskládaná hromada prázdných kotlů a různých nádob.

"Pojď, Relkine," řekl malý Endi. "Já mám dneska taky mýt. Wiliger měl pod sedlem trny. Dal Roose do hlášení, protože ztratil kolíček z Oxardovy výstroje."

Relkin si povzdechl. Zapomněl na dva týdny drhnutí hrnců, které dostal od Wiligera za to, že byl ráno na voze. Naposled drhnul hrnce před deseti dny Wiligerova zloba byla stejně dusivá jako kdysi ve dnech invaze zloba Digala Turrenta.

Rozdíl byl v tom, že Turrent byl předtím sám dragonýr a znal svou práci. Wiligerovi už šílený nápad koupit si velení u dračí jednotky zhořkl. V těchto dnech byl pořád vzteklý, pálily ho skutečné i domnělé urážky.

Endi a Relkin naložili kotle, talíře a všechno ostatní na vůz a odvezli je dolů ke kuchyňským ohňům. Tam všechno nádobí dočista vydrhli vřelou vodou a horkým pískem a naskládali ho na kuchyňský vůz.
Byla to nudná práce, ale vyslechli si při ní klepy, které kolovaly kuchyní, a kuchyně byla magnetem pro klepy, protože se tu potulovali ti, kdo zrovna neměli nic na práci. Kuchaři se během dne dozvěděli úplně všechno, všechny novinky ze všech koutů armády.
Tak se doslechli, že prý zamíří do Zemí děsu, daleko za hory.
Nikdo o tom místě moc nevěděl; byl to kraj světa a jen málokdo z těch, kdo se tam vydali, se vrátil.
Zaslechli také, že v czardhském táboře došlo ke zmatkům. Skupina rytířů ze Zemí smlouvy se dostala do šarvátky s rytíři z Hentildenu. Ostatní státy se přidaly k jedné nebo druhé straně, většinou k Hentildenu.
Vévoda Trego se celé hodiny pokoušel dosáhnout smíru a zabránit regulérnímu boji za úsvitu. Rytíři Zemí smlouvy byli pořádně naježení, uvědomovali si, že je ostatní Czardhané nemají nijak v lásce.
Mezitím došlo i k tajemným potížím mezi některými kassimskými knížaty. Krátce před tím, než dorazili do Kouby, se nějak zapletli do únosu a znásilnění tří vesničanek.
Brzy po jejich příjezdu se objevil stařec a seslal na ně kletbu, potřásaje přitom hlavou Gu-Ku, scvrklou lidskou lebkou, ve které hořel magický oheň.
Kassimským knížatům se krátce nato udělalo zle a pak jako by začali hnít zevnitř. Zeslábli a krváceli z úst, nosů a očí. Křičeli v agónii a žádný prostředek, který kassimští lékaři znali, nedokázal jejich bolesti utišit. Cekalo se, že do rána zemřou.
Relkin přikývl a varovně se podíval na Endiho. Místní děvčata můžou znamenat potíže a pletky s domorodými ženami byly často pozvánkou k nepříjemnostem. Zdálo se, že si to Endi vzal k srdci. Ztichl a mlčky pokračoval v práci.
Když vydrhli nádobí, zamířili zpátky do stájí, vyčerpaní po dlouhém dni.
KAPITOLA 27
Generál Baxander měl ve stanu neočekávaného návštěvníka. S malou skupinou rádců dorazil sám král, veliký Choulaput. Baxander měl s králem tu čest už několikrát předtím a věděl, že je to velmi inteligentní muž. Všechny předchozí schůzky se však uskutečnily v královském paláci.
Choulaput byl dobře stavěný muž s královským držením těla. Nosil lehkou bogonskou zbroj z lakované kůže, se širokými, hedvábnými nachovými kalhotami a malou kulatou přilbou, také koženou. Měl náhrdelník z obrovských zubů připomínajících dýky a krátký obřadní meč se zlatým jílcem a hruškou. Na nohou měl sandály svázané zlatým vláknem. Jeho rádcové byli oblečení podobně, i když trochu méně honosně.
Choulaput vysvětlil archaickou verijštinou, že přišel, protože se čas krátí a on chce vidět argonathskou armádu co nejdřív a nechce se přitom obtěžovat s formální přehlídkou. Čekal, že velmi brzy vypukne boj. Nepřítel se nestáhl moc daleko.
"Jsem jat obavou, že jste vkráčeli do pasti, generále. Snad jste neměli vcházeti do Kouby."
"Půjdeme tam, kde je nepřítel. Naším úkolem je utkat se s ním."
Choulaput se generálově odvaze usmál.
"Můj argonathský příteli, Kraheenů jest jako stébel trávy, jež vyraší po jarních deštích. Útočí jako ti, kdož neznají strach. Přesáhli naše řady na obou stranách, a kdybychom byli bojovali, byli by nás zničili. A tak jsme byli přinuceni ustoupiti, ačkoliv naše srdce ztěžkla, když jsme museli dovoliti takový vpád do naší země. Přišli sem a obklíčili město. Když dostavěli své obléhací stroje, byl jsem přesvědčen, že Kouba padne. Modlil jsem se za zásah bohů a každý večer jsme přinášeli oběti. Kraheen se dvakráte pokoušel vzít naše hradby ztečí a dvakráte jsme je odrazili. A pak jste přišli vy a oni najednou zmizeli. Opustili dokonce i obléhací stroje, jež stavěli. Většinu z nich jsme již zničili. Díky bohům, že vyslyšeli naše modlitby."
"Možná se báli, že je sevřeme ze dvou stran," řekl Baxander.
"Neřekl bych. Myslím, že chtějí, abychom uvěřili, že se nás bojí. Chtějí, abychom proti nim vyrazili plní sebevědomí."
Baxander se pochmurně usmál: „Dobrá. Teď viděli, jak je nás málo, což jim nejspíš dodá odvahu. To bude jejich první chyba."
Král upřel na Baxandera černé oči: "Nuže, stále mají dvojnásobnou přesilu proti našim spojeným silám. Jak proti nim hodláte vyraziti? Nejsou zbabělci; bojují jako posedlí démony."
"Vaše Veličenstvo, tohoto tažení se účastní profesionální, velmi dobře vycvičení vojáci. Já je reprezentuji. Nikdy jste neviděl legie v boji. Dobře vyzbrojenou legii nezaskočí žádný nepřítel. Legii se nemůže žádný nepřítel rovnat."
Choulaput nevypadal přesvědčeně.
"Očekávám, že brzy sami zjistíme, co jest na vašich tvrzeních pravdy. Kraheeňané se nestáhli daleko a jistojistě se vrátí. Během týdne budeme znovu bojovati."
Baxander přikývl: "Naprosto s vámi souhlasím. Budeme připraveni."
Choulaput změnil výraz. V jeho hlase se objevil náznak starostí, dokonce obavy. "Mí lidé mezitím trpí. Nemáme ve městě dostatek jídla na týden či víc."
"Vaše Veličenstvo, jakmile dorazí vozy se zásobami, uděláme pro vaše lidi, co budeme moci. Teď jsou v horách na východě, hlídá je jezdectvo a pěší regiment. Čekám, že dorazí brzy ráno."
"Modlím se, kéž dojedou bezpečně. Nepřítel má vlastní jezdectvo, jezdce z pouští za Jádrem, v Zemích děsu. Jsou to ďáblové!"
Baxanderovi projel po zádech mráz. Země děsu, o těch mluvila čarodějka. Opravdu budou muset dojít až tak daleko?
Baxander pořád doufal, že když zničí nepřátelskou armádu, nebudou se muset pouštět dál.
Vnitřní oblasti kontinentu byly z větší části neznámé, ale ti, kdo se o podobné věci zajímali, znali legendy o Zemích děsu. Baxander se hodně dozvěděl cestou z Argonathu. Měl z oněch legend nepříjemný pocit.

Zhluboka se nadechl. Byl vyčerpaný. Prožil dlouhý týden na pochodu. Velmi se jim vyplatilo, že celý postup pečlivě naplánovali a připravili, a přesto museli čelit nesčetným krizím. Král neměl ponětí... proto si neuvědomoval, co může legie dokázat.
"Mí zvědové říkají, že se hlavní síly nepřítele stáhly osmdesát mil na západ. Máme přehled o jejich jezdcích. Budeme informováni o jejich pohybech. Jestli chtějí bitvu, mají ji mít."
Král ještě neskončil. Jeho tvář ještě víc zvážněla.
"Je tu další potíž. Ozbrojení rytíři znepokojují naše sýpky. Žádají si jídlo a píci. Nemáme nazbyt, ale oni si nedají říci, a dokonce na mé vojáky tasili zbraně."
Baxander si povzdechl. Ti Czardhani budou jeho smrt!
Ne poprvé Baxander přemýšlel, jestli stojí za to mít je s sebou. Těžká jízda mohla představovat skvělou zbraň, ale zatím mu rytíři dělali jen problémy.
"Okamžitě si promluvím s hrabětem."
Choulaput se široce usmál a vykročil, aby si s Baxanderem podal ruku. Úsměv mu zhořkl.
"Děkuji, generále. I kdybychom společně padli na bitevním poli, jsem si jist, že jim poskytneme boj, o němž budou zpívati celá staletí."
Baxander ignoroval pesimismus v jeho hlasu. "V poledne budou mí muži odpočinutí a připravení k boji. A co vaše vojsko, Veličenstvo?"
"Mí muži jsou připraveni, však hladem zesláblí. Pakliže je zítra nakrmíme, posílí nás to. Žízní po pomstě, Kraheeňané zpustošili naši zem a mnoho našich lidí vzali do otroctví a poslali do vnitrozemí. I porazíme-li Kraheen, dle vůle velkých bohů, stejně už své lidi nikdy neuvidíme. Zmizí v Zemích děsu."
"Při ruce Velké Matky," přísahal Baxander, "potrestáme je za všechny jejich ohavné činy. A jestli nám dají ještě půl dne pokoj, ujišťuji vás, že na ně budeme dokonale připraveni."
Kéž si muži a draci odpočinou; kéž zítra za úsvitu dorazí zásoby a před polednem se všichni řádně nají. Pak ať se nepřítel ukáže!
"Promluvíme si znovu ráno!" Choulaput si s Baxanderem znovu potřásl rukou. "Naplnil jste mé srdce svým ohněm, generále. Budeme bojovati bok po boku a oni o nás budou zpívati!"
Král odešel. Baxander okamžitě přivolal pobočníky a napsal vzkaz hraběti z Felk-Habrenu.
KAPITOLA 28
Když se Relkin a Endi vrátili do stájí, s hrůzou zjistili, že zmeškali večerní vůz s vodou, a tak nemají nic, co by mohli dát svým drakům, kdyby se v noci vzbudili a měli žízeň. Jak chlapci věděli, draci potřebovali po dlouhém pochodu hodně vody.
S unaveným sténáním popadli trakař a odtlačili ho k napájecí stanici, která byly za kuchyní regimentu. Na jedné straně se tyčily hory dříví a na druhé stály řady vozů. Vzduch byl plný zvuků a pachu mnoha volů. Honáci strkali velká zvířata k napajedlu, vozy skřípaly kolem a vzduch prořezávaly výkřiky a rány bičů.
U napájecí stanice se postavili do řady za několik legionářů, kteří toho dne měli službu jako nosiči vody. Čerstvá voda byla ve stogalonových sudech, naskládaných na zvlášť upravených dlouhých vozech. Když bylo potřeba, naplňovali vodou z velkých sudů menší nádoby. Jakmile se Relkin a Endi dostali na řadu, naplnili dva soudky na pití a naložili je na trakař. Pak vyrazili na zpáteční cestu, střídajíce se v tlačení trakaře.
Objeli hromadu dříví a spatřili několik místních mužů. Podle toho, že jejich zbroj i doplňky vypadaly draze, usoudili dragonýři, že jsou to šlechtici. Uprostřed stála vysoká, velitelská postava.
Náhle muži vybuchli srdečným smíchem nad jakýmsi vtipem a jejich smích byl tak upřímný a otevřený, že se i Relkin usmál, přestože už byl opravdu vyčerpaný. Trakař byl hodně těžký a špatně se vyvažoval. Navíc se ani Endi na své straně moc nesnažil.
A pak se náhle a naprosto nečekaně cosi vynořilo z hromad dřeva. Z úkrytu vyskočilo nejméně deset, ale možná i víc mužů oblečených v černém, s ocelí v rukou, a vrhli se na bogonské šlechtice.
Šlechtici se s překvapenými a rozzuřenými výkřiky obrátili, aby se mohli bránit, ale byli zaskočení a nepřátelé měli značnou přesilu. Zaleskla se ocel a jednoho z nich srazili. Druhého probodli; spadl na zem.
Vysoký muž uprostřed hloučku tasil krátký meč a zaměstnal tři útočníky. Meče se blýskaly a řinčely, ale šlechtic je držel v úzkých. Ostatní přeživší zaujali pozici kolem něj.
V tu chvíli Relkin ožil.
"Zatlač!" zakřičel na Endiho a společně trakař roztlačili. Těžké soudky zlověstně poskakovaly. S nově nalezenou silou trakař zrychlili tak, že skoro letěl. Po deseti krocích dorazili na místo bitky. Trakař srazil dva vrahy, přejel jim nohy, ale pak se vymknul kontrole a převrátil se: Jeden sud vylétl a srazil několik dalších mužů jako kuželky. Druhý na zemi praskl, odrazil trakař doprostřed bojiště a na okamžik donutil útočníky couvnout.
Právě v tu chvíli Relkin zjistil, že nemá žádnou zbraň. Nechal dýku ve stáji. Endi měl jenom nůž. Vzápětí se Relkin musel postarat hlavně o to, jak zůstat naživu, a neměl čas dělat si starosti, co mu chybí. Prudce sklonil hlavu a místem, kde byla těsně předtím, prolétl meč. Naštěstí neztratil rovnováhu a rychle kopl muže s mečem tvrdě do žaludku. Útočníka to překvapilo a zavrávoral. Než se stačil znovu rozmáchnout zbraní, Relkin ho kopl ještě jednou, tentokrát do rozkroku. Muž ze sebe vyrazil "au", zkroutil se bolestí a upadl na všechny čtyři. Přesto se Relkinovi nepodařilo vypáčit mu meč z ruky. Muž se ho dokonce pokusil i kousnout.
Vrhl se na něj další. Relkin se prudce otočil. Vpravo zahlédl vysokého bogonského šlechtice, jak sráží černě oděnou postavu, a pak Relkina navzdory všemu štěstí něco tvrdě udeřilo z boku do hlavy, až padl na kolena. Čirý pud sebezáchovy ho donutil udělat kotoul.
To mu zachránilo hlavu. Odrazil se od jakýchsi polen a přetočil se zpět. Všechno ho bolelo, v hlavě mu zvonilo, ale

neměl čas sedět tu a přemýšlet. Přinutil se vstát. Viděl dvojitě a hučelo mu v uších.
Pořád čistě instinktivně popadl kus dřeva dlouhý jako jeho paže a rozmáchl se jím právě včas, aby odrazil ránu mečem. Meč prudce narazil do dřeva a Relkin poleno pustil. Zbraň se sklonila k zemi, a když šermíř šlápl na dřevo, aby vytáhl čepel, Relkin ho praštil do hlavy jiným polenem.
Relkin vytáhl útočníkův meč a vrhl se zpět do boje. Už viděl dobře, ale v uších mu pořád zvonilo. Přitiskl si ruku na bok hlavy a ucítil krev, ale nebyl to potok krve. Usoudil, že ho zasáhli něčím tupým.
Kdy už konečně někdo uslyší, co se tu děje, podivoval se Relkin, zatímco bojoval s vrahem, meč proti meči.
Křik poháněčů a bučení volů přehlušily i řinčení oceli, kletby a výkřiky bojujících.
Vrah se rozmachoval mečem se spoustou energie, ale ne moc šikovně. Relkin odvracel údery a hledal možnost protiúderu. Meč, který držel, byl těžký a člověku, zvyklému bojovat ocelovými zbraněmi vykovanými v Cunfshonu, připadal trochu nemotorný.
Přesto to byla zbraň s ostřím a špičkou a Relkin s takovými věcmi cvičil od šesti let. Protivník ho zkusil kopnout, ale dal to najevo příliš brzo a Relkin se vyhnul, pak odklonil jeho čepel a bodl muže do stehna.
Zabiják nevydal ani hlásek, ale na vteřinu se stáhl a zaútočil podruhé.
Ze tmy se vynořil Endi; i on získal meč, ale se zlomenou špicí. Odrážel rány, kterými ho zasypával rozložitý muž v černé masce a se stříbrem na rouchu.
Relkin si všiml, že už padli všichni Bogoni kromě vysokého šlechtice, který teď stál zády k hromadě dřeva, s jedním mečem v každé ruce, a bojoval se smečkou vrahů. Už to nepotrvá déle než pár vteřin. Relkinovo srdce se sevřelo zoufalstvím.
Vtom mu za zády zaduněl důvěrně známý hlas:
"Chlapci dolů!"
Relkin nezaváhal a vrhl se k zemi. Zahlédl, jak se ze tmy vynořil Bazil, rozhánějící se deset stop dlouhou stanovou tyčí, kterou držel oběma rukama. Ozval se tlumený zvuk, jak mu stanová tyč prosvištěla nad hlavou, a pak série tupých úderů, jak drak muže odhazoval tyčí na hromadu dřeva jako odpálené míčky.
Relkin vzhlédl. Všichni útočníci kromě jednoho už byli odklizeni z pole. Přeživší žalostně zaskřehotal, vzdal to, rozběhl se mezi vozy pryč a zmizel v moři pohybujících se volů.
Relkin unaveně vstal.
"U dechu," řekl. "To byla klika, že jsi šel kolem."
"Tenhle drak měl žízeň a chlapec mu nedonesssl sssud, a tak jsem šel k napájecí ssstanici. Pak jsem ussslyšel boj a popadl jsssem ssstanovou tyč: to bylo dobře, jinak by teď chlapec byl o kusss kratší."
"Tenhle dragonýr pro jednou se svým drakem naprosto souhlasí."
"To je pamětihodná událossst, měla by ssse vytesssat do kamene pro potomssstvo."
Vyrušil je žalostný výkřik. Vysoký bogonský šlechtic přežil a teď klečel vedle těla svého společníka. Endi si klekl vedle něj.
"Umírá; sekli ho do břicha."
Relkin viděl vedle oběti krev, velkou kaluž krve.
Vysoký Bogon vykřikl a zraněný muž ve stejnou chvíli vypustil duši.
"Je mi líto vašeho přítele," zamumlal Relkin, který na okamžik zapomněl, že muž je Bogon a nebude mu rozumět.
"Děkuji vám převelice za účast," řekl vysoký muž a vstal. Relkina starobylá verijština zaskočila.
Než stačil něco říct, muž pokračoval:
"Rád bych znal vaše jméno a rovněž jméno vašeho draka." Otočil se a zahleděl se velkému ještěrovi do obličeje. Relkin se bál, že ho dračí pohled zmrazí, zdálo se však, že je muž imunní. Pak Bogon pohlédl dolů a Relkin se díval do velkého, otevřeného obličeje, na šlechetné rysy a tmavé, zářící oči beze stop přirozeného strachu z draků.
"Já jsem Choulaput, král Og Bogonu," řekl vysoký muž.
Relkin a Endi se po sobě zděšeně podívali. Tohle jim určitě zajistí potíže s Wiligerem.
"A musím vám dvěma poděkovati za záchranu života. Jistě bych byl zabit jako ubohý Putapoz, kdybyste se byli statečně nevrhli do boje. A nejvíce ze všeho musím poděkovati vaší veliké bestii. Zachránila nás všechny."
"To je král?" zašeptal Endi.
"Ano!" vyštěkl Relkin a oba se postavili do pozoru a pokusili se o co nejříznější zasalutování.
Relkin cítil, že se mu trochu třese ruka, a žasl, že se vůbec drží na nohou. V hlavě mu pořád hrozivě bušilo.
"Dragonýr Relkin ze 109. marnerijského oddílu, pane!" zaskřípal.
"Dragonýr Endi, 109. marnerijský!"
Rozumím - a jaké jest jméno vašeho draka?"
Bazil se předklonil: "Tento drak je Bazil z Quosh."
Choulaput trochu nadskočil, když ho obrovité zvíře přímo oslovilo. Tito tvorové byli známi jen z legend a příběhů z Nub al Wad.
Bazil zvedl sud, který se nerozbil, a mohutným hnědozeleným spárem ho otevřel. Hlučně se napil.
"Dlouhý den, mám z toho všeho žízeň," vysvětlil.
KAPITOLA 29
Příštího rána bylo dračímu vůdci Wiligerovi ze 109. marnerijského oddílu předloženo zcela mimořádné pozvání. Dragonýři Relkin a Endi, drak Bazil a on sám jakožto jejich velící důstojník byli pozváni na recepci ke králi. Král ji pořádal na počest dragonýrů a draka.
Wiliger se o noční potyčce doslechl teprve chvíli předtím. Zaspal ji. Jeho první reakce byla nepříjemná. Ten zatracený malý Relkin nějak zařídil, že si jeho a ostatních všiml král. Wiliger měl Relkina z Quosh a jeho neustálého hledání slávy

až po krk.
Pak se zarazil. Samozřejmě, je to příležitost a jeho otec v Marneri bude potěšen kontakty mezi Bogony. Wiliger uhlazeně přijal pozvání a okamžitě přikázal Relkinovi a Endimu, aby se připravili k prohlídce veškerého vybavení.
Toho odpoledne se v domluvenou hodinu seřadili - Relkin a Endi, Bazil mezi nimi a Wiliger v čele - a vyrazili rázným pochodem jako na přehlídce. Každičký kousek kovu se leskl, Relkinova a Endiho tropická výstroj byla dokonalá do posledního detailu. Dračí vůdce Wiliger měl pořád na sobě i pár zvláštností, ale z větší části už přešel k přidělené tropické uniformě.
V tuhle chvíli už znal příběh o nočním boji celý tábor, a když pochodovali alejí, která vedla do paláce, stovky mužů se otáčely a tleskaly jim.
Wiliger cítil nad těmi poctami zvláštní záblesk pýchy. Byli to jeho dragonýři, jeho drak a on se koupal v záři odražené slávy. Zároveň ho napadlo, že mohli klidně přijít o život, že se mohl Relkina z Quosh zbavit. Něco malého a zlého v hloubi jeho duše by se z toho radovalo.
Palác krále Choulaputa byl rozlehlý komplex besídek s podlahami z dlaždic a zlacenými stropy. Prostor rozdělovaly nachové hedvábné závěsy. Shromáždil se tu dav bogonských šlechticů. Bubny zavířily hostům na uvítanou.
Vyšli po schodech a vpochodovali do hlavní síně, kde na ně čekal král, usazený na trůnu zdobeném pštrosími pery.
Při příchodu draka se z davu ozvalo lapání po dechu. I v téhle rozlehlé síni vypadal dvoutunový netvor obrovský, a přestože už o něm slyšeli, zjistili, že skutečnost je stejně zvláštní jako pověsti.
Choulaput přijal Wiligerovo zasalutování a vstal, aby objal Relkina a Endiho, což vyvolalo mezi šlechtici bouřlivé výkřiky slávy. Pak podal ruku drakovi. Královská dlaň zmizela v mohutné dračí dlani. Lidé umlkli, a když se králova ruka vynořila nezraněná, dav zaburácel.
Bazil, se kterým to Relkin předem nacvičoval, zdvihl ruku a zamával Bogonům. Otáčel se přitom ze strany na stranu a kýval velkou hlavou, aby pozdrav zahrnul všechny přítomné.
Jeho bystrý nos ho mezitím informoval, že je na cestě nějaké zajímavé jídlo. Chlapec měl pravdu. Relkin tvrdil, že tu bude velká hostina a že to bude stát za to, aby vydrželi trochu rozruchu.
Bazilovi, Endimu a Relkinovi zavěsili na krk zlaté kotouče na šarlatových stuhách, s portrétem krále a státními symboly Og Bogonu. Ozval se další potlesk.
Král přednesl krátký projev v bogonštině. Pak měla dlouhou řeč jakási náboženská osoba v rudém a zeleném hedvábí.
Bazil začínal být netrpělivý. Zakručelo mu v břiše.
Konečně dovnitř vnesli stoly a začala hostina. Bazil se posadil na mohutný zadek před podstavec, na němž ležel ohromný talíř rýže smíchané s ořechy, hrozinkami, ovocem a kořeněným kozím masem. Dostal k tomu velkou lžíci.
Přijel vozík s objemnou nádobou plnou pěnivého piva. Bazilovi se rozzářily oči, zvedl pohár a připil králi. Šlechtici vykřikli, jako jeden vstali a zvedli poháry na královu počest.
Král připil drakovi.
Talíř rýže a kozího masa byl brzy prázdný. Přinesli divočáka nadívaného nádivkou s pepřem a k němu další pivo.
Bazil si utrhl kus vařeného masa a šťastně ho hltal. Chlapec měl pro jednou pravdu. Tohle je opravdu dobrá hostina.
Mnozí bogonští šlechtici na to zděšeně zírali. Před jejich očima tu seděl obrovský dravý ještěr a hltal celé zvíře.
Vytahoval z tlamy stehenní kosti jako člověk, který jí sledě. Kdosi ho přirovnal ke krotkému tygrovi, kterého choval jeho strýček. Někdo jiný se zasmál a řekl, že tygr by byl pro tohohle netvora jenom svačina. Jako by se tu objevilo něco ze Zemí děsu za Jádrem.
Král, který měl zjevně dobrou náladu, si povídal s Relkinem a Endim. Dodával jim odvahy k otevřenému a neformálnímu rozhovoru. Odpovídali opatrně, byli si až příliš dobře vědomi Wiligerových žárlivých očí. Dračí vůdce byl pozván z úcty k nim, nic víc. Žádné zlaté kotouče, žádné přípitky, král ho jen přivítal a pak už si ho příliš nevšímal. Nemohl si stěžovat, ale vřela v něm nelibost.
Podivuhodné události předchozí noci tím nejlepším způsobem upevnily královu důvěru v legie a v generála Baxandera. Nejprve mu Bazil a chlapci zachránili život. Potom dorazily včas vozy se zásobami a vyhladovělí obyvatelé Kouby dostali velmi štědré příděly. Dokonce i královské zásobárny byly doplněny.
Král teď zasypával dragonýry množstvím otázek týkajících se draků a jejich chovu. Odpovídali směsí učebnicových zásad a zkušeností dragonýrů, která prozrazovala odborníky. Tak se král dozvěděl, že nejlepší místo, kde zjistit, jestli má drak horečku, nebo kde draka poškrábat, když to potřebuje, jsou pozůstatky křídel. V jednu chvíli je Wiliger přerušil a nabídl králi kopii strašné knihy Cheslera Renkandima. Král postřehl, že se Endi a Relkin zamračili, zdvořile řekl dračímu vůdci, aby knihu poslal do paláce, a znovu se otočil k dragonýrům.
Choulaput si všiml tří řad medailových stužek na Relkinově uniformě. Král rozuměl postupům užívaným v argonathských vojscích. Věděl, že jen velmi málo mužů si vysloužil tolik vyznamenání, aby vůbec načali druhou řadu, natož aby byla úplná. Už něco zaslechl o legendách, které provázely tohoto chlapce a jeho draka - nebo draka a jeho chlapce? Král opravdu nevěděl. Celá zkušenost rozhovoru s drakem pro něj byla úžasná. Přesto se zdálo, že se chlapec nijak neliší od druhého dragonýra, byl jen trochu starší. A potom si Choulaput uvědomil, že v starším chlapci je něco - možná napětí v čelisti, možná způsob, jakým upíral zrak k obzoru, když odpovídal na otázky týkající se minulosti - co hovoří o tom, že má za sebou léta zkušeností.
"Slyšel jsem, že jsi bojoval v mnoha slavných bitvách, dragonýre Relkine. Vidím, že máš na hrudi stužky od mnoha vyznamenání. Zdá se mi však, že jsi trochu mladý, v mém vojsku bys sotva dostal kopí. Jak jest to možné?"
Relkin se podíval na Wiligera. Dračí vůdce byl zaujatý hovorem se šlechticem po jeho levici.
"No, Vaše Veličenstvo, drak a já jsme se přidali k legiím, když jsme byli hodně mladí. Od té doby už jsme prošli svým podílem bitek."
Choulaput se usmál. Označit obléhání Ourdh za "bitku"!

"Slyšel jsem, že jste bojovali s trolly."
"Mockrát. Je to hnusná práce." Pivo už rozvazovalo Relkinovi jazyk.
Choulaput přikývl. "Znám trolly, již jsou užíváni v Bakanu. Jsou osm nebo devět stop vysocí, bojují palicemi nebo kladivy a říká se, že je převelice těžké je zabíti. Žádný člověk se jim nemůže postaviti. Naštěstí jsme dokázali užívání takových tvorů v naší říši zakázati."
"Rozhodně je těžké je zabít. Občas si s nimi užijeme. Ale dračímu meči neodolají." Relkin dopil korbel. "Tomu neodolá nic."
Král se podíval na Bazila, který zrovna znovu vyprázdnil talíř. Drak nejedl kosti, snad proto, že byly uvařené? Choulaput si v duchu poznamenal, že se má zeptat.
"Ano, dračí meč," zamumlal. "Ještě jsem neviděl dračí meč v boji. Viděl jsem však stanovou tyč, jež srazila tucet mužů najednou. Zachází-li s mečem stejným způsobem, mají se naši nepřátelé čeho báti."
Relkin přesvědčeně přikývl.
"Zacházejí s mečem tak, jako muži zacházejí s těžkými meči, Vaše Veličenstvo, jenže dračí meč je dvacetkrát těžší."
Choulaput pochvalně hvízdl. Takový kus oceli dokáže rozštípnout cokoliv kromě kamene.
"Musíme se ujistiti, že zůstaneme s tak silnými tvory, jako je náš zachránce Bazil Zlomený Palcát, dobrými přáteli."
Relkin si všiml, že Bazil trhá celý bok antilopy pečené v medové omáčce. Vedle draka se kupily kosti.
"Dostalo se mi zpráv, že jste ty a tvůj drak byli v Ourdh za velikého obléhání."
Relkin byl překvapen, že o tom král slyšel. Choulaput se zasmál mladíkově neznalosti:
"Myslíš-li si, že zde v Og Bogonu netušíme, co se ve světě děje, chlapče?"
Relkin zrudl. Už dávno se měl naučit držet jazyk za zuby.
Choulaput se však usmíval.
"Ourdh obchoduje s celým světem, jako i vaše město Marneri. V Sogoshi potkáváme ourdhské kupce, jakož tam vídáme i bílé lodě z Cunfshonu a Marneri."
Král se na chvíli odmlčel. Drak popadl další soudek piva. Vypadalo to, že pokaždé, když soudek zvedne, zmizí v něm galon. Choulaput roztržitě uvažoval, co takový drak snese.
"Takže jsme slyšeli hodně příběhů o strašlivém obléhání velikého města ve staré zemi a slyšeli jsme i o veliké odvaze mužů z Argonathu. A slyšeli jsme, že argonathští draci svrhli ďábelskou věc stvořenou temným, jenž v oné staré zemi vládl."
"Ano, pane, a tím nás ostatní zachránili."
"Takže vy jste tam byli?"
"Ano, Vaše Veličenstvo, byli jsme tam."
"Slyšeli jsme o onom obléhání množství podivných a strašlivých příběhů. Snad nám můžeš objasniti některé věci, jež nám tvrdili. Ale nejprve mi pověz, co by tvůj drak chtěl, až skončí hostina?"
Relkin nemusel dlouho přemýšlet.
"Ó ano, Vaše Veličenstvo. Rád by si zaplaval. I šplouchnutí v jezírku by bylo balzámem pro jeho duši. Wyverny milují vodu."
Choulaput se rozjařeně zasmál. "Zaplave si v našem okrasném jezírku, bude-li chtít. Leží přímo za palácem."
Relkin zachytil Wiligerův ledový pohled. Stiskl čelist. Vypadalo to, že neexistuje způsob, jak se vyhnout potížím s dračím vůdcem.
Dragonýr se přistihl při myšlence, jak si bude Wiliger vést v soubojích, až se dostanou do opravdové bitvy. Až začnou létat šípy a poženou se na ně trollové, devět stop vysocí a řvoucí z plna hrdla, pak se uvidí, z jakého těsta Wiliger je.
"Ourdh, Vaše Veličenstvo? Je to opravdu obrovské město. Nikdy jsem nic podobného neviděl, dokonce ani Kadein se s ním nedá srovnat. Stará říše je lidmi opravdu přeplněná."
Hostina pokračovala sladkými chody Relkin ochutnal půl tuctu věcí a tři z nich doporučil vyzkoušet Bazilovi. Oříškový chléb polévaný medem drakovi velmi chutnal, snědl jich několik.
Relkin si uměl představit jistou wyvernu, jak v noci sténá, pokoušejíc se strávit tuhle ohromnou dávku vydatného jídla. Sám si začínal připadat nacpaný, přestože se snažil jíst umírněně. Přiměl se říct, že už nechce další pivo. Dobře udělal; měl pocit, že by se Wiliger pokusil zakročit, kdyby si chtěl dát ještě jedno, což by bylo před králem a všemi ostatními strašlivě ponižující.
Po sladkém pečivu přirozeně následoval neuvěřitelně sytý pudink. Relkin s ním udatně bojoval. Endi už vypadal taky trochu zeleně.
Potom přišlo ovoce v želatině. Relkin měl pocit, že se topí v jídle. Nemělo to žádnou chuť, chutnalo to jako kaučuk, nedalo se to polknout.
A potom hostina konečně skončila. Skupina hudebníků s trubkami a violami zahrála jakési oficiální melodie. Bogonští šlechtici vstali a provolali drakovi slávu, pak vyběhla nějaká dívka, aby mu pověsila kolem krku věnec tropických květů. Podařilo se jí ověnčit ho a couvla o krok, aby se mohla uklonit a říct pár vět. To se jí však nepodařilo, protože se podívala Bazilovi do tváře. Ztuhla a nemohla se nadechnout, dokud nevyběhl Relkin, kterému přitom žaludek skákal v břiše, neštípl ji a nehvízdl jí do ucha, aby ji vytrhl ze strnulosti.
Probrala se, v hlavě prázdno, a se vzlykáním vyběhla ze síně. Bazil, který si malé katastrofy nevšiml, králi a shromážděným šlechticům dobrosrdečně zamával.
Král, kolem kterého se pletli dvořané, je odvedl ze síně a zamířil s nimi palácovými zahradami, vonícími po kopretinách. Ocitli se u vody, vlastně u jezírka s vrbami skloněnými nad břehem a s molem, ke kterému byly přivázány dvě loďky. Bazil spokojeně říhl, zamířil k molu, sestoupil z něho a ponořil se do pět stop hluboké vody. Potěšené si povzdechl. Máchnutím ocasu a dvěma tempy se odstrčil a vyrazil do jezera.

Král se při pohledu na něj usmál.
"Někteří lidé mají v jezírcích zlaté rybičky, že, Stupagazi?" řekl svému bratranci Borkovi z Uba Bogonu, "ale já, Choulaput, mám v jezírku draka."
Stupagaz se od srdce zasmál.
"Sire, kdybyste tu nechal žít tohohle tvora, stálo by vás celou královskou pokladnici, abyste udržel v jezírku i zlaté rybky. Nikdy jsem neviděl podobného žrouta!"
"Ani já, Stupo, ani já. Úžasné. Není divu, že jsou země na západě pusté, jestli tam žijí tvorové, jako je tenhle. A bojují jako lidé, s meči! Kdybys viděl, jak se tenhle oháněl stanovou tyčí, jako by se člověk rozháněl tágem, poskočilo by ti srdce. Myslím, že se Kraheen přepočítal."
Sledovali, jak se drak líně otáčí uprostřed jezera. Plácl ocasem do vody, až se voda rozstříkla.
"Bohové museli vyslyšet naše modlitby," prohlásil Stupagaz.
"Pokud ano, tak si museli promluvit i s bohyní těch pohanů na východních ostrovech. Uctívají bohyni a ženy jsou u nich rovny mužům."
"Děsivá představa, sire."
"A přesto jsou jejich vojska nejobávanější na světě - a nejschopnější."
"To je pravda, ale jsou to muži jako jiní."
"Jsou lépe vycvičení než jiní, to je jejich tajemství. A mají tyhle bojové draky, to je jejich velká zbraň.
Pojďme, Stupo, musíme projít seznam jmen pro ministerstvo. Mám je na svitku u sebe v kanceláři."
Král je nechal stát u jezírka. Dívali se, jak Bazil líně plave do hlubší vody.

Ve stejné chvíli daleko na západě přinesli Kreegsbrokovi strašlivé zprávy. Nikdo netušil, jak se to stalo, ale došlo ke katastrofě.
Strážce Lerodo na chvíli usnul vestoje. Prorok se sám probudil, vzal si Lerodův meč a unikl.
Zamířil přímo do kaple Toho, jenž musí, kde právě probíhal obřad zasvěcení dvanácti dcer nové hierarchie kraheenského státu. Prorok, vyzbrojený Lerodovým mečem a kopím, se dal do zabíjení. Zavraždil dokonce i několik matek, manželek nejdůležitějších mužů svého vlastního vojska.
Jakmile se to Kreegsbrok dozvěděl, rozběhl se do kaple. Když dorazil, našel Udula a Shukka, jak drží Proroka, zatímco Birond zabarikádoval dveře.
Mladé ženy byly pobity u dveří, probodnuty a podříznuty zezadu. Matky měly vyříznutá srdce. Padlé kněžky ležely na oltáři. Kreegsbrok si v duchu povzdechl. Z tohohle místa se stala márnice. Podíval se na Proroka.
Ten, jenž musí však nijak nereagoval, jen drsně, s rozkoší lapal po dechu, v očích skelný pohled.
Teď musel Kreegsbrok uklidnit rodiče a manžely. Jak jen má vysvětlit, že Prorok potřebuje pro svůj plamen jejich krev? Jak vysvětlit primitivní touhu zabíjet, která se usídlila v srdci Toho, jenž musí?
KAPITOLA 30
Chvíli tam ještě stáli, těšili se ze skvělé večeře a dívali se za odcházejícím králem a jeho rádci.
Endi si říhl: "Řekl bych, že to byla moc dobrá večeře."
"Jsem přecpaný," prohlásil Relkin a tiše zasténal.
"Žasnu, že tvůj drak ještě vůbec plave."
"Fakt se dobře bavil."
"O čem jsi mluvil s králem?"
"Král je moudrý muž, Endi. Je v něm velká síla. Rád bych věděl, jestli jsou všichni králové takoví."
Wiliger hlasitě protáhl:
"Dragonýre Relkine, do příštího zatroubení ať jste v kasárnách. Před večeří bude plná přehlídka. Nemyslím si ale, že byste vy nebo váš drak ještě dnes potřebovali něco z kuchyně legií!"
"Ano, pane." Nedalo se dělat nic než zkusit se dračímu vůdci přizpůsobit.
"A dragonýre Relkine, to, že jsme dnes mluvili s králem, neznamená, že budeme zvedat nos. Jste dragonýr; máte svou práci. Já jsem váš dračí vůdce, je to jasné?"
"Ano, pane."
Dračí vůdce odkráčel.
Relkin se zadíval na opačnou stranu jezírka. Už tam svítilo několik luceren a mezi keři se pohybovaly štíhlé postavy. Doléhala k němu vzdálená hudba a ženské hlasy zpívající nějakou smutnou píseň.
"Co má ten chlap za problém?" zeptal se Endi tiše.
"Myslím, že je uvnitř rozdvojený. Chce být dobrý vůdce, ale zároveň je tak trochu hlupák; dělá věci impulzivně, nepromýšlí je. Pamatuješ na ten otřesný odznak na čepici, kterým se všude chlubil?"
"Kdo by mohl zapomenout? Pokaždé, když jsem ho viděl, jsem se musel přikrčit."
"No, kdyby si dal tu práci a ověřil si to, tak by to věděl. Myslel si, že je to stejné, jako to bylo v té legii, kde nosí na čepicích všechny možné odznaky. Nikdy se na dračí jednotky pořádně nepodíval, jinak by si všiml, že všichni dragonýři nosí úplně stejně velké odznaky."
"U Ruky, jaký bude, až se octneme v opravdovém boji?"
Relkin pokrčil rameny: "V opravdovém boji nebude jeho problém překážet. Nemá výcvik na to, aby se motal kolem bojujících draků."
"Někdo ho dřív nebo později sejme. Tím se náš problém vyřeší."
Relkin se zasmál, pokoušeje se, aby to neznělo příliš hořce.
Endi hodil do jezera kamínek.

"Co myslíš, že nás tady čeká, Relkine? Chci říct, že o tom všichni pořád mluví, ale ty toho moc neřekneš."
"Proč se ptáš?"
"Ten Bogon, co byl vpravo ode mě, mi vyprávěl, jak jsou Kraheeňané neporazitelní. Jejich Prorok je uvede do transu a jim je jedno, jestli umřou."
Relkin potřásl hlavou, aby zahnal chmurné vzpomínky.
"Fanatici, kteří se nebojí smrti, nejsou pro draky pořádnými protivníky. Když nemají kázeň, tak legie neporazí. Viděl jsem to na vlastní oči."
"Byl jsi u Salpalanga, že?"
Relkin přikývl.
"Slyšeli jsme o tom u nás doma, v době, kdy Roq dorůstal do své poslední kůže."
"Byl to hrozný masakr, na víc si nevzpomínám. Fanatici jsou mizerní vojáci."
"A až je porazíme, co pak?"
Relkin se usmál: "Nevím, Endi, myslím, že půjdeme do vnitrozemí. Pokud je tu šedá paní, nejspíš půjdeme až na konec světa. To už se nám taky jednou stalo."
"Tak," zavrtěl hlavou Endi. "Země děsu, přesně jak to všichni říkají."
Relkin se znovu zasmál: "Víš, byl bych polomrtvý strachy, nebýt jedné věci."
Jaké?"
"Jestli půjdu na to strašné místo, půjdu tam s nejlepším dračím oddílem, který znám. Ještě jsem nepotkal nepřítele, který by jej porazil."
Seděli, a zatímco se šeřilo, poslouchali ženský zpěv na protějším břehu. Konečně Bazil vylezl z jezera. Kapala z něj voda a byl celý blažený.
"Myssslím, že by tu bylo dobré chvíli zůssstat," řekl, když ho Relkin popoháněl, ať si pospíší zpět do stáje.
"Wiliger by mě zavalil prací."
"To by ti neuškodilo."
"Rozhodně by mi nezbylo moc času starat se o draka."
"Hmm, máš bod."
Stále najezení a ve shovívavé náladě došli do stájí. Relkin sundal všechnu výstroj, zkontroloval jednu věc po druhé, hledal sebemenší poškození, nejmenší skvrnky. Všechno bylo v dokonalém stavu, dokonce i dračí joboquin byl úplně opravený - tady se osvědčily Relkinovy vzácné zásoby ovčích střev.
Wiliger se objevil, svolal je k přehlídce a pečlivě si všechno prohlédl, hledaje nějaký nedostatek, jakoukoliv nedokonalost, kvůli které by jim mohl vyčinit. Ani po několika minutách dloubání a šťourání do Relkinovy a Bazilovy výstroje však nenašel nic, na co by si mohl stěžovat. Nakonec odešel a něco si přitom naštvaně syčel mezi zuby.
Roh zatroubil k večernímu jídlu, ale drak se zlomeným palcátem už se uhnízdil k spánku a vůně čerstvého chleba, horké akhy a nudlí jím ani nehnula.
Relkin naslouchal důvěrně známému shonu, jak chlapci všude kolem něj tlačili trakaře a vozíky naložené titánskými porcemi jídla pro wyverny. O kus dál se ozýval hluk obklopující kuchyně. Výkřiky a smích, vzdálený rachot, jak někdo upustil kotel, běžné zvuky večeře v legii.
Relkin se spokojeně uvelebil na lůžku a uložil se k spánku, který ho za chviličku přemohl.
Zdálo se mu o Eilse, o světlých vlasech, které za ní vlály, o Eilse v zeleném plášti, jedoucí na malém bílém koni, jednom z wattelských horských poníků. Pak se mu zdálo o Eilse a o něm samém, jak kráčejí údolím a na obzoru pod jasně modrým nebem se tyčí Malgunské hory. Byl to dokonale nádherný sen.
Probudilo ho troubení na poplach, rachot bubnů a chraplavé hlasy křičící do všech směrů. Trubky volaly do zbraně. Dračí vůdce Wiliger se přihnal stájí a začal je vyvolávat po jménech. Ze všech stran se ozývaly hlasy křičící rozkazy. Rohy je dál svolávaly k boji, znovu a znovu.
Nejprve se pohyboval trochu líně. Druhotné účinky všeho toho jídla a piva způsobovaly, že se cítil podivně slabý, nejspíš kvůli tomu, kolik úsilí stálo jen prosté strávení takové ohromné hostiny Nicméně si natáhl oblečení a připjal opasek s mečem. I drak byl na nohou.
Jak strčil hlavu dovnitř.
"Pospěš si, Relkine, pojď, Bazile! Máme tu válku. Nepřítel přichází."
"Ale..." Relkinovi došla řeč. Tohle bylo dokonale nefér.
"Kluku, kde je ocasssní meč?"
Relkin prudce zatřásl hlavou.
"Opřel jsem ho u dveří, abych ho ráno mohl líp nabrousit."
"Vidím ho. Mám ho. Přilba?"
Relkin se dal do díla.
Během několika minut už stáli seřazení před stájemi, pak se zformovali a vydali se k hlavní městské bráně.
Zpoza brány se ozýval strašlivý hluk. Znělo to jako vlny narážející na pobřeží za zimní bouře, pravidelně a mocně.
Když míjeli jízdní hlídky, ptali se, co se děje. Až teď se poprvé doslechli, že se nepřítel obrátil a jen před několika hodinami znovu zaútočil na Koubu. Velká horda pochodovala dvojnásobnou rychlostí za mrakem černých jezdců, kteří přemohli jízdu legií a zatlačili ji zpět na kraj města.
To, co nejprve vypadalo jako večerní jízdní šarvátka, se během následujících dvou hodin změnilo v něco jiného. Baxander si trochu opožděně uvědomil, že cestami vedoucími ke Koubě proudí celá kraheenská armáda. Mezitím se hordy daly do klusu, začaly zpívat krvežíznivé popěvky a uváděly se do varu a stavu bojové extáze. Na západě a na severu bylo vidět dlouhé řady světel pochodní. Mezitím nepřátelská jízda těžce tlačila na potlučené jezdce legií.

Baxander dal troubit na rohy a poslal spěšné posly hraběti z Felk-Habrenu a kassimskému princi. Kouba se probudila. Běda, Prorokovi jezdci už mezitím proudili do okrajových čtvrtí. Smetli jízdu legií z bojiště pouhou početní převahou a silou útoku.
Baxander byl jako omráčený. Talionská jízda je nejlepší na světě. Co se to tady děje?
Král byl vzhůru a víření bubnů svolávalo do zbraně Koubany. Baxander všechny poháněl k největšímu možnému spěchu. Strašliví hubení černí muži z pouští na západě se mezitím pokoušeli proniknout hlavní bránou. Stráž u brány rychle posílilo dvacet lučištníků a pak dalších padesát. Na začátku vypadal boj o bránu nerozhodně, ale pak jezdci, kteří se očividně nestarali o vlastní život, vztyčili žebříky a vyšplhali po nich přímo do brány. Stráže jich tucty shodily, ale stovky mužů lezoucích po žebřících nahoru je skoro zasypaly. Pak dorazili další lučištníci a s nimi stovka obránců probuzených ze spánku v nejbližších kasárnách. Jezdci byli zastaveni a po kruté malé bitvě je nakonec poshazovali zpět za hradby Přeživší se stáhli do houstnoucí tmy. Za nimi se rojila světla pochodní; hlavní vojsko se sbíralo. Prozpěvující Prorokovy hordy teď vyrazily vpřed a znovu na Koubu zaútočily.
Z hradeb je viděli přicházet, ohromnou pohybující se masu mužů s obléhacími stroji, proudícími ve tmě jako černé skvrny lemované mořem pochodní. Mezi kopci zvonilo rytmické prozpěvování, a když se dostali na dohled městských hradeb, rozezněly se i jejich válečné bubny.
Baxander se šel podívat osobně. Udělalo to na něj dojem a vyděsilo ho to. Blížili se strašlivým tempem. Měli s sebou spoustu obléhacích strojů, které tlačili dopředu. Zjevně jejich příchod očekávali a útěk byla jen lest, která je měla vlákat do města. Té úvaze rozuměl a jeho úcta k nepřátelskému velení o kousek vzrostla.
Věděli, že czardhští rytíři jsou na bitevním poli nejužitečnější jako úderné oddíly. Věděli také, že koubské hradby nejsou dost pevné, aby mohli draci bojovat přímo na nich, jak to udělali třeba v Ourdh. Takže obě nejtěžší útočné zbraně, které měl Baxander k dispozici, zůstaly v této nenadálé noční zteči prakticky stranou.
Baxander si prohlédl bojiště a zamyslel se nad svými možnostmi. V hlavě mu zaznělo staré teetolské přísloví, které říkalo "s větším nepřítelem bojuj tak, že ho obejmeš a bodneš". Rozhodl se a rozkázal, aby osm dračích oddílů vytvořilo jedinou jednotku, šik sedmdesáti devíti draků, vrchol dračích sil, které použije jako bodající meč, jenž má nečekaně zasáhnout životně důležité orgány nepřátelské armády
Poslal s nimi Marnerijský první a Pennarský třetí regiment. Jako ochranu před nepřátelskou jízdou jim dal nejčerstvější jezdce, aby drželi křídla.
Za hradbami se rýsovaly nepřátelské obléhací stroje a město obklopila rozlehlá pole pochodní. Vzduchem znělo dunění bubnů a rytmické popěvky.
Baxander čekal na správný okamžik. Dostal zprávu, že koubské jednotky jsou na místě, na hradbách. Jeho vlastní jednotky také zaujaly pozice, připraveny posílit jakékoliv slabé místo. Dokonce i czardhští rytíři s plánem souhlasili a čekali jako záloha; pěší pro posily hradeb i na koních, aby mohli vyrazit za draky.
Nepřítel pod deštěm střel útočil na hradby. Argonathští lukostřelci od nich vybírali vysoké mýtné, stejně jako ti koubští, kteří stříleli, jakmile se nepřítel dostal na dostřel jejich menších luků. Horda však byla tak velká, že si ztrát nevšímala.
K věžím u brány dorazily obléhací stroje. O hradby se opřely spousty žebříků. Kraheeňané se vyrojili a pustili se do obránců.
KAPITOLA 31
Na hradbách Kouby se teď ozývalo řinčení boje. Kraheeňané se pokoušeli o průlom na třech místech, která oslabili během předešlého obléhání. Přivlekli tucet ohromných obléhacích věží. Boje na hradbách byly brzy zoufalé a Koubané utrpěli strašlivé ztráty. Baxander se bál, že se už dlouho neudrží.
Trubky zavřeštěly na povel drakům, stojícím ve strnulých řadách, osvětlených jen pochodněmi.
"Výborně," nakrčila čenich Alsebra. "Nenávidím, když jenom ssstojíme."
"Sssouhlasssím. Čekání je horší než boj," řekl Bazil.
Zelený Purpur vyjádřil svoje pocity dunivým zavrčením, po kterém následovalo dlouhé zasyčení. Divoký drak nenáviděl napětí před bitvou. Velikýma očima těkal kolem sebe a hledal si terč pro svoji zuřivost. Všichni mladší draci se naučili jednat s divokým okřídleným obrem s jistou opatrností. Vyměnili si pohledy, ale zůstali zticha.
"Pochodem vpřed!" konečně vykřikl Wiliger.
Přesunuli se alejí k hlavní bráně. Na bráně, osvětlené odrazem ohňů za hradbami, viděli velké množství mužů, mezi nimiž čněla kopí a nad hlavami jim létaly šípy a kameny
Šípy začaly dopadat i mezi ně. Zelenému Purpurovi zazvonil o přilbu kámen. Wiliger se vyhnul dalšímu a kryl se pod převisem brány Na draky dopadly další šípy, ozdobily jejich joboquiny a sjížděly po kovových plátech. Dragonýři marně hleděli na Wiligera a čekali na rozkaz. Relkin ztratil trpělivost.
"Draci, štíty nad hlavy!" vykřikl.
Okamžitě ucítil rozzuřený Wiligerův pohled, ale draci aspoň zvedli štíty a chránili se před šípy.
Wiliger se chystal něco říct, když hlasité zaskřípění kovu o dřevo ohlásilo, že se hlavní brána otevírá. Dračí vůdce na ni chviličku hleděl, Relkin byl zapomenut. Za bránou se rýsovalo moře bílých látek, pochodní a rozzuřených černých tváří.
Od Bazilova hrudního plátu se odrazil kámen. Relkin a ostatní se podívali na Wiligera, ale dračí vůdce vypadal, že je v šoku, jen civěl na bíle oblečené houfy před nimi.
Pak začaly rohy regimentu vřeštět povel k útoku a Wiliger se probral. Draci snížili štíty před sebe a vykročili z brány. Rohy dál volaly a draci se dali do dunivého klusu. Země se pod nimi otřásala. Dragonýři běželi vedle nich jako drobné pohyblivé oběžnice, malé, ale nebezpečné cunfshonské luky v pohotovosti. Kolem nich se míhaly šípy, kameny a občas i oštěpy. Relkin se vyhnul jednomu oštěpu, který se odrazil od země a prolétl kolem něj ve výši kolen.

Wiliger se konečně probral. Tasil meč a doběhl řadu klusajících wyvern. Mával zbraní a pronikavě křičel "Do útoku!" V tom spěchu o něco předběhl přední draky, Alsebru a Vloka, a ocitl se v čele jednotky.
Draky pohled na dračího vůdce běžícího před nimi, kde byl nejvíc ohrožený dračími meči, nijak nepobavil. Alsebra natáhla krk a zasyčela na něj, ale Wiliger si jí nevšímal. Tak zrychlila krok. Spolu s ní přidali i ostatní a klus se změnil spíš v cval, jak mnohotunová monstra dosáhla maximální rychlosti. Předběhli Wiligera, který náhle zjistil, že běží mezi Alsebrou vpravo a Vlokem vlevo. Obrovité nohy se odrážely, krčily se a natahovaly, stehenní svaly velké jako silný muž pracovaly, země duněla a mohutná zvířata se hnala vpřed. Jejich meče se zlověstně leskly, veliké kusy zářivě lesklé oceli. Wiligerovo srdce se dmulo pýchou. Byla to strašlivě nebezpečná, ale zároveň opojná chvíle. Ještě nikdy nezažil tak vzrušující pocit síly.
Alsebřin ocas mu náhle práskl nad hlavou jako obrovitý bič. Wiliger se prudce sklonil, klopýtl a byl by upadl, kdyby Swane včas nenatáhl ruku a nepomohl mu. Wiliger se pootočil, narazil přímo do Swana a zaklel. Tvář mu zfialověla vzteky. Něco na chlapce neartikulovaně zařval, ale dragonýr už byl pryč, za Vlokem.
Pak kolem proběhli Zelený Purpur a Bazil a za nimi dva mladí mosazní draci, Oxard a Finwey. Viděl, jak při běhu mávají ocasy ze strany na stranu a vzpomněl si na Čarodějův ostrov. Vrhl se na zem a zůstal ležet na břiše, dokud ho ostatní neminuli. Vzhlédl a uviděl dragonýry, jak se kolem ženou s připravenými luky a zkušeně se vyhýbají dračím ocasům. Zaplavil ho pocit méněcennosti a hanby. Dragonýři se ze všech sil snažili na dračího vůdce nedívat a jen se modlili, aby se zvedl, než tudy v brázdě za nimi prohřmí další oddíl.
Ti v čele už byli za branou, ve volném prostoru, kde lépe viděli probíhající bitvu. Veliké zástupy Kraheeňanů po obou stranách se shlukovaly kolem obléhacích věží. O zdi se opíraly stovky žebříků.
Přímo před nimi bylo mužů méně, protože na věže u brány nikdo neútočil. Tihle neustoupili, ani když se z brány vynořili draci jako hrozivé, smrtonosné, v oceli zakované věže svalů a šlach.
Draci zvedli meče a rozmístili se do řady, která se zvětšovala, jak dobíhaly ostatní dračí oddíly. Provedli to stejně hladce jako na přehlídce. Baxander je shora sledoval a srdce se mu dmulo pýchou.
Nejbližší Kraheeňané se stáhli zpět, opustili dobývací žebříky a tlačili se na místa svých spolubojovníků po stranách brány.
Wiliger se zvedl, jakmile proběhl 109. oddíl, a s veškerou sebejistotou, kterou dokázal sebrat, zaujal náležitou pozici. Dělal, co mohl, aby se soustředil na nadcházející úkol. Stál deset kroků za dragonýry, kteří čekali za draky seřazenými v rozestupu dvaceti stop.
Shora zazněl roh a draci s duněním vyrazili vpřed, ohromní, děsiví a smrtící. Kraheeňané stáli na místech, dokud se draci nepřiblížili asi na padesát stop, ale pak si náhle uvědomili, že proti tak obrovitým tvorům nemůžou bojovat jen zakřivenými šavlemi a kulatými štíty, a dali se na útěk.
Draci se stále blížili dlouhonohým klusem dravců, kteří se dokáží brodit mořem a děsit pobřeží. Zvednuté meče se leskly a Kraheeňané zmateně prchali.
Uprchlíci začali narážet na další oddíly kraheenského vojska, které však vzdorovaly, takže dav houstl a zpomaloval, tuhnul jako vaječný bílek pod kuchařovou metličkou. Tisíce Kraheeňanů stále pochodovaly do boje a jiní teď mířili proti nim a ještě víc zpomalovali útěk.
Draci se přibližovali a náhle dav opravdu dohnali. Ozvalo se překvapené mumlání, hlasité hluboké zasténání, rozlišitelné od všeobecného rámusu. Dračí meče se zvedly a dopadly a houfem nepřátel otřásly šílené křeče. Muži, kteří byli k drakům nejblíže, nějak donutili ty za sebou, aby jim ustoupili. Jako při výbuchu muži padali, prchali a kutáleli se všemi směry. Ti, kteří zaváhali, přišli o ruce či nohy a během několika okamžiků je obrovité, jiskřivé dračí čepele rozsekaly na kusy.
Za draky kličkovali dragonýři, vyhýbali se ocasům, nohám a zpětným rozmachům dračích mečů a číhali, jestli za draky někdo nepronikne. Dračí vůdci se potulovali za nimi, připraveni pomoci, pokud bude třeba, nebo dát rozkaz ke změně postavení. Wiliger pochopil, jak hluboce se mýlil. Dračí vůdci ve skutečnosti nevedli draky do bitvy, to bylo prostě příliš nebezpečné.
Muži z kadeinského a pennarského regimentu mezitím využili paniky, kterou vyvolali draci, přesunuli se podél hradeb a zařízli se do křídla nepřátelských útočných sil. Žebříky hromadně padaly. Obléhací věže byly ukořistěny zezadu. Legionáři obsadili přízemní patra věží a poslali pro ženijní jednotky. Ženisté přinesli olej a zapálili je; věže vzplály jako obrovské pochodně, osvětlujíce hradby a divoké boje krutou, mihotavou září.
Draci si prosekávali cestu šílícími Kraheeňany, jako by žali kukuřičné pole. Byla to strašlivá, krvavá řezničina, která pokračovala a pokračovala v rudé záři ohňů.
Relkin cítil, že mu zamrzly myšlenky. Namířil špičkou meče dolů, aby zabil muže, který byl už tak těžce zraněný, že se nemohl hnout, ale ještě nebyl mrtvý. V jeho vlastním srdci se něco zatřáslo, možná odpor. Dusali dopředu po kusech lidských těl. Těla ležela všude, těla mužů, jejichž život náhle skončil, mužů rozťatých a odhozených do zapomnění. Jediným milosrdenstvím bylo, že smrt přicházela tak rychle a tak jistě. V brázdě za draky muži nepřežívali a nekřičeli v agónii. Země však byla brzy lepkavá krví. Puch otevřených vnitřností byl strašlivý.
Během masakru se za linii draků dostalo sotva půl tuctu Kraheeňanů. Šípy dragonýrů je skolily dřív, než stačili* způsobit jakoukoliv škodu. Dragonýři měli víc práce s tím, aby zbavili utrpení těch pár zmrzačených přeživších, než s bojem.
A potom se před nimi konečně objevil volný prostor. Draci se prosekali skrz nepřátelskou armádu. Měli kolem sebe volno ze všech stran, Kraheeňané raději brali nohy na ramena, než aby čelili těm obrovským čepelím.
Relkin zpomalil. Draci se zastavili. Wiliger vykročil dopředu zhodnotit situaci. Relkin prohlédl svého draka. Z kůže, která pokrývala drakův štít z vnější strany, trčel tucet šípů. Pár jich uvízlo v kůži joboquinu, ale ani jeden neprobodl dračí kůži. Relkin vzdal díky starému Caymovi a pak, za chvíli, i Velké Matce. V těchhle časech člověk nikdy neví, kdo

na něho dává pozor.
Kousek níž byl menší problém. Nějaký oštěp nechal na Bazilově stehně dlouhou mělkou ránu. Relkin ji rychle natřel sugustem. Bazil pár vteřin ostře syčel. Později bude potřebovat pár stehů, ale rána nezasáhla žádnou větší cévu.
Relkin se snažil prohlédnout i ránu od czardhského kopí, ta však byla z větší části schovaná pod joboquinem. Podle toho, co viděl, se neotevřela. Obvaz vypadal suchý a čistý, další důvod, proč děkovat nebesům.
Zatímco chlapec pracoval, Bazil tiše syčel a sledoval ostatní draky, ale šetřil si dech pro sebe. Všechny mohutné wyverny těžce oddechovaly.
Relkin vylezl drakovi na rameno, aby mohl vytáhnout šíp, který uvázl na boku v koženém popruhu přilby.
"Zabili jsssme ssspoustu mužů," řekl Bazil po chvíli. "Nebojovali moc dobře."
Relkin zabručel, zlomil šíp a začal dloubat do kůže, aby dostal ven i hlavici.
"Udělal jsi, cos musel."
Drak otočil hlavu. Na okamžik se dívali jeden druhému do očí.
"Ssstejně nerad zabíjím takhle."
Před nimi zahlaholily trubky. Země se zachvěla a na pláň před městem s vysokým jásavým křikem vyrazila záplava bíle oděných jezdců. Jezdci se rychle blížili; brzy se dostali na dostřel skládaných luků, vzduchem se začaly mihat šípy a kvílely a narážely do dračích přileb a štítů.
Roquila zasáhla do levé tváře střela, která prolétla otvorem v hledí přilby. Endi hbitě vyběhl zelenému drakovi po boku a uvolnil ji. Drak byl schopen pokračovat. Ostatní povzbudivě zařvali.
Jezdci pokračovali, nutili jet koně blíž navzdory přítomnosti draků. Nedokázali se však přiblížit úplně; zvířata se začala plašit, neschopná vydržet blízkost šelem. Zasypávali tedy draky šípy, kterých bylo mnohem víc než šípů, jimiž jim odpovídali dragonýři. Wiliger a ostatní dračí vůdci rozkázali drakům ustoupit. Tento vývoj nebyl nijak překvapivý; Baxander věděl, že má nepřítel množství vynikajících jezdců, a nebylo nutné riskovat, že se draci zraní, protože nebyl důvod držet území. Splnili prvořadý úkol rozštěpit nepřátelskou armádu.
Draci se stahovali se zvednutými štíty, ale přesto jim šípy bušily do štítů, zvonily o přilby, proklouzávaly mezerami ve zbroji a zabodávaly se do joboquinů i do masa.
Pak zavřeštěly stříbrné trubky, z brány se vyřítila legionářská jízda a projela útvarem draků. Koně vycvičení v legiích byli na wyverny vcelku zvyklí a vojáci hořeli touhou pomstít se za předchozí porážku. S připravenými kopími se vrhli na Kraheeňany a v prvním náporu jich desítky vyhodili ze sedel. Kraheeňané se zalekli a zmateně ustoupili, takže se dostali z dostřelu.
Draci se přeskupili do čtverců, odpochodovali zpátky k bráně a tam, těsně před ní, zaujali pozici. První fáze bitvy skončila.
Generál Baxander postupoval rychle, aby využil situace. Nepřátelská horda se podél linie vyčištěné útokem draků prakticky roztrhla na dvě části. Jedinou silou, která nepříteli zbývala k obraně prázdné zóny, byla kraheenská jízda, a tu rozložil útok jezdců legie.
Legionářská jízda se rychle přeskupovala, jak byla vycvičená. V kraheenské stále vládl zmatek.
Baxander poslal za bránu dva další regimenty pěšáků, aby obsadili vyklizený prostor a drželi ho. Mezitím poslal vzkaz hraběti z Felk-Habrenu, v němž poukázal na příležitost k velkému útoku.
Během dvou minut byli rytíři v sedlech a vyrazili. Prohřměli bránou a navedli koně cestou, kterou vytvořili draci. Na vyleštěných přilbách a kopích se odrážely plameny z hořících obléhacích věží. Czardhští koně byli chováni pro boj, a třebaže je přítomnost draků znervózňovala, ani v nejmenším je nezastavila. Czardhané jeli jako proud mohutných koní a vysokých mužů za podlouhlými štíty, s dlouhými praporci na kopích.
Na chvíli se zastavili, aby přesně určili správný směr útoku. Když Felk-Habren uviděl Baxanderovo znamení, rozkázal troubit do útoku. Za velkého jásotu vyrazili a pokračovali dál. Tisícovka mohutných, skvělých rytířů v oceli, seřazených v deseti řadách a po stovce do šířky, projela nepřátelskou jízdou jako horký nůž máslem a zatlačila na nepřítele po levici.
Účinky byly skoro stejně dramatické jako útok draků. Do levé části nepřátelské hordy, která se už skoro vzpamatovala z druhotných účinků dračího útoku, jako by udeřilo kladivo. Když si Czardhané prosekávali cestu davy mužů, kteří už předtím prchali před draky, vzala veškerá organizace za své. Muži se znovu dali na útěk a zmatek se rychle šířil.
V brázdě za Czardhany jeli legionáři, kteří průrvu zvětšovali a odráželi pokusy o organizovaný odpor kraheenské jízdy. Velká masa nepřátel se začala tříštit, jakási sekce se dala na útěk, vyděšená z draků i mohutných mužů na velikých koních. Jiný segment se zhroutil a regimenty postupující podél hradeb ho vyřídily. Dobývací stroje hořely, kraheenská jízda byla rozprášena.
Nepřátelská horda vpravo od brány se však udržela pohromadě, a dokonce pokračovala v útoku na hradby. Ale Koubanům dodal pohled na boj legií odvahu. Kladli houževnatější odpor než předtím, bojovali teď zuřivě, aby Kraheenu odepřeli i nejmenší opěrný bod na hradbách.
Baxander požádal kassimského prince a bakanská vojska, aby zatlačili na nepřítele vpravo.
Draci se chystali k dalšímu útoku.
Malá, ale dokonale úhledná vojska městských států Bakanu se dala na pochod. Muži ve stříbrných a zelených uniformách byli ozbrojení dlouhými luky a kopími, další muži v jasně oranžové a purpurové nesli kuše. Barvy zářily a zdálo se, že jednotky překypují horlivostí. Zaujali postavení a vykročili. Kassimští jezdci se prohnali kolem a srazili se s kraheenskými útvary.
Několik minut zuřil divoký boj, ale pak se uklidnil. Pravá část kraheenské hordy ustoupila a částečně se stáhla od hradeb. Opustili obléhací stroje a beranidla, ale udrželi formaci.
Kassimci útočili znovu a znovu, za podpory bakanských lukostřelců a pěchoty.

Trhlina mezi dvěma polovinami nepřátelské armády se rozrostla na míli a potom na dvě. Baxander nechal legionářskou jízdu, ať dál obtěžuje ustupující levou část, zatímco se Czardhané přeskupovali. Přicházely další jednotky, které se vydávaly nepřítele pronásledovat.
Baxander si dovolil vítězný výkřik. V první skutečné srážce s nepřítelem zvítězili. Legie ukázaly svou sílu a spojenci přispěli slušnou měrou. Czardhané možná budou tak spokojení se svým výkonem, že na pár dní zapomenou na vysilující vnitřní spory.
Pak se uklidnil. Nepřítel zkusil troufalý úder, pokusil se vyloučit jeho dvě nejsilnější zbraně. On je přesto použil a rozdělil nepřátelskou armádu na dvě poloviny. Pořád měli před sebou nelehký úkol dostihnout levou část a úplně ji zničit. Už teď došlo k obrovskému krveprolití, a než se budou moci skutečně prohlásit za vítěze, musí přijít ještě další.
Draci však pro teď už svoji práci odvedli. Prchající nepřítel byl úkol pro jízdu, za spolupráce pěších oddílů a lučištníků. Pokud se nepřítel někde zastaví, použije k jeho rozbití Czardhany.
Postavili se nečekanému útoku na město a odrazili ho. Zůstala tu pokosená řada rozsekaných mužů, která označovala místo střetu.
Po hodině postávám, během níž draci pomalu vychladli a nechali si z kůže i z joboquinů vytahat šípy, dostali rozkaz vrátit se do ubikací.
Vpochodovali branou zpět, dračí vůdce Wiliger v čele. Relkin byl podivně skleslý. Takové zabíjení mu náladu nezvedlo. Někde v hloubi duše věřil, že by lidé nikdy neměli být nuceni čelit takovému útoku. Nepřítel měl zatraceně špatné velení.
Dračí vůdce Wiliger naproti tomu přetékal hrdostí. Tvář měl zčervenalou a kráčel bujarým krokem. Vražedná výkonnost jeho dračího oddílu, spolu s ostatními, jim během několika minut vyhrála bitvu. A co bylo důležitější, dokázal bitvou projít, všechno to viděl. Vysloužil si ostruhy v boji. Pravda, skoro nezvedl meč, ať v boji nebo při velení, ale s tím si nedělal starosti; stačilo, že teď mohl říct, že bojoval s draky v důležité bitvě a že vskutku dobyli skvělého vítězství.
Když se vrátili do stájí, Relkin svému drakovi opatrně vyčistil zbylé šrámy a škrábance a vytáhl ze zad joboquinu pět šípů. Pak šel pro čerstvě upečené suchary, osolené a pomazané máslem, pro draka i pro sebe. Potkal Jaka, Swana a Endiho, kteří už mířili zpátky. Suchary lahodně voněly. Relkina překvapilo, jaký má hlad. Najedli se, drak se neuvěřitelně naládoval, a hluboce usnuli.
Zaspali přílet batrukha, který dorazil za úsvitu a způsobil ve městě rozruch.
KAPITOLA 32
Bylo další tropické odpoledne, teplé, dusné, se sluncem ukrytým za hradbou bílých mraků. Draci ze 109. marnerijského tábořili vedle blátivé cesty poblíž jakési větší vesnice.
Ustupující Kraheeňané ves vypálili a těla vesničanů naházeli do studny.
Dragonýři nosili vodu z blízkého potoka. Jiní dragonýři přikládali na oheň, aby ji mohli převařit. Podle pokynů čarodějky Endysie museli, pokud to bylo možné, převařovat všechnu vodu určenou k pití.
Relkin se v minulých dnech s kusem štěstí vyhnul mimořádným službám při nošení vody. Jakmile donesl fůru dřeva, měl volno.
Dračí vůdce Wiliger byl v hlavním stanu generála Baxandera na každodenním setkání velitelů. Zatímco byl pryč, dragonýr, který měl volno, si teoreticky mohl odpočinout.
Relkin byl dost chytrý, aby se o to ani nepokoušel. Čekalo na něj asi tak tucet drobných, ale nepříjemných prací, které musel udělat, a tak vyhrabal šití a navlékl jehlu svou nejlepší cunfshonskou přízí. Nejprve musel na levé straně přišít řemen vlastní torny. Už dva dny držel jenom na špendlíku - povolil v okamžiku, kdy pomáhal vytlačit kuchyňský vůz, který uvázl v hustém bahně. Samotný řemen už byl dost opotřebovaný, víc než rok starý, a od chvíle, kdy zakotvili v Sogoshi, ho dennodenně používal. Protahoval jehlu kůží a plátnem torny tam a zpátky a pohvizdoval si.
Seděl pod velikým eukalyptem, jehož vyčnívající kořeny používal jako stoličku. Drak ležel s ostatními draky ve stínu gumovníků a eukalyptů. Toho rána ušli šest mil, prodírali se po rozbahněných stezkách - lepší cesty nebyly.
Byli rádi, že si můžou odpočinout, ale všichni se zdáli být ve výborné formě. Od chvíle před třemi dny, kdy opustili Koubu, se nic nedělo, ani stopy po nepříteli, až na občasné skupinky vězňů a vypálené vesnice vyzdobené mrtvolami obyvatel. Regiment pochodoval denně deset až dvanáct mil v plné polní, jedli vydatná, jednoduchá jídla a nepili nic než převařenou vodu. Tento režim dostal draky do vrcholné kondice. Ve skutečnosti byly wyverny spokojené, přestože bručely a neustále si stěžovaly na nedostatek piva a kořeněných jídel. Nicméně v této fázi tažení byly denní úseky pochodu docela krátké, a tak v nejhorší části dne odpočívali a pokračovali v pochodu až k večeru, než zastavili, najedli se a uložili k spánku.
Už pomalu přestávali probírat poslední bitvu. Mnohem víc je zajímaly země ve vnitrozemí, kam teď pochodovali. Žhavou otázkou, kterou teď mlely mlýny legionářských pověstí, byl konečný cíl cesty. Pronásledují jenom kraheenskou armádu, dokud ji úplně nezničí? Nebo půjdou dál až k Nub al Wad, za Hradby Slunce, do Zemí děsu? To bylo předmětem neustávajících debat.
Relkin ukousl nit a zkusil, jestli řemen drží. Byl pevný a silný. Zkontroloval zbytek torny a na levé kapse našel trhlinu, a tak si navlékl další nit a dal se do práce.
Zatímco se jehla blýskala v látce, Relkinovy myšlenky zalétly k Eilse. Poslední dopis jí poslal z Kouby Řekli jim, že dál už bude malá šance na to, že se nějaká pošta dostane až do Argonathu. V dopise jí psal o své lásce a o vyhlídkách do budoucnosti. Nezmínil se o možném cíli výpravy; věděl, že taková místa by byla zcenzurována. Nezmínil se ani o obavách, které ho mírně trápily. Nejvíc se, jako vždycky, bál zmrzačení. V boji za draky vždycky hrozilo, že přijde o ruku nebo i o hlavu. Místo toho se soustředil na budoucnost, až budou spolu, až mu skončí služba v legii, ona si ho vezme a spolu s Bazilem si v Kenoru vybudují prosperující farmu. Myslel na růžovou budoucnost a modlil se, aby to vyšlo.
Jestli starý Caymo a ostatní staří bohové slyší jeho modlitby, možná ho nakonec odmění. Jestli naslouchá Velká Matka,

pak se modlil, aby se na něj příliš nehněvala, že se modlí ke starým bohům. Je jenom obyčejný dragonýr, který se pokouší využít všechny možnosti.
Už od bitvy na Sprianském hřebenu se Relkin matně obával, co ho čeká. V oné bitvě se naplnil osud, který mu byl předpovězen. Co může ještě zbývat? Teď, když už ho Mocní nepotřebovali, stará se o něj ještě někdo? Slyší bohové nebo Velká Matka jeho modlitby? Byl natolik pohlcen myšlenkami, že si nevšiml příchozího, dokud si neklekl vedle něj. Vzhlédl a spatřil důvěrně známou tvář.
"Lagdalen!"
"Relkine." Objali se. Chviličku ji podržel v náruči a prohlížel si její tvář. Vypadala vyhuble a kolem očí a úst měla vrásky, které tam dřív neviděl.
"Cestovala jsi daleko," řekl náhle vážným hlasem.
"Ano - a viděla jsem věci, které bych raději neviděla, ale jsem naživu a jsem tady."
"Ano!" Znovu ji objal. "Ale jak jsi věděla, kde jsme?"
"Není těžké najít bojující 109. oddíl! Dorazily jsme včera v noci a paní má jednu schůzku za druhou a k tomu mě nepotřebuje. Samá nejvyšší strategie, generálové a králové, však víš."
Relkin přikývl, při pomyšlení na setkání nejvyšších mu zazářily oči.
"Tak jsem se zeptala, kde asi jsou marnerijští draci, půjčila jsem si koně a našla jsem to tady. Nebylo to daleko, vlastně ne víc než hodinu jízdy po cestě."
Relkin za ní zahlédl krásného bílého koně.
"A jak jde boj? Slyšíme tu jenom samé nezaručené zprávy."
"Dobře, všichni v hlavním stanu jsou přesvědčení, že to bude úplné vítězství. Nepřítel je na útěku a my jej co nejrychleji pronásledujeme. Bogoni jsou teď velice aktivní. Všichni chválí krále Choulaputa."
Takové zprávy Relkina potěšily. Věděl, že než dorazily legie, byl král sklíčený porážkou. On i jeho armáda si zaslouží pořádnou pomstu.
"A kapitán Kesepton?"
Zesmutněla: "Ach ano, můj manžel. No, minula jsem ho. Odjel na diplomatickou misi k pugazskému králi. Nejspíš se nestihne vrátit tak brzy, aby se k nám mohl připojit. Takže ho kdovíjak dlouho neuvidím. Někdy je tenhle způsob života těžký."
"Ale je v pořádku? Už spoustu týdnů jsem ho neviděl."
"Pokud mi říkali pravdu, je můj manžel v pořádku. Doufám, že se o tom jednou ujistím na vlastní oči. Doufám, že se vrátím domů a k dcerce a zůstanu s ní navždycky a už nikdy nebudu muset odejít."
Relkin se usmál. Nezdálo se moc pravděpodobné, že se Lagdalen Tarcho tohle přání splní. Viděla, jak se usmál, a i ona si dovolila uličnický úsměv.
"No, navždycky možná ne." Zasmáli se.
"Lagdalen, musíš mi povyprávět o tom, co jsi viděla."
"To by trvalo dlouho, Relkine, protože jsem toho od doby, kdy jsme spolu naposled mluvili -ještě na palubě Ječmene - viděla spoustu, a myslím, že tolik času nemáme."
Relkin udělal obličej: "Předpokládám, že je to stejně přísně tajné a že nemůžeš takové věci vykládat kdejakému dragonýrovi."
"No, samozřejmě, některé věci jsou tajné. Věř mi, jsou věci, které ani nechceš vědět."
Lagdalen z dychtivého výrazu Relkinovy tváře pochopila, že se mýlí, a tak umlkla.
"No, můžu ti říct, že není tajemstvím, že jste ty a šedá paní přilétly do tábora na zádech batrukha! Všechny to ohromilo. Draci o tom mluvili celé hodiny Dokud se Zelený Purpur nezačal zajímat, jak by takový batrukh chutnal."
Lagdalen se zasmála, únava z jejích rysů na okamžik zmizela a oči jí zazářily šťastným světlem mládí, které si tak dobře pamatoval.
"Paní ho zkrotila. Našla ho na hoře. Měl zraněné křídlo a byl vyhladovělý. Jmenuje se Hřebínek a vlastně je docela milý, když ho blíž poznáš a smíříš se s tím, kdo je. Paní ho škrábe za ušima a on přede. Přísahám, že se chová jako přerostlá domácí kočka."
Relkina ta představa hodně pobavila.
"Co žere?"
"No, všechno, co dokáže chytit; labutě v letu, čápy, husy. Opravdu má rád velké ptáky. Občas na úbočí nějaké hory uloví divokou kozu."
"A jak ses teda dostala k létání na hřbetu batrukha jako nějaká dávná čarodějnice?"
"Ty jsi zase letěl na drakovi, ne?"
"Ano." Relkin si vzpomněl na ten kouzelný den, kdy ho zelená dračice odnesla v pařátech z hory Ulmo do Dalhousie.
"Bylo to úžasné, často na to vzpomínám. Musela jsi vidět tolik věcí!"
"Nekonečnou džungli, les, který se táhne tisíce mil. Hory tak vysoké, že mají ledové a zasněžené vrcholky, přestože jsme v tropech. Zahlédla jsem dokonce i Vnitřní moře."
"Je tak velké, jak se říká?"
"Musí být, táhlo se až k obzoru."
"Tak rád tě vidím, Lagdalen Tarcho. A Bazil tě taky bude chtít vidět."
"Je tady někde?"
"Jsou v tom hájku za námi, myslím, že spí. Dneska ráno jsme se docela prošli." Zasmál se: "Létat na batrukhovi! Teď už mě nic nepřekvapí."
Lagdalen si povzdechla. Až příliš dobře věděla, že existují mnohem děsivější způsoby létání. Temné kouzlo ji jednou

donutilo žít mnoho dní v mysli orla. Málem se nevrátila.
"Je legrační, jak se můj život liší od představ, které jsem měla, když jsem byla novickou v Chrámu."
"Vzpomínáš si, jak jsme se setkali, Lagdalen? Pořád jsi měla nějaké potíže. Myslím, že by ses nedokázala stát kněžkou."
"Asi ne." Znovu si povzdechla. "Ale kdybych nepotkala jistého draka a jistého dragonýra, pořádnou dávku potíží bych si ušetřila."
"Byl to osud, Lagdalen. Mocnosti chtěly, abychom se setkali."
"Po tom všem, čím jsem kvůli tomu setkání prošla, musím připustit, že můžeš mít pravdu." Znovu se usmívala. "Viděla jsem tak podivné a strašlivé věci. Ale řekni mi, jak se vám vedlo v bitvě?"
"Utržili jsme jenom pár škrábanců. Nejhorší zranění, které Baz má, získal ještě předtím."
Lagdalen vyslechla příběh o útoku czardhského rytíře a zajíkla se: "Takový hlupák!"
"Rozhodně hlupák, který má štěstí. Kdyby měl drak s sebou meč, bylo by o jednoho rytíře méně."
"Co s tím rytířem udělají?"
"Ještě nevynesli rozsudek. Ale Bazil žádal jako trest nový souboj."
Lagdalen se zasmála: "Chceš říct, že drak bude mít meč a štít? To by byl rozsudek smrti."
Relkin zamračeně přikývl: "Ano, ale ztupíme meč a drak se ho pokusí nezabít."
"Ale proč riskovat? Proč je nenechat, ať mu vysázejí padesát ran?"
"Abychom jim ukázali, proč už nemají nikdy nic takového zkoušet. Tihle rytíři jsou horkokrevná cháska. Měli jsme s nimi několik incidentů, ale tenhle byl nejhorší."
"Aha, chápu." Přejela po něm pohledem. Měl obnošené šaty a boty nesly stopy dlouhého pochodu, jinak však vypadal naprosto zdravý. "Ale ty jsi v pořádku, Relkine."
Boule na hlavě, kterou utržil v Koubě, se sotva ztratila, ale Relkin v hloubi duše věděl, že má pravdu. Po měsících na moři mu pochodování svědčilo.
"Jde to," prohlásil s úšklebkem. "Tak co mi můžeš říct o tom, kam máme namířeno?"
Dala si prst na rty: "Neměl bys takhle mluvit. Někdo by tě mohl slyšet."
"Kdo by mě mohl tady venku slyšet?"
"Nikdy nevíš."
"Jsme tu doslova uprostřed ničeho. No tak, pověz mi něco, cokoliv. Pořád slýcháme jen nekonečné fámy."
"Dobrá, povím ti o horách na západě. Myslím, že tam půjdeme všichni."
"Myslíš Hradby Slunce?"
"Ano, tak se jmenují."
"Tak je to teda pravda? Půjdeme až k Vnitřnímu moři?"
Lagdalen potřásla hlavou: "Nevím, Relkine. Paní mi takové věci neříká. Co kdyby mě zajali nepřátelé? Je lepší, když o celém velkém plánu vím co nejméně."
Relkin vzdychl; nebyl si jistý, jestli tomu může úplně věřit.
"Ale hory jsou nádherné; jsou to největší hory, jaké jsem kdy viděla."
"Vyšší než Malgunské?"
"Rozhodně, jsou tak vysoké, že mají na vrcholu ledovou čepičku a sníh, přestože jsme v tropech."
"Jak se přes ně dostaneme?"
"Jsou tam průsmyky a cesty. Lidé z Impala o ně odedávna pečují. Hlídají průsmyky proti Kraheenu."
"Hm, ale Kraheeňané už jsou tady Co to vypovídá o impalských hlídkách?"
"Ví se, že kraheenská armáda přišla z jihu. Překročili hory daleko na jihu, pochodovali celé měsíce, aby se k Bogonům dostali nepozorovaně."
"Takže," Relkin se zahleděl k západu, "jak daleko jsou ty hory?"
"Řekla bych že asi měsíc pochodu."
"A jaká je krajina cestou k nim?"
"Podle toho, co jsem viděla z batrukhova hřbetu, stejná jako tady, jen je směrem na západ čím dál sušší."
"A až překročíme hory?"
"Nevím, Relkine, opravdu. To ví jenom paní."
Relkin věděl, že mu to bude muset stačit. Ve skutečnosti nebyl zklamaný. Jeho podezření, že míří na západ, mnohem dál na západ, se potvrdilo.
"A jak se daří paní Lessis? Byla tak laskavá, že mi napsala dopis, říkal jsem ti to, Lagdalen?"
"Ne, ale ona mi to řekla. Řekla mi, že jsi jediný dragonýr, kterému kdy psala."
"Je tedy v pořádku."
"Relkine, znáš paní, moc se nemění. Dokonce i když jsme ji nesli katakombami Tummuz Orgmeen, zůstávala pořád stejná. Je stejná, jako byla, a myslím, že i vždycky bude."
"Slyšel jsem, že je jí pět set let."
"Je ještě o století starší, Relkine." Její úsměv se vytratil. "Jsem sotva dospělá, ale někdy to vypadá, jako bych i já měla za sebou stovky let služby"
Relkin cítil Lagdalenin žal z odloučení od dítěte.
Náhle je vyrušily zvuky těžkých kroků a ohlásily jim příchod značně urostlého zeleného draka.
Bazil obešel strom, popadl Lagdalen a posadil si ji na rameno.
"Buď pozdravena, Lagdalen, dračí kamarádko. Tenhle drak ssslyšel, jak kluk sss někým mluví, a mysssel sssi, že poznává tvůj hlasss."
"Měl jsi pravdu. Jak se ti daří, příteli?"

"Rány ssse hojí, nic vážného. Ten boj ssstejně nebyl vážný. Kdyby tu bylo pivo, všichni draci by byli ssspokojení, až na to vedro. Draci pocházejí z mrazivého ssseveru."
"A proto potřebujete pivo."
"Je to závažný nedossstatek."
Drak ji postavil na zem.
"Nevím, kdy nějaké dostanete. Máte před sebou dlouhý pochod. Možná až budete procházet zeměmi impalských králů"
"To by bylo dobře."
"Relkin mi pověděl, žes vyzval czardhského rytíře."
"Chlapec má pravdu."
"Co mu uděláš?"
Drak výmluvně pokrčil rameny: "Nezabiju ho."
KAPITOLA 33
Ráno bylo chladné a jasné, jako bylo na pláních rovníkového Eiga běžné. Až později přes den stoupne teplota a vlhkost tak, že budou nepříjemné.
Byl to důležitý den, protože to byl den určený k potrestání czardhského rytíře Hervaze z Gensche.
Předchozího dne proběhl soud nad rytířem z Gensche, obviněným z útoku a svévolného zranění bojového draka Bazila ze 109. marnerijského oddílu. Dohoda na podmínkách soudu si vyžádala dlouhé vyjednávání s czardhským velením.
Boje s poraženou kraheenskou armádou dozněly před několika dny. Zbytky Kraheeňanů prchaly na jih a na západ, do bažin na jihu od Pugazu. Spojenecká vojska se soustředila kolem trhovního města Douxmi poblíž západních hranic Og Bogonu. Expediční jednotky dostaly dva dny volna na odpočinek.
Soud s Hervazem byl veřejný a měl hojnou účast. Soudcem byl král Og Bogonu. Hervaze hájil obratný rytíř z Lenkessenu, Irs Parmy. Parmy mluvil verijsky skoro stejně dobře jako svou mateřskou demmenerštinou a byl to schopný, zkušený obhájce. Žalobu vedl major Herta ze štábu generála Steenhura, který dával přednost hrubému přístupu a často naháněl svědkům strach.
Jako svědci byli vyslechnuti dragonýr Relkin, který útok viděl, a drak sám. Tento postup byl v očích Czardhanů velmi problematický. Mnozí rytíři stále odmítali přijmout, že wyverny jsou "osoby". Někteří z těch nejkonzervativnějších stěží věřili, že draci dokážou myslet a mluvit.
Bazilovo mluvené svědectví bylo tím pádem pro mnohé šokující. Pohled na ohromného bojového netvora, jak stojí před soudem a mluví verijsky jako člověk, mnohé z nich velmi rozčilil. Ale to, co Bazil řekl, změnilo názor některých Czardhanů a nejednoho dalšího uvedlo ve zmatek.
Pak major Herta povolal jako svědky společníky obžalovaného rytíře. Nejprve odpovídali vyhýbavě, ale Herta udeřil na správnou strunu, když apeloval na jejich smysl pro čest. Pravdivě dosvědčili, že Hervaze pil silnou pálenku, vyzval wyvernu na souboj, a když odmítla, zaútočil na ni.
Nakonec byl vyslechnut sám Hervaze. Nejprve se s podporou Irse Parmyho obvinění vyhýbal, ale major Herta ho nakonec dostal na jeho rytířskou čest. Rytíř připustil, že na draka zaútočil kopím.
Král shledal Hervaze vinným a předal ho generálu Baxanderovi k řádnému vojenskému soudu. Baxander vyhlásil, že si Hervaze může vybrat. Buď přijme padesát ran bičem před celým vojskem, nebo si může nasadit zbroj, vzít kopí a znovu s drakem bojovat, ale tentokrát v čestném souboji.
Rytíři zalapali po dechu. Čí byl tohle nápad? Pak bylo vyhlášeno, že o souboj žádá drak. Kdo by si kdy pomyslel, že by drak mohl mít tak čestný požadavek?
Hervaze z Gensche si vzpomněl, jak ho drak srazil z koně. Byla to zatracená rána. Rytíř také pomyslel na to, co viděl na bojišti u Kouby, ten dokonalý koberec z mrtvých těl, rozsekaných na kousky dračím mečem.
Czardhští muži však byli až bláznivě stateční a Hervaze byl typickým příslušníkem svého druhu. Raději šťastně přijme čestnou smrt, než aby se podrobil potupě padesáti ran bičem před celým vojskem.
Přijetí výzvy bylo mezi shromážděnými rytíři přivítáno radostnými výkřiky. Mnozí z nich věřili, že každý dobrý rytíř, s patřičnou výzbrojí a v sedle, draka porazí. Rozcházející se legionáři se ovšem tu a tam zkušeně zasmáli.
A tak se onoho příjemného, slunečného rána po obou stranách dlouhého kolbiště shromáždilo vojsko. Hlína byla suchá a udusaná. Uprostřed se táhla dlouhá bílá křídová čára.
Pak přijeli generál Baxander s hrabětem z Felk-Habrenu a králem Choulaputem a zastavili koně u středu bílé linky dlouhé asi sto kroků.
Na jednom konci bílé čáry byl chumel mužů a velký válečný kůň, na druhém chumel dragonýrů a jedna zamyšlená wyverna. Hervaze i Bazil byli v plné zbroji. Hervazovo kopí mělo zakrytou špici a Bazil držel místo Ecatoru ztupenou legionářskou čepel. Drak pohrdal nešikovným legionářským mečem, věděl však, že Ecator by rytíře zabil. Ecator byl očarovaný meč, který měl svou vlastní hlavu a vášnivě rád zabíjel.
Rohy zaduly. Czardhský podkoní přečetl výzvu, nejprve demmenersky, potom gelfsky a nakonec verijsky. Souboj bude probíhat formou nájezdů, rytíř musí zůstat na své straně bílé čáry a drak taky na své. Každý nájezd začne zvukem rohu a skončí ve chvíli, kdy se bojující minou. Nájezdy budou pokračovat, dokud se jedna ze stran nevzdá nebo nebude schopna pokračovat.
Bubny začaly bubnovat a přípravy vrcholily. Rytíř byl vysazen do sedla a jeho koně odvedli k začátku bílé čáry. Byl na něj impozantní pohled, vysoká postava v ocelových plátech a přilbici, s oválným štítem a dlouhým kopím usazeným v opěrce u sedla. Na czardhských pláních, od Hentildenu až k hranicím Kassimu, byli vládci bojiště. Dokonce ani nepřátelské trollí hordy neodolaly útoku shromážděných czardhských rytířů.
Roh varovně zatroubil. Ze zástupů Czardhanů, shromážděných na jedné straně kolbiště, se ozvalo zmatené volání

slávy. Hervazův mohutný kůň přímo radostně odskákal k místu startu. Z Hervaze vyzařovala sebejistota vždy vítězných rytířů Czardhy.
A potom se všichni podívali na druhou stranu čáry. Uviděli ohromné, přihrbené tělo ukryté za obdélníkovým štítem, s dlouhou ocelovou čepelí, která se zvedla, aby si odpočinula na kroužkovou košilí chráněném rameni. Z této postavy stoupala jako zhoubný mrak atmosféra nevypočitatelné hrozby. Někteří z Czardhanů poprvé ucítili, že se jim zachvělo srdce.
Roh znovu zadul. Král Choulaput zvedl bílý kapesník. Kolem kolbiště se rozhostilo ticho. Král upustil kapesník a souboj začal.
Hervaze s hlasitým, zvonivým válečným pokřikem udeřil patami a pobídl koně vpřed. Klus brzy přešel v cval a potom v trysk.
Drak udělal pár kroků dopředu a zastavil se, štít nahoře, meč volně spuštěný v pravici. Ocas měl vysoko zvednutý; místo ocasního meče v něm držel ocasní palcát.
Podkovy válečného koně zaduněly blíž, kopí zamířilo vodorovně, opřené v pozici. Hervaze si stáhl hledí a naklonil hlavu přes kopí. Když se rytíř přiblížil k drakovi, vybral si cíl a zamířil na nekryté rameno. Kdyby ho udeřil dost silně, mohl by velikého netvora shodit na záda. Legenda tvrdila, že když shodíte draka na záda, je bezmocný.
Drak už byl mezitím mnohem blíž. Bože, ten je ale obrovský!
Setkali se. Bazil posunul nohu, přikrčil rameno, zvedl štít a přesunul ho. Kopí ostře narazilo do štítu a sklouzlo stranou. Pak byl Hervaze za drakem a kůň ho odnesl na opačný konec bílé linie.
Lidé kolem kolbiště vydechli. První nájezd nepřinesl téměř nic.
Bazil se otočil, aby se podíval na soupeře, uvolněně si opřel meč o rameno a spustil ocas na zem.
Mezi přihlížejícími Czardhany zavládla jistá mrzutost nad tím, že jejich muž nedosáhl okamžitého vítězství. Podkoní a pomocníci, kteří Hervazovi asistovali, se dali do řeči.
Konečně přišel signál. Hervaze byl znovu připraven k útoku. Roh zadul. Bazil zaujal nacvičený přikrčený postoj.
Veliký kůň znovu vyrazil podél čáry a Hervaze se vyklonil dopředu. Tentokrát mířil na drakovu přilbu. Wyverna se před ním rýsovala jako neúprosná hora svalů a oceli. Když se rytíř přiblížil, drak divoce zařval. Potom se ve velikém oblouku mihl meč a kopí se roztříštilo. Hervaze jel dál, v ruce jen pahýl.
Legie chraplavě provolaly slávu. Czardhany projel povzdech a vlna šokovaného úleku.
Znovu rytíře připravili a vyzbrojili. Znovu zazněl roh a rytíř vyjel na draka. Tentokrát nechal ruku volně; zasáhne to místo, které bude přístupné. Jiná taktika nebyla možná, drak se pohyboval příliš rychle. Hervaze byl rychlostí protivníka nepříjemně překvapen.
Znovu dunění kopyt, když se přiblížili, a Hervaze se natáhl a udělal výpad, míře na dračí hrdlo.
A mohutný štít se znovu zvedl včas, aby kopí odrazil. Tentokrát se kolem mihl dračí meč. Hervaze stihl uhnout a rána jen lehce sklouzla po vrchní části štítu, přesto ho málem vyhodila ze sedla. Rytíř se zoufale chytil oběma rukama a nechal kopí spadnout do prachu.
Z řad legií se ozvalo další provolávání slávy, tentokrát silnější. Připojili se k nim i mnozí Bogoni. Czardhané v hrobovém tichu asi tak minutu sledovali, jak se Hervaze připravuje a potěžkává nové kopí.
Roh zadul. Válečný kůň znovu vyskočil k bílé čáře a Hervaze vyrovnal kopí. Tentokrát udělá klamný výpad proti odkrytému rameni a potom zvedne špici k horní části dračí přilby. Taková rána by mohla wyvernu omráčit.
Vyhnul se štítu a špička jeho kopí skutečně narazila do samého vrcholku drakovy přilby; bylo však pozdě, protože tentokrát dračí meč prolétl příliš nízko, takže se mu nedalo vyhnout. Hervaze se v mžiku ocitl ve vzduchu, a ještě než stačil dopadnout na zem, uvědomil si, že má zlomenou levou ruku. Pak přišel tvrdý střet se zemí a víc už Hervaze nevěděl.
Když rytíř s kovovým žuchnutím přistál v prachu, shromáždění czardhští rytíři tiše zasténali. Byli svědky porážky výkvětu rytířstva; při tom pohledu vystřízlivěli.
Válečný kůň odběhl bez jezdce na konec čáry. Drak couvl, položil si meč na rameno, postavil těžký štít na zem a opřel se o něj.
Hervaze z Gensche zvedli a odnesli z kolbiště na nosítkách. Zavřeštěla trubka a podkoní prohlásil souboj za skončený.
Když Bazil dusal pryč, obklopený hloučkem dragonýrů, všude kolem mu provolávali slávu. Pod stromy, mimo dohled Czardhanů, čekali ostatní draci, kteří mu krátce poblahopřáli.
Celou scénu pozorovali generál Baxander a čarodějka Lessis, kteří seděli na svých koních kousek stranou.
"No, doufám, že si naši spojenci vezmou tuhle malou lekci k srdci. Měli jsme s nimi trochu moc podobných potíží. Možná teď chápou, jak strašlivý protivník může bojový drak být."
"Obzvlášť onen konkrétní zelený drak."
"Ach ano, paní Lessis, drak se zlomeným palcátem. Prý přímo přitahuje legendy. Úžasné štěstí. Říkají, že má nejvíc štěstí v celých legiích."
Na to Lessis musela odpovědět.
"Nevím, jestli štěstí, ale je to skvělý bojovník. Mám tu čest toho draka znát a legendy o něm jsou pravdivé."
"Opravdu?" Baxanderovi to vyrazilo dech. Z nějakého důvodu si šedou paní nikdy nespojoval s legendami o drakovi se zlomeným palcátem. "No, mohu říci, že jsem hrdý na to, že je pod mým velením. Doufám, že jeho přítomnost přinese štěstí i nám. Zatím věci rozhodně šly dobře."
"Generále, předvedl jste zázrak. Císař bude velmi potěšen tím, čeho jste dosáhl. I já sama žasnu. Přesunout vojsko tak daleko a tak rychle a potom tak přesvědčivě zničit nepřátelskou armádu... Zahájil jste naše tažení skvěle."
Baxander se ze vší té chvály cítil lehce nesvůj, ale ve skutečnosti ho úspěch jeho plánů a práce ženijních jednotek velmi potěšily.

"Rád sloužím říši, paní." " Přijel pobočník a předal Baxanderovi vzkaz od hraběte z Felk-Habrenu.
Baxander si vzkaz přečetl, naškrábal krátkou odpověď a předal ji pobočníkovi, aby ji nechal přepsat do demmenerštiny Potom se obrátil zpět k Lessis.
"Rytíř Hervaze bude žít. Ve skutečnosti z toho vyvázl dost lehce, zlomená ruka a pár prasklých žeber, nic víc. Od teď už nechá wyverny na pokoji."
"Díky Matce za to. Nepotřebujeme žádný zdroj hořkosti mezi legiemi a rytíři. V nadcházejících bojích budeme potřebovat všechny síly, které máme."
"Ano, jistě." Baxander se ohlédl; kolbiště se rychle vyprazdňovalo. Ze stanů legií se nesl zvuk písní. Po zbytek dne budou oslavovat.
"Ohledně našeho nadcházejícího tažení musím říct, že netuším, co mám vlastně čekat. Je to nepříjemné, nemít žádnou představu."
"Chápu, generále, a omlouvám se. Strávila jsem příliš mnoho času na výzvědách, a příliš málo hlášením. Ale když už jsme měli takové štěstí, že jsme se spřátelili s batrukhem, chtěla jsem toho co nejvíc využít."
"Máte pro mě tedy informace?"
"Mám. Situace je kritická, a já lituji dokonce i dnešního dne, přestože to je nutné zdržení."
"Muži si rozhodně zaslouží den odpočinku. Od chvíle, kdy jsme se vylodili, je stále ženeme. A navíc vybojovali velké vítězství."
"Máte pravdu, generále, a nikdo by jim neodpíral odpočinek, kdyby načasování naší výpravy nebylo tak zásadní. Nepřítel velmi rychle vyvíjí svou zbraň a nám bude trvat nejméně tři měsíce, než se k němu dostaneme."
"Tři měsíce! To zní jako ta nejhorší z možných situací, o kterých jste uvažovala."
"Myslím, že jsem nikdy ani nenaznačila, že bychom mohli mít jinou možnost. Admirál Cranx se možná domníval, že výprava nebude muset jít až tak daleko, ale já jsem s ním nesouhlasila. Ne, generále, budeme muset ujít celou cestu až ke břehům Vnitřního moře, k legendárnímu Wad Nub."
Baxander se zhluboka nadechl. Čarodějku obklopovaly legendy, hrozivé legendy, které mluvily i o jízdě smrti, odsouzených jednotkách vtažených do nepopsatelných pustin, kde jejich kosti zbělely na slunci. Má to snad být i jeho osud?
Baxander nebyl zbožný člověk, ale v tu chvíli se přistihl, jak se modlí k Matce. Jestli na ně dohlíží, jak se tvrdí, možná by jim mohla v téhle situaci trošku pomoci.
"Pokud jde o polohu Wad Nub, jsou mapy nejisté. Vím jen, že je to daleko odsud, na západě. Jak si představujete, že ujdeme takovou vzdálenost během pouhých několika měsíců?"
Lessis mu věnovala odhodlaný úsměv:
"Dorazili jste do Kouby za týden. Věřím, že Hradby Slunce překročíme za dva měsíce."
Baxander hvízdl: "Pokud vím, jsou to veliké hory."
"Ano, a za nimi leží Kraheen. Skrz lesy tam také teče splavná řeka. Postavíme pro vojsko prámy a poplujeme lesními oblastmi po proudu řeky. Jestli se tam dostaneme včas, stihneme konec monzunových povodní, což nás popožene k Wad Nub."
Baxander zvedl obočí. Za dva měsíce k Hradbám Slunce s touhle neforemnou armádou a všemi jejími zásobami. Zásobování přesunu bude noční můra.
"A co kraheenské vojsko, které jsme právě porazili?"
"Bude je pronásledovat pugazská armáda s pomocí jednotek krále Choulaputa."
"Chápu."
"Nebudu vám lhát, generále. Máme před sebou velkou výzvu, ale musíme si pospíšit. Musíme se dostat do Kraheenu dřív, než ovládnou zbraň, kterou staví. Náš nepřítel ví, že ho přicházíme zničit. Zdvojnásobí úsilí."
"Máme před sebou pořádný kus práce. Raději bychom se do ní měli hned dát."
"S Matčiným požehnáním to dokážeme."
Baxander si přál být o tom tak přesvědčený jako šedá vědma, ale byl jen voják, a proto si byl až příliš dobře vědom všech překážek, které je čekaly. Povzdechl si a poslal pro svůj štáb.
KAPITOLA 34
Bylo to legendární putování, záležitost mytologických rozměrů. Pochodovali náhorními savanami Eiga, legie, czardhští rytíři, kassimští válečníci a vojáci bakanských městských států. Prazvláštní mnohojazyčná armáda s doprovodnými jednotkami bogonských kmenových válečníků. Všichni muži věděli, že vytvářejí dějiny, a váha tohoto vědomí přidávala každému tónu, každému okamžiku zvláštní hloubku.
Prošli přátelským královstvím Impala a nepřátelským královstvím Belatzu. Král Belatzu jim vyhrožoval, ale potom svoje hrozby neuskutečnil. Pohled na masu cizinců s množstvím vozů s volskými potahy byl tak ohromující, že Belatzané v úžasu ustoupili a nezvedli hlavy, dokud nebyli vetřelci pryč.
Aby utišili válečníky, belatzští kmenoví šamani ujistili lid, že se nikdo z cizinců ze západu nevrátí. Pomřou na nemoci, pomřou hlady, a jestli překročí Hradby Slunce, upečou si je Kraheeňané nebo je zhltnou děsiví ještěři.
Vojáci o těch strašlivých předpovědích naštěstí nic netušili. Trmáceli se vpřed s tornami a zbraněmi na zádech, tváře odhodlaně obrácené k západu.
Trmáceli se křovinatou zemí. Pak, jak se blížili k mocným Hradbám, jejichž sněhové čapky se leskly za východu slunce a lemovaly zapadající slunce, křoví pomalu vysychalo. Výše položené savany byly porostlé hnědými rostlinami. Za dne suchá tráva šelestila v horkém větru, za noci šeptala v chladnějších váncích z vnitrozemí. Během dne často zahlédli stáda antilop a malé skupinky gazel. V noci slyšeli řev lvů a pronikavé skřeky hyen. Jízda hlásila, že spatřila slony a další velké býložravce. Někteří byli opravdu obrovští, ale ti se pochodujícímu vojsku vyhnuli.

Každé svítání zastihlo čarodějky v pilné práci. Sesílaly na všechny jednotky kouzla proti mouchám, malá, ale účinná zaklínadla, která udržovala místní bodavý hmyz celý den dál od mužů i zvířat. Bylo to životně důležité, protože bodající mouchy s sebou přinášely strašlivou spavou nemoc, která kosila muže, koně i voly. Čarodějky se činily tak dobře, že nemoci podlehla jen hrstka mužů, spolu s tuctem koní a dvaceti voly. Byla to tak malá čísla, že plánovací štáb generála Baxandera jen žasnul. Čarodějky si získávaly nový respekt.
Komáři byli ovšem vůči všem kouzlům imunní, částečně kvůli tomu, že jich bylo tolik. V boji proti smrtící nemoci, kterou přenášeli, vydávali zdravotníci chinin a pochod byl naplánován tak, aby se cestou vyhnuli komáry zamořeným oblastem. Výsledkem byl podivuhodný pohled na obrovskou řadu volských potahů, jedoucích zemí, která nikdy žádné voly neviděla a stěží znala koně, protože koně i voli byli ke spavé nemoci obzvlášť náchylní.
Jízda legií ve spolupráci s kassimskými jezdci a malými oddíly bakanských států vyjížděla před pochodující řady, vyhledávala nejlepší cesty a tábořiště a domlouvala s kmenovými náčelníky nákup a dodávku jídla.
A tak pochodující vojsko z východu nepomřelo hlady a kuchaři nacházeli způsoby, jak připravit základ jídlo legií, totiž nudle, z místních obilovin a hlíz. Občas dokonce získali místní várku piva, silného a tmavého. Za takových nocí lvi i hyeny šokované umlkali při řevu "Kenorské písně" a "La Lillee La Loo", rozléhající se divokou, pustou savanou temného kontinentu.
Ráno vstávali brzy, ještě před úsvitem, a pochodovali, dokud slunce nevystoupalo k jedenácti hodinám a nezačalo vedro. Utábořili se a zdřímli si uprostřed dne a večer pak pokračovali v pochodu, až dokud nezmizely poslední sluneční paprsky. Občas pochodovali za měsíčního světla; generál Baxander se snažil vymáčknout z každého dne co nejvíc mil. Často zvládli patnáct mil za den, příležitostně i víc. Czardhští rytíři, kassimská knížata a generálové ze Storchu a Monjonu nad tímto rovnoměrným, vytrvalým postupem žasli. Jejich muži stejně žasli i nad tím, jak dobře odolávají tropickým nemocem, a horlivě polykali denní dávky chininového nápoje. Muži si všimli, že právě ti, kdo si chinin nebrali, onemocněli malarickou horečkou a byli ponecháni v impalských vesnicích.
Vytrvalý postup divočinou byl z větší části výsledkem ohromného úsilí generála Baxandera a jeho štábu, spolupracujícího se ženijními a zásobovacími jednotkami, které pro generála pracovaly už od jeho příjezdu do Sogoshe. Mladí muži dohlíželi na vyhodnocování a prověřování zpráv zvědů, aby byly už před příchodem žíznivých zástupů připraveny mosty a vykopány nádrže, v nichž se shromažďovala čerstvá voda. Tito muži zajišťovali přísun dodávek jídla. Během neuvěřitelného pochodu spali příslušníci plánovacího štábu sotva hodinu denně. Víc než kdokoliv jiný chápali, jak veliký výkon takový přesun vojska představuje.
Kus před nimi, od jednoho kmenového sídla k druhému, putovaly šedá paní Lessis a její společnice Lagdalen Tarcho, vznášejíce se na zádech velikého batrukha. Tady byla Lessis ve svém živlu; spřádala jemná kouzla přitažlivosti nebo zastrašovala hloupé, tvrdohlavé Impalany mocí svého umění, nemluvě o dojmech z příletu batrukha, který se snášel z oblohy nad jejich vesnicí. Batrukhové byli známí jako tvorové z legend, z nočních můr. Pocházeli ze Zemí děsu na nejzazším západě a vrhali se z nebe, aby uchvátili všechno, co zahlédli. Vidět jednoho z nich, mírumilovného jako koně, pod vedením Velké čarodějky Lessis, byl pro tyto lidi omračující zážitek.
A tak byli v Lessisiných rukách poddajní jako hlína a poskytovali pochodujícímu vojsku veškerou možnou pomoc.
Celé dny se před nimi tyčily hory, a jak postupovali k západu, nepatrně se zvětšovaly. Vrásky jejich vzdálených obrysů se pomalu proměnily v mohutné pilíře šedého kamene, čnící nad zelenými svahy a zvlněným předhůřím. K vrcholkům se často lepily mraky, které ukrývaly sněžné čapky a při západu slunce vytvářely podivuhodné, karmínové prapory. Vojsko pochodovalo a cestou vytvářelo dějiny.
Jeho postup nezůstal skryt nepříteli, ke kterému mířilo. Po většinu nocí nad táborovými ohni přelétali jiní batrukhové, padlí služebníci moci západu. Ona moc sledovala nemilosrdný postup vojska se stupňujícími se obavami. V narůstající zuřivosti použila otroky, aby vytvořila ohromný meč pro vlastní pravici.
Avšak běda, moc měla potíže. Bylo těžké vytavit tak obrovské množství kovu, a ještě těžší ho úspěšně odlít. Jedna nehoda zabila šedesát mužů, kteří stáli příliš blízko.
A tak nepřítel četl každodenní hlášení o postupu vojska s rostoucím strachem. Dny, které ležely před ním, byly odpočítávány s vášnivým zaujetím.
KAPITOLA 35
"Myslel jsem si, že když jsou to Hradby Slunce, tak aspoň nějaký slunko uvidíme. Ne jenom mizerný mrak."
To promluvil Swane z Revenantu, jako všichni ostatní zabalený v každičkém kousku látky, kterou měl v torně. Přesto se pořád třásl zimou. Plahočili se stezkou z ostré břidlice, promáčení studenou mlhou.
"Slunko, slunko, dám cokoliv, abych viděl slunko," zasténal Endi.
"Draci jsou na tom líp, není jim tak horko," řekl Relkin, snažící se najít na tom aspoň nějaký světlý bod.
"Mluv za sssebe, kluku," zabručel Bazil přímo za ním. "Tenhle drak byl uvítal trochu ssslunka. Zvedlo by nám náladu."
"Je tu strašně řídký vzduch, a strašně studený," zaúpěl Mono.
"Podívej se na to z lepší stránky," prohlásil Manuel. "Jdeme po rovině, stoupání už máme za sebou."
"U dechu, Manuel má pravdu."
"To je kluk, co má v hlavě rozum," řekla Alsebra.
"Jsme na vrcholu," vykřikl kdosi jiný.
Ozvaly se radostné výkřiky, ale studená vlezlá mlha je brzy umlčela. Roztřeseně si přitáhli pláště a pokračovali.
Dragonýři, kteří měli jen tropickou výstroj, trpěli zimou nejvíc. Toho rána museli rozpouštět vodu k pití a večer je to čeká znovu. To ještě přidalo k všeobecné popudlivosti, trvalé únavě a bolestem hlavy, které způsoboval řídký vzduch.
Drakům zima nevadila, ale špatně snášeli řídký vzduch, kromě Zeleného Purpura, kterému se tahle zkušenost očividně zamlouvala Podobná ponurá, vysoko položená místa jako tenhle horský průsmyk kdysi bývala jeho oblíbenými doupaty. To ale bylo dřív, když ještě mohl létat Wyverny však byly z nedostatku slunečního světla nevrlé.

Celé dny se zdálo, že míří po cestě, která nikam nevede. Plahočili se pořád výš do bílých hradeb stále houstnoucí studené mlhy
V noci neviděli hvězdy ani světlo měsíce. V ledovém nočním vzduchu se třásli na zemi nebo se shromažďovali kolem několika málo ohňů, které si mohli dovolit zapálit z tenčících se zásob palivového dříví, a pokoušeli se zahřát. Nebylo to snadné, když jich bylo kolem ohně tolik. Spatně spali a pak byli ještě podrážděnější.
A nejpodrážděnější ze všech byl dračí vůdce Wiliger. Mířil teď za nimi, po cestě vedoucí odněkud zezadu kamsi dopředu. Sotva na ně promluvil nebo jim předal nějaký pokyn. Minul je jen s přikývnutím, ale pak se zastavil a vyštěkl: "Před setměním chci vidět ten joboquin dokonale opravený, dragonýre Endi."
"Ano, pane."
"A dragonýre Relkine, na tu službu při štípání dříví jsem nezapomněl. Jen co se dostaneme k nějakým stromům, budete mít zase práci."
"Ano, pane."
Pak Wiliger zmizel, odspěchal podél kráčejících jednotek.
"Kam se sakra tak žene?" zabručel Swane.
"To je jedno, hlavně když tam zůstane," řekl Relkin.
"Kéž by spadl ze skály a zlámal si vaz," prohlásil Endi. "Už se po mně kvůli tomu joboquinu vozí dva dny, jenom kvůli jednomu prasklému řemenu."
"Čím jsme výš, tím je horší."
"Je divný už od Kouby."
"Má proč, udělal pěknou blbost. Mohlo být po něm."
Swane znechuceně zatřásl hlavou: "Nikdy by mě nenapadlo, že to jednou řeknu, ale fakt bych chtěl zpátky starýho Turrenta."
"To jsme to teda dopracovali," prohlásil Manuel zezadu.
Šli dál, krok za krokem po mokré břidlici. Místy byla kluzká, a když zdolali pár takových úseků, všimli si, že pomalu směřují dolů. Překročili vrchol průsmyku a začali sestupovat.
O hodinu později se konečně vynořili z husté mlhy. Pomalu prořídla a pak mrakem najednou pronikly paprsky a byli z mlhy venku, znovu pod jasným, teplým sluncem.
Prošli zatáčku a vykročili na vyhlídku, která jim vzala dech. Kam oko dohlédlo, se táhl nekonečný zelený les. Radovali se, ale Relkin při pohledu na les cítil divnou předtuchu. Byli za horami, v novém světě, zcela odříznutém od jejich vlastního. Kolik z nich se vrátí domů?
KAPITOLA 36
Prám byl krásný. Ženisté, konfrontovaní s nedotčeným panenským lesem, vybrali jen dospělé keemy a menely. Získali tak rovné kmeny o délce od šedesáti do sta stop, které velmi málo nasávaly vodu. Svázali je po třech a tyto trojice pak spojovali do větších a větších plošin, které mohly převážet muže, draky, koně i voly.
Baxander blahořečil plánování, které se týkalo všech stránek téhle výpravy. Čarodějky navrhly trasu a určily polohu nejlepších keemů a menelů, ze kterých pak muži vyrobili prámy. Technici a jejich pracovní týmy byli na stavbu prámů připraveni a přinesli si potřebnou výbavu i spojovací materiál. Muži i draci se odhodlaně vrhli do práce.
Během několika dní pokáceli les, odvětvili kmeny a postavili prámy, jež dokázaly převézt po veliké řece Chugnuth, která podle jejich map tekla k matně načrtnutým Zemím děsu, dvacet tisíc mužů, koní, draků a volů.
Nejvíc ze všech nejspíš žasli czardhští rytíři. Sledovali úchvatnou rychlost, s jakou byly stromy pokáceny, zbaveny větví, svázány a pak sestaveny do prámů. Svlékli se do pasu a i oni se dali na pokyn čarodějek a neurozených cunfshonských techniků do práce. Celá ta záležitost byla z hlediska šlechtických tradic šokujícím převratem, ale rytíři se zúčastnili dobrovolně. Teď už byli i s koňmi na vodě a proud je unášel stálou rychlostí, ale ještě pořád nad tím vším žasli.
Kdyby to bylo na nich, stále by se hádali, kdo má stromy kácet a kdo je má odvětvovat. Nejspíš by spolu kvůli tomu bojovali. Hrabě Felk-Habren by musel rozsoudit půl tuctu soubojů.
Zakořeněná výkonnost legií udělala na rytíře hluboký dojem. Czardhané se účastnili tuctů vojenských tažení a ve všech se bojovalo jaksi netečně; rytíři dobře viděli ten kontrast.
To vyvolávalo nevítané úvahy o samotné podstatě jejich hašteřivé společnosti. Každá země Czardhy, velká či malá, byla kypícím hnízdem intrik, svárů a neustávajících drobných místních válek.
Prám pro draky měl na spodní straně vrstvu kmenů keemů a nahoře vrstvu hrubě otesaných prken z menelů jako palubu. Na bocích bylo silné zábradlí a vpředu jakýsi vysunutý nárazník, sestavený z keemových větví svázaných dohromady v mohutné, silné otepi, které se opíraly o kratší menelové trámy připevněné k prámu. Na zádi prámu ležely hromady palivového dříví. Zbytek paluby, čtyřicet stop na šířku a šedesát na délku, patřil drakům a mužům.
Reka, po které se plavili, byla ohromná, mnohem širší než Argo, a tekla dost klidně, takže nemuseli dělat nic než občas bidly odstrkávat pařezy a vodou nasáklé stromy a vyhýbat se ostatním prámům. Byla to skutečná armáda prámů, svážejících vojska spojenců po proudu řeky k cíli tempem o něco rychlejším než lidská chůze. Pluli vytrvale, skoro bez přerušení, a přiváželi velkému nepříteli boj.
Řeka mířila na jihozápad a unášela je k Vnitřnímu moři a k srdci kraheenské říše.
Na noc flotilu prámů svazovali dohromady a kotvili uprostřed řeky, protože Baxander nechtěl riskovat ztrátu prámů při noční plavbě. Ráno si na břehu rychle připravili jídlo, snědli velmi vydatnou snídani a pak flotila zdvihla kotvy a celý den se nechala unášet proudem. K večeru se znovu shromáždili a vyslali oddíly, aby v lesích našly něco k jídlu. Prozatím dokázali doplňovat vlastní zásoby obilí značným množstvím zvěřiny a jedlých plodů lesa.
Za několik týdnů budou u cíle. Cestu z Kouby zvládli v úžasném čase. Když budou mít štěstí, dostanou se k nepříteli

dřív, než se mu podaří doopravdy soustředit síly. Generál Baxander při tom pomyšlení cítil příval hrdosti. Říše růže vyslala tuto expedici přes celý svět jako obrovskou dýku namířenou na hrdlo nepřítele a jeho podniku tady na temném kontinentu. Vysloužíš si slavné místo v dějinách říše, dokonce i v dějinách světa.
Muži i draci si tuhle část výpravy upřímně užívali. Za měsíc a něco ušli víc než čtyři sta mil. Po takové cestě potřebovali odpočinek a tady ho měli. Pluli líně po proudu, den po dni, pod rovníkovým sluncem. Protože to byli vojáci, využili příležitosti a co nejvíc spali. Mnozí se dychtivě těšili na večerní shánění potravy. Přinášeli všechno možné, od selátek až po jedlé tykve.
Relkinův prám vezl čtyři draky: Bazila, Vloka, Zeleného Purpura a Alsebru. Kromě dragonýrů tu byl i tucet legionářů, poskládaných na všech volných místech. Wiliger plul na jiném prámu a pověřil velením jednotky Manuela. Legionářům velel desátník Klake, drsný, rozumný veterán, sloužící už sedm let. Byli trochu namačkaní, protože dračí výstroj zabrala sama o sobě spoustu místa, ale našli způsob, jak spolupracovat.
Jeden z draků pokaždé dostal dlouhé bidlo a několika mužům přidělili menší. Ti měli drakovi pomáhat odstrkovat pařezy a ostatní prámy.
Pokud se po prámu pohybovalo víc draků, začínal se houpat, a tak museli draci většinu plavby sedět na svých místech. Když flotila zastavila a začaly hořet ohně na vaření, šli si draci do řeky zaplavat. Lovili ryby a ukázalo se, že ty pomalejší dokáží obratně chytit. V řece byli i krokodýli a říční žraloci, ti však nepředstavovali velký problém, protože byli mnohem menší než draci a většinou se jim raději vyhýbali.
Jídla byla vydatná a draci obvykle přispěli do každodenního hrnce dušeného masa několika většími říčními rybami. Některé druhy dorůstaly na délku až deset stop a vážily několik set liber. Pár takových ryb dokázalo nakrmit celý regiment.
Během těchto večerních shromáždění se činili ranhojiči a čarodějky a přesvědčovali všechny, aby si vzali denní dávku chininového pití.
A tak pokračovali a postupovali celkem rychle po proudu řeky k jihozápadu, nechávajíce za sebou Hradby Slunce a s nimi i veškeré spojení se zbytkem světa. Během tohoto období neviděli skoro žádné domorodce. Jednou spatřili vzdálené sloupce dýmu, jindy zahlédli malé kánoe spěchající co nejdál od nich, ale to bylo vše. Zůstávali tady s obrovskou řekou, džunglí na obou březích a s divokými tvory, kteří ji obývali.
KAPITOLA 37
Toho odpoledne se Relkin, Jak a Swane vydali na loveckou výpravu. Jakmile byly dostavěny kuchyně a nad ohněm se hřála voda, vzali si luky a vykročili do lesa po proudu řeky.
Dostali se pod stromy a pohybovali se příšeřím v atmosféře tichého míru vonícího pachem hlíny a rozkladu. Kmeny stromů byly jako veliké šedé pilíře podpírající vzdálený baldachýn větví. Na kůru se lepily jedovaté, nádherně červené a žluté žáby. V teplém vzduchu bzučel hmyz. Tu a tam narazili na mýtinku, kde padl některý z lesních obrů. Na takových mýtinkách bojovaly o světlo houštiny stromků a popínavých rostlin. Na podobných místech se dala najít zvěř. V tuhle denní dobu bylo možné zastihnout lesní antilopy nebo prasata. Prasata měli draci obzvlášť rádi.
Onoho konkrétního pozdního odpoledne nenesl lov ovoce. Les byl neobvykle tichý. Chyběli dokonce i menší ptáci a zelené ještěrky.
Potom Swane ve změti kořenů u velikého fíkovníku zahlédl ohromného stočeného hada, který spal a trávil přitom pořádnou kořist.
Chlapci, přitahovaní zvědavostí, se shromáždili a obdivovali ho.
"Je krásný," mumlal Jak.
"Ten je ale sakra velký," řekl Swane.
Skutečně, hroznýš byl dvě stopy silný, kromě místa, kde se mu vyboulil žaludek naplněný seletem, které spolknul k večeři. Had měl leskle hnědou kůži s černým lemem, červenými pruhy a žlutými skvrnami. Z mohutné hlavy ve tvaru rýče na ně s obavami hleděly dvě velké, černé oči, zatímco si dlouhý jazyk ověřoval, že nehrozí nebezpečí.
"Kolik váží, co myslíte?" zeptal se Swane.
"Je velký jako drak," řekl Jak.
"Velký jako velký drak, prohlásil Relkin.
"Kůže vypadá jako kůže zeleného draka," pokračoval Jak.
Had se na ně díval s očividnými obavami. Swane, který si to neuvědomoval, natáhl ruku a sáhl na jednu ze smyček.
"Je hladký, vůbec ne jako zelený drak. Spíš jako mladá dračice."
"Někteří zelení jsou hladší než ostatní, Swane. Vlok vůbec není hladký, ale někteří jsou."
Swane si Jaka nevšímal.
"Je studený na dotek. Je přecpaný."
Relkin si prohlížel hadí oči. Had měl zornice rozšířené, jak to jenom bylo možné.
"Možná, ale je taky pořadně nešťastný. Řekl bych, že zrovna teď nemá náladu na společnost. Vlastně, Swane, na tvém místě bych..." Relkinovo varování přišlo trochu pozdě.
Had náhle zvedl hlavu a poněkud váhavě po Swanovi vyrazil, s obnaženými mohutnými bílými zuby ve velké tlamě.
Swane tak-tak uskočil.
"Ta zatracená potvora by dokázala spolknout celýho člověka, Jaku."
Chlapci se přesunuli několik metrů stranou, zatímco se velký hroznýš s hlasitým rozzlobeným syčením odplazil do podrostu.
"Kamarádský chlapík," řekl Relkin.
"Jenom jsem obdivoval jeho hezkou kůži."
"Myslel jsem, že Swana slupne."

"Ušetřil by nám spoustu trablů," prohlásil Jak s drzým úsměvem. Podíval se na Relkina: "Rek bych, že by nám starej Swane fakt chyběl."
"Ty nám budeš chybět, až tě chytnu, Jaku."
Jak udělal na většího mladíka obličej, ale držel se z dosahu.
Relkin byl o pár metrů před nimi a propátrával okraj další mýtinky. Tiše hvízdl a ostatní se přesunuli k němu. Brzy viděli, že to není jen tak obyčejná mýtinka. Stromy se vytratily a lesní půdu nahradilo kamenné dláždění, zarostlé liánami. Chodník místy narušovaly stromy, které nadzvedávaly těžké, stopu silné dlaždice.
Kamenné schody stoupaly k pahorkům, které vytvořili lidé - k prastarým, křovím zarostlým pyramidám. O kus dál byly zbytky vysoké zdi. Některé části zdi stále čněly nad nízký les.
"Tohle je hodně starý místo," prohlásil Swane, když kráčeli troskami.
"Kdo ho postavil?" zeptal se Jak.
Relkin pokrčil rameny. Svět byl starý a viděl přicházet a odcházet spousty lidí.
"Lidé žijí jen okamžik," citoval modlitbu k Velké Matce, "jejich města jenom den. Všichni se nakonec obrátíme v prach."
"Ach ouvej," zabědoval Swane, "zas tu máme Mudrce z Quosh." Relkin po něm hodil kamínek a Swane se vyškrábal na jakýsi kamenný podstavec. Blízko se rýsovala zeď.
"Hej," zavolal Swane a seskočil dolů. "Podívejte se na tohle!"
Shromáždili se u zdi.
Na vrcholku trosek byl úlomek reliéfu, zobrazující dolní polovinu muže s chrániči na nohách a mečem v ruce. Pod ním byl vytesaný bohatý vzor, který tvořil rám obrazu.
"Támhle jsou další," ukázal Jak.
Nad prorůstajícími stromy se tyčily dvě další zdi. Mezi nimi byly trosky vchodu na nějaké velké místo, snad do arény. Vnitřní, zdobené zdi byly ještě pořád místy až deset stop vysoké. Na téhle straně byly další reliéfy. Všichni najednou zalapali po dechu, když spatřili v kameni vytesané draky.
"Wyverny," řekl Swane. "Tady, na temném kontinentu."
"Myslel jsem si, že pocházejí ze severu."
"Tak vida, k čemu jsou ty Manuelovy školy," prohlásil Relkin.
Z některých detailů však měl nepříjemný pocit. Tvorové na reliéfech chodili vzpřímeně a zjevně to byli ještěři podobného druhu jako wyverny, soudě podle velikosti lidských postav v pozadí však byli větší. Horní končetiny měli v poměru ke zbytku těla malé, na rozdíl od wyvern a okřídlených draků, kteří se mohli docela snadno spustit na všechny čtyři. Kamenné dračí hlavy byly taky příliš velké.
"Nevím, podívejte se na to. Jsou to opravdu wyverny?"
Vpravo se ozvalo hvízdnutí.
"Pokud jsou tohle wyverny, tak co je tohle?" Jak ukázal na další sadu dobře zachovalých reliéfů na kusu zdi za rohem. Zřetelně zobrazovaly veliké čtyřnohé tvory s dlouhými krky, malými hlavami a velmi, velmi dlouhými ocasy. V pozadí byli muži s vozy taženými malými zvířaty podobnými koním; v poměru k obrovitým plazům všichni vypadali jako trpaslíci.
Swane si protřel oči.
"Když to tu zdobili, měli tu pár pořádně přelomených draků."
"To nejsou draci," namítl Jak. "Koukni na ty hlavy, moc malé na draka. Relkine, co myslíš, že to je?"
"Nemám tušení, ale jsou velcí. Nic většího jsem nikdy neviděl."
"Musí to být draci, co jinýho by to mohlo být?" zabručel Swane.
"A co tohle?" vykřikl Jak a ukázal na další reliéf.
Tenhle tvor se nepodobal ničemu, co kdy viděli. Velké, tlusté zvíře s kratším tělem, dlouhým ocasem a velkou hlavou, které dominovaly tři dlouhé rohy.
Stáli a užasle se škrábali na hlavě.
"Vypadá trochu jako vůl, ale s rohama nahoru," nadhodil Jak.
"Nikdy jsem neviděl vola s rohem na nose."
"Tak dobytče zkřížené s jednorožcem."
"S jednorožcem? Ty a ten tvůj jednorožec, Jaku."
"Ať je to, co je to, je to zatraceně hnusné."
Najednou se vedle nich něco ozvalo. Z houštin na okraji trosek se neslo hlasité kňučení.
"Prase?" řekl Swane a sáhl pro luk.
Relkin zavrtěl hlavou: "Nikdy jsem neslyšel prase, které by vydávalo takové zvuky."
"Mohlo by to být mládě," prohlásil Jak.
"Jestli je to mládě, bude tu mít mámu. Draci budou rádi."
Náhle získalo kňučení jiný tón, vyděšený, rychle se změnilo v agónii a pak náhle ztichlo. Teď kňučela další podobná zvířata a zvuk se blížil.
Chlapci se po sobě podívali. Něco právě ulovilo kořist.
Ozvalo se hlasité, dunivé zařvání - drsný, vítězný zvuk. Ještě třikrát zazněl řev ozvěnou v kamenných troskách. Chlapci nervózně napínali luky. Kňučení teď bylo mnohem blíž.
Z křoví vyrazilo stádečko malých šedých zvířátek s černými pruhy, připomínajících maličké slony, s velkýma ušima a dlouhými, ohebnými choboty.
Tihle úžasní malí sloni nebyli větší než pes a běželi podobným stylem jako koně. Chlapci je však zahlédli jen na chvíli, než zvířata zmizela.

"Sakra, nestihl jsem zamířit," řekl Swane.
"To je dobře, nevíme, co to je," odvětil Jak.
"Nejsou větší než psi."
"Támhle je jedno."
"Au!" Swane sebou náhle žuchl na zem.
Další malý pruhovaný slon vyrazil z lesa a vrazil Swanovi zezadu do nohou. Náraz srazil Swana na všechny čtyři a šokovaný slon zůstal sedět na zadních.
Zatímco na něho překvapeně civěli, zvíře se sbíralo, v očích vyděšený výraz.
"Co to sakra bylo?" zařval Swane, vstal a sáhl po luku.
"Máš tu kamaráda, Swane," ukázal Relkin na vyděšeného slona.
"Opravdu bych to měl střelit. Vzít to drakům."
Relkin si maličkého slona pořádně prohlížel. To zvíře mělo v očích něco, co ho přitahovalo.
"Nestřílel bych to, Swane, a myslím, že by to draci nechtěli jíst."
"Jak to víš? Jedí všecko."
"Já bych radši věděl," prohlásil Jak, "co je to honilo."
"Jím, támhle," řekl Relkin a ukázal na nižší kus zbořené zdi.
Nízkým lesem se pohybovaly tři hrozivé stíny.
Malý kníkal pořád ještě nepopadl dech. Pokusil se rozběhnout, ale sotva kulhal. Jak ho impulsivně popadl a zamířil s ním do svahu v ruinách arény. Zvířátko sebou divoce zmítalo, ale Jak ho nepustil a pronesl ho křovím, které pokrývalo spodní části bývalého hlediště.
"Co to k čertu děláš, Jaku?" nadával Swane.
"Nemohl jsem ho tam jenom tak nechat, sežrali by ho."
"A jsou tady," řekl Relkin.
Do arény vešli tři velicí tvorové, o jakých se jim ani nesnilo. Všichni tři byli asi deset stop vysocí a kráčeli na dlouhých, mohutných nohách, které vypadaly jako slepičí, jen asi stokrát větší. Veškerá podobnost se slepicí však u nohou končila. Těla měli tlustá, pokrytá světle šedým peřím. Mohutné hlavy končily velikými, krutě zahnutými zobáky. Posledním děsivě směšným detailem byla křídla; drobná, přitažená k tělu, zjevně jen neužitečné přídavky.
Mohutní ptáci postupovali obezřetně, tu a tam se zastavili a podívali se nahoru k chlapcům a malému pruhovanému slonovi. Bylo tam jídlo, ale bylo na něm něco nezvyklého. Ptáci byli opatrní.
"Nelíbí se mi," zamumlal Swane.
"Jo. A jestli se ti nelíbí tihle, co řekneš na támhlety?" Relkin ukázal na dva další příšerné ptáky, kteří procházeli podél vnější zdi rozpadající se arény.
"Jsou všude kolem nás," řekl Swane.
"U dechu, jsou velcí jak trolli," zašeptal Jak.
"Víte, teď už jsem viděl snad všecko," zabručel Swane.
"Tenhle sloník je jako menší lovecký pes a támhleten pták je velký jak troll."
Ptáci dokončili průzkum okolí. Kývli na sebe, rozdělili se a vydali se vzhůru troskami řad sedadel.
"Jdou po nás."
"Vypadá to, že vědí, co dělají."
Pták uprostřed zcela nečekaně poskočil k nim, zobák dokořán.
V mžiku měl v hrudi tři šípy, ale zdálo se, že ho to ani nezpomalilo.
Zatímco stříleli, škrábali se nahoru. Sloník je vedl, hnal se před nimi.
Po obou stranách stoupali po schodech další ptáci.
Trefovali ptáka před sebou dalšími a dalšími šípy, ale celkem bezvýsledně, dokud Relkin konečně zblízka nezasáhl nestvůru přímo do oka a neprostřelil jí hlavu. Pták se zastavil jen pár stop od nich, s bolestným zaskřehotáním se svalil dozadu a se žuchnutím dopadl na kameny.
"Rychle, na zeď," řekl Relkin, když viděl, jak se další dva chystají zaútočit.
Vydrápali se nahoru. Naštěstí byli u kusu vnější zdi, který se už na vrcholu rozpadal, ale pořád čněl víc než deset stop nad bývalým hledištěm arény. Právě na ten kus zdi vylezli. Byl jen tři stopy široký a dvanáct stop dlouhý. Swane si cestou nahoru vymknul kotník a tak-tak se stihl dostat do bezpečí, než po něm jeden z obrovských ptáků chňapl. Jak hodil pruhované zvířátko před sebe. Když Swane zoufale škubl rukou a minul, sloník ho zachytil chobotem a během kritické chvilky, než se Swane znovu chytil, ho podržel.
Seděli tu jen se dvěma tucty šípů. Ptáků byla spousta, nemohli si dovolit vyplýtvat ani jeden.
Ptáci brzy zmizeli. Dragonýři přemýšleli, jestli neodešli hledat jinou kořist.
Pak prošla troskami antilopa.
Jeden z ptáků se šokující rychlostí vyrazil z úkrytu v nízkém křoví a srazil ji na zem. Mohutná hlava se v mžiku sklonila, popadla zmítající se antilopu, velkou jako dospělý muž, a udeřila jí o kámen. Pták škubal hlavou ze strany na stranu, až antilopu utloukl. Popadl ji do zobáku a hlavou napřed ji celou spolknul.
Trpasličí slon při tom pohledu žalostně zatroubil, sedl na bok a stáhl hlavu mezi ramena.
Swane si sedl vedle něj a zkusil ho pohladit po hlavě.
"Takže jsi na něho změnil názor?" zeptal se Jak.
"Jo. Zachránil mi život. U dechu, dlužím tomuhle tvorečkovi život."
"Říkal jsem, že v sobě něco mají. Neměli by se střílet."
Světlo dne začínalo pohasínat.

, Jeden z nás musí jít pro pomoc," řekl Relkin. "Myslím, že bych to měl být já."
"A co ti ptáci?"
"Půjdu, až se víc setmí."
"A co když vidí i ve tmě?"
"Tak to nezvládnu a vy budete muset doufat, že pátrací četa zamíří tímhle směrem. Ale víte, jak pořád mluví o spěchu. Spěcháme od chvíle, kdy jsme se vylodili v Sogoshi. Nevím, jestli pošlou mnoho pátracích čet."
"Radši to zvládni, Quoshane, nebo bude ze starýho Swana žrádlo pro tyhle zatracený přerostlý slepice."
KAPITOLA 38
Relkin si naposledy potřásl rukou s ostatními, sklouzl z bezpečí zdi a tiše se zanořil do porostu. Pomalu, opatrně mířil pryč od zdi. Po velkých ptácích nebylo ani stopy, ale vzpomínka na náhlý útok z úkrytu se vracela a pronásledovala ho. Proto se pohyboval po špičkách a často zastavoval a zkoumal cestu před sebou. Byla už skoro úplná tma a v hustém šeru bylo snadné představovat si tvory číhající v každém křoví.
A tak si dával načas, nutil se k pomalým pohybům a odolával nutkání co nejrychleji se rozběhnout k lesu. Kdyby zpanikařil, mohlo by to snadno skončit katastrofou. Bylo až příliš snadné představit si, jak ho ty obrovské nohy udupávají a pak ho pták polyká, hlavou napřed.
V korunách blízkých stromů po sobě začaly pokřikovat opice. Na chvíli se zastavil za kamenem. Už byl v půlce cesty k lesu, kde byly stromy dost vysoké na to, aby mu mohly před deset stop vysokými ptáky poskytnout útočiště.
Přímo před ním byla houštinka nízkých stromů s bílou kůrou. Zíral na ně a přál si vidět skrz šero a zelené rostliny. Opatrně shluk stromů zkoumal. Jsou ty bílé tyče kmeny stromů, nebo velké ptačí nohy? Nemohl si být úplně jistý, ale asi tak po minutě usoudil, že jsou nízké stromy bezpečné; žádný pták v nich nečíhá.
Rozhlédl se kolem sebe šerem. Mohli už být ptáci pryč? Možná tou opatrností jen ztrácí čas. Bylo by dobré dostat se do tábora dřív, než po nich Wiliger začne pátrat. Nepotřeboval mít s dračím vůdcem žádné další potíže. Až teď mu konečně skončily služby navíc a rozhodně nechtěl další.
Možná se ptáci stáhli, aby se vyspali. Relkin celým srdcem doufal, že to byli jen denní dravci, a ne i noční.
Blízko se tmavě rýsoval les. Měl by si pospíšit. Ale přesto ho něco nutilo držet se zpátky. Váhal, jestli má opustit ochranný stín kamene. Položil na balvan ruku; byl na dotek studený a konejšivý.
A pak se pod jeho rukou kámen zachvěl a Relkin vzhlédl právě v okamžiku, kdy se nad balvanem objevila obrovská ptačí hlava a vrhla se na něj. Skrčil se a uskočil z dosahu. Mohutný zobák mu cvakl jen pár palců od hlavy.
Ta zatracená potvora se k němu připlížila, zatímco si prohlížel stromy! To zároveň znamenalo, že ptáci dobře vidí i v šeru.
Relkin se rozběhl, přinutil se běžet tak rychle, jak jen dokázal. Proběhl změtí lián, málem zakopl a upadl, ale dokázal doklopýtat na volné prostranství. Tam zase zrychlil, pádil, až ho dech pálil v krku a srdce mu divoce bušilo.
Pták byl kousek za ním, zpomalily ho liány. Před ním ležela hromada velkých kamenných kvádrů. Kličkoval mezi nimi, uhýbal doleva, doprava a znovu doprava, a velký pták skákal za ním. Relkin znovu získal menší náskok, pták byl příliš mohutný na to, aby se s ním mohl v podobném manévrování měřit.
Opice na stromech pokřikovaly na přicházející noc, zatímco Relkin pádil o život mezi prastarými kameny, pronásledovaný rychlým ptačím zabijákem. Cítil za sebou mohutné tělo. Slyšel dusání těžkých nohou o zem. Na volném prostranství ho pták trochu doběhl. Relkin dál kličkoval a hledal strom, na který by dokázal rychle vyšplhat. To byla jeho jediná naděje.
A pak ho spatřil, dočasné útočiště, padlý strom s vykotlaným kmenem. Otvor byl tak velký, že se Relkin těsně protáhne dovnitř, ale obrovitý pták to nemůže zvládnout.
Posledních několik metrů skoro letěl, pták ho dohánět každým krokem dlouhých nohou. Už byl těsně za ním, když se Relkin vrhl do dutiny a vklouzl do tmy vykotlaného kmene.
Dřevo bylo uvnitř slizké a dutina pokračovala mnohem dál, než čekal, a pak končila čímsi pevným. Snažil se nahmatat dýku, ale když po překážce přejel rukou, zjistil, že je to dřevo.
Ve tmě uvnitř skoro nic neviděl, jen šedý kruh světla na druhém konci. Něco mu přeběhlo přes ruku. Škubnul jí zpět a klekl si, dýku nataženou před sebou.
Celý strom se otřásl, jak velký pták za ním útočil na puklinu. Relkinovi běžely hlavou otázky. Jak dlouhý je kmen? Dostane se na druhém konci ven? Co se s ním může ukrývat tady uvnitř?
Pozorně naslouchal. Pták naštěstí přestal útočit na otvor a přecházel kolem dutého kmene tam a zpátky. Relkin obzvlášť pečlivě naslouchal, jestli neuslyší hadí syčení. Byla by pěkná smůla, kdyby sáhl na nějakého jedovatého hada, kterého ani nevidí.
Uběhlo několik vteřin a Relkin nezaslechl žádný sykot ani zašustění. Opatrně zamířil dopředu, zkoumaje prostor špičkou nože. Každou chvíli se zastavil a zaposlouchal se. Lesem za kmenem se pořád rozléhal křik opic.
O chviličku později si uvědomil, že les utichl. Necítil ani vibrace ptačích kroků. Pták se zastavil. Nebo je pryč? Před sebou měl šedý kruh na opačné straně klády. Pokračoval dopředu, napínal zrak, rukama nahmatával sliz, hlínu a hmyz. Občas se musel plazit úzkými místy, tam, kde to bylo nutné, si pomáhal dýkou. Dřevo bylo uvnitř zpráchnivělé a drolilo se. Občas po něm přeběhl nějaký hmyz, ale zatím ho nic nebodlo. Vydechl krátkou modlitbu ke starým bohům. Božské kostky zatím padaly v jeho prospěch.
Konečně se dostal až na opačný konec dutého kmene. Opatrně na něj hleděl. Čeká pták venku? Jestli ano, jak dlouho tam zůstane?
Dostat se ven znamenalo vylézt po čtyřech; na jiný způsob byl otvor příliš malý. Jestli tam na něho pták čeká, bude mít slušnou šanci, že ho chytí. Mizerná představa, ale jedinou další možností bylo zůstat v kmeni a ztratit naději na to, že se dostane do tábora a obstará pomoc.

Opatrně vystrčil hlavu a rozhlédl se kolem. Zahlédl, jak se k němu sklání velká hlava, a couvl zpátky do bezpečí.
Ptačí zoban prudce narazil do konce kmene a vyštípl kus dřeva. Pták se zarazil a začal si pečlivě prohlížet místo, které poškodil.
Relkin se stáhl víc dozadu. Pták znovu zaútočil na strom. Silným zobákem dokázal rozštípnout slabší místa prohnilého kmene. Relkin dál couval.
Náhle strom poskočil a kus kmene nad Relkinovou hlavou povolil. Dolů pršelo ztrouchnivělé dřevo. Relkin zahlédl tmavý stín ptačí hlavy a zoufale sebou škubl dozadu. Hlava dopadla, zobák se ponořil do dřeva přímo nad ním a prorazil ho jako obrovská sekera.
V tu chvíli mělo být po něm, ale pták se přepočítal. V tomhle místě bylo už sice dřevo zasažené, ale ještě ne ztrouchnivělé. Bylo mokré a poddajné, ale ještě silné. Pustilo velký zobák skrz a pak ho rychle sevřelo.
Pták na okamžik strnul, než děsivá zpráva dorazila až do mozku, a pak se celý kmen o jeden či dva palce pohnul, jak se pták divoce snažil zobák vyrvat.
Relkin hleděl na veliký zahnutý zoban, čnící mu z dřeva přímo před obličejem. Kmen se zatřásl a chlapci došlo, co se stalo. Ožil a pádil k nejbližšímu otvoru.
Za chviličku vyrazil ven. Rychle se rozhlédl kolem, ale žádného jiného dravce neviděl. Vběhl do lesa. Když se ocitl pod vysokými stromy, ohlédl se. Ve tmě špatně viděl, ale rozeznal ptáka stále skloněného nad padlým kmenem, bezvýsledně mávajícího malými křídly ve snaze se vytrhnout.
Rozběhl se. Běžel přes mýtiny, pokud je dokázal najít. Se značným štěstím se vynořil na písčité pláži u řeky. Rychle se zorientoval a zamířil proti proudu k táboru.
Když ucítil horký kalut, věděl, že je blízko. Doběhl ke kuchyním a spatřil hromady špinavých pánví tažených dolů k řece, kde je budou muži a dragonýři, kteří mají za trest službu, drhnout tak dlouho, až se budou lesknout.
Dračí vůdce Wiliger ho přivítal zamračením a Relkin si v duchu povzdechl.
Rychle se shromáždila záchranná skupina Tucet lučištníků s pěti draky, ozbrojenými meči a štíty. Relkin je vedl a po hodině a půl bloudění ve tmě našli Swana a Jaka naživu, pořád ještě nahoře na zdi. Maličký pruhovaný slon byl s nimi.
Při příchodu mužů s draky se strašliví ptáci stáhli do křoví a zůstali tam. Padlý kmen, který zachránil Relkina, byl rozlomený a lapený pták utekl.
Draci se sešli nad mrtvolou ptáka, kterého zabil Relkinův šíp.
"Je to velká ssslepice," prohlásil Vlok.
"Vlok není odborník na ptáky," zabručel Zelený Purpur.
"To není ssslepice. Žádná ssslepice nemá takový zobák. Vypadá ssspíš jako orel," řekl Bazil.
"Jednou jsssem jedl orla," řekl Zelený Purpur. "Nebyl moc dobrý."
"Odporná předssstava," prohlásila Alsebra.
Wyverny mlčky souhlasily. Divocí okřídlení draci byli schopní jíst ty nejpodivnější věci. A přitom ohrnovali nos nad rybami.
Bazil do mrtvého ptáka šťouchl mečem.
"Mohl by být dobrý, upečený," řekl.
"Určitě by neměl přijít nazmar," prohlásil Zelený Purpur.
"Jak z něho dossstanete to peří?" zeptal se Vlok.
"Dragonýři ssse občasss hodí."
A tak mrtvého ptáka vyvrhli a odnesli do kuchyně. Tam byl rychle oškubán, naporcován a vražen nad oheň. Všichni souhlasili, že opravdu chutná jako slepice, jenom byl mnohem tužší. Některé kusy připomínaly spíš kůži než maso.
Draci ho ale stejně zhltli a pak se pořádně vyspali.

KAPITOLA 39

Zpočátku dračí vůdce Wiliger nevěděl, že s nimi cestuje i "Proužek", slon psí velikosti. Jak byl při výběru úkrytů dost vynalézavý a Wiliger trávil většinu času ve svém stanu.
Draci si sloníka okamžitě oblíbili. Jeho skotačení jim připadalo zábavné. Obzvlášť je dokázal rozesmát tím, když vybíhal Zelenému Purpuroví po zádech a sedal si mu na velikou hlavu. Ani ne za den se Proužek stal oddílovým maskotem.
Když je Wiliger nakonec nachytal, neschválil to. Dragonýři protestovali.
"Neexistují žádná omezení pro oddílové maskoty. Některé kadeinské oddíly mají maskoty."
"To je možné, dragonýre Relkine, ale tady velím já a já vám zakazuji domácí mazlíčky. Matka ví, jaké může přenášet nemoci."
Prosby Wiligera neoblomily. Odtáhl Proužka na kusu provazu přivázaného kolem sloníkova krku a před jejich vyděšenýma očima ho popadl a vyhodil z prámu.
Všichni se vrhli k okraji. Krokodýli na blízkém břehu vklouzli do vody
"Každý dragonýr, který skočí do vody, bude zbičován."
Zarazili se. Jak se ohlédl, v očích bolestný výraz. Pod povrchem bublala vzpoura. V Relkinově srdci vyklíčily skoro vražedné pocity.
Prám se náhle naklonil. Draci byli taky na boku.
"Massskot je v řece," ohlásil Vlok věcně.
"No, nessstůj tam jak sssloup," řekla Alsebra. "Buď pro něho ssskoč, nebo mi uhni, ať můžu ssskočit já."
Její poznámku přerušilo ohromné šplouchnutí, jak se mohutné tělo vrhlo do vody. Celý prám se otřásl.
Zelený drak se vynořil a dvěma mocnými údery ocasu se odrazil ke zmítajícímu se Proužkoví. Sloník byl na poslední chvíli zachráněn, drak se odrazil zpět k prámu a hodil Proužka na palubu.
Vytáhnout z řeky na palubu dvoutunového zeleného draka bylo mnohem namáhavější. Prám byl sice důkladně

postavený, ale pořád to byl jen prám, a když se drak opřel o jednu stranu, nakláněl se a potápěl. Ostatní draci to ještě zhoršovali tím, že se tlačili k němu, aby mu pomohli. V jednom okamžiku hrozilo, že se celý prám převrhne, a lidé na draky zoufale křičeli, aby se stáhli od okraje.
Ani čerstvě zachráněný Proužek nepomáhal, když kolem nich pobíhal, troubil a kvičel vzrušením. Dvakrát na něj málem šlápli, než ho Vlok popadl a posadil na hromadu dřeva.
Než se jim konečně podařilo vtáhnout Bazila zpátky na prám, už se blížili vším tím rozruchem přilákaní krokodýli. Prám se znovu málem převrhnul, s takovou váhou na jedné straně, ale pak se srovnal.
Wiliger to všechno pozoroval s rostoucí zlostí. Vysmívají se jeho autoritě. Něco ho ale brzdilo, aby úplně nevybuchl. Protože to zvíře chtějí za maskota i draci, bude mnohem těžší se ho zbavit. Dračí vůdce tady byl proto, aby draky vedl, ne aby se s nimi dostával do sporů. To bylo tak základní pravidlo dračích oddílů, že ho nemohl ignorovat dokonce ani Wiliger. Měl pocit, že kdyby se obrátil na nadřízeného důstojníka, bylo by jeho rozhodnutí zrušeno. Nadřízení důstojníci, v osobách generálů Steenhura a Baxandera, byli k novému dračímu vůdci 109. marnerijského oddílu chladní, skoro nepřátelští. Wiliger nechtěl zkoušet, jakou podporu má u svých nadřízených. Pořád ještě tu byla hanba za chybu, kterou udělal v bitvě u Kouby. Generál Steenhur se o tom vyjádřil velmi nelichotivě.
A tak prozatím přítomnost sloníka přijal. Ve skutečnosti neměl jinou možnost. Už bylo jasné, že rezervovaný postoj k jednotce, ke kterému se uchýlil po ostudě u Kouby, mu nepomohl obnovit autoritu. Aby se stal jejich skutečným vůdcem, musí si mezi nimi získat místo. Všichni byli proti němu a v takové situaci nemohl zvítězit. Oddíl měl přirozenou sílu jako jediný organismus. Musí s tím něco dělat.
O den či dva později seděl Relkin na přídi prámu, pod jasným sluncem, a upravoval přezky na břišním pásu Bazilova joboquinu. Ucítil, že za ním někdo je, otočil se a zjistil, že k němu jde dračí vůdce Wiliger, v kalhotách a košili. Zamumlal pozdrav a líně zasalutoval. Relkin si v duchu oddechl.
Úleva se brzy vytratila. Wiliger se usadil na přídi, jen kousek od Relkina, a prohlížel si ho. Relkin znervózněl. Zrovna se zbavil hory služeb v kuchyni. Nervózní ruce byly nešikovné; dragonýr se píchl jehlou a tiše zaklel.
Wiliger si přisedl ještě o kousek blíž.
"Pěkný den, že, dragonýre Relkine?"
Relkin zamrkal. Uplynuly už celé měsíce od doby, kdy se dračí vůdce Wiliger pokusil být k někomu z oddílu příjemný. Relkina náhlá změna poněkud zaskočila.
"Ano, pane," řekl tiše, jako vždycky. Nejlepší bylo Wiligera ničím nerozčílit.
"Dragonýre Relkine, myslím, že si s vámi musím promluvit otevřeně."
"Hm, ano, pane?"
"Předpokládám, že mě nemáte příliš v lásce. Vadí vám, že jsem přišel od pěchoty. Všichni si myslíte, že o dracích nic nevím. Myslíte si, že ten Wiliger musí být opravdový kašpar, plno řečí, směšná uniforma. Vím, vím, udělal jsem pár chyb."
"Ano, pane." Relkin zjistil, že mu souhlas nedělá potíže.
"Ano, no, vždycky je těžké, však víte, když máte nového velitele a nový oddíl. Všem chvíli trvá, než si zvyknou."
"Ano, pane."
"No, dragonýre Relkine, to je tak. Chtěl jsem pracovat s draky. Měl jsem v pěchotě slušnou kariéru. Říkal jsem vám o některých věcech, kterých jsme tam dosáhli, ale já jsem si myslel, že budu šťastnější u dračích jednotek. Chápete? A protože můj otec má prostředky k tomu, aby mi takové převelení umožnil, řekl jsem si, že to musím zkusit. Myslel jsem si, že mě dračí oddíl nejdřív odmítne, ale jsou to dobří vojáci a dají mi šanci a já jim ukážu, že jsem stejně dobrý jako oni, a oni mě přijmou a všechno se srovná."
Relkin byl ohromený. Tohle bylo ze všeho nejméně pravděpodobné. Ne po minulých měsících. Zalétl myšlenkami zpátky k té hrozné chvíli v restauraci v Marneri.
"Bohužel se věci někde pokazily. Byla to dlouhá cesta, všichni jsme byli natěsnaní na jedné lodi. Výbušná situace, víte, co tím myslím?"
"Ano, pane."
"Takže teď, dragonýre, míříme do bitvy a já s vámi chci začít znovu. Chci nový začátek. Myslím, že bychom měli otočit list a začít znovu. Co říkáte?"
Relkin cítil, jak v něm bublá několik ostrých poznámek. Stiskl zuby a ze všech sil se pokusil usmát.
"Jak si přejete, pane."
Jestli k nim chce být Wiliger milý, místo aby se vztekal jako nějaký velitel skřetů, pak Relkin hodlal udělat všechno pro to, aby to vyšlo.
Tahle odpověď dodala Wiligerovi odvahu; Relkin viděl, jak se dračí vůdce nafoukl radostí. Obličej mu zrůžověl. Relkin se otřásl: přichází nějaká další hrůznost.
"Jsem rád, že jste to řekl, dragonýre. Dobrá. Víte, přemýšlel jsem. Potřebujeme pro oddíl heslo. Motto. Teď máme maskota; další věc, kterou bychom mohli mít, je heslo."
"Heslo?"
"Ano, něco takového, jako jsme měli u pěchoty. Víte, první regiment, první legie, říkají jim "jdi-nebo-padni", protože to je jejich heslo."
Relkin přikývl; znal ten systém, ale 109. oddílu zatím nikdy nikdo takovou věc nenavrhl.
"No, ano, pane, myslím."
"Takže jsem vymyslel něco, co by mohlo být skvělé heslo."
"Ano, pane." Ne, že by snad čekal, že se s ním bude Wiliger radit, ale přesto se Relkin cítil stísněně. Wiliger je pořád Wiliger.

"Ano, jak se vám líbí tohle: Jdem na to. Co je to?"
Relkin na Wiligera hodnou chvíli zíral.
"Ano, pane," řekl.
"Dobré, že? Protože 109. má svoji pověst, kterou si udrží. Budeme bojovat s každým, ať je to kdokoliv nebo i cokoliv, že ano?"
Wiliger se zasmál vlastnímu vtipu. Relkin se znovu usmál se stisknutými zuby.
"A jestli potkáme něco z toho, co jste viděli vytesané v tom kameni, tak se to motto bude dokonale hodit."
Relkin slabě přikývl, šokovaný obratem událostí. No, důležité je zmírnit Wiligerovu hrůzovládu. Jestli chce být přátelský, Relkin mu nebude bránit. Věděl, že ostatní budou naštvaní. Swane a Jak poslední dva dny opravdu trpěli. Přepadové kontroly, nekonečné drhnutí hrnců. Jak musel dokonce vyleštit nýty na dračím štítu, až se leskly jako sklo. Ale přesto, ať je to, jak chce, Wiliger je jejich velící důstojník, musí s ním vyjít. Swane a Jak budou muset polknout svoji hrdost, stejně jako všichni ostatní.
A v nepříliš vzdálené budoucnosti je čeká boj. Určitě, proto sem přišli z takové dálky. Šedá paní to vlastně řekla. Jen ještě nevědí, proti čemu budou stát. Relkin přemýšlel, jestli to bude horší než obři, kterým čelili v bitvě u Arneis.
Wiliger se konečně přestal smát, kývl na něj, znovu se usmál a vrátil se do svého stanu.
KAPITOLA 40
Jeden teplý, líný den střídal druhý a týdny nenucené míjely. Veliká flotila prámů plula po proudu obrovské řeky, pod čtvercovými plachtami, kdykoliv vál vhodný vítr, a vytrvale postupovala. Zásoby jídla byly dobré, i když jednoduché, a vojsko je denně doplňovalo lovem a sběrem v lese. Generál Baxander a jeho štáb byli úspěchem příjemně překvapeni. Vedli výpravu z různorodých jednotek, víc než dvacet tisíc hlav, přes půl kontinentu, který byl v podstatě zcela neznámý. Občas, když si prohlížel mapy a viděl, jak daleko došli, cítil Baxander jistou pýchu. Pak nevyhnutelně následovala studená sprcha strachu, když si uvědomil, že celá jeho armáda je teď za hranicemi známého světa, ztracená v srdci temného kontinentu. Teď už se jim nedostane žádné podpory, žádné pomoci. Všechno je jen na nich. A jestli udělá chybuje pravděpodobné, že se ani jeden muž a ani jeden drak už nevrátí zpět přes Hradby Slunce, natož až k pobřeží. Bílá flotila se vrátí domů prázdná a výprava bude zapsána v dějinách jako největší pohroma všech dob. Přestože byla plavba po řece pokojná, tíha odpovědnosti mu způsobovala bezesné noci.
Na prámech nesoucích 109. marnerijský oddíl byl dračí vůdce Wiliger dál neobvykle přívětivý. Vykonával inspekce, ale místo celých dnů drhnutí hrnců za nejmenší drobnůstky teď provinilce za zrnko prachu na kovu, který se jinak leskl jako sklo, nebo za vlásek, který nebyl na svém místě, jenom káral.
Wiliger se teď nečekaně vynořoval a zatahoval jednoho či více dragonýrů do malých srdečných rozhovorů. Během nich z něj sálala dobrá vůle jako záře z lucerny. Obzvlášť milý byl na Swana a Endiho. Jeho chování chlapce mátlo, ale přesto se těšili z relativního uvolnění atmosféry po předchozí hrůzovládě. Draci si samozřejmě také všimli nové nálady a začali být k dračímu vůdci, kterého předtím považovali za hlupáka a škůdce, docela laskaví.
Zatímco se však povaha dračího vůdce změnila z bouřkového mraku na slunečno, povaha džungle, kterou den za dnem proplouvali, se měnila opačným směrem. Okolí se pomalu proměňovalo, dokud si jednoho dne neuvědomili, že jsou v docela jiném světě.
Hory už nechali dávno za sebou a stromy teď byly čím dál vyšší. Byly to jiné druhy a ovocných stromů stále ubývalo. V lesích už nebylo slyšet opice a změnila se i skladba ptáků. Výrazně jich ubylo a byli mnohem nenápadnější. Během dne jako by nad krajinou viselo napjaté ticho. V noci občas zaslechli podivné chraplavé výkřiky, jaké nikdo z nich nikdy předtím neslyšel.
Jednoho pozdního odpoledne, skoro večer, několik mužů z přední hlídky hlásilo, že viděli v řece plavat- nebo možná jít po dně - obrovského tvora. Když vylezl a zmizel mezi stromy, spatřili stopy velké jako od chrámových sloupů. Přední hlídka byla toho večera v lodi o kus před hlavní flotilou; tvrdili, že nestvůra, kterou viděli, byla mnohem větší než bojový drak. Říkali, že byla velká jako velryba.
Jejich hlášení vyvolalo ve flotile rozruch. Už tak je všechny vyburcovalo vyprávění marnerijských dragonýrů o reliéfech, které viděli ve zříceninách, a o obrovitých děsivých ptácích. Nicméně od té doby takové ptáky ani jiná velká zvířata nikdo nespatřil. V minulých dnech vlastně zahlédli velmi málo jakékoliv zvěře. Naštěstí se jim uplynulý týden lépe dařilo při každodenním rybolovu, lesy však zůstávaly podivně tiché.
Popis, který zvědové poskytli, neodpovídal žádnému známému zvířeti a setkání vyvolalo intenzivní spekulace a jisté obavy. Téhož večera spatřili nad řekou přelétat hejno velice podivných ptáků. V paprscích zapadajícího slunce vypadali jako růžové a hnědé trojúhelníčky. Ti, kdo se v ptácích vyznali, tvrdili, že nikdy podobné neviděli.
Muži z legií pokrčili rameny a odplivli si. Té noci se usadili trochu blíž ke kuchyňským ohňům. Do lesa se vydalo jen několik nejodhodlanějších lovců. Přinesli toho velmi málo, jen jedinou velikou želvu a nějaké přerostlé vačice. Vačice, opečené nad ohněm, byly chutné a kuchaři udělali z obrovské želvy skvělou polévku, která se dočkala kolem ohňů mnoha chvály.
Kassimští lovci hlásili, že narazili na stopu obrovského zvířete a na hromadu trusu větší než muž. Také to se stalo předmětem mnoha spekulací a žertů.
Během několika dalších dní viděli jen vždy přítomné krokodýly a ryby. Země vypadala pustá, ačkoliv se za noci ze starých lesů ozývaly výkřiky a skřehotání. Ale i těchto nočních zvuků ubylo a byly vzdálenější než v lese na horním toku.
Pak jednoho dne vyskočil z úkrytu tvor podobný malému drakovi a zaútočil na dva kassimské pěšáky, kteří byli na lovu. Byli tak překvapení, že nestačili zareagovat, než se k nim tvor dostal. Jednoho z mužů povalil na zem a rozpáral ho úderem velkých drápů, které měl na zadních nohách. Druhý muž zvíře lehce zranil mečem a utekl. Vrátil se do tábora a okamžitě s ním vyrazila zpět jednotka mužů s jízdní podporou.

Našli to zvíře, jak hoduje na padlém Kassimci, a zahnali ho. Utíkalo velice rychle, jezdci museli cválat, aby mu stačili, zatímco na něj útočili oštěpy a kopími. Bylo těžké ho zabít, a dokonce i když ho srazili a několik mužů sesedlo, aby ho dorazili meči, zmítalo se na zemi a kouslo jednoho z vojáků do nohy.
Když mršinu přitáhli do tábora, způsobila pořádné pozdvižení.
Draci vystoupili na břeh, jeden oddíl po druhém, aby se na ni podívali. Byli opravdu rozčilení, protože tenhle zabijácký netvor očividně patřil k jejich druhu. Měl šupinatou kůži, dračí oči, pařáty i dlouhý ocas. Taky měl ohavně zploštělou hlavu a maličký mozek.
Všichni draci, jeden po druhém, do mršiny strkali. Jen Zelený Purpur navrhl, aby ji snědli. Většina z nich pak byla tichá, znepokojená. Krčili rameny nad otázkami dragonýrů a jedli jen střídmě. Té noci hledali na nebi dračí hvězdy, ale ty měly vyjít pozdě a jen nízko nad obzor.
Muži, kteří mrtvého netvora viděli, si odnesli nesmazatelný obraz velkých čelistí naplněných zuby schopnými rvát maso z kostí, velikých svalnatých kýt a nakonec i osmipalcových vražedných drápů na druhém prstu zadních nohou.
Během pitvy, kterou provedli ranhojiči, mrtvolu pečlivě prozkoumaly i čarodějky a poradily se s generálem Baxanderem. Potom přišla zpráva všem jednotkám. Od této chvíle budou muset být všichni velice opatrní. Vycházky na břeh jsou příliš nebezpečné. Mohli by se setkat s velkými a útočnými zvířaty. Legendy mluvily o kráčejících vražedných bestiích, stvůrách větších než draci, které spolkly člověka jedním kousnutím.
Konečně byli v legendárních Zemích děsu. Všichni ten rozdíl cítili. Otázky, co to znamená a co pro ně budoucnost chystá, nechali svým oblíbeným božstvům. Pro muže z Argonathu a Cunfshonu to byla Velká Matka; pro Czardhany a Kassimce lord Ochránce, bůh Prastarého ohně; pro Bakaňany kterýkoliv z tisíců bohů, tvořících jejich složitý pantheon. Všem těmto božstvům nabízeli muži krátké modlitby, typické pro vojáky, z nichž čerpali naději, že možná budou ochráněni před vším zlem, které jim může zkřížit cestu.
Mapy téhle oblasti byly nejasné. Nikdo to tady neprozkoumal. Byli si jistí jedině tím, že je řeka, po které se plaví, nakonec doveze k jižní části velikého Vnitřního moře.
Těm, kteří si mohli prohlédnout mapy, to připadalo jako brilantní strategie. Putováním podivnými džunglemi zároveň obcházeli Kraheen. Až se dostanou na pobřeží, zamíří na sever a za pár týdnů budou v srdci nepřítelova území. Na téhle cestě k Vnitřnímu moři nežili žádní lidé; Kraheeňané se stejně jako obyvatelé Eiga prastarému lesu vyhýbali. Nikdo jim nebude stát v cestě. Jediné nebezpečí tedy představovala strašlivá zvířata, která přebývala v hlubokých houštinách. S osmdesáti draky si mohli být jistí, že taková zvířata zvládnou.
A tak dorazí do Kraheenu připravení k boji. Baxanderova armáda byla jako obrovská dýka, kterou Říše růže vrhla po Velkém nepříteli.
Nepřítel samozřejmě ví, že přicházejí. Každou noc slyšeli vzdálené skřeky batrukhů přelétávajících vysoko nad nimi a sledujících jejich postup. Nepřítel ví, co mají v plánu. Bude nucen čelit armádě sestávající z argonathských legií, s draky a jízdou a impozantními schopnostmi ženistů a zásobovačů, kterými byla Říše růže proslulá. A on bude mít jen vojska Kraheeňanů. Kraheenská vojska bojovala s fanatickým odhodláním, byla však neorganizovaná a měla lehkou výzbroj, která stačila k porážce kmenových houfů Eiga, ale nemohla obstát v bitvě proti někomu takovému jako legie, nebo dokonce proti těžké jízdě czardhských rytířů. Nepřítelovou výhodou bylo, že bude mít čas připravit půdu, vybudovat obranné linie a určit taktiku. Nakonec se jim však bude muset postavit v boji a v takové srážce nemohou být legie poraženy.
Heslem na prámech byla "Hektorova formace" a vedlo se hodně uvolněných hovorů o bitvě u Salpalanga. Tam pouhých deset tisíc legionářů porazilo armádu, která měla desetinásobnou přesilu. V pohyblivém čtverci mohly legie, podporované jízdou a smíšenými vojsky spojenců, přežít obklíčení a projít přímo srdcem jakéhokoliv houfu nepřátel. Ti, kdo si prohlíželi mapy, měli pocit, že stojí na pokraji skvělého vítězství. Byl to opravdu opojný pocit.
Pro ty bez map to byly jen legendy a povídačky. Obojí přijímali se stejnou sebedůvěrou. Jsou především vojáci. Někde před nimi je velká vodní plocha. Přistanou na pobřeží a dají se na pochod. Potom budou bojovat. Jedna věc byla jistá- bude bitva. Neměli důvod příliš se Kraheeňanů bát.
A tak strach v srdcích dragonýrů nezpůsobovala nevyhnutelná bitva, která je čekala, ale pověsti o nemoci, která se šířila po prámech. Z lesa bylo přineseno neobvyklé ovoce. Čarodějky ho vyzkoušely a prohlásily za bezpečné. Některým mužům na jednom prámu se však udělalo zle a celou flotilou se rozlétly zprávy, že ovoce bylo jedovaté. Pak už ty podivné plody nikdo nejedl, až dokud jim nešel příkladem generál Baxander, který jich několik snědl a přežil.
Potom se objevily pověsti o duchovi, který pronásledoval Czardhany. Říkalo se, že se kvůli němu několik Czardhanů pomátlo na rozumu. Vojáci byli na takové záležitosti, jako jsou duchové, citliví a pokládali to za špatné znamení.
Každý den teď vídali podivné tvory. Často byli obrovití a klidní, s dlouhými krky na velikánských tlustých tělech. Vyskytovali se v nejrůznějších velikostech, ale typem si byli podobní. Barvy kolísaly od tmavě zelené až k světle hnědé, docela jako wyverny. Všichni, včetně samotných draků, nejvíc diskutovali právě o jejich barevnosti. Zelený Purpur si všiml, že žádný z velikých tvorů není nachový jako on. Alsebra přemítala, jestli vidí spoustu tvarem podobných druhů, nebo prostě mláďata a mladé dospělé a starší kusy jednoho druhu.
Kdykoliv draci zahlédli některé z těch tajemných velikých zvířat, zmocňovalo se jich cosi jako úžas. Buď to museli být předkové draků, nebo jejich blízcí příbuzní, kteří se jim velmi podobali, až na jeden nápadný znak. Tihle velicí tvorové byli býložravci s malými hlavami. V malých hlavách měli malé mozky a ti opravdu velcí byli nesporně hloupí. Když se setkali s prámy, většina z nich se prostě rozběhla ke břehu a s občasným žalostným zatroubením zmizela mezi stromy.
Byli tu však i jiní tvorové a setkání s nimi nebyla tak příjemná. Jednoho dne se vedle prámu jízdy objevil vodní netvor s hlavou dlouhou šest stop, uchvátil koně a stáhl zoufale řičící zvíře do řeky. Muži museli vynaložit ohromné úsilí, aby zabránili ostatním splašeným koním bezhlavě se vrhnout z prámu do vody.
Po této události musely být postaveny stráže, které se několikrát utkaly v divokém boji s podobnými bestiemi, jež se

vynořily z hlubin a natáhly se po koni či muži na okraji prámu. Koně znervózněli.
Když jedné noci zmizel legionář Gidips, znervózněli i všichni ostatní. Stál na hlídce a nikdo ho neviděl mizet. Tělo nebylo nalezeno. Poté byly hlídky zdvojnásobeny.
Řeka se rozlila do šířky a zpomalila. Některé dny ani neviděli břehy, jen vodní plochu, jako by pluli po utišeném moři. Pak se situace náhle změnila a prámy vpluly do rákosových plání. Postup se zpomalil. Podmínky brzy připomínaly zlý sen. Řeka se rozdělovala do tisíců koryt, v nichž se voda plížila pláněmi rákosím zarostlého bahna. Muži a draci museli občas vystoupit a přetáhnout prámy přes nejmělčí místa.
Byla to vyčerpávající dřina a trvalým problémem byl i bodavý hmyz. Přestože čarodějky celý den znovu a znovu tkaly kouzla proti hmyzu, komárů bylo prostě tolik, že pronikali jakoukoliv magickou sítí. Bahno bylo hustá, odporná hmota, která se stejnou měrou lepila na legionáře, koně i draky, a postup byl velmi těžký.
Doprovázelo je také ohromné množství pijavic a čarodějky se začaly velmi obávat nemocí. Muži dostávali dvojnásobnou dávku chininu a všichni, muži, koně, voli i draci, dostali i odporný lektvar přezdívaný "modrý dryák". Chutnal hnusně, ale všichni ho vypili a nikdo si nestěžoval, dokonce ani Zelený Purpur. Zelený Purpur měl z pijavic hrůzu a v bahnitých loužích byly i takové, které dokázaly proniknout i dračí kůží. Lektvar měl pijavice odpudit a do značné míry to i dokázal.
Nakonec se probili rákosím a dostali se do čistší vody, na volný tok. Všimli si, že je voda poloslaná. Už byli v ústí řeky. Krátce nato se dostali za ostrůvky a řeka se znovu rozšířila, takže stěží dohlédli na severní břeh.
Pluli ještě jeden den a pak, po mnoha pečlivých pozorováních slunce a podrobných poradách s mapami, Baxander rozhodl, že se vylodí. Už byli blízko moře a nastal čas pochodovat na sever. Prámy by nebyly schopné plavby po moři, a jakmile by opustili velkou řeku, ocitli by se na nekonečné vodní pláni.
Přistáli u písčitého pásu v jednom z postranních ramen řeky. Prámy byly vytaženy na břeh a přivázány. Nejlepší trámy z nich ženisté vytáhli a vzali s sebou pro stavbu obléhacích strojů. Protože nevěděli, jestli budou prámy ještě potřebovat, chovali se k nim tak, aby je mohli znovu použít. Nebylo by snadné je nahradit.
Legie rozbily tábor. Kolem tábora vyhloubili příkop se špičatými kůly a navršili val s palisádou z dřevěných desek. Za příkopem zapálili pochodně, aby osvětlili okolí, a postavili silné hlídky, které se každou hodinu střídaly
Když padla noc, začala se okolním lesem rozléhat kakofonie zvuků. Relativní ticho lesa před rákosinami bylo nahrazeno randálem.
Během té noci se v záři mihotavého světla pochodní několikrát objevily velké stíny. Oči umístěné dvě stopy od sebe se krátce zaleskly a zmizely, jak byl jejich majitel přitahován k pevnosti, ale pak ho odradily cizí pachy, jasné světlo a kouř z ohňů. Hlídky se střídaly co hodinu a pokaždé si trochu víc oddechly.
Příštího rána se Relkin probudil a zjistil, že se jeho drak necítí dobře. Krátká kontrola pahýlů křídel ukázala, že má drak horečku.
Při snídani se horečka zhoršila. Drak se napil vody, ale okamžitě ji zvrátil. O tuhé stravě se nedalo ani uvažovat. Relkin nemohl dělat nic než přikládat Bazilovi na čelo mokré ručníky a modlit se ke starým bohům, a dokonce i k Velké Matce o zásah shůry.
Ostatní chlapci mu přicházeli nabízet pomoc a morální oporu, ale v takové situaci toho nemohli moc udělat. Wiliger se objevil po snídani a starostlivě se mračil a Relkin pro jednou necítil obvyklé pohrdání. Vypadalo to, že si dračí vůdce o slavného draka se zlomeným palcátem opravdu dělá starosti. Po pečlivé prohlídce Wiliger odešel a vrátil se s těžkou knihou pod paží. Byla to Renkandimova Péče o wyverny. Wiliger nalistoval "horečky" a prohlásil, že drak potřebuje dávku murranoru. Murranor se často podával lidem, kteří měli křeče a naražená kolena. Relkin si nemyslel, že by mohl drakovi nějak prospět, navzdory Renkandimovu tvrzení. Wiliger však okamžitě zamířil do stanu vrchního ranhojiče.
Brzy potom přišla čarodějka Endysia a pečlivě Relkina vyslechla. Co drak předchozího dne jedl? Co pil? Pil nějakou nepřevařenou vodu? Jedl něco syrového? Relkin věděl jistě, že Bazil nejedl ani nepil nic, co by nebylo bezpečné.
Horečka zuřila a drak ležel a blouznil, tlamu otevřenou a jazyk venku. Vypadal tak žalostně bezmocný, že Relkin cítil, jak se mu zamlžuje zrak, a musel se dívat jinam. Bylo neuvěřitelné, že se tak úžasná hora svalů a šlach může změnit v něco tak zoufalého. Relkina pohltil sžíravý strach, že o draka přijde.
Pronásledovaly ho vzpomínky na šťastnější dny, vzpomínky, které nedokázal zaplašit, jako třeba ta na velký den, kdy Bazil dostal meč Piocar, svou první skutečnou dračí čepel. Složila se na něj celá vesnice a vykovali ho v dílnách známé zbrojírny v Modrých horách. Bazil pak meč zvedl a s radostným nadšením jím mávl kolem sebe. Dav jásal, když mladý zelený drak předváděl pohyby, které už roky trénoval s cvičným, litinovým mečem. Relkin málem pukl pýchou. Věděl, že na světě není nic lepšího, čím by chtěl být, než dragonýrem tohoto draka.
Potom na povrch vyplavaly temnější vzpomínky. Vzpomněl si na arénu v Tummuz Orgmeen. Když Bazila srazili a složili ho, zdál se být mrtvý. Spálený do černa, probodaný šípy jako jehelníček, vypadal zoufale. Ale Bazil se z toho dostal a během měsíce byl znovu na nohou. Když dokázal přežít něco takového, může porazit i tuhle horečku. Žádný drak nevydrží tolik co on. Takhle myšlenka mu dodala trošičku sebedůvěry, přesto to však byla nepatrná útěcha.
Wiliger se vrátil s džbánem modrého výluhu z murranoru. Teď byla otázka, jak ho do draka dostat. Bazil už na nic nereagoval. Wiliger mu nalil část modré tekutiny přímo do tlamy, ale drak jen vyprskl, zakašlal a obrátil hlavu na bok. Zjevně neexistoval způsob, jak wyvernu přimět vypít Renkandimův skvělý lektvar. Wiliger zavřel oči a chytil se za hlavu.
Relkin odvrátil pohled. Drak se z toho dostane sám. Buď je dost silný, aby tuhle horečku zvládl, nebo ne; a jestli není, bude se Relkin muset vyrovnat s následky. Zamrkal, aby potlačil slzy. Nechá si je pro truchlení. Zatím drak žije, velké srdce pořád tluče. A dokud tluče, není čas brečet.
Hodiny se vlekly. Horečka neklesala.
Pak se táborem rozlehl vyděšený nářek. S křikem přiběhl Endi. Wiliger vyskočil, aby se podíval, co se děje. Zpráva byla

jako nůž do srdce. Roquilovi začalo být špatně a teď měl horečku. Vypadalo to úplně stejně jako u Zlomeného Palcáta. Dragonýři se seběhli do Roquilova stanu. Šířil se mezi nimi pocit, že jim nad hlavou visí temný mrak zkázy. Skoro se nedokázali jeden druhému podívat do očí.
Další byl Chektor. Relkin si přisedl k Monovi. Velký oranžový mosazný drak měl přesně stejné příznaky jako ostatní - žaludeční nevolnost, vysoká horečka, delirium.
"Sloužili jsme spolu dlouho, Relkine," řekl Mono, když po chvíli vzhlédl.
"To je fakt, kamaráde."
"Byli jsme oba u Ossur Galan. To byl pekelný boj. Starý Chektor tam byl uprostřed toho nejhoršího."
"Vzpomínám si na to," řekl Relkin.
"Bude to zlé, ztratit staré draky."
Relkin zavrtěl hlavou:, Ještě jsme je neztratili, Mono. Dostanou se z toho, uvidíš." Relkinova slova však zněla prázdně i jemu samotnému. Mono se zmohl jen na bezvýrazný úsměv. Oba věděli, že dračí horečky jsou vzácné, ale když už drak horečku dostane, je obvykle smrtelná.
Další poplach vyvolal Calvene. Jeho drak, Aulay, zelenokožec ze Seantu, onemocněl. Potom přišel na řadu mladý měděný drak, Finwey Po něm Vlok a mladý zelený drak Stengo. Za chvíli ležel celý oddíl, včetně Zeleného Purpura. Divoký drak podlehl jako poslední.
Mezitím se katastrofa stala všeobecnou. Draci všech osmi oddílů padali s horečkou.
Dragonýr Duart z 34. oddílu z Bea byl něco jako bylinkář. Myslel si, že draci mají horečku nejspíš z vody, že se nakazili při průchodu rákosovou plání. Jisté byliny, obzvlášť dračinka, dobře účinkovaly na trávicí potíže.
Prohledali okolí, ale v prastarém lese Zemí děsu dračinky nerostly.
Ani čarodějky stále neznaly odpověď. Bylo všeobecně známo, že draci magii dobře odolávají, a taková horečka stejně byla mimo možnosti většiny kouzel.
Řadami legií proběhl strach, kterým brzy nasákli všichni muži v táboře. Skvělý pocit bezpečí se najednou rozplynul. V neposlední řadě byl zasažen i generál Baxander. Počítal s přítomností draků. Draci byli pro bojující legie trumfovou kartou. Legie mohla bojovat i bez nich, ale nedokázala bez nich zázraky a nemohla se postavit nepříteli, jenž měl v jednotkách trolly.
Na zachmuřený tábor padla tma. Bez nutnosti naplnit dračí mísy byla večeře tichou záležitostí. Hlídky byly nervózní. S příchodem noci se začala objevovat veliká dravá zvířata. Druhou noc se navíc dostavilo víc vetřelců než první. Tábor už nepáchl tak nově. V srdcích divokých šelem začala zvědavost vítězit nad opatrností.
Sotva vyšel srpek měsíce, dorazily z lesa těžké kroky. Ze tmy se vynořila ohromná bestie, kráčející na dlouhých zadních nohách, a vrhla se k příkopu.
Nestvůra měřila od čenichu ke konci ocasu třicet stop, třicet stop červenohnědé hrůzy. Její hlava byla odporným výsměchem dračím hlavám. Veliká, dlouhá a úzká, s obrovskými čelistmi. Oči velké jako lidská pěst čněly z ploché lebky a ve světle pochodní se leskly řady nožům podobných zubů. Když cvakly naprázdno do vzduchu, bylo to slyšet po celém táboře.
Bestie slídila podél příkopu a vrhala hladové pohledy po mužích na palisádě. Bylo to rozčilující a všichni si velmi dobře uvědomovali, že nemají v záloze jediného draka.
Pak se netvor najednou zastavil, prohnul krk a dlouze, děsivě zařval. Země děsu dostály svému jménu. Koně, a dokonce i voli se plašili. Stáda začala nervózně ržát a bučet.
To dál povzbudilo netvorovu zvědavost a obluda vešla do příkopu. Kůly jí bránily projít.
Kůži jí propíchaly tucty šípů. Stvůra znovu zařvala, vztekem smíšeným s bolestí, naklonila se a popadla do čelistí jeden z kůlů. Ke zděšení lidí hladce vyrvala šest stop dlouhý kůl ze země.
Další šípy našly svůj cíl, spolu s oštěpy. Nestvůra chňapla po palisádě, ale nedosáhla na ni, a pořád se ještě nedokázala protáhnout mezerou mezi kůly
Najednou ji neustálé bodání šípů unavilo a obluda couvla z příkopu. Šípy dál přilétaly, a tak se odsunula ještě dál. Nebyla inteligentní, ale nebyla ani úplně hloupá. Na hraně temnoty se zastavila, znovu zklamaně a vztekle zařvala a zmizela do noci.
Muži na palisádě si úlevně oddechli. Na volné místo okamžitě vsadili nový kůl a znovu zdvojnásobili hlídky. Připravili k použití veškeré zásoby oštěpů a czardhští rytíři přinesli na hradbu dlouhá kopí.
Nemuseli dlouho čekat na chvíli, kdy je budou potřebovat.
Další bestie byla o něco menší, zelenohnědé barvy a měřila asi jen dvacet pět stop. Připlížila se z opačné strany tábora, zvětřila pach volů a koní, stáhla se a dlouze, kvílivě zařvala. Uplynulo pár minut a další podobné zakvílení ohlásilo příchod další podobné stvůry. Znovu táhle zařvaly a výhružně po sobě skočily, až se země zatřásla. Jejich řev přilákal třetí a pak i čtvrtou nestvůru stejného druhu. Shromáždily se a strašlivými skoky a dlouhým, kvílivým řevem se vzájemně předváděly před ostatními. Všem v táboře z toho běhal mráz po zádech.
Potom znenadání všechny čtyři současně zaútočily na příkop a palisádu. Boj byl mnohem delší a mnohem divočejší než předchozí. Obludy se vrhly do příkopu a pokusily se kůly přeskočit. Dvě z nich se o kůly udeřily a s hlasitým nářkem spadly zpět. Jedna se nabodla za stehno a zůstala v příkopu, kde řvala vztekem a bolestí. Čtvrtá se však dobře odrazila a prošla skrz kůly. Vylezla na hliněný val, prorazila chabou ohradu a vtrhla dovnitř.
V tu chvíli už z ní trčel tucet šípů. Postavilo se jí osm mužů, štíty a kopí v pohotovosti. Přicházeli další vojáci. Lukostřelci vytrvale stříleli a pokoušeli se zasáhnout oči.
Přesto zaútočila. Muži stáli na místech, kopí namířená vzhůru. Bestie se na okamžik zarazila a pak kopla zadní nohou a shodila dva muže na záda. V mžiku se sklonila a ukousla jednomu z nich hlavu.
Udatný voják jménem Licius se rozběhl a bodl kopí nestvůře hluboko do boku. Obluda bolestně zařvala, švihla přední

tlapou a rozervala Licia od hrdla až k rozkroku.
Přiběhli další muži vedení starým desátníkem Praxem. Jejich kopí se vnořila obludě do břicha. Stvůra náhle padla dozadu, rozbila další kus palisády a svalila se do příkopu. Tam se zmítala a řvala, bila do země ocasem i nohama. Lučištníci se teď soustředili na nestvůru, která se napíchla za stehno. Jedna střela šťastně prošla okem a zabila ji. Stvůra znehybněla, stále nabodnutá na kůlu.
Zbývající dvě bestie děsivě zavyly a stáhly se do lesa.
Během několika minut se ze tmy vynořila spousta menších zvířat, aby probrala, komu patří ostatky dvou mrtvých stvůr. Zvuky jejich vrcení a hltání byly dostatečně děsivé, brzy však přivolaly mnohem větší zvířata, která se nervala jen mezi sebou, ale snažila se i proniknout do tábora, a lidé je museli zahánět. Tak to šlo celou noc.
Vůně masa přitahovala další a další stvůry i celý příští den. Tábor byl neustále obklíčen velkými masožravci, a ne všichni se spokojili jen s mršinami. Výsledkem byly další mršiny a nedalo se dělat nic jiného než zahánět zvířata od palisády aspoň na tak dlouho, aby mohli odtáhnout zdechliny kousek dál. Pak se muži spěšně vraceli a na maso se vrhaly nestvůry podobné hyenám, ale čtyřikrát větší.
To samé se opakovalo celou další noc, až na to, že počet zvířat vzrostl. Sbíhaly se sem šelmy z okruhu mnoha mil, přitahovány sílící vůní masa.

KAPITOLA 41

Po dlouhém, vyčerpávajícím pokusu zvednout některé draky na nohy pomocí magie se Lessis vrátila do svého stanu. Draci jako vždycky magii odolávali. Lessis byla zpocená, velice unavená a dost vyděšená. Věděla lépe než kdokoliv jiný ze živých lidí, s výjimkou Ribely z Defwode, co je v sázce. V bitvách, které je čekaly, bezpodmínečně museli mít draky. Nepřítel určitě bude mít pár trollů. Zprávy mluvily o trollech už před několika měsíci.
Generál Baxander už ji tam čekal, v malém stanu postaveném přímo za štábem.
"Jste unavená, paní."
"Mohla bych spát celý týden. A vy?"
"Taky. Pokud vím, pořád nemůžeme postavit jediného draka."
"Ne. Ale dodejme, že jsme také ani jednoho neztratili. Jsou vyčerpaní, ale budou žít. Zlomený Palcát, ten, který onemocněl první, ještě má horečku, ale myslíme si, že už se trochu zlepšila."
"Díky Matce za to. Přesto však máme potíže."
Na jižním konci tábora náhle vypukla vřava. Další smečka šelem vlezla do příkopu ve snaze najít nějaké zdechliny Trubky zavřeštěly a muži vyklopýtali ze stanů a rozběhli se na svá místa.
"Máme nějaké další ztráty?"
"Dnes ne. Myslíme si, že Czardhan, kterého ty bestie pokousaly včera v noci, přežije."
Lessis váhavě přikývla, zamumlala díky, přesunula se na bok stanu a sedla si na truhlu. Vřava na valu pokračovala.
"Odpusťte, generále, jsem příliš unavená, nevydržím stát."
Baxander si dřepl na paty.
"Podle mapy se zdá, že před sebou máme dva týdny pochodu, než se zbavíme tohohle prokletého lesa."
"To je nejspíš mírně podceněný odhad. Krajina před námi není náročná, ale les je neprosekaný a divoký."
"Je pokořující dostat se tak daleko, být tak blízko cíle, a přesto selhat."
Lessis se probrala: "Neselhali jsme, generále. To neříkejte!"
"No, paní, nemůžeme se hnout, dokud se wyverny nepostaví na nohy. Nezbytně je potřebujeme k obraně proti divokým zvířatům."
Lessis náhle změnila téma.
"Jak jsme na tom se zásobami dřeva?"
"Hodně se ztenčily. Musíme sekat dřevo na vaření, ale teď je to příliš nebezpečné. Poslední skupina ztratila tři muže. Můžu posílat dobrovolníky, ale jak dlouho to vydrží?"
"Jak těžké by bylo vézt draky? Mohli by to naši voli zvládnout?"
Baxander smutně zavrtěl hlavou: "Naše vozy jsou připraveny k převozu základního vybavení a obilí, a k tomu máme ještě nějaké na přepravu dřeva. Naložení osmdesáti nemocných draků na vozy a jejich převoz nezkrocenou džunglí by vyžadovalo mnohem víc vozů, než máme k dispozici."
Lessis zachmuřeně přikývla. "Myslela jsem si to. Musíme se tedy více snažit dostat draky na nohy. Musí existovat nějaký způsob, jak si s tou horečkou poradit."
"Modlím se o to, paní."
Ani jeden z nich však nebyl připraven na další šok. Do Lessisina stanu vešla čarodějka Endysia s popelavě šedou tváří.
"Co je, Endysie?" zeptala se Lessis.
"Nejhorší možná zpráva, paní. Jdu rovnou od ranhojičů. Objevují se případy legionářů s horečkou. Před pár hodinami jich bylo jen pár, ale rychle jich přibývá. Zatímco jsem tam byla, slyšela jsem o deseti nemocných v czardhském táboře; všichni lehli s horečkou během půl hodiny."
Generál Baxander na ni chvíli zíral. Pak těžce polknul a vstal.
"Existují plány pro podobné situace; není to neočekávané. Musím jít a uvést věci do pohybu. Budeme bránit tábor až do konce, o tom vás můžu ujistit."
Když odešel, Lessis dovolila, aby jí na tvář proniklo vyčerpání, které cítila.
"Musím se hodinu vyspat, Endysie. Potom zajdu na ošetřovnu a uvidím, co můžu dělat."
Endysia vyklouzla zpět do tmy. Hlučná bitka na náspu utichla, velká mršina už byla servána z kůlů v příkopu a smečka žlutých a fialových tvorů se zahnutými drápy ji odtáhla do podrostu. Zpráva o nemoci vyvolala mezi muži další vlnu

strachu. Nad táborem se stahovala mračna zkázy.
Daleko odtud, na březích Nub al Wad, se horečnatě pracovalo. Veliké říční čluny byly vytaženy do písku. Kolem nich se lopotila armáda otroků, nad jejichž hlavami práskaly biče dozorců.
Kreegsbrok dorazil hodinu před půlnocí.
"Co tě zdrželo?" zeptal se Gulbuddin. "My jsme si to tu zatraceně užili. Slyšel jsi, že jsme ztratili člun?"
"Co se stalo?"
"Když udeřila velká vlna, ta zatracená kovová trubka prolítla skrz žebra. Musela se uvolnit. Člun se převrhl a šel rovnou ke dnu."
"Ztratil jsi i otroky?"
"Nějaké jsme vylovili, tak půlku. Spousta se jich vůbec nedostala z člunu."
"To je smůla. Budeme potřebovat všechny, které máme, abychom ty věci odtáhli na místo."
"Každá váží dvanáct tun."
"Já vím."
"A taky jsou tu koule. Pět set, každá z nich má půl tuny."
"V téhle zemi nejsou žádná pořádná tažná zvířata. Musíme se spoléhat na otroky a osly. Otroků je ale jenom omezený počet."
"Pak musí přiložit ruku k dílu i Kraheeňané."
Kreegsbrok se hořce zasmál: "Ti už jsou příliš hrdí na to, aby dělali podřadnou práci. Jsou určeni jen vládnout mečem, jako urození páni světa."
"Taková pýcha se mágovi nebude líbit."
Kreegsbrok souhlasil. Gulbuddin sevřel pěst a opřel ji o dlaň: "Buben už bije. Brzy bude válka. Musíme být připraveni. Kraheeňané to musí pochopit."
"Chvála Temnému. Donutí je pochopit a naši nepřátelé budou zničeni."
"Přichází Verniktun." Gulbuddin ukázal dolů k pláži a pracujícím houfům. "Není sám."
Kreegsbrok přikývl, s rukama za zády popošel dopředu a sledoval dva blížící se muže.
"To bude ten člověk ze zbrojařské dílny. Řekli mi, že dorazí s trubkami."
Kreegsbrok se nadechl a pokusil se zaplašit únavu, která na něj padala. Byl to náročný den. Věděl, že se blíží krize, ale netušil, kdy k ní dojde. Na Kosti byl náhle vyhlášen poplach. Všichni velitelé, všichni muži museli zdvojnásobit, a ještě jednou zdvojnásobit úsilí. Kreegsbrok od té chvíle nespal, držel se jen díky občasným hltům z láhve s černým pitím. Navíc bylo čím dál těžší udržet Proroka pod jakous takous kontrolou. Zatímco dřív ho stačila nasytit hodina zabíjení, teď mohl pokračovat celé hodiny. Zabíjel muže, ženy, děti, kohokoliv, kdo se ocitl pod jeho nožem. Začaly ven prosakovat zprávy. Musely. Bylo tu příliš mnoho těl, příliš mnoho výprav k vulkánu, aby je spálili, a příliš mnoho nehod, kdy Prorok šílel a zabíjel vlastní stoupence.
Potom přišel rozkaz připravit přepravu tuctu obrovských kovových předmětů. Byly to veliké trubky, každá z nich měla šestnáct stop na délku a pět v průměru a vážily po dvanácti tunách. Měly být přepraveny asi dvacet mil do vnitrozemí, ke hřebeni nad polem Rozbitých Kamenů, Tog Utbekem.
A jako by tyhle trubky nebyly dost velké břemeno, dostali na starost i několik set velikých kamenných koulí, úžasně hladkých a dokonale kulatých, opracovaných otroky v žalářích pevnosti na Kosti.
A konečně tu byl i zvláštní náklad, který se bude převážet, teprve až budou trubky na místě. Tento náklad bude vyžadovat mimořádnou opatrnost při přepravě.
Kreegsbrok se už dávno naučil nepochybovat o rozkazech. Žil jen proto, aby poslouchal a vykonával rozkazy. Mocný už ho varoval, před několika měsíci. Čarodějnice zaútočí; mág vytvořil kouzlo, které jejich vládu navždy smete. Přijdou, musí přijít.
Problémem byl nedostatek otroků, částečně způsobený i krvežíznivým Prorokem a jeho vražednými orgiemi.
Dorazili důstojník od zbraní a Verniktun. Verniktun se potil a hlas měl chraplavý od toho, jak vykřikoval rozkazy po celou dobu plavby od Kosti.
"Zdar mágovi!" řekl Kreegsbrok a natáhl pěst v pozdravu.
"Zdar! Jsem Durmer. Jsem blízký srdci Mocného, který mě pozvedl."
"Zdar, Durmere!" řekl Kreegsbrok. Stiskli si ruce.
"Jak rychle mohou být má děla vyložena?" přešel Durmer přímo k jádru věci.
Kreegsbrok se otočil k Verniktunovi.
"Nebudou na břehu před rozbřeskem," řekl Verniktun. "Ne s těmi oddíly otroků, které mám k dispozici."
Durmer se zamračil: "Tak dlouho? Jste si naprosto jistý?"
"S těmihle mizernými oddíly, ano. Dejte mi dvakrát tolik otroků a budu je mít na břehu za pár hodin."
V Kreegsbrokovi to vřelo. Viděl v duchu všechny otroky, které vyplýtval Prorok.
Durmer naštvaně zavrtěl hlavou. "Musíte to zvládnout rychleji. Pamatujte, že batrukh letí dnes v noci."
Dokonce i v bezbarvém měsíčním světle Kreegsbrok viděl, jak Verniktun při těch slovech zbledl.
"Budeme je mít na břehu, jak nejrychleji to půjde. Nemluvme o takových věcech, jako je batrukh."
KAPITOLA 42
Nákaza se šířila vytrvale a nemilosrdně. Nejdříve zdecimovala legie, potom Czardhany a Kassimce a nakonec muže z bakanských států. Šířila se strašlivě rychle. V době oběda už byla plná třetina legionářů tak nemocná, že se neudržela na nohou, a byla zasažena čtvrtina Czardhanů. V půli odpoledne leželi téměř všichni muži z Argonathu a Cunfshonu a víc než polovina Czardhanů. Jen bakanští vojáci byli odolnější, a přestože mnozí onemocněli, dobrá třetina zůstala zdravá.

Z toho Lessis poznala, že jde o nemoc pocházející z Eiga a že Bakaňané jsou částečně imunní. Jiná otázka byla, jestli je to tatáž choroba, která zachvátila draky. Ranhojiči tvrdili, že je neslýchané, aby draci i lidé trpěli stejnou nemocí. Svazek Cheslera Renkandima Péče o wyverny tvrdil totéž. Lessisina kniha kouzel se tím nezabývala a čarodějka neměla po ruce žádné další písemné zdroje, se kterými by se mohla poradit. Stejně se zdálo, že je to jedno. Lessis onemocněla hodinu před svítáním a Lagdalen ani ona nemohly nic dělat. Lagdalen připravovala studené obklady, ale stejně jako ostatní i šedá paní brzy upadla do bezvědomí.
Večer bylo na nohou jen asi sto Bakaňanů spolu s hrstkou odolných duší z ostatních národů. Muži z Cunfshonu podlehli do jednoho. Nakonec odnesli v bezvědomí ze stanu i generála Baxandera. Generál Steenhur už ležel.
Velení zůstalo hraběti z Felk-Habrenu. Hrabě si předvolal zdravé muže a promluvil k nim verijsky a demmenersky. Nechal je přísahat; zůstanou na nohou a padnou při obraně přátel, kteří teď leží ve stanech.
Felk-Habren byl vysoký muž s hnízdem světle stříbřitých vlasů a velkýma modrýma očima, které divoce hořely, když mluvil o věcech cti a války. Jeho vášnivá upřímnost udělala na všechny dojem. Morálka na chvíli stoupla.
Pak si vylosovali hlídky, dvě hodiny služby, dvě spánku, po celou noc. Brzy potom se Relkin ocitl na valu. Obranná linie byla řídká, v případě nebezpečí se budou muset rychle navzájem posílit.
Relkin a Swane byli jediní zdraví ze 109. oddílu. Prohlédli si oddílové zásoby šípů a rozdělili je mezi sebe.
"Mař na oči. Jinak to těm zatraceným mrchám nevadí," řekl Relkin přesvědčeně.
"Včera jsem jednoho trefil. Jednoho z těch žlutých děsů. Zabilo ho to."
"Jo, slyšel jsem o tom. Dobrá práce, Swane."
Swane cítil zvláštní pýchu, jako vždycky, když ho Relkin pochválil.
Na náspu se rozestavěli sto stop od sebe. V hlídce byli i dva dragonýři z Kadeinu, ale ti hlídkovali na opačné straně ležení. Vpravo od Swana stál czardhský rytíř a vlevo od Relkina jakýsi Bakaňan.
Situace byla ošidně klidná. Za soumraku les vždycky utichal. Denní šelmy se vracely do brlohů, zatímco noční tvorové se probouzeli, protírali si dravé oči a vyráželi z doupat.
Během dne muži provedli dva výpady, aby sebrali a odtáhli dál páchnoucí mršinu ležící před příkopem. Toho dne měli velké štěstí. Zvířata podobná hyenám nezaútočila a mohutné dvounohé šelmy zůstávaly netečné. Muži vyčistili příkop od většiny zbytků, dokonce i od velkých kostí, a naházeli je na okraj lesa.
Když svět znovu sevřela v drápech noc, ozvaly se zvuky. Pronikavé ječivé výkřiky zprava mluvily o smečce hrozivých, třebaže malých žlutých démonů. Kašlavý řev nalevo varoval před jednou z velikých červenohnědých bestií s obrovskou hlavou a relativně malými horními končetinami. Z jihu se ozýval dunivý křik a z několika dalších směrů vytí. To znamenalo, že blízko jsou i dlouzí zelenaví chodci.
Zdechlina je volala a oni odpovídali.
Zanedlouho se les naplnil vrčením a řevem a zvuky strašlivých rvaček. Nestvůry požíraly chutné tlející mršiny a drtily kosti velikými čelistmi.
Brzy, až příliš brzy byla mršina v lese sežraná. Teď začal zvířata neodolatelně přitahovat pach stovek volů a koní. Začala noc zoufalých zápasů.
Nejhorší byly smečky žlutých démonů, jak je muži nazvali. Pohybovali se po dvou, od čenichu ke konci ocasu měřili asi deset stop a sahali člověku asi po ramena. Na prstech zadních nohou měli obrovité zahrnuté drápy, v tlamách řady pilovitých zubů. Byla to velmi pohyblivá zvířata, která se dokázala protáhnout mezi kůly a vybíhala na násep. Šípy a oštěpy je zraňovaly; zásah do břicha nebo do hrudi je dokázal odehnat, šíp v hrdle nebo v oku je obvykle zabil. Byla však rychlá, a když se dostala blízko, smrtelně nebezpečná. Mnoho mužů rozpáralo seknutí zadních nohou s dlouhými zahnutými drápy.
Obzvlášť obávaní byli také dlouhonozí zelení "chodci", jak jim říkali. Dokázali překročit kůly, sklonit dlouhý krk a impozantními čelistmi ukousnout člověku hlavu.
Během několika bojů na jejich straně palisády se Relkin a Swane ocitli po boku bakanského vojáka Bakdiho z Fute. Bakdi byl srdečný chlapík s kulatým obličejem, lesknoucí se hnědou kůží a rozesmátýma černýma očima. Byl malý a tlustý, ale překvapivě hbitý, a skvěle střílel z luku, vyrobeného ze dřeva a rohoviny.
V jednu chvíli jeho šípy postupně srazily tři žluté démony. Tím zajistil dostatek potravy pro zbytek smečky, a než démoni na okraji příkopu zhltli strašlivé jídlo, muži si užili chvíli klidu.
Relkin a Bakdi zamračeně hlídali.
"Jsem zvědavý, jestli ještě někdy uvidím Fute," řekl Bakdi.
"Nemysli na to. Není dobré přemýšlet o takových věcech. Musíš žít pro přítomnou chvíli."
Bakdi našpulil rty: "Myslím, že argonathský kluk má pravdu. Lepší nad tím nepřemýšlet. A vůbec, já jsem šel na tuhle výpravu, protože jsem chtěl, tak žádné stěžování, že jo?"
Bakdiho verijština byla pomalá a nedokonalá, ale dalo se jí rozumět.
"Raději ne."
"To je dobré. Já dělám koberce. Mám hotový dobrý koberec, ach, můj nejlepší! A tak si myslím, že si odpočinu od koberců. Půjdu na výpravu."
"Chtěl jsi trochu vzrušení."
"Jo." Povzdech. "Vzrušení. Hlupák Bakdi."
Z blízkého křoví se ozvalo zuřivé vrčení.
Objevili se dlouhonozí chodci. Vlezli do příkopu. Swane střelil - šíp zasáhl jednu z šelem do ramene. Relkin vypálil, ale šíp se odrazil od tuhého krku a zmizel do tmy. Bakdi střelil a jeho šíp se ponořil prvnímu z netvorů hluboko do boku. Tvor divoce zařval, vztekle a bolestně, a pokusil se přeskočit kůly. Naštěstí nedoskočil tak daleko a místo toho se nabodl. Zařval bolestí a chňapl po dřevu.

Jeho druhové se obrátili proti němu a v příkopu ho rozervali na kusy.
Relkin a Swane odložili šípy.
"Není třeba plýtvat střelami," řekl Relkin.
"Jo."
"Dokud se žerou navzájem, necháme je být," řekl Bakdi.
"Kdyby se tak navzájem sežrali, ať je od nich pokoj. Kolik jich tam ještě může být?"
Relkin ani Bakdi neznali odpověď. Otočili se zpět a hlídali temný okraj lesa. Jen pár stop pod nimi zelení ještěři vrčeli a požírali bývalého druha.
Když hlídka konečně skončila, Relkin doklopýtal do stanu a prohlédl draka. Bazil pořád spal, ale teplota pahýlů křídel klesla. Relkin zvedl velké dračí víčko. Ve světle lampy si tím nemohl být úplně jistý, ale zdálo se mu, že je bělmo méně žluté a zanícené. Cítil puls, pravidelný a silný, ale ten vlastně ani předtím nezeslábl. Vypadalo to, že veliký drak už nemá takovou horečku. Už se netřásl. Jen rytmicky, klidně dýchal, velké plíce zvedaly hrudník a pak vzduch zase s povzdechem vypouštěly.
Je to možné? Mohl by se drak uzdravovat? Relkin si lehl a modlil se ke starým bohům a potom i k Velké Matce, aby se drak uzdravil. Modlení nikdy nebylo Relkinovou silnou stránkou a většinu modliteb pletl, ale nakonec se uklidnil tím, že požádal o pomoc všechna božstva, o kterých věděl. Přemýšlel, jestli má cenu modlit se i k Sinni; koneckonců si nemyslel, že jsou to opravdu bohové - aspoň takový dojem v něm vyvolala Velká čarodějka Ribela.
Skoro okamžitě usnul a zdálo se mu, že vidí bílé kamenné město Marneri, jakoby z lodě. Bílé hradby pluly v černých vodách Dlouhého průlivu.
Potom se ocitl ve městě a prodíral se davem. Na Věžové hoře probíhala přehlídka, lidé se tlačili na bočních chodnících. Viděl, jak Lagdalen prochází v průvodu kolem, jak pochoduje se skupinkou starších čarodějek, oblečených v nenápadných šedých rouchách jejich řádu.
Náhle uslyšel hlasité zvuky. Někdo jím hrubě třásl.
Probudil se. Vřava. Vyděšené koňské ržání.
Někdo mu něco křičel do obličeje. Relkin z toho člověka cítil strach. Muž vyběhl ze stanu. Relkin se probral a vydrápal se na nohy. Ruce připjaly pás s mečem. Popadl kopí a štít.
Dveřmi proběhl malý čtyřnohý stín a málem do něj plnou rychlostí vrazil. Byl to Proužek. Sloník divoce zatroubil strachy a schoval se za ležícího Bazila. Relkin vyhlédl ze stanu.
Řičení koní v ohradách teď doprovázel i hrůzný ještěří řev.
Vyklopýtal ze stanu ven, pořád ještě obluzený spánkem. Byl zpátky v pekle.
V koňských ohradách byli dva děsiví chodci. Už zabili několik koní. Zbytek se tlačil na opačném konci a zoufale se pokoušel dostat ven. Voli ve vzdálenější ohradě se taky plašili.
Muži tam už běželi, aby zadrželi voly uvnitř. Jiní zasypávali zelené ještěry šípy, ale zatím bez účinku.
Pak se za ním ozval bolestný lidský výkřik. Relkin se prudce otočil a spatřil na náspu stát velkou postavu, jednu z těch červenohnědých bestií. Pohodila hlavou a kus lidského těla odletěl pryč a dopadl mezi stany. Dva další muži s oštěpy jí útočili na břicho a nohy, ale ona si jich nevšímala. Vlezla do tábora a zamířila k volům. Cestou vydávala typický kašlavý řev.
Voli se zbláznili. Ohrada povolila a vyděšená zvířata se tlačila do vzniklé mezery. Muži po obou stranách otvoru uskočili do bezpečí.
Relkin se ocitl mezi několika Bakaňany, ani nevěděl jak. Všichni měli oštěpy a házeli je stvůře na hřbet. Jeden muž zasáhl a oštěp se zabodl kousek od ocasu.
Bestie se děsivě rychle otočila. Hlava sjela dolů a sevřela štít. Stvůra muže zvedla ze země a zatřásla hlavou, až odlétl asi dvacet stop. Relkin mezitím přiběhl a bodl ji oštěpem do stehna.
Hlava znovu sjela a čelisti cvakly Relkin to čekal a hbitě uskočil, přičemž oštěp vytrhl. Z rány vystříkla krev.
Vpřed vyběhl jakýsi czardhský rytíř. S válečným pokřikem na rtech držel zkrácené kopí před sebou, namířené přímo na břicho nestvůry.
Obrovitá bestie mu obratně uskočila z cesty. Veliká hlava se zhloupla dolů, čelisti Czardhana popadly a zvedly ho ze země. Rytířův poslední výkřik uťalo cvaknutí čelistí, kterým mu bestie oddělila od těla hlavu a nohy
Hlava v přilbě se skutálela k Relkinovi. Dragonýr už mezitím zvedl zkrácené kopí. Bylo o dost těžší než jeho oštěp, ale i delší a mnohem vražednější. Potěžkal ho a zamířil na obludu. Stvůra znovu uhnula s praxí mnoha generací předků, kteří uskakovali před velkými rohatými tvory, co byli jejich kořistí. Relkin se setrvačností dostal nestvůře na dosah. Naštěstí ji právě v tu chvíli Bakdi zasáhl šípem do krku. Mohutná bestie bolestně zařvala a vyrazila po něm, ale Bakdi se střelhbitě otočil a prchal. Potom však klopýtl o ukousnutou hlavu czardhského rytíře a upadl. V tu chvíli byla stvůra u něj. Relkin jí však se vzteklým výkřikem zamířil kopí na hlavu. Bestie na poslední chvíli škubla krkem na stranu.
Odvrátila sice pozornost od Bakdiho, ale místo toho mohutné čelisti sklaply a zachytily konec kopí. Než se Relkin stačil pustit, cítil, že ho netvor zvedá ze země. Spadl a dal se na útěk. Kopí odlétlo stranou. Země se otřásla, jak se po něm červenohnědá stvůra vrhla. Relkin instinktivně zakličkoval. Slyšel, jak obrovské čelisti sklaply v místě, kde byl ještě před okamžikem on sám. Zahnul kolem převráceného vozu tak prudce, až uklouzl; náhle se však zastavil, ústa dokořán.
Stál tu zelený bitevní drak. Hlavu měl ještě unaveně skloněnou, ale oběma rukama svíral dračí meč.
Stvůra za Relkinem se taky zastavila. Slyšel, jak překvapeně syčí. Pak udělala krok stranou a zavrčela, jak jí docházel nový vývoj událostí. Viděla jakéhosi menšího netvora, který se jí jistým způsobem podobal, ale v předních tlapách držel dlouhý kus lesklého kovu.
"Chlapče, uhni," zachraptěl Bazil.
Červenohnědý obr zaútočil, skočil dopředu, natáhl hlavu a cvakl čelistmi.

Nebyl čas mířit ani uvažovat. Bazil vyrazil proti nestvůře instinktivně, jako by to byl prostě nějaký přerostlý troll, a sekl ji Ecatorem do krku. Následoval okamžik nehybnosti a pak přišel šok. Bestie se stáhla stranou ve vodotrysku vlastní krve a zoufale zařvala. Bazil se vrhl za ní a strašlivým úderem jí prohnal Ecator břichem.
Stvůra se zhroutila, a když dopadla, země se otřásla. Relkin se rozběhl ke svému drakovi a s vítězným výkřikem mu vyskočil na rameno.
KAPITOLA 43
Tábor se pomalu vzpamatovával z nákazy. Draci se probudili, slabí a rozechvělí, a vypotáceli se ze stanů. Relkin a ostatní dragonýři horečnatě pracovali u ohnišť a vařili ohromné množství ovesné kaše. Aby ji mohli ochutit, vydrancovali zásoby akhy. Draci jedli v tichosti, a kdykoliv bylo nutné, chopili se mečů, aby odrazili nájezdy z lesa.
Zpočátku se nemocní uzdravovali dost pomalu, i když mezi draky byla úmrtnost malá. Jenom dva z nich, oba mosazní draci z Kadeinu, se neprobudili. Lidé měli větší ztráty. Šedesát legionářů zemřelo a na dalších padesáti zanechala horečka trvalé následky. Pohřbili asi dvacet Czardhanů společně s tuctem Kassimců a hrstkou mužů ze zemí Bakanu. Draci byli pohřbeni obvyklým způsobem, lidé v souladu s nejrůznějšími obřady jejich víry. Ti, kteří přežili, se plahočili ležením, zatímco se jim pomalu vracela síla.
Divoká zvířata mezitím dál zkoumala a někdy i obléhala tábor, ale zdálo se, že pohled na draky s meči, stojící na opevnění, je od většiny útoků odradil. Nestvůry s plochou hlavou však občas hlad dohnal k tomu, aby prolomily kůly v příkopu a vyšplhaly na val, kde se vzápětí zableskly dračí meče a zahubily je.
Když se Lessis z Valmes probrala ze záchvatu horečky, zjistila, že jsou z nejhoršího venku. Nicméně došlo i k dalším ztrátám. Nejbolestnější z nich pro ni byla ztráta batrukha Hřebínka, který odletěl, když Lessis ztratila vědomí a kouzlo, kterým mu vládla, bylo zlomeno.
První zprávy byly přesto o tolik lepší, než očekávala, že její srdce vylétlo k výšinám. Jakmile snědla trochu polévky, požádala Lagdalen, aby jí pomohla přejít přes tábor na schůzku s generálem Baxanderem.
Baxander se probral k vědomí sotva půl dne předtím a stále byl roztřesený. Zjistil si však, jaká je situace, a když se Lessis, která stěží dokázala chodit a musela se opírat o Lagdalen, objevila u něj ve stanu, mohl ji obšírně informovat. Lessis byla ze zpráv o ztrátách zoufalá.
„Dávám si to za vinu; byla to nějaká nákaza, kterou jsme nepředpokládali. Doufala jsem, že nás ochrání kouzla a chinin. Většinu cesty to zabíralo dobře."
"Paní, zabíralo to dobře. Většina mého štábu byla překvapená, že jsme se dostali až k Hradbám Slunce. Nemohla jste čekat, že budete vědět o každé chorobě, která sužuje tyto zamořené pralesy."
Lessis vděčně přijala Baxanderova útěšná slova. Přesto ji však pořád trápilo něco horšího.
"Ztratili jsme čas, drahocenný čas. Teď je každá hodina drahá. Jsme tak blízko a náš nepřítel se na nás celé týdny horečnatě připravuje."
Baxander její obavy předvídal.
"Za dva dny můžeme vyrazit. Máme nějaké ztráty mezi lidmi, kteří se starají o voly, ale nepříliš velké. Divoká zvěř nám zabila sedm koní."
"Podle toho, co mi řekli, je v podstatě zázrak, že nás nesežrali přímo v postelích. Musíme vzdát díky Matce a jistému zelenému drakovi!"
"To rozhodně. A teď pokud jde o pochod- podívala byste se na mapu, paní? Část cesty půjdeme podél řeky na sever. Zvědové hlásí, že je to dobrá, překvapivě pevná cesta."
Za dva dny strhli tábor a vydali se dál. Zanechali za sebou kolem opevnění závěje z kostí mrtvých bestií. Mnozí z mužů si nasbírali plné šňůry zobanů ostrých jako dýky, aby je mohli prodat jako náhrdelníky. Jiní shromažďovali srpovitě zahnuté drápy. V následujících letech bude v této oblasti poměrně velká nouze o dravce.
A zdálo se, že se nyní Matka na své děti usmívá, neboť celých sedm dní nepršelo. Země vyschla a za poslední tři dny urazili téměř třicet mil, tedy tolik, kolik se jim podařilo ujít za první čtyři.
Pomohl jim i poměrně rovný terén, mírně stoupající k severu. Kdykoli to bylo možné, pohybovali se po nezarostlých březích menších řek. Když to bylo nutné, ženijní jednotky kácely stromy, stavěly mosty a prosekávaly hrubé cesty. Všichni pracovali neuvěřitelně tvrdě, kopali, prosekávali křoví, a když to bylo nezbytně nutné, mýtili les.
Čas od času se z lesů vynořovaly dravé nestvůry, aby zaútočily na dobytek, nebo dokonce i na lidi. Většinu z nich zabila kavalerie, i když několika největším a nejzatvrzelejším se museli postavit draci s meči.
Okolní země se však měnila. Jak postupovali na sever, prales kolem nich byl jiný. Znovu se objevily květiny a spolu s nimi ptáci, mnozí jasně zbarvení, kteří jako šipky poletovali zeleným baldachýnem. Velké šelmy se objevovaly každým dnem méně. Zdálo se, že i vzduch je stále svěžejší, a v noci vál od vod blízkého Vnitřního moře chladivý vánek. A konečně z pralesa se v noci ozývalo mnohem více zvuků, než jak tomu bylo v nížinách, ale muži už si na tento hluk nestěžovali.
Ve 109. dračím panovala úleva a očekávání. Neutrpěli žádné ztráty. Jednu ztrátu by sice uvítali, ale i jejich dračí vůdce se z horečky probudil v pořádku, a navíc mizerně naladěný. Veselá nálada, kterou měl jen před pár dny, zmizela. Dračí vůdce se ke všem choval rezervovaně a chladně. Každé ráno svolával přehlídku a vyžadoval joboquiny bez poskvrny. Bylo to nesmyslné, protože pochodovali divočinou a draci každý den podstupovali velkou fyzickou námahu, ať už to bylo kácení a přenášení stromů, kopání nebo příležitostně boj s dravci, kteří byli tak hladoví či hloupí, že je nenechali na pokoji.
Relkin cítil, že něco není v pořádku. Wiliger se opět choval tak, jako by ho vlastní jednotka urážela a ubližovala mu. Stejně jako na palubě lodi a po většinu pochodu. Možná k němu proniklo opakované "Jdem na to. Co je to?" jako vtip, kterému se chlapci neustále smáli. Nešťastné heslo se v těchto dnech, kdy se zlepšovala morálka, stalo terčem nekonečných žertů. Wiligerovu křehkou pýchu nebylo těžké pošramotit.

"Pánové, co jsme?" šeptával Endi teatrálně.
"Jsme 'Jdem na to!'" zaznělo několik odpovědí.
A pak někdo další řekl: "Špatně! My jsme ‚Co je to?'" Tenhle nepříliš povedený vtip dokázal chlapce vždycky znovu rozesmát. Jejich nálada se houpala od bláznivé úlevy, že unikli nákaze a jsou pryč ze starodávného temného pralesa, až k napjatému vzrušení při představě bitvy, která je čeká na konci pochodu a dlouhého tažení.
Relkin to sledoval s jistými obavami. Dokonce se pokusil chichotání vyvolané tímhle žertem utišit, ale bezúspěšně. Předchozí převtělení Wiligera v Hodného Delwida nějak změnilo kouzlo, kterým mladší chlapce spoutal. Předtím se jej a jeho ustavičných trestů a prohlídek báli, teď pro něj měli jen pohrdání.
Postupovali stále dál, což znamenalo i vytahovat vozy z bahna a štípat a tahat dříví, zatímco muži ze ženijních jednotek stavěli rozviklané můstky přes nekonečné, klikatící se říčky kalné hnědé vody. Pochodovali, nebo přesněji řečeno postupovali vpřed. Při tom se každý den zašpinili blátem od hlavy až k patě. Udržovat výstroj připravenou na přehlídku bylo téměř nemožné. Přesto je Wiliger stále prohánět. Seznamy trestů byly opět rozsáhlé.
Na konci prvního týdne začalo pršet. Dva dny seděli v táboře, zatímco kolem nich stoupala a pak zase klesala hnědá voda. Půda byla silně rozbahněná. Postup se dramaticky zpomalil. První den ušli stěží pět mil. Druhý jen tři. Poté, když půda opět vyschla natolik, že unesla železem pobitá kola, se situace začala zlepšovat.
Dvanáctý den naposledy spatřili obrovská zvířata, dva neškodné a klidné dvounohé tvory, velké asi jako wyverny. Tato zvířata, nahoře zbarvená do světlezelena a dole matně okrově, se popásala na keřích na okraji dlouhé mýtiny. Pochodujících oddílů a jedoucích vozů si nevšímala, ale když kolem spatřila pochodovat draky, přestala se pást a dlouze na ně zírala. Zelený Purpur si jich všiml a zastavil se, aby si je prohlédl. Zvířata znervózněla, vrátila se do lesa a zmizela jim z dohledu.
Zelený Purpur se pokusil Bazila zlákat k lovu na býložravce, ale Zlomený Palcát býval na konci dne vždycky příliš unavený na to, aby uvažoval o nějaké námaze navíc. Všechno, co dokázal, bylo sníst několik velkých věder nudlí s akhou a pak prospat tolik hodin, kolik mu jen bylo dovoleno.
Přesto stále postupovali a osmnáctého dne vyšplhali po severní straně pánve a vstoupili do jiné země. Spatřili první lidské osady od chvíle, kdy překročili Hradby Slunce. Vesničané už dávno uprchlí. Batrukhové je noc co noc dál sledovali. Byli v zemi Kraheen a Kraheeňané věděli, že přicházejí.
KAPITOLA 44
Vojsko konečně dorazilo na planinu pokrytou rozdrcenými skalisky, kterou Kraheeňané znali jako Tog Utbek, místo Rozbitých Kamenů.
Byly zde kameny všech velikostí, od těch velkých jako pěst až po balvany lidské velikosti. Kameny byly očividně sopečného původu a jejich zdroj ležel uprostřed vod Vnitřního moře. Kostěný ostrov.
Planina muže, kteří vyrůstali na zelenějších pastvinách, překvapila. Celé dny se teď plahočili po blátivých polních cestách zemí posetou obilnými lány a sady tropického ovoce. Nacházeli rozlehlé vesnice, ze kterých v době jejich příchodu již zmizeli obyvatelé i většina zásob.
Protože ve vesnicích nenašli zásoby, vojsko sklidilo z polí téměř zralé obilí a otrhalo nezralé ovoce ze stromů. Vše bylo vítaným doplňkem zmenšujících se zásob.
A co bylo ještě důležitější, nasekali šťavnatou trávu pro dobytek a koně, čímž pomohli i zvědům, kteří teď vyjížděli daleko před ně, a s nasycenými zvířaty mohli plnit úkoly lépe.
Kamenitá pláň jim připadala nevlídná, chvílemi téměř neskutečně. Relkin tvrdil, že ošklivější zemi v životě neviděl. Manuel se tomu ušklíbl a připomněl mu Čarodějův ostrov. Relkin musel souhlasit, že to bylo ohavné místo, ale přesto se mu pláň nějak nezamlouvala.
Pochodovali přes planinu třetí den a Baxander nařídil zastavit. Bylo ještě poměrně brzy, ale postavili tábor a vyhloubili kolem něj příkop. Baxander a jeho štáb se sešli ve stanu nad mapami. Protože Baxander nevěděl jistě, co je dál čeká, vyčkával na závěrečné denní hlášení zvědů. Touto zemí postupovali skutečně rozvážně. Císařské mapy celé oblasti byly nepřesné. Císařští zeměměřiči zde nikdy nebyli a vše bylo na mapy zakresleno podle náčrtů nejrůznějších průzkumníků. Mapy byly slepené z tuctu zdrojů nejrůznější kvality. Mnoho věcí vůbec neznali.
Věděli však, že asi pět mil před nimi se z kamenité pláně zvedají mírné pahorky. Po obou stranách půda mírně stoupala a přecházela do dlouhé roviny. Za hřebenem se země svažovala k Vnitřnímu moři. Nížina byla hustě porostlá pralesem. Vpravo kopce přerůstaly ve vyšší masív, táhnoucí se mnoho mil za planinu. Pro početné vojsko představovala krajina možnou past, krabici, ve které by je mohli zavřít.
K Baxanderovi se brzy připojili Steenhur, Felk-Habren, princ Ard Elac z Kassimu a Lessis z Valmes. Tábor pulsoval životem. Byl vykopán příkop, nad něj navršen val a na valu vztyčena palisáda, kterou s sebou vezli.
Baxander rozvinul mapu oblasti a ukázal doprostřed.
"Za touto planinou leží srdce Kraheenu. Brzy musí dojít k bitvě. Nemohou riskovat, že se dostaneme přes tyhle kopce."
"Jestli mají stanoviště v těch kopcích," řekl Steenhur zachmuřeně, "budou mít dobrou pozici."
"Zaútočí na nás. S nevycvičenými jednotkami se nemohou udržet. Fanatici se k výcviku nehodí. Budou chtít využít přesily co nejrychleji, dokud je vášeň silná a žhavá."
Hrabě z Felk-Habrenu si zamnul ruce.
"Jestli zaútočí, budeme na ně připravení. Koně jsou teď dobře nakrmení a dychtí po bitvě."
Princ Ard Elac s hrabětem souhlasil. Kassimci se nemohli bitvy dočkat. Bitva u Kouby se zdála být už velmi dávno a daleko.
Všichni vyšší důstojníci hlásili, že jednotky mají dobrou náladu a jsou připraveny k boji. Důsledky horečky z velké části pominuly.
Lessis mlčela a sama k tomu nic nedodala. Když ostatní odešli, Baxander se jí zeptal proč.

"Já si musím položit jednoduchou otázku: Přišli jsme příliš pozdě?"
"Vzácná paní, ani ne za půl roku jsme přes půl světa přivedli obrovskou armádu, schopnou rozdrtit nepřítele. O našem příchodu se dozvěděl jen několik měsíců předem, když jsme se vylodili u Sogoshe a u Kouby rozdrtili jeho invazní síly. Nemůže být připravený se nám postavit."
"Chápu, co jste dokázal, generále, a byla to skvělá práce. Vaši lidé vytvořili nový druh magie. Věřím, že jí nakazí všechny naše jednotky. Má zázračnou sílu. Nikdo by nemohl žádat víc, než již tato armáda pro naši věc obětovala."
Tato slova generála očividně potěšila.
"Dobrý štáb, nejlepší ženijní jednotky v legiích a poslušní muži. S takovými zbraněmi můžeme porazit každého nepřítele."
Lessis přikývla a dělala vše pro to, aby potlačila strach. Armáda se na bitvu připravovala tak, jak jen si generál Baxander mohl přát. Přesto ji týdny ztracené v bažinách kvůli horečce strašily. Kdo ví, čeho za tu dobu mohl nepřítel dosáhnout?
Opustila generála a rychle prošla stany ranhojičů. Většina zbývajících obětí horečky byla stále slabá; všechny převážely volské potahy, ve kterých už nebylo jídlo a materiál. Lessis však v tuto chvíli více zajímaly zprávy o stavu koní. Nedávno získaná kvalitní píce s nimi udělala zázraky, ale pořád tu byly problémy, obzvláště s czardhskými válečnými koňmi, což byla velká zvířata s poměrně křehkým zdravím. Czhardhští velitelé byli ohledně svých koní stále optimističtí, ale ranhojič měl obavy. Měl za to, že zvířata musí nejprve znovu nabrat sílu.
"Takoví koně musí mít sílu jako trollové. Musí unést muže v plné zbroji a s těžkými zbraněmi. Slabí koně spíš půjdou, než aby útočili!"
Lessis naslouchala a dělala, co mohla, aby pozvedla morálku. Připomněla, že armáda pravděpodobně vybojuje obrannou bitvu a v takové bitvě mohou rytíři sesednout a bojovat pěšmo jako součást štítové hradby.
Co se draků týkalo, ranhojiči měli za to, že se wyverny z nákazy zcela zotavily. Draci byli dobře krmení a zocelení týdny pochodu. Lessis se může spolehnout, že budou bojovat stejně dobře jako vždy.
Konečně se Lessis dostala do svého stanu. Lagdalen jí přinesla trochu horké polévky a čerstvě upečeného chleba a Lessis klesla na lůžko, aby jídlo snědla.
Stěží se ho dotkla, když přiběhl kurýr. Zvědové jsou zpátky a viděli nepřátelské vojsko. Lessis zapomněla na všechnu únavu, vymrštila se a polévku nechala ležet a chladnout. Okamžitě zamířila do velitelského stanu, ale tam zjistila, že generál už odspěchal k bráně tábora.
Baxander a členové štábu hnali koně k míli vzdálené vyvýšenině. Odtud mohli pozorovat nepřátelské pozice.
Pláň před nimi klesala a pak opět stoupala k nízkým pahorkům. Nepřítel zformoval bojovou linii na asi tři míle vzdáleném svahu.
"Vybrali si dobrou pozici," řekl Baxander.
"To rozhodně," přikývl Steenhur. "Drží vyvýšenou pozici nad dlouhým svahem. Když je napadneme, budeme muset útočit vzhůru a přes rozlehlé území ostřelované jejich lučištníky."
"Zatímco když budeme čekat a bránit se..."
"Budou mít početní převahu. Přesunou se po svazích dolů a budou se nás snažit obklíčit."
"Někteří už zjistili, že obklíčit legionářskou armádu je chyba."
"Pravda, i když má ta armáda obvykle víc než dvě legie."
"Máme skvělé spojence. Ukázněné jednotky. Osmdesát draků."
Baxander zavrtěl hlavou. ‚Abychom si udrželi výhodu, měli bychom zaútočit."
"Můžeme riskovat ztráty při útoku? Jak dlouho tohle tažení potrvá? Musíme s našimi silami dobře hospodařit."
"Čarodějky tvrdí, že tažení bude krátké. Tohle může být jediná opravdová bitva. Z Kraheeňanů se stali válečníci teprve nedávno. Jsou to zuřiví bojovníci, ale nemají propracované formace a bojují zmateně. Pokud na ně teď udeříme, pustíme se do nich a zaženeme je z připravených pozic, můžou zpanikařit. Neodváží se znovu pustit do boje."
Steenhur přikývl. "Jsem si jistý, že máte pravdu, pane. Jenom předkládám alternativy k diskuzi. Musíme zvážit všechny možnosti."
"Ano, samozřejmě, máte naprostou pravdu. Jsou příliš daleko, než abychom na ně zaútočili ještě dnes. V noci si odpočineme a zítra časně ráno vyrazíme. Za svítání chci zahájit útok přímo na jejich střed."
KAPITOLA 45
Probudili se ještě za tmy. Navzdory časné hodině byl celý tábor na nohou. Kolem hřměly malé skupiny jezdců, mířících na shromaždiště.
"Takže dnessska budeme bojovat, co, chlapče?"
"Ano, budeme."
"Dobře. Je na čassse. Cesssta trvala celou věčnossst. Teď to vyřešíme a pak sssi můžeme odpočinout."
Bazil sundal svůj velký meč a pečlivě si jej prohlédl. Bílá ocel byla bez nejmenšího kazu; kouzelné ostří a hrozivá zbraň. Občas téměř cítil osobnost uvnitř meče. Byla zuřivá a nelítostná a dychtila po krvi služebníků Velkého nepřítele. Když držel meč, vždy mu to dodávalo sílu. Vytáhl brousek a několikrát jím ostří přejel. Po pravdě byl meč už tak ostrý, jak jen mohl být.
Relkin vykutálel prázdné kotle od snídaně.
"Odpočinout si," mumlal si sám pro sebe. "Kdy si asi má dragonýr odpočinout?" Dračí vůdce Wiliger ho v poslední době nelítostně prohánět. Někdy to vypadalo, jako by vůbec neměl spát.
Pronikavě zazněly trubky, velitelé štěkali rozkazy. Snídaně skončila a muži se začali shromažďovat. Armáda věřila, že se má bojovat s plným žaludkem.
Z czardhského ležení se ozýval charakteristický hlas polnic. Z kassimské části tábora znělo rytmické bubnování.

Brzy se objevil Wiliger a za pár minut se vojsko zformovalo a vyrazilo na pochod. Vpředu pochodoval 92. kadeinský pod velením dračího vůdce Jendentera. Za nimi následoval 34. oddíl z Bea vedený dragonýrem Duartem.
Všichni draci měli plnou bojovou výstroj, včetně hrudního plátu a loketníků, a na zádech měli přehozené velké štíty. Půdu mimo tábor pokrývala rosa. Rozkaz zněl pochodovat tak tiše, jak to jenom jde. Každý hovor byl rychle utišen. Přesun ve tmě tedy doprovázelo jen občasné zařinčení kovu a pravidelný zvuk kroků mužů i draků. Cestu jim osvětlovala - i když jen stěží - řada zlodějských lampiček, které bylo vidět pouze z jednoho směru.
Hvězdy zahalila mračna, zatímco pochodující zástup stále ovíval mírný teplý vánek směřující od vnitrozemí k Vnitřnímu moři.
Draci byli poměrně spokojení. Vzhledem k tomu, že pochodovali v plné zbroji, byli vděční za to, že je vzduch ještě chladný. Kráčeli stejně pravidelně jako kterákoli dobře vycvičená lidská jednotka. Toužili hlavně po tom utkat se s nepřítelem. Wyverny měly od přírody bojovnou povahu a poté, co urazily tak dlouhou cestu, dychtily po boji.
Pochodovali již téměř hodinu, když východní oblohu začaly zabarvovat první nesmělé paprsky slunce. Procházeli mezi mohutnými sopečnými balvany po mírně stoupajícím hřebeni. Než dorazili na vrchol, zastavili se a rozvinuli do krátké bojové linie. 109. marnerijský dračí stál přímo za 92. kadeinským. Vlevo od nich byl regiment bakanských kopiníků. Napravo měli vojáky z kadeinské legie. Zdvojená pozice dračích jednotek ukazovala, že budou útočit. Dragonýři ihned drakům zkontrolovali chodidla. Po tolika týdnech pochodu dračí chodidla ztvrdla a byli dobře připravení, dragonýři však přesto nenechali nic náhodě.
Když Swane procházel kolem, Relkin do něj strčil loktem.
"Hodně štěstí, Swane, nenech si natlouct ocasem."
"A ty dávej pozor na sebe, Quoshane."
Wiliger na ně zasyčel, ať ztichnou.
A tak tedy tiše stáli, ponoření do úvah o nadcházejícím boji. Relkin myslel na Eilsu, která teď byla daleko v zemi klanu Wattel. Představoval si ji s dlouhými vlajícími vlasy, jak jede na jednom z malých wattelských poníků přes vysočinu. Jak jen toužil být s ní, i kdyby jen na jediný den. Trochu provinile se pak pomodlil ke starým bohům a k Velké Matce, čímž pokračoval ve své taktice snažit se získat veškerou možnou pomoc.
Bazil myslel na svá mláďata, okřídlené draky Grenera a Branera, kteří žili dokonce ještě dále, než leželo území Wattelů, na mláďata, která v tomto životě už nikdy neuvidí, bez ohledu na to, co se stane na bitevním poli. Bazil se nadcházející bitvy nebál. Nebylo pravděpodobné, že by museli čelit trollům. Přesto bylo dobré vědět, že ať se stane cokoli, část z něj bude žít dál.
Stále jasnější slunce odhalilo blízko po jejich levé straně czardhskou kavalerii, rozestavenou ve dvou řadách. Ve třpytících se brněních a s vlajícími praporci vypadala nádherně. Podél čelní řady vojska, ale tak, aby zůstávali pod vrcholem hřebene, tryskem přejížděli poslové se zprávami od a pro ústřední velení. To byly jediné překážky ve výhledu na pustý hřeben, posetý kusy skal.
Čekali přibližně půl hodiny a pak kolem vojska projel posel s rozkazy pro dračí vůdce. Wiliger se k nim obrátil se zářícíma očima a pak na hlasitě zakřičený povel vyrazili vpřed.
Zamířili vzhůru po svazích a vyhýbali se velkým kusům lávy. Pak dorazili na vrchol nízkého hřebene a spatřili široké mělké údolí a za ním dlouhý svah zvedající se k nízkému výčnělku.
"Támhle jsou," řekl někdo. Všichni vzhlédli a spatřili temný zástup, shromážděný na svahu. Konečně měli nepřítele na dohled!
Potřebovali ještě urazit hezký kus cesty, možná míli, možná víc, přes otevřený prostor. Nepřítel bude mít asi dvacet minut na to, aby se zorganizoval a připravil na jejich útok.
Jednou věcí, která hrála ve prospěch nepřítele, zřejmě byla už pouhá velikost kraheenské hordy. Temná masa byla podél výčnělku roztroušená přinejmenším v délce půl míle. Tam nahoře jich stály desítky tisíc.
Zazněly rohy a vojsko vyrazilo. Rovnoměrným pochodem se pohybovalo terénem posetým kameny a snažilo se udržovat formace tak pevně, jak to jen šlo. Bazil měl po pravici Zeleného Purpura a po levici Alsebru. Vlok šel za Alsebrou a Chektor byl na druhé straně Zeleného Purpura.
Relkin se rozhlédl a pocítil nával pýchy. Zde pod vlajícími prapory neochvějně kráčel vojenský výkvět říše, všechny jednotky připravené k akci. Co víc, Relkin věděl, že patří k samotnému srdci legií, dračím jednotkám, představujícím ostří meče. A když přelétl pohledem jejich řadu, cítil, že se mu srdce nadýmá pýchou ještě více. Na draky byl úchvatný pohled. Obrovské a hrozivé bašty ze svalů a oceli, kterým se nad ramena jako ocelové kříže zvedala řada jílců, se pohybovaly oním příznačným dravčím klusem, typickým pro wyverny. A vedle nich kráčeli dragonýři v marnerijské modři nebo v šedozelených uniformách Kadeinu a Bea.
Dokonce i dračí vůdce Wiliger vypadal dokonale, když kráčel v zadním voji s trubkou v podpaží, vysunutou bradou, dokonale posazenou čapkou a předpisovým odznakem zářícím v ranním slunci. Relkin soudil, že dračí vůdce Wiliger ušel dlouhou cestu. Museli se pokusit s ním vycházet, žít a nechat žít. Relkin překypoval velkomyslností.
Přešli malý potok, který se klikatil planinou. Vlevo prchalo několik divokých koz. Czardhané, jedoucí na koních v čele, se při pohledu na poskakující bílé zadky hlučně rozesmáli.
Prošli pásem velkých balvanů a nyní již mohli jasně vidět horečnou aktivitu v nepřátelských řadách. Muži se pohybovali v neorganizovaných skupinách a nad hlavami mávali celým lesem kopí. Z vrcholku svahu se rozléhaly výkřiky, bubnování, a dokonce i pištění.
K postupující řadě se přiblížila skupinka nepřátelských jezdců.
Statní lučištníci proběhli mezí draky a zkusmo vystřelili pár šípů. Jeden z nepřátel se skácel z koně. Ostatní tryskem ustoupili.
Když vyšli z úzkého prostoru mezi velkými balvany, postupovali pod Wiligerovým dohledem dále doprava. Celou

dobu se snažili držet řadu, jak to jen šlo, vyrovnanou s dalším šikem legionářů po pravici.
Bakanští kopiníci po levici se také přeskupili. Nyní společně stoupali vzhůru. Brzy budou na dostřel šípů. Zezadu se vynořili lučištníci, aby zahájili krycí střelbu.
Generál Baxander jel vedle Lessis a generál Steenhur kousek za nimi. Přijel posel od hraběte z Felk-Habrenu. Rytíři jsou připraveni k útoku, stačí jen vydat rozkaz.
V čelních řadách nepřítele vládl zmatek. Jakmile se přiblížili, byl si Baxander jistý, že jeho vojsko projede větší armádou jako horký nůž máslem.
"Máme je, paní. Myslím, že je náš brzký příchod doopravdy překvapil."
"Vy pochybujete, že se nám ubrání!"
"Vědí, že nemají šanci. Ne proti legiím s dračími jednotkami. Podívejte se na ně, snaží se na nás sami zaútočit, chtějí, aby jejich síly byly při střetu v pohybu. Vědí, že ze špatně vycvičených jednotek nevytvoří dobrou obranu."
"Jejich útok tedy narazí na naše čelní řady."
"A rozpadne se. Bude mizerně zorganizovaný, takřka chaotický. Necháme je rozbít se o naše přední řady a pak vyšleme Czardhany, aby je rozdělili."
"Modlím se, aby se zlomili a utekli a aby ztráty na životech byly malé. Ve vzduchu je už cítit příliš mnoho krve." Lessis upírala pohled na řady nepřátel. Po zbraních, jichž se měla podle Ribely obávat, nebylo ani stopy. Na druhou stranu ji Ribela také varovala, že ty zbraně nemusí být nutně vidět. Mohou být ukryté a značně daleko od bojiště. Lessis opět pocítila silný strach. Riskují zde tak mnoho - a rozhodně musí zvítězit!
Za několik minut nepřátelské trubky zavřeštěly povel k útoku, čelní řady se rozpadly a Kraheeňané se vrhli proti legiím jako příval, ječící přitom jméno svého Proroka.
"Ajoth Gol Dib!" ozývalo se stále znovu a znovu jako šepot smrti. Relkin sledoval, jak se na ně řítí kraheenští muži s hnědobílými štíty. Hnali se vpřed plnou rychlostí a s dlouhými štíty v pohotovosti přeskakovali kameny.
Nad hlavou jim ve stále větším počtu létaly šípy. Bazilova přilba zazvonila, když jeden narazil do jejího vrcholku. Pak Bazil zvedl štít nad hlavu, aby se kryl. Brzy byl hustě pobitý alespoň tuctem dalších střel. Relkin se s pozvednutým štítem ukryl za draka. Vedle něj se zastavil lučištník a vystřelil. Na Relkinův luk byli stále ještě příliš daleko.
Draci tasili meče a opřeli si je o ramena. Nepřátelští kopiníci se přiblížili. Teď! Byli na dostřel. Relkin si přehodil štít přes rameno, z druhého ramene strhl luk a pečlivě zamířil na muže, který se s ústy otevřenými v dlouhém ječivém výkřiku hnal přímo na Baze. Relkin vystřelil; šíp se zabodl do mužova štítu. Vzduchem prolétly další dragonýrské šípy. Kraheeňané porůznu klopýtali a padali. Relkin poklekl vedle balvanu a zamířil. Útočící válečník stále vřískal Prorokovo jméno. Relkin vypustil střelu a spatřil svůj šíp, jak trčí z mužova ramene.
Zpomalilo ho to snad jen o krok. Znovu zavřískl, otočil se a hnal se dál, stále toužící po boji. Za ním se blížily tucty dalších.
Relkinovi vyschlo v ústech a nemotorně se snažil vložit do luku třetí střelu. Byli to skuteční fanatici. Drak se připravoval. Ecator opustil Bazovo rameno.
A pak se náhle obě armády srazily a nastala bitva muže proti muži. Byl to divoký a nesourodý boj. Kraheeňanů bylo obrovské množství, ale stále zůstávali jen armádou lehce ozbrojených domorodců. Jejich vynikající jízda byla plně zaměstnána daleko na křídlech, kde bojovala s legionářskou jízdou a Kassimci. To jim ponechávalo jediný způsob útoku, který mohli proti postupujícím legiím použít.
Přesto se hnali jako fanatický příboj, a to dokonce i proti drakům. Pokoušeli se dostat k nim dost blízko, na dosah kopí. Naneštěstí pro kraheenské válečníky byli draci k odrážení takových útoků dobře vycvičeni. Dračí meče svištivě opisovaly pravidelné vražedné křivky a kosily statečné, ale příliš pobláznění muže, kteří se jim postavili. Mnozí Kraheeňané v zoufalství vrhali kopí ze vzdálenosti čtyřiceti nebo padesáti stop, ale jen s malým úspěchem. Většinu z nich zachytily dračí štíty nebo se odrazila od brnění. Nicméně několik kopí zasáhlo cíl a pár draků se muselo z bitevní linie stáhnout. Na jejich místa se vzápětí postavili jiní, zatímco dragonýři a ranhojiči začali zraněné wyverny okamžitě ošetřovat.
Proti legionářům se Kraheeňanům nevedlo o moc lépe. Shlukli se u čelních řad legie a pustili se kopími do mečů a štítů. Museli přitom čelit dešti šípů a oštěpů, přilétajících zpoza vojáků v prvním sledu. Kraheeňané se hustě tlačili podél linie legionářů. Brzy se zde začala hromadit těla a útok ztrácel nadšení. Během půl hodiny se vyčerpali a útok vyšuměl do ztracena.
Pak zaútočila legie, a když Kraheeňané začali couvat, muži a draci postupovali vpřed, pobíjeli opozdilce a nutili Kraheeňany k stále rychlejšímu ústupu. Obrovská kraheenská horda nebezpečně zakolísala.
Nadešel čas rozhodujícího úderu. Generál Baxander poslal hraběti z Felk-Habrenu zprávu se žádostí, aby Czardhané předvedli svůj pověstný útok a kraheenskou armádu rozdělili.
Rozezněly se czardhské polnice. Rytíři vyrazili v celé kráse, podobní ocelovým věžím na válečných koních. Nad hlavami jim jiskřila kopí. Baxanderův bojový plán se odvíjel přesně tak, jak doufal.
Legie se už začínaly radovat z očekávaného vítězství. Dragonýři při pohledu na útočící rytíře hlasitě výskali. Kraheeňané utíkali.
A vtom se z dálky ozvalo zadunění a země se mírně otřásla. Zvláštní zvuk, velice hlasitý, ale vzdálený. Poté přišlo další zadunění, přesně stejné jako to první. Zem se opět mírně otřásla. Následovaly další, stejné vzdálené rány a pak se náhle ozval hlasitější, mohutnější zvuk, jakoby několik zahřmění dohromady.
"Podívejte," vykřikl Endi a ukázal nahoru na svah před nimi. Ze země stoupaly sloupy dýmu, temné a zlověstné.
Relkin letmo zahlédl cosi černého a mohutného, řítícího se vysoko nad nimi.
"Nahoře!" zařval Swane.
Vzápětí něco udeřilo do země uprostřed ustupující kraheenské armády, asi padesát yardů od místa, kde stál Relkin.

Ozval se hlasitý třesk, zadunění a hromadný jekot z hrdel Kraheeňanů. Relkin spatřil, jak do vzduchu vylétají celá lidská těla i jejich části.
V příštím okamžiku přišel další náraz, přímo před ním. Relkin viděl, jak se k němu strašlivou rychlostí řítí něco tmavého a kulatého. Instinktivně se přikrčil a ucítil, jak nad ním prolétl závan vzduchu.
Všude kolem něj se ozývaly výkřiky. Země se otřásala a vzdouvala, když na bojiště dolétlo několik obrovských střel najednou. Na kamenitý terén dopadaly veliké hladké kamenné koule. Některé z nich se rozpadly na tisíc jako břitva ostrých úlomků, které pozabíjely všechno kolem, jiné poskakovaly a řítily se hustými řadami Kraheeňanů a legionářů. Jedna projela přímo útočícími Czardhany a během okamžiku skolila třicet rytířů.
A pak bylo po všem. Burácení ustalo. Zůstal pouze nářek raněných a křik vyděšených mužů. Všude kolem viděl Relkin hrůzné výjevy. Ubohý Finwey, velký mosazný drak z Marneri, ležel na zemi. Dragonýr Aris křičel drakovo jméno a horečně rozepínal přezky na joboquinu. Relkin viděl pod mohutným tělem krev. Finwey už nikdy nevstane.
Zavadil pohledem o horní polovinu Roosova těla, která mu ležela téměř pod nohama. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, co vidí, protože stále hleděl především na svého draka, který vypadal úplně v pořádku, ale ohromeně.
"Co ssse to děje?" zařval Baz.
Relkin mu nedokázal odpovědět; s hrůzou zíral na roztrhaný trup malého Roose. Zvedl se mu žaludek. Málem zakopl a upadl. Veliký Oxard, Roosův drak, zděšením ostře syčel. Relkin se odvrátil, hledaje útěchu ve skutečnosti, že jeho drak přežil.
Postupující legie zakolísala, v předních řadách se objevily značné mezery a ztráty zasáhly i zadní řady. Czardhané nicméně bez ohledu na ztráty postupovali dále a vrhli se do davu Kraheeňanů, kteří se obrátili na útěk.
"Co to bylo?" zakřičel Swane Relkinovi do ucha. Relkin zoufale pokrčil rameny.
A pak se opět ozvalo vzdálené zadunění, v rychlém sledu následované dalšími. Nad ustupujícími Kraheeňany se vznášely nové proužky kouře a vzápětí se země otřásla a roztříštila, jak na ni dopadl tucet mohutných kamenných střel, odrazil se a prolétl legionářskými formacemi.
Přímo před nimi rozdrtilo malého Shutze na padrť něco, co prolétlo vzduchem. Mohutného Oxarda, který stále držel ubohého malého Roose, porazil kus kamene, který jej s děsivou silou trefil do hrudního plátu. Podobný kus kamene málem omráčil Zeleného Purpura.
Dračí vůdce Wiliger přišel o malíček na levé ruce; utrhl mu ho letící úlomek, který ani nestačil zahlédnout.
Postup legie se zastavil. V šicích byly proraženy uličky. Muži klečeli nad těly přátel, ohromení jejich náhlou smrtí. Bylo to nevysvětlitelné, a tudíž děsivější než všechna ostatní známá nebezpečí, která na ně mohla na bojišti číhat. V povětří se spolu s nářkem zraněných vznášely pochybnosti a zděšení.
Z dálky před nimi se ozývalo další dunění. Opět stoupaly sloupy dýmu. Muži hleděli vzhůru a pátrali po nějakých stopách nepřátelské zbraně. Pak přišlo krveprolití. Obrovský balvan dopadl a prorážel si cestu šiky legionářů. Z řad Argonathských se ozývalo kvílení. V nářku se ozýval strach, že se svět nějakým nevysvětlitelným způsobem změnil a pravidla vedení války, podle kterých byli celý život vychováváni, byla rozervána na kusy. Vysoko na nebi se vznášela pohroma, zrozená v temných oblacích kouře, vyvěrajících z vrcholku kopce.
KAPITOLA 46
Lessis, bojující s panikou, se rozjela ke generálu Baxanderovi. Tohle byla zbraň, před kterou ji varovali. Tohle byl konec světa. Co bylo ještě horší, přijeli pozdě! A pomocí obvyklé taktiky nemohli nepřítele porazit.
Našla Baxandera, jak dává rozkazy k obnovení útoku, až na to, že tentokrát musely legie záležitost urychlit. Bylo nezbytné dostat se k tajemným zřídlům smrtící palby, která na ně dopadala.
Lessis se ho snažila přesvědčit, aby změnil názor. Přijel generál Steenhur. Oba generálové trvali na tom, že teď musí pokračovat v útoku a zmocnit se nepřátelských zbraní, když už se ukázaly. Lessis si zoufala. V duchu zápasila se zákazem používat magii k ovlivnění armády Spolu s Ribelou tento zákaz během bitvy o Arneis porušily, ale odpřísáhly císaři, že to už neudělají. Jenomže Lessis si byla jistá, že obnovení útoku je cesta k další pohromě a jediný způsob, jak to zastavit, je uchýlit se k magii.
Země se otřásla pod náporem nové salvy. O chvíli později se všude kolem ozýval jekot. Generál Baxander i jeho kůň zahynuli, když cosi narazilo do země deset stop před nimi a prolétlo místem, kde stáli. Rozdrcený kůň se prudce otočil a tryskala z něj krev. Baxander odlétl pryč jako rozbitá panenka a dopadl jako hromádka hadrů. Lessis okamžitě věděla, že je mrtvý.
Steenhur seděl na koni a utíral si oči. Měl je široce rozevřené a po tvářích mu stékaly slzy.
"Co se to děje?" vykřikl. "Co je to?"
"Výbušná zařízení, generále, která děsivou rychlostí vrhají těžká břemena na velké vzdálenosti. Musíme je zničit."
Steenhur zavřel ústa a vzpamatoval se: "Máte pravdu. Musíme zaútočit."
"Ne, generále, myslím, že by to byla chyba. Musíme naše jednotky dostat pryč z bojiště a přeskupit se."
Ale Steenhur už ji neposlouchal. Mluvil se svými pobočníky. Další prohlíželi Baxanderovy ostatky.
"Byl to zatraceně dobrý chlap," řekl Steenhur hořce.
"Ten nejlepší, pane!" přisvědčil kdosi velice dojatě. Všichni z Baxanderova štábu měli v očích slzy. Za těch několik posledních měsíců dokázali zázraky. Z nějakých důvodů očekávali, že v tom budou pokračovat i bez generála.
"Teď můžete vidět nepřátelské zbraně, pane," řekl jeden mladý příslušník štábu a nabídl Steenhurovi dalekohled. "Vypadají jako dlouhé roury na těžkých vozech. Kolem nich stojí velké množství mužů."
"Myslím, že jsou to jakési výbušné katapulty, pane," řekl major Romer.
"Musíme je zničit."
"Ano, pane."
"Udělejme to pro starého Baxe!"

"Ano, pane!"
Lessis si nikdo nevšímal. Vzápětí zazněly trubky.
"Jak jsou na tom Czardhané?"
"Stále postupují, pane, ale jejich koně nahoře na svahu zpomalili."
"Měli jsme pravdu, když jsme měli starosti o jejich stav. Ti velcí koně ještě nebyli připravení. Máme spojení se zbytkem kavalerie?"
"Před chvílí jsme s nimi mluvili. Zaměstnávají nepřátelskou jízdu, situace je zhruba vyrovnaná. Na levém křídle budeme krýt náš postup. Zprava žádný útok nečekáme."
Znovu se ozvalo hřmění nepřátelských zbraní. Ze svahů nízkého kopce se opět zvedly sloupce dýmu. O chvíli později se země kolem zachvěla a jejich řady se zase ztenčily Byli zabiti dva draci z 32. oddílu z Bea.
Lessis pobídla koně blíž k Steenhurovi.
"Generále, mohu něco říct?" Generál zamrkal. Lessis rychle pokračovala. "Když rozkážete, aby si muži lehli, budou představovat menší cíl."
Steenhur na ni bezvýrazně pohlédl.
"Když si lehnou, paní, nebudou moct útočit. Musíme zaútočit. Musíme ty zbraně zničit."
Marně ho Lessis přemlouvala. Znovu zazněly kornety a legie se brzy pohnuly kupředu.
Stoupali dál po smrtícím svahu. V dálce před sebou stále viděli czardhské rytíře s vlajícími praporci, jak pomalu jedou k ještě vzdálenějším nepřátelským zbraním. Na tuto vzdálenost, téměř jednu míli, vypadali rytíři jako neproniknutelná masa, která jako by klouzala mírně doprava. Pohybovali se jako nějaký temný tvor s tisíci nohama a bodlinami na hřbetě.
Zatímco hnali unavené koně vpřed, nepřátelé obsluhující velké roury horečnatě pracovali, přesouvali je a vytloukali klíny, aby mohli snížit hlavně a namířit je přímo na přibližující se Czardhany. Potom je napěchovali prachem jako obvykle, ale místo obrovských hladkých kamenných koulí dostali rozkaz nabít rozeklané kusy železa a strusky z hromad navršených poblíž.
Pro přibližující se legie to znamenalo vítaný oddech od neviditelných střel, které odváděly tak smrtící práci. V těsných a dobře zformovaných řadách rychlým pravidelným pochodem stoupali do svahu. Ve skutečnosti se pohybovali zřetelně rychleji než Czardhané, kteří stále popoháněli zoufale unavené koně, ale dokázali z nich dostat sotva víc než chůzi.
Relkinovi a mnohým dalším útočícím legionářům to připadalo jako tichý okamžik mimo dosah času. Ztráta tolika druhů jim otupila srdce. Otupění se časem promění v zuřivost, ale nyní pochodovali v naprosté tichosti. Kromě rachocení bubínků přerušovalo ticho jen cinkání kovových součástí výstroje a vrzání kůže.
Ticho neočekávaně přerušila téměř souběžná salva z velkých hlavní. Objevil se klínovitý oblak kouře a czardhské praporce padaly jeden přes druhý. Vzdálená masa rytířů byla prakticky pryč. Zůstala jich pouhá hrstka.
Generál Steenhur se zasténáním sklonil dalekohled. "To je moc špatné, strašně špatné."
"Zničili je, pane."
Steenhur udeřil dalekohledem do dlaně. Ústa sevřel do tenké linky.
"Pokračujeme, dejte troubit, řekněte bubeníkům, ať zvýší tempo."
Pochodovali dál k vrcholu, zatímco se nepřítel zuřivě snažil přesunout hlavně a znovu je napěchovat prachem, ucpávkami a tunami železného šrotu a strusky. Ranní ticho opět přerušovaly pouze bubínky udávající tempo.
Lessis zjistila, že vedle ní jede Lagdalen na jednom z koní kavalerie. Dívka jí podávala polní láhev. Lessis spolkla doušek, aby smyla prach, který se jí usadil v krku. Měla pocit, že se blíží pohroma.
"Co se děje, paní? Co to dělají, že to dokáže takhle zabíjet?"
Mladé Lagdalen se ve tváři zřetelně zračil děs. Připadalo jí to jako mocná magie, plná hrozivé síly.
"Představ si katapult, který místo navinutých provazů pohání výbušný prach. Jakmile si osvojíš dovednosti, které jeho sestrojení vyžaduje, je to strašlivě jednoduché zařízení."
"Říká se, že Czardhané byli zničeni. Je to možné?"
"Bohužel je to skoro pravda. Teď se stahují, je jich příliš málo na to, aby útok dokončili."
A Steenhur zůstával hluchý k jejím prosbám, aby útok odvolal. Zbytek vojska mířil do téhož pekla.
Když se rozhlédla po řadách pochodujících mužů, musela myslet na to, zda by je dokonce i magie dokázala zastavit. Vládla mezi nimi nálada, že by teď rozkaz k zastavení odmítli uposlechnout. Nemohla dělat nic jiného než jet za nimi se srdcem až v krku, zatímco oni kráčeli do pekelné brány.
Setkali se se zbytky Czardhanů, potácejících se zpět na zcela vyčerpaných koních, hrstka mužů, z nichž někteří nezakrytě plakali a jiní bezvládně viseli na hřbetech koní.
Před nimi se rozprostíral pestrý koberec tvořený výkvětem czardhského rytířstva, sešitý z ocelových zbrojí, koní a modrého a žlutého hedvábí, spojený šarlatovou přízí.
Legie procházely kolem místa masakru. Muži si nevšímali křiku těžce zraněných a pochmurně hleděli na řadu temných ústí hlavní dvě stě yardů před sebou. Houf mužů kolem hlavní si počínal velice činorodě.
A z pozic ukrytých za hlavněmi nyní proudila vpřed armáda skřetů, posílená padesáti trolly. Při pohledu na tradičnější nepřátele se nad legií rozlehl vyzývavý pokřik. Trubky zazněly, bubny zahřměly a muži přešli zpátky do klusu. Se zbraněmi připravenými k boji vyrazili k rozhodujícímu útoku.
Než se však obě strany mohly střetnout, země se znovu zachvěla, obrovské temné mordy opět promluvily v obrovských oblacích kouře a do blížících se legií vypustily krupobití železa a strusky. Armáda Říše růže zakolísala, rozezněl se nářek a tisíce vojáků padly rozmetány na cáry.
Ti, co přežili, se rozběhli a za pokřiku "Argonath" se střetli se skřety a trolly.
Konečně bojovali s nepřítelem, kterému rozuměli. Odehrávala se zuřivá bitva mečů, kopí a šípů. Legie útočily se

strašlivou nenávistí, která se v nich nahromadila během předchozích masakrů z dálky. Skřeti a zlí muži, kteří jim veleli, byli rozdrceni, rozsekáni a hromadně pobiti. Draci se pustili do trollů, a přestože trollové bojovali dobře, draci bojovali skvěle a během patnácti minut jich většinu zabili.
Karty se obrátily, ale nepřítel stále vzdoroval. Početné hloučky a chumly bojujících postav se přesunuly prakticky k ústím hlavní a legionáři nyní útočili na muže, kteří obsluhovali nové zbraně.
Zpoza hlavní zazněl rozkaz, muži přitiskli pomalu hořící doutnáky k malým otvorům na vrchní straně hlavní a vzápětí se rozlehl mohutný dunivý řev a dějiště bitvy zahalil oblak kouře. Nepřítel vypálil další smrtící salvu železa přímo do zad vlastního vojska.
Avšak železo, které si prořezalo cestu řadami skřetů a trollů, zasáhlo i legionáře a na tak krátkou vzdálenost to byl zásah smrtící. Relkin viděl, jak trollovi, se kterým bojoval Bazil, něco useklo hlavu a stejné něco letělo dál a zabilo i lučištníka, který stál asi deset stop napravo a právě nasazoval šíp na tětivu. Kolem něj se svištivým zvukem prolétaly jako šípy další věci. Muži klesali k zemi, koně se ržáním padali a s mučivým nářkem se hroutili i draci.
Některé jednotky byly zasaženy hůře než jiné. Z 92. kadeinského nezbývalo mnoho a tato salva dokonala zkázu, když padl poslední mosazný drak a s ním i dva zbývající zelení. Ve 109. dračím padl Aulay a Zeleného Purpura zranili na stehně.
Kamkoliv jste se podívali, viděli jste krveprolití a strašlivou, nevysvětlitelnou smrt. Relkin s chladnou zuřivostí zabil skřeta, který stejně jako on přežil a stále chtěl bojovat.
Spatřil Wiligera držícího si ruku, ze které kapala krev, zatímco se mu ji někdo pokoušel obvázat. Dračí vůdce měl popelavou tvář, zároveň však prozářenou vnitřním ohněm, který Relkin poznával.
A pak Relkin procházel mezi obrovskými hlavněmi, muži prchali, a Bazil Zlomený Palcát se po nich rozháněl třpytící se bílou ocelí Ecatoru. Po boku draka se zlomeným palcátem postupovali další, Alsebra, starý Chektor a klidný Vlok a jejich meče se vypořádaly s každým, kdo se jim postavil do cesty.
Legie celou oblast vyčistily od nepřátel a zastavily se. Armádou prosakoval pocit všeobecného vyčerpání. Měli za sebou dlouhou cestu, přečkali nesmírnou námahu a hrůzy a nakonec zahnali nepřátelské vojsko na útěk. A co bylo nejdůležitější, zmocnili se nepřátelských zbraní.
Z hrdel vítězů se ozval slabý vítězný pokřik, ale většina z nich měla stále práci se zabíjením skřetů a likvidací ostrůvků odporu.
Dobyli vítězství, nebo to aspoň tak vypadalo. Jenomže za strašlivou cenu. Armáda přišla o všechny velitele. Při poslední strašlivé salvě padl i generál Steenhur. Až třetina draků byla mrtvá nebo zneschopněná. Czardhané byli zničeni a legie rozsekány na kusy. Vojsko, které obsadilo kopec a začínalo se starat o raněné, bylo malé a zachmuřené.
KAPITOLA 47
Bylo ještě časné ráno. Sluneční paprsky teprve začínaly hřát. Legie stály na vrcholku hřebene a hleděly na věci, které ukořistily, zbraně, které napáchaly tak strašlivou škodu. Hlavně, zčernalé od kouře, ležely na těžkých vozech jako mnoho spálených obětí bohům války.
Velitel Voolward, nyní výkonný velící důstojník, se spolu s majorem Hertem a velitelem Fladem z cunfshonské legie skláněl nad skládacím stolkem. Dosáhli cíle, ale jejich malá armáda utrpěla strašlivé ztráty. Polovina velení byla mrtvá nebo neschopná boje.
K velícím důstojníkům se brzy připojili princ Ard Elac z Kassimu a hrabě z Felk-Habrenu. Hrabě se zúčastnil lítého boje a měl čerstvé zranění na čele.
Hrabě se zeptal, kde je čarodějka, a bylo mu řečeno, že Lessis je se ženijními jednotkami a snaží se najít způsob, jak děla zničit.
Felk-Habren se tomu hořce zasmál. "Možná bychom si ty věci měli nechat; na bojišti jsou výkonnější než my." Pak se zadíval na mapu rozloženou na stole, kterou pokrývaly poznámky psané Baxanderovým úhledným rukopisem.
"Rytíři z Czardhy budou generála Baxandera velmi postrádat. Byl to dobrý muž, truchlíme pro něj."
"Stejně jako my, hrabě."
"Budete se muset velmi snažit, abyste jej nahradil."
Voolward stiskl rty. To pro něj nebyla žádná novinka. Baxander pracoval s plným nasazením, což byl jeden z důvodů, proč se dostali tak daleko a s minimem obtíží.
"Přichází čarodějka," řekl velitel Flades.
Lessis dorazila v doprovodu Lagdalen a Absalta z Andiquantu, velitele ženistů. Lessis se držela v pozadí, zatímco Absalt vysvětloval, co je třeba udělat. Před každou hlavní se musí vykopat jáma. Pak se hlavně nacpou výbušným prachem a jejich ústí se utěsní. Až budou utěsněná, překlopí je tak, aby ústí směřovalo dolů do jámy. Kolem nich nahrnou hlínu a nakonec dobrovolník zapálí doutnák a poběží jako o život.
"Co se stane?" zeptal se hrabě Felk-Habren, jehož oči se stále vracely k vyčerpané tváři čarodějky. Ukrývá ji, pomyslel si, a uvažoval, zda žena cítí vinu za masakr, který rozpoutala. To kvůli čarodějkám přišli na toto ďábelské místo. Přišli sem zemřít. Všichni ti skvělí mladí muži z Czardhy, kteří tam leží roztrhaní na kusy. Hraběti se stáhlo hrdlo.
"Výbuch bude uvězněn v hlavni," řekl Absalt. "Měl by ten kov roztrhat. To hlavně zničí. Nebudou k ničemu."
Felk-Habren přikývl. Zachmuřeným pohledem vyhledal Lessis. Odvrátila zrak.
"Při Ruce, jak máme takové věci převrátit?" zeptal se Voolward, na kterého mohutnost hlavní velice zapůsobila.
"Když před každou vykopeme dost hlubokou jámu, bude to docela snadné. Jejich odpálení bude riskantní záležitost. Bude to chtít dobrovolníky."
"Proč?" zeptal se hrabě.
"Hlavně vybuchnou velice silně, hrabě. Zabije to všechny, kdo budou poblíž."
"V těch věcech se ukrývá tak mocná síla. Napadá mě, jestli bychom si je neměli nechat. Naučme se je používat a

udělejme nepříteli to, co provedl on nám. Způsobil nám strašlivé ztráty."
Hrabě Felk-Habren vypadal náhle zlomeně. "Ztratili jsme tak dobré rytíře," řekl bolestně. "Statečné muže, skvělé bojovníky, muže, kteří se vydali na tuhle výpravu a nemysleli na žádnou odměnu, jenom na čest. A my teď vzdáme čest jejich hrobům!"
Z nějakého důvodu vůbec nepůsobilo nepatřičně vidět tohoto mohutného, hrůzu nahánějícího muže nezakrytě plakat.
Lessis ho poslouchala, ale ve skutečnosti ji rozptyloval vlastní strach. Toto byly první hrubé zbraně na cestě moci a ukázalo se, že jsou strašlivě smrtící. A přesto, jak jí bylo řečeno, byly tyto zbraně tak primitivní, že proti těm, které přijdou po nich, proti jejich následovnicím, budou vypadat téměř neškodně. Nejvíce se obávala touhy, kterou vyjádřil hrabě, touhy zbraně ovládnout. Tajemství je nyní odhaleno. Bude těžší udržet ho dále v tajnosti.
Voolward prolomil ticho, které hraběti dopřáli, aby mohl oplakat padlé druhy.
"Nejdřív potřebujeme nějaký kalut a možná jídlo. Kde jsou kuchaři?"
"Už jdou, pane," řekl kapitán Keeven, nyní nejstarší člen podpůrného personálu.
"Trochu horkého kalutu, nějaké jídlo a pustíme se do kopání."
"Přepravní jednotky jsou připraveny. Otázka je, kam odvezeme zraněné."
Voolward se zamyslel nad okolním terénem. Nacházeli se na vrcholku nízkého kopce s dlouhými rovnými svahy. V místech, odkud přišli přes pláň se sopečnými balvany, stoupaly další mírné svahy. Před sebou měli podobné. Na západě ležely jakési zalesněné oblasti. Ze severu na jih se táhla řada nízkých kopců.
Voolward doporučil kopce na západě a poslal zvědy, aby v nich pátrali po možných tábořištích.
Kuchaři uvařili kalut a rozdělili ho společně s horkým chlebem, nakládanou zeleninou a akhou. Asi hodinu poté, co byly zbraně ukořistěny, začali hloubit první jámy.
Zraněné shromáždili, naložili do volských povozů a poslali pod dohledem jízdní hlídky na západ.
Zanedlouho poté přinesli zvědové ze severu zprávy o činnosti nepřítele. Ten znovu seskupil velké vojsko Kraheeňanů a zamířil na jih, aby je napadl. Vojsko před chvílí překročilo nejbližší hřeben severně od nich a roztáhlo se do dlouhé útočné linie.
Kopání se zrychlilo. Kraheeňané postupovali vpřed a jejich jekot se nesl ohřívajícím se denním vzduchem. Během chvíle byli napadeni a prostor kolem legií přichystaných k boji zaplnily vyjící zástupy. Z vyčkávají hordy vylétaly šípy, ale nepřátelé váhali, zda se přiblížit ke zbývajícím legionářům, nyní stojícím ve dvojitých liniích, a navíc s draky rozmístěnými v rozích každého obranného čtverce. Takovéto šiky vyzařovaly smrt.
Kopání se ovšem díky nutnosti bránit se Kraheeňanům zpomalilo. Přesto pokračovalo a Kraheeňané nemohli dělat nic jiného než vyhrožovat a znepříjemňovat jim život střelbou z luků.
Situace se tudíž stabilizovala a tento stav přetrvával po několik hodin. Kraheeňané zůstávali na hranicích dostřelu, obklíčili legie, ale vyhýbali se těsnému kontaktu. Slunce prošlo zenitem a kopání stále pokračovalo. Hlínu, kterou vykopali, použili k vybudování hradby kolem svých pozic. Zatímco jedni kopali jámy, jiní napěchovali hlavně výbušným prachem a ucpali je bahnem. Konečně byly jámy dost hluboké, aby skupiny draků mohly na Absaltův signál svrhnout hlavně dolů.
Sotva s tím začali, když opět zaslechli ten děsivý zvuk, vzdálený dunivý úder. Následoval další a pak ještě několik. Asi míli severně spatřili k obloze vytrysknout oblaka dýmu. Nepřítel si přivezl další řadu příšerných zbraní.
Lessis si zakryla rukou ústa. Příliš pozdě, příliš pozdě, ozýval se šeptavý výkřik v jejím srdci. Vše se obrátí v ruiny, celá staletí práce jejího řádu budou ztracena. A spolu s prací bude zničen další svět.
Nepřítel ukázal, že nebere ohled na vlastní jednotky. Na tom nebylo nic neobvyklého. Mezi Kraheeňany dopadaly střely a poskakovaly po holé pláni, jako by s nimi nějací obři hráli kuželky, dokud nevybuchly při nárazu na skálu nebo nezmizely v dálce. Účinek na Kraheeňany byl v každém případě dramatický. Za hromadného zděšeného kvílení jich bylo několik tuctů pobito, zatímco většina zbývajících co nejrychleji ustupovala. V zástupech, které legii obklopovaly, se rozevřely široké cesty.
Voolward uviděl příležitost a okamžitě uvedl věci do pohybu.
Dobrovolníci, prvních dvanáct, kteří se přihlásili, se shromáždili u hlavní. Bylo mezi nimi i několik dragonýrů včetně Relkina z Quosh.
Relkin byl ze svého rozhodnutí přihlásit se dobrovolně stále mírně zmatený. Byl v legiích dost dlouho, aby věděl, že se člověk nikdy nikam nehlásí dobrovolně, protože se mu to zaručeně nějak vrátí. Nebyl z těch, co se dobrovolně hlásí o úkoly, které hrozí smrtí a kyne z nich sláva. Bohové, Velká Matka, nebo možná tihle všichni, už mu do cesty poslala smrti a slávy dost.
A přesto v něm někde uvnitř hořel hněv, roznícený smrtí tolika druhů, kterou nové nepřítelovy zbraně způsobily. Chtěl je zničit.
Jak se také přihlásil a teď tady stál s podezřele velkým rancem na zádech. Pak si Relkin všiml, že se ranec hýbe, a vylezla z něj špička čehosi, co se podobalo chobotu. Je jisté, že Jak se i v takovéhle situaci pokusí vyhledávat potíže!
Na severu zaduněla druhá nepřátelská salva. Tentokrát koule dopadly mnohem blíže legií; pár z nich jim přeskočilo nad hlavou. Všichni včetně draků se přikrčili a ty zatracené věci proklínali.
Voolward rozkázal, aby si pospíšili. Musí této situace využít. V řadách Kraheeňanů na západě se objevily mezery. Tam, za kraheenskými pěšáky, bojovala legionářská kavalerie s kraheenskou jízdou. Kdyby se podařilo obklíčení prorazit, měli by při pěším útěku ke kopcům na západě nějakou ochranu. Jakmile by dorazili k jednomu z nich, mohli by se opět sešikovat k obraně.
Pokud by ovšem, uvědomil si a polil ho smrtící ledový pot, nepřítel znovu nepřivezl děla. Tím by začal závod o život. Museli by ustupovat, držet se před nepřítelem a utíkat smrtícím hlavním.
Ale s tolika raněnými, které museli převézt, počítaje v to i zraněné draky, by postupovali pomalu. Nepřítel by s nimi

mohl být schopen držet krok, takže by děsivému ostřelování nikdy neunikli.
Voolward polkl a mysl mu na okamžik naplnily děsivé předtuchy. Při Matčině ruce, pomyslel si, panika představuje na bojišti tu nejničivější sílu. Vzchopil se. Teď je to na něm; musí z toho malou armádu dostat.
Nemůžou zůstat na místě.
Zazněly trubky. Muži se připravili, a když přišel rozkaz, zformovali se a s draky ve středu zamířili na západ. Na místě nechali dvanáct dobrovolníků, shromážděných kolem praskajícího ohně.
Přišla třetí nepřátelská salva, která je z větší části minula, protože nepřítel mírně přestřelil. Všichni se přikrčili, zatímco vzduch nad nimi zaplnily hvízdavé zvuky svištících velkých koulí. Snad o vteřinu později je zahlédli, jak poskakují přes vzdálenou planinu a mizí za jižním okrajem. Pár jich však přistálo blízko, provalilo se řadami legionářů a zabilo dalších osm mužů a tři zranilo.
Opět zazněly trubky a legie zvýšily tempo, sestoupily z hřebene a dostaly se dostatečně nízko, aby se ocitly mimo dohled těch, kdo ovládali nepřítelovy zbraně.
Když se legie dostaly asi dvě stě yardů daleko, začali se Kraheeňané přibližovat z východu.
Malá skupinka dobrovolníků je nervózně sledovala.
"Zapalte knoty," rozkázal mladý poručík Jeeks z 3. pennarského regimentu.
Relkin s Jakem zapálili knoty a rozběhli se k určeným hlavním, šťastnou náhodou stojícím vedle sebe. Na znamení pak přitiskli kouřící knoty k zápalným otvorům. Jakův hořel, stejně jako všechny ostatní - kromě Relkinova. Relkinův knot zhasl.
Všichni běželi jako o život, kromě Relkina a malého Jaka, který ho tahal za rukáv.
"No tak, Relkine, kašli na to."
Kraheeňané teď jejich pozici obkličovali. Za okamžik budou u nich.
Relkin Jaka odstrčil.
"Běž," řekl."Já tady zůstanu."
Malý Jak na něj chvíli ohromeně hleděl a pak se vrhl na zem do malé prohlubně. Relkin jej následoval o zlomek vteřiny později.
Kraheeňané byli jen pár yardů daleko.
Hlavně vybuchly téměř ve stejný okamžik v poslední mohutné salvě.
Země se vzedmula, svět se proměnil v jediný tříštivý zvuk a zvedlo se obrovské mračno prachu a kouře, které vše zahalilo.
Ještě několik vteřin poté padaly z nebe úlomky kovu a rozžhavených kamenů.
Relkin s Jakem kašlali, jako by se jim měly roztrhnout plíce, a dokonce i Proužek uvnitř rance popotahoval a frkal, ale prohlubeň je ochránila. Kraheeňané, kteří se k nim unáhleně přiblížili, byli rozmetáni.
Už bylo bezpečné se postavit. Relkin odnesl knot zpět na místo, kde předtím hořel oheň. Ohniště bylo rozprášeno. V zemi tam jako obrovský nůž trčel kus kovu velký jako sám Relkin.
Chvíli horečnatě pátral, až našel doutnající kus dřeva. Zanesl ho k poslední nezničené hlavni a přitiskl k zápalnému otvoru.
"Utíkej!" zaječel malý Jak, který s batohem na zádech prchal, co mu síly stačily
Relkin se ze všech sil rozběhl za ním. Na krví nasáklé půdě uklouzl a zavrávoral.
Vzápětí hlaveň za ním explodovala a síla výbuchu ho vyhodila do vzduchu. Zezadu ho do přilby udeřilo něco tvrdého. Dopad na zem už necítil.
KAPITOLA 48
Velitel Voolward se snažil udržet na uzdě paniku, která se ho snažila pohltit. Situace byla nesmírně složitá a kdykoliv se mohla proměnit v noční můru.
Zpočátku to vypadalo, že je ústup z taktického hlediska úspěšný. Řada katastrofických explozí zničila nepřátelské zbraně a až na dva se všichni dobrovolníci vrátili. Legie, chránící kolonu povozů, se dostala k západním pahorkům. Kavalerie si vybrala obrannou pozici mezi dvěma sousedními malými pahorky, které sloužily jako věže s dobrým palebným úhlem, což umožňovalo účinně chránit prostor mezi nimi. Tady pokáceli stromy, aby z nich mohli udělat zátaras a vztyčit opevnění. Za ním shromáždili dobytek a postavili stany.
Zatímco se opevňovali, Kraheeňané pronikli do okolních lesů a práci jim začal ztěžovat nepříjemný déšť šípů. Lučištníci a dragonýři dělali, co mohli, aby jim střelbu oplatili, ale nepřítel měl obrovskou početní převahu. Draky využívali k tomu, aby na obzvláště otravné nepřátelské lučištníky neočekávaně vrhali salvy kamenů. Nepřítel se jich přesto držel, obkličoval je a za rachotu a hřmění bubnů vzýval svého Proroka.
Legionáři se ze všech sil snažili si jich nevšímat, zatímco se pokoušeli něco sníst a trochu si odpočinout. Nezdálo se, že by Kraheeňané chtěli riskovat ztráty při útoku na opevněnou pozici legií, obzvláště když byla tak dobře chráněná jako tato. Byl tedy vytvořen velkorysý rozpis odpočinků a hlídek, který většině mužů ponechával volno na to, aby se trochu najedli a vyspali. Byl to dlouhý, vyčerpávající den. Navzdory nebezpečné situaci, ve které se nacházeli, spali jako zabití.
Přesto ze tmy stále zněly bubny a přilétaly šípy, způsobující další ztráty. Ranhojiči s pomocí čarodějek pracovali co nejrychleji a pokoušeli se vypořádat s nejhoršími případy z bitvy, ale to představovalo hromadu práce. A k tomu se objevovali stále další ranění.
Když se postarali o nejnaléhavější případy, Lessis se omluvila, opustila ranhojičův stan a společně s Lagdalen se vydaly na obhlídku ležení. Kamkoli šedá paní přišla, nálada se pozvedla, a tento účinek přetrvával dokonce i po jejím odchodu. Nebylo tomu tak proto, že by ji nebo čarodějky obecně muži tak milovali. Ve skutečnosti na čarodějky pohlíželi s nedůvěrou. Nebylo to ani jejím chováním, neboť to bylo velice prosté, stejně jako jednoduchý šedý oděv. A

přesto, když mezi nimi procházela, s mírným úsměvem a poctivýma šedýma očima, muži se cítili lépe, silnější a připravení udeřit na nepřítele bez ohledu na to, co si na ně připravil.
Lessis prozkoumala situaci a pak se vydala za velitelem Voolwardem.
"Nuže, paní, jaká je situace v lékařském stanu?" Voolward měl staženou a unavenou tvář člověka, který se ocitl až na pokraji svých sil.
"Není dobrá, veliteli, máme mnoho mužů, se kterými by se nemělo hýbat."
"No, dalších pár hodin to nebude nutné, ale obávám se, že před úsvitem se budeme muset přesunout."
Lessis přikývla a ulevilo se jí, že Voolward chápe, co se děje.
"Nepřítel v noci přiveze další zbraně."
"Ano, paní, a ráno s nimi na nás zaútočí. Proto odtud musíme zmizet."
"Kterým směrem se vydáte?"
"Myslím, že na jihozápad. Velice podobným terénem, jako je tento, ale asi osm mil na západ odtud vede použitelná cesta. Můžeme po ní jít asi padesát mil."
"Chcete odtud odvézt raněné a dostat se mimo dostřel nepřátelských zbraní."
"Ano, to bude první krok."
"A pak se znovu pustíte do boje?"
Voolward zaváhal. "Nejsem si jistý, zda to s ohledem na ztráty dokážeme."
"Stále jsou nás tisíce, musíme pokračovat. Musíme zastavit nepřítele dřív, než tu zbraň ještě zdokonalí."
Voolward dlouho mlčel a pak pokrčil rameny.
"No, ať už chceme udělat cokoli, musíme se nejdřív stáhnout a vzpamatovat. A musíme raněné dopravit do bezpečí."
Lessis s Voolwardovým plánem souhlasila a udělala, co mohla, aby mu pomocí nepatrného kouzla vylepšila náladu. Naprostý zákaz používat magii k ovlivnění armády se týkal pouze případů, kdy se jednalo o měnění názorů důstojníků a řízení jejich úsudku. Vylepšování morálky se nepovažovalo za skutečné porušení pravidel.
Poté co si v kuchyni nabraly trochu horkého kalutu, se čarodějky vrátily do ranhojičova stanu. Opět se chopily umyvadel, ručníků a obvazů a vrátily se k ošklivé práci, kterou přináší válka.
Lagdalen měla smutnou zprávu. Při ústupu přišli o Relkina z Quosh. Byl jedním z dobrovolníků, kteří se přihlásili ke zničení nepřítelových zbraní, a po explozích se nevrátil. Drak se zlomeným palcátem byl zničený žalem.
Lessis si povzdechla. Za pět století, která prožila, viděla přicházet a odcházet mnoho skvělých mužů a žen. Litovala tolika nezaslouženě a předčasně vyhaslých životů. A přesto sdílela drakův zármutek, protože tenhle mladík jí velice přirostl k srdci. Při jedné příležitosti jí Relkin v katakombách Tummuz Orgmeen zachránil život. Obětoval Argonathu mnoho a jeho přátelé ho budou postrádat. Při pomyšlení na tuto ztrátu pocítila Lessis z Valmes bodavý zármutek. Mladý uličník z jakési bezvýznamné vesnice se směšným jménem se pro ni stal zosobněním sil samotného Argonathu.
Přehlídka raněných pokračovala stále dál a dál, nicméně nejhorší případy měli konečně za sebou. Naložili je přímo do vozů, které ráno odjedou v druhé vlně. To jim umožní trochu se vzpamatovat dřív, než budou muset snášet kodrcání vozů, jedoucích divokou krajinou. Mezitím dál pokračoval nekonečný příliv mužů s méně vážnými zraněními, jako byly sečné rány a zhmožděniny, polámané končetiny a žebra.
Kolem půlnoci však nastal nový vývoj situace, který všechny velmi znervózněl. Kraheeňané náhle začali střílet zápalné šípy. Nejdřív jenom pár, pak stále více a více, až trčely z mnoha stromů a vytrvale hořely.
Stromy nebyly tak suché, aby je bylo možné tímto způsobem zapálit, a kdekoliv vypukl menší oheň, muži jej brzy uhasili. Nepřátelské šípy přesto přilétaly dál a vzteklý Voolward si s hrůzou uvědomil, že prostě jen pomáhají nepřátelům zamířit děla.
Za okamžik uslyšeli první vzdálené zahřmění. Bylo hlasité, takže pochopili, že nepřítel děla přitáhl poměrně blízko k nim. Následovala salva jedenácti dalších.
Mušku měl nepřítel ubohou a prvních pár salv většinou dopadlo do pralesa úplně mimo jejich pozice. Několik koulí se odrazilo a s jekotem prolétlo nad nimi a jedna či dvě zasáhly místo, kde stály povozy, převrátily je a zabily skot.
To Voolwarda přivedlo na pokraj paniky. Ztráty ve volských spřeženích by představovaly smrtící úder. Museli by opustit raněné. V praxi to znamenalo, že je budou muset zabít, protože nikdo by své druhy nevydal Kraheeňanům na mučení.
Nebylo vyhnutí, museli vyrazit ještě dřív, než předpokládali. Pronikavě zazněly trubky, byly vydány rozkazy, a zatímco nepřítel na ně dál přibližně po každých dvaceti minutách pálil další salvy, legie zahájily přípravy k opuštění pozice. Směrem, kterým se chtěli vydat, vyslali početnou skupinu, aby jim odklidila Kraheeňany z cesty. Ta na této straně ležení prolomila kraheenský val a nepřítele rozprášila. Lukostřelci vtrhli do lesa, aby postříleli nepřátelské střelce. Volské povozy se rozjely. Kavalerie vyrazila napřed, probíjela se temným lesem a hledala cestu, která by byla pro povozy nejvhodnější.
Nepřítel nyní určil správnou vzdálenost a na vrcholky kopců a do údolí mezi nimi dopadala salva za salvou. To jen urychlilo jejich ústup. Došlo k jistým zmatkům. Za současných okolností začínali selhávat dokonce i vycvičení císařští legionáři.
Jakmile se ocitli v lesích, začala další fáze boje; do jejich okolí pronikaly téměř neviditelné skupiny Kraheeňanů a podnikaly partyzánské útoky.
V těchto podmínkách začínalo být velice těžké udržet soudržnost. Kolonu vozů bylo třeba chránit, což roztáhlo jejich síly podél zarostlé stezky, po které se ubírali. Draky nezbytně potřebovali, aby prosekávali a čistili cestu, což je dělalo zranitelnými vůči útokům ostřelovačů. V čele kolony se neustále bojovalo, aby udrželi Kraheeňany pryč od draků a ženistů, kteří budovali cestu pro vozy.
Tohle všechno zpomalilo jejich postup k zaslíbené cestě vzdálené osm mil na západ. Voolwardovi nezbývalo než se

modlit, aby byl nepřítel při přesouvání děsivých zbraní stejně pomalý.
Situace byla takřka kritická, ale skutečná katastrofa začala, když velká kamenná koule zasáhla borovici veliteli Voolwardovi nad hlavou a shodila ji přímo na něj a velitele Flada. Oba muži skončili rozdrcení v bahnitém potoce, přes který ženijní jednotky stavěly hrubý most ze stromů, pokácených dračími meči.
Legie se probíjely dál; všichni měli co dělat a pokračovali v tom, ale časová prodleva mezi tím, než dorazili major Herte a kapitán Denk, aby převzali velení, byla osudná. Mezitím převzal velení hrabě Felk-Habren a vyžádal si dobrovolníky, kteří by se vrátili a zaútočili na nepřátelské zbraně, ukryté ve tmě. Strašlivý ústup před nepřítelem, kterého na bitevním poli porazili, se neshodoval s představami hraběte o tom, jak vést válku.
Dračího vůdce Wiligera ta myšlenka uchvátila a okamžitě přihlásil zbývající příslušníky 109. dračího. Spojili se s padesáti přeživšími Czardhany, několika bakanskými pěšáky a tuctem kenorských lučištníků a vyrazili přímo zpět po cestě, kterou prosekali divočinou. Doprovázela je šedá paní, rozhodnutá nepřátelské zbraně zničit, pokud to jen půjde.
Legie pronásledované Kraheeňany po zbytek noci pokračovaly v ústupu; major Herte a kapitán Denk si ani na chvíli neoddechli. Konečně jim zvědové ze skupiny, která pronikla až k západní cestě, doručili nějaké dobré zprávy.
Přinesli vítanou zprávu o tom, že tam cesta je a zdá se být v dobrém stavu. Jakmile se na ni dostanou, budou se moci pohybovat mnohem rychleji. Brzy nepřítelovým obrovským zbraním utečou.
Postup jednotek bohužel zpomalil pás hluboce zbrázděného území. Dostat se přes něj ve tmě s vozy byl strašlivý úkol, a když vozy kodrcaly přes kameny, ozýval se z nich úpěnlivý nářek raněných.
Úsvit je zastihl roztažené na špatně prostupném území a obklíčené smečkami Kraheeňanů. Na mnoha místech se odehrávaly zmatené šarvátky.
Na konci kolony se ke Kraheeňanům připojily houfy trollů a čety skřetů a začínaly překonávat odpor legionářů. Skřeti byli načichlí černým pitím a pod jeho vlivem s radostí riskovali život, když se snažili zatnout meče do argonathských těl. Boj byl stále zuřivější a skupinám trollů se několikrát podařilo prosekat si cestu až k volským povozům, kde zabíjeli dobytek i raněné zcela bez rozdílu.
Náhlé přerušení střelby z nepřátelských zbraní však prchajícímu zástupu dalo určitou naději. S příchodem dopoledne byla první polovina kolony v bezpečí na západní cestě a mířila pryč. Zbylé bojující jednotky se soustředily na to, aby na cestu dostaly co nejvíc zbývajících vozů. Během odpoledne podnikli draci několik menších zuřivých výpadů a brzy pronásledovatele přinutili k opatrnosti. Nepřítel však získal zajatce, zraněné i zdravé, a argonathští muži nemohli pro záchranu svých druhů udělat zhola nic. Nakonec zbytky armády unikly na západní cestu a prchaly tak rychle, jak jen to šlo.

KAPITOLA 49

Vědomí se mu vracelo postupně. Relkin dlouhou dobu ležel ve tmě a na pomalých vlnách, které se rozbíjely o neviditelné břehy temnoty, vplouval do snů a zase z nich vyplouval. V hlavě mu tepala tupá bolest, tvář a krk mu pokrývala zaschlá krev a na jednom boku cítil velice bolestivé místo.
Byla tu černá tma, chladno a vlhko a Relkin by rád věděl, jak se sem dostal.
Jeho vzpomínky však byly zamlžené. Dlouho myslel na Eilsu, dceru Ranardovu, a na společný život s ní, o kterém snil. Myslel na její rozcuchané světlé vlasy, odhodlaně vysunutou bradu a praktickou, rozumnou povahu. Byla upřímná tak zarážejícím způsobem, že ho to někdy nutilo milovat ji tak, až měl dojem, že mu z toho pukne srdce. Oni dva byli stvořeni jeden pro druhého, spojení požehnané bohy i Velkou Matkou.
Jednoho dne si v lesích Tualy postaví srub. A společně s drakem vymýtí les a vypěstují první úrodu. Zatímco bude úroda růst, založí si rodinu.
Ta představa Relkina, jehož jedinou rodinou byl dvoutunový zelený drak a 109. marnerijský dračí oddíl, lekala dokonce i v mlhavých snech.
Pak se mu postupně začaly vracet vzpomínky na dlouhé namáhavé tažení. Pochod, hrůzní ptáci ve zničeném chrámu, děsivé nestvůry, starodávný prales, maličký pruhovaný slon - všechny obrazy se mu vynořovaly v mysli, dokud do sebe jednotlivé dílky opět nezapadly. Nakonec se objevily vzpomínky na bitvu na místě rozbitých kamenů. Porážka Kraheeňanů, divoký boj se skřety a trolly a strašlivá zkáza, kterou legiím přinesly nepřítelovy tajné zbraně.
Když si na to vše vzpomněl, srdce mu pokleslo. Legie byly těžce zdecimovány. Neskutečná cesta přes půl světa nebyla k ničemu.
Poslední články v řetězu vzpomínek mu však unikaly. Jak došlo k tomu, že leží v chladné temnotě, na místě, které páchne vlhkostí a plísní?
Nakonec ho přepadla hrozivá myšlenka. Co když toto je smrt? Sebral ho starý Gongo, bůh posmrtného života, na bojišti a přinesl ho do kamenných síní, aby zde ležel až do konce času? Pokud ano, ležet a čekat tady ve vlhké temnotě bude pěkná nuda. Doufal, že se čas od času bude něco dít. Pak se vypeskoval za neuctivost. Žádný div, že má pořád nějaké potíže.
A poté ho zahalil toužebný smutek, když si uvědomil, že pokud je mrtvý, nikdy se mu nesplní sen o životě s Ranardovou dcerou Eilsou. Ani už nikdy nespatří svého skvělého draka.
Dlouhou dobu tam ležel, prochladlý, promočený a velmi sklíčený. Na někoho, kdo byl mrtvý, kupodivu cítil, jak se mu průběžně a víceméně soustavně zostřují smysly a pročišťuje hlava. Cítil, jak mu v pravidelných intervalech proudí vzduch nosem do plic. To mu připadalo zvláštní. Copak mrtví v Gongových síních dýchají?
Náhle uslyšel hlasité odfrknutí a zamumlání. Zadržel dech, a zatímco zkoumal pouta, celou bytostí naslouchal.
Dostat se z pout nebylo snadné. Použili silné kožené řemeny. Okamžitě poznal, že mu bude trvat velice dlouho, než se jimi prokouše.
Jak mohl být mrtvý a mít svázaná zápěstí?
Závěr byl jasný a nepříliš uklidňující. Nepřítel ho zajal a zanechal ho na tomto temném místě kdoví s čím. Možná z něj

mělo být další jídlo pro nějakého trolla nebo jinou vražednou nepřítelovu nestvůru.
Kde byli bohové, když jste je potřebovali? Zdálo se, že si na jeho osud bohové opět hodili kostky a padly samé jedničky. Modlil se, aby si je hodili znovu, a sliboval, že jakmile to bude možné, přinese jim oběti -jenom když se odtud dostane.
Pak bez varování kýchl.
Někdo zadržel dech; známý hlas řekl: "Kdo je tam?"
"Jaku?"
"Relkine, to jsi ty?"
"Samozřejmě že jsem to já. Jak nás dostali?"
"Relkine, já jsem tak rád, že tady nejsem sám."
"Je tu ještě někdo?"
"Nikoho jsem neslyšel."
"Je tady někdo?"
Ticho je přesvědčilo, že není.
"Snažil jsem se tě zvednout na nohy. Toho, co mě dostal, jsem neviděl; připlížil se zezadu."
"Nepamatuju si na to."
"Máš štěstí, že jsi naživu. Zapálili jsme zápalné šňůry na nepřátelských zbraních a roztrhali je na kusy; něco tě muselo omráčit. Myslel jsem si, že umřeš. Byla tam spousta krve."
"Jo, cítím, že mám na hlavě velký šrám. Řekl bych, že starému Caymovi přece jen padly kostky pro mě. Kde to jsme?"
"Uvnitř nějaké budovy, to je všecko, co vím. Na tři dny mě zavřeli do vozu. Svázali mě, takže jsem v podstatě nic neviděl. Pak mě vytáhli ven a velký smradlavý troll mě pronesl velkými vraty a dál dolů chodbou a strčil mě sem. Někdo zamkl dveře a od té doby jsem tady. Nevím, kdy tě přinesli dovnitř, chvíli jsem spal."
"Tak to jsme kus cesty od bojiště."
"Míle."
"Důležité je, že nás nezabili."
"Samozřejmě že ne, obětují nás. To se zajatci dělají, Relkine. Slyšel jsi ty historky. Ještě bijící srdce ti vyrvou z těla a nabídnou ho svému bohu."
"Jo, to jsem slyšel." Možná hodil starý Caymo pěkně mizerně. "Až na to, že jsme z legií, Jaku. Než nás zabijou, budou nás vyslýchat. Uvidíš. Možná budeme mít příležitost utéct."
"Doufal jsem, že to řekneš. Pokud šílenec z Quosh říká, že utečeme, budu tomu věřit."
"Co se stalo s Proužkem?"
Jak ztišil hlas. "Nevím. Doufám, že utekl. Když mě zajali, měl jsem ho v batohu. Vytrhli mi ho. Nevím, jestli byl Proužek v tu chvíli ještě uvnitř."
Leželi ve tmě a vedli odvážné řeči, aby si navzájem zlepšili náladu. Relkin si vzpomněl na podobnou situaci ve Svatyni Gingo-La v daleké zemi Ourdh. Tentokrát tady však nebyla žádná roztomilá Miranswa, aby ho zachránila. Tentokrát ponese sirotek z Quosh následky svých činů.
Jakovi podle jeho slov jednou donesli jídlo a vodu. Jídlo bylo mizerné. Někdo se nad ním ve tmě naklonil a strčil mu do úst mokrý chleba.
Nicméně Relkin nejedl celé dny a měl takový hlad, že by mu stačilo i to. Taky měl strašlivou žízeň. Po chvíli ho suché hrdlo donutilo zmlknout. Začal dřímat, probudil se a znovu usnul. Žízeň byla nesnesitelná.
A pak se náhle rozlétly dveře a vpustily dovnitř intenzivní rudé světlo. V něm spatřili hlouček zavalitých mužů s tmavou kůží, v kožených bederních rouškách a čelenkách s péry. Kolem krku jim visely těžké zlaté řetězy a na každém prstu zářily mohutné prsteny.
Relkinovi pokleslo srdce. Tihle muži vypadali každým coulem jako kněží. Možná měl malý Jak přece jenom pravdu.
Kněží je vytáhli na nohy a postrkovali je dveřmi a dál kamennou chodbou. Kožené řemeny kolem kotníků jim překážely v chůzi a Kraheeňané je pobízeli tvrdými ranami a netrpělivým syčením.
Konečně prošli kolem nějakých stráží a vstoupili do větší místnosti. Na jednom konci hořel oheň, který ostrým světlem ozařoval zvláštní divošský výjev.
Na pódiu stála osamělá postava, oblečená ve zlaté látce a podobná třpytícímu se sloupu. Před ní se plazila malá armáda mužů v kožených bederních rouškách a opeřených čelenkách. V kleci, umístěné na jedné straně pódia, byl zavřený tucet ubožáků, tísnících se v prostoru, který byl určený tak polovičnímu počtu lidí.
Klec střežilo pět statných skřetů, vyzbrojených kyji, biči a meči.
Za postavou na pódiu stál kamenný oltář. Na něm ležela mrtvola ženy s roztrženou hrudí a vyrvaným srdcem. Muž ve zlatém rouchu zvedl ženino srdce a stiskl ho, takže mu do úst stékaly kapky krve.
Relkin si s Jakem vyměnil zachmuřený pohled.
"Staří bohové tě nechali na holičkách, Relkine," řekl Jak.
Relkina s Jakem postrkovali zmítajícím se davem kněží, zatímco k nim muž na pódiu vemlouvavým hlasem hovořil.
Relkin nerozuměl ani slovu, ale cítil vzrušení, které ovládalo dav kolem. Byli očarovaní.
Pak po několika schodech vystoupili na pódium, kde je zavedli před postavu v zlatém šatu.
Pohlédli do tváře démona. Démona od nosu až po hruď pokrytého rudými cákanci, s krutými rysy a zapadlýma očima, které žhnuly šíleným ohněm. Démon se na ně zlověstně usmál. Zvedl ruce, stiskl dlaně a pak něco vyštěkl na služebníky.
Rozezněly se bubny, rohy zatroubily a kněží se rozjásali. Na opačném konci místnosti se otevřely dveře a Relkina s Jakem jimi prostrkali na rozlehlý balkón čnící nad obrovským amfiteátrem. Dole pod nimi vyčkával ve světle pochodní

zástup Kraheeňanů.
Při pohledu na postavu ve zlatém rouchu se rozlehl řev. Když byli přivedeni vězni, křik ještě zesílil a začal se ozývat nelibozvučný zpěv, několik slabik opakovaných stále dokola, zatímco dav zvedal ruce.
Skřeti vytáhli z klece dva talionské vojáky, kteří byli zajati předchozího dne. Oba muži byli zbití a nazí, ale zachovali si vrozené vysoké sebevědomí. Když skřet jednoho z nich udeřil, voják mu ránu vrátil, praštil ho loktem do obličeje a pak šikovně využil koleno a vrazil mu ho do bránice. Za to ho skřeti začali šlehat bičem, dokud na ně vysoký muž ve zlatém nezakřičel a nepřejel si rukou po hrdle.
Dav zaburácel; nenáviděli skřety. Bylo by skvělé vidět, jak Prorok zabíjí skřety. Bujaře volali po jejich smrti. Avšak byli to talionští vojáci, které vyvlekli a přivázali k silným kůlům na kraji balkónu. Dav se ponořil do vyčkávavého ticha.
Relkin se na to nechtěl dívat, ale nedokázal odvrátit pohled. Prorok začal zaříkávat a znovu a znovu zvedal k nebesům ruce v prosebném gestu. Jeho hlas byl stále pronikavější a pak přešel v ďábelský jekot, který projel myslí posluchačů jako horký nůž sněhem.
Vzduch byl nabitý energií a pulzovala v něm atmosféra smrti. Vojáci chraptivě křičeli v agónii a jejich křik rychle vystoupal do pronikavého vřískání.
Dav vyčkávavě mumlal, zatímco se Prorok k vojákům odsouzeným k záhubě přibližoval s rukama nataženýma k jejich hrudím a s ústy otevřenými v odporném úsměvu.
Vojáci se začali divoce zmítat v poutech, přitahovaní větší silou, než jakou měli v těle. Bylo děsivé sledovat, jak se tito velcí muži zvedají do vzduchu a jejich těla se kroutí, zatímco hruď se předklání, aby se přiblížila k hnědým rukám, které ji sevřou.
Síla se zvětšovala, vzduch jiskřil, jako by se mělo začít blýskat, a vše pokrývalo nesnesitelné napětí. Pak, se zvukem podobným tomu, když sekera rozetne malý strom, se hrudníky vojáků ve fontáně krve roztrhly vedví.
Vzápětí držel krví zbrocený Prorok jejich srdce v rukou a zvedl je nad hlavu.
Z davu se ozval nadšený řev, děsivý výkřik nestvůrné touhy, uspokojení z odporného zla.
Buráceli celou minutu, zatímco vysoký muž v krví potřísněném zlatém rouchu před nimi poskakoval sem a tam a třásl srdci, která svíral v dlaních, takže z nich odletovaly kapky krve na hlavy šťastlivců, stojících přímo pod ním.
Posléze zvolnil a nechal ruce klesnout. Srdce byla vyčerpaná. Požitek se vytratil. Vzrušení davu pozvolna opadávalo a hluk utichl. Prorok se otočil a pokynul skřetům, kteří stáli za Relkinem a Jakem.
Okamžitě chlapce zvedli a odnesli ke kůlům. Relkin cítil, jak ho zachvacuje pocit naprosté beznaděje. Tenhle způsob smrti vypadal tak nečistě. Nemohl však nic udělat. Přivázali ho ke kůlu tak, že hleděl deset stop před sebe na malého Jaka, který byl očividně vyděšený.
"Poruč svou duši Matce, Jaku!" zavolal. "Od téhle chvíle tě bude chránit ona."
Jak ho slyšel, ale nereagoval. Byl ztuhlý děsem. Relkin to zkusil znovu a vysloužil si hněvivou ránu skřetím bičem.
Tentokrát však jeho slova k Jakovi pronikla. Chlapcova tvář na okamžik povolila a pak s novým odhodláním ztvrdla, když Jak překonal hrůzu ze smrti.
"Když žiješ v Matčině náručí," zakřičel zpátky, "nemusíš se bát smrti."
Jeden ze skřetů postoupil kupředu a zavrčel Jakovi do obličeje. Chlapec mu plivl do oka. Skřet zavrávoral a ohnal se po malém Jakovi bičem.
Prorok mu v tom se zavrčením zabránil. Dav pochvalně zašuměl. Prorok doširoka rozevřel náruč a znovu začal vyvolávat moc. Relkin cítil, jak se mu srdce v hrudi zvláštně chvěje a náhle ho zachvátila nevolnost. Odnikud přišel úder; bylo to, jako by ho do hrudi kopl mezek. Slyšel se, jak nedobrovolně křičí.
Dav zaburácel. Prorok se k němu přiblížil a Relkin strnule zíral do šílených očí nad tratolištěm krve. Tak tohle je smrt, pomyslel si. Starý Gongo nemohl být děsivější. Cítil, jak se mu zvedají žebra a ohýbají se pod neviditelným tlakem magie šíleného Proroka. Měl pocit, jako by mu ruka se studenými prsty páčila hruď stále silněji, dokud nevybuchne a jeho srdce nevylétne Prorokovi do ruky.
A pak se v jeho zorném poli zničehonic objevil mohutný muž oděný v černé kůži a odstrčil Proroka stranou. Kouzlo se zhroutilo.
Relkin s podivným mravenčením cítil, jak tlak na srdci ustupuje. Kůže ho nesnesitelně svědila. Po tvářích mu stékaly slzy a v uších mu zvonilo.
Kolem nich se objevili další muži v černé kůži, s kuželovitými přilbami, jaké se nosily v Padmase. Relkina a Jaka odřízli a odstrkali pryč, zatímco dav zklamaně naříkal.
Procházeli dolů labyrintem kamenných chodeb, až vyšli úzkými postranními dveřmi do temné uličky. Byla noc a ovzduším nad nimi pronikaly hebké měsíční paprsky. Vzplála pochodeň a v jejím mihotavém světle spatřil Relkin v uličce tucet mužů se zbraněmi a přilbami v padmaském stylu. Několik z nich drželo tasené meče a byli ve střehu před hrozícími potížemi.
Prošli další uličkou, potom dolů po schodech a ulicemi lemovanými hrubě otesanými domy z kamene a došků. Vynořili se v přístavu; po pravé straně Relkin matně rozeznával obrysy mysu. Za ním leželo otevřené moře, velké Wad Nub, Vnitřní moře.
Zavedli je na velkoryse vystavěný dvojstěžník, který byl přinejmenším stejně velký jako kenorské říční čluny.
Na lodi je odvedli do podpalubí a zavřeli do úzké temné kajuty. Zvenčí zajistili dveře na závoru. Brzy poté chlapci ucítili, že loď odráží od mola a začíná si razit cestu vodami Vnitřního moře.
Na molu za nimi vycupitalo z ústí chodby malé stvoření a ukrylo se ve stínu hromady sudů, které vykládali z další lodi u mola. Při pohledu na první loď vyplouvající z přístavu stvoření tiše a žalostně zatroubilo. Muži v černém naložili sudy na dvoukoláky a odjeli s nimi z doku. Další muži se vyšplhali na loď a zmizeli v podpalubí.
Než byla vykládka dokončena, stvoření se dostalo na kraj mola. Chvíli se nic nehýbalo. Malé zvíře vycupitalo po lodní

lávce a schovalo se pod těžkým kotoučem provazu.
Zanedlouho poté dorazili do přístavu další muži, nalodili se a odvázali lana, poutající loď k přístavišti. Rozvinuli plachty, které se rychle nadmuly pod náporem větru, a loď zamířila ven z přístavu a dál na Vnitřní moře.
KAPITOLA 50
Znovu za nimi přišel muž jménem Kreegsbrok.
"Mocný vás velice brzy sám vyslechne. Přišel jsem vás varovat, abyste se nepokoušeli Temného mága obelhat nebo mu něco tajit. Odhalí každou lež a věřte mi, že toho budete okamžitě litovat."
Kreegsbrok mluvil dobrou verijštinou, i když s cizím přízvukem. Sám je důkladně vyslechl. Relkin mu nejprve řekl jenom jméno, hodnost a jednotku, jak ho to naučili. Jaka odvedli, aby ho vyslechli odděleně. Kreegsbrok se už dozvěděl dost, aby s nimi mohl zasvěceně hovořit i o jejich expediční armádě. Čím víc toho Kreegsbrok věděl, tím těžší bylo pro Relkina zůstat zticha.
"Proč se mnou chce Temný mág mluvit?" zeptal se Relkin. "Jsem jenom obyčejný dragonýr."
"Sloužím mágovi už řadu let, dragonýre, a naučil jsem se nezpochybňovat nic z toho, co dělá. Bude mít dobrý důvod. Možná se s tebou o něj podělí. Jenom si dávej pozor, abys ho nějakým pošetilým pokusem o podvod nerozhněval. Vycítí sebemenší lež a pak bude krutý."
"Odpověděl jsem na tvoje otázky, Kreegsbroku, odpovíš na jednu ty mně?"
Kreegsbrok se na něj zahleděl. Bylo to zvláštní, ale tihle mladíci se mu líbili. Možná to byli služebníci nepřítele, ale prokázali kuráž, kterou musel obdivovat. Dokonce ani v tak zoufalé situaci neztráceli hlavu. Kreegsbrok viděl mnoho mužů, postavených před hrozbu výslechu jedním z Temných mágů z Padmasy, kteří se třásli, či dokonce znečistili strachy
"Dobrá, dragonýre, mluv."
"Ten muž, Prorok z Kraheenu, proč tak zabíjí? Je to proto, aby pobavil lidi?"
Kreegsbrok stiskl rty. K této části svého života měl tak silný odpor, že pro něj bylo těžké o tom mluvit.
"Není naživu. Žije jen proto, aby zabíjel. To je jeho největší potěšení."
„Proč to lidi tak milují?"
"Udělali jsme z nich velký národ a dali jim moc a otroky. Myslí si, že smrt zvyšuje jejich moc, i když po pravdě jsou to jen krutí lidé, kteří se touží pomstít světu."
"Co si o tom vraždění myslíš ty, Kreegsbroku?"
"O takových věcech nepřemýšlím. Není to moje práce."
"Jsi čestný muž, Kreegsbroku. Poznám to podle tvých zbraní, uniformy, podle toho, jak se chováš."
"Velím silám Temného mága v této oblasti."
„Pak musíš být velký generál. Musíš mít smysl pro čest. Jak můžeš poslouchat takové rozkazy, nezvedá se ti z toho vraždění žaludek?"
"Zmlkni, dragonýre. Vy lidé z východu jste slabí. Necháváte ženy vládnout jako muže, a proto jste slabí jako ženy. O světě nevíte nic."
Relkin se tomu v duchu zasmál, ale měl dost rozumu na to, aby to před Kreegsbrokem nedal najevo.
"Víš, v tom se pleteš, ale to nevadí. Jsi statečný muž, voják, a kdysi jsi musel mít čest. Myslím, že jsi musel někam zamknout své srdce a ztratit ho v temnotách. Teď sloužíš věci, která vraždí jen z čistého potěšení. Teď už žádnou čest nemáš, že?"
Kreegsbrok na chlapce chvíli strnule zíral a zvedl pěst.
"Za tohle bys mi zaplatil, dragonýre, ale žádá si tě Temný mág." Prudce se otočil a odešel.
Zanedlouho poté přišli jiní muži, zavázali Relkinovi oči a odvedli ho pryč. Dlouho kráčeli prostorem, ve kterém se zvuk kroků rozléhal, snad jeskyní. Pak ho donutili vystoupat po nesmírně dlouhém schodišti, a když šplhali nahoru, vzduch zhoustl sirnatými parami. Po chvíli začal mít potíže s dechem, ale jeho věznitelé mu nedovolili zastavit. Když zpomalil, šťouchali ho špičkou nože, aby pokračoval v chůzi. Konečně dorazili k cíli, kde ho přitlačili ke stěně a připoutali ho k ní silnými řetězy. Sirný zápach byl velice silný a vzduch byl horký a těžký. Odněkud zezdola se ozývalo neustálé pronikavé burácení, občas přerušované hlasitějším třeskem. Jeho věznitelé se odporoučeli a on zůstal, slepý a sám, na velmi nebezpečném místě.
Čekal tam snad hodinu, když pocítil první dotyk něčí přítomnosti. Objevil se mu přímo v mysli jako malá myšlenka, pocit srdečnosti, či dokonce přátelství. Jakoby hravá, kotěti podobná myšlenka.
Pak se do jeho myšlenek vnořila jiná mysl. Promlouvala k němu a dělala i mnoho dalšího.
Ze všech dragonýrů, sloužících v argonathských legiích, měl Relkin s uměním magie asi největší zkušenosti, samozřejmě vždy jako její terč. Hovořil na mentální úrovni s Velkými čarodějkami, Lessis a Ribelou, takže ho teď neochromila hrůza.
Na druhou stranu mu čarodějky nikdy "nevstoupily" do mysli tímto způsobem. Přicházely jako klidné tiché hlasy, "mluvící" v jeho hlavě. Toto bylo jiné. Bylo to, jako by k němu mluvila část jeho samotného. Bylo to, jako by svou mysl už plně neovládal. Hodně se mu to nelíbilo.
Příchozí přítomnost jeho nelibost pobavila.
"Znám tě," řekla. To, že neměl strach, potvrdilo vše, co už zjistila.
"Kreegsbrok udělal velmi dobře, že mi přivedl tuto pochoutku," řekl hlas v jeho hlavě. Mysl měl Relkin sevřenou, jako by ji držely obrovské neviditelné ruce. Cítil, že mu někdo proniká do vzpomínek; myslí mu prolétaly jejich rozházené záblesky.
Rozzuřený Relkin zasyčel a odplivl si.
"Příliš často ses zaplétal do záležitostí mocných, dragonýre Relkine, než abys mi teď unikl. Když jsi opustil svou

vesnici, doufal jsi ve velké věci. A dosáhl jsi jich."
Relkin zápasil s pocitem falešné pýchy, kterou mu ta věc v mysli vnucovala.
"Účastnil ses mnoha tažení. Zažil jsi mnoho a mnoho bitev a přežil jsi a vynořil ses ověnčený slávou. Vždyť za tvé skvělé činy v Tummuz Orgmeen ti dokonce udělili Legionářskou hvězdu."
"Svrhli jsme Temného vládce," odsekl Relkin, který na okamžik převzal vládu nad vlastní myslí.
"Ano, svrhli," řekl mohutný hlas v jeho mozku a sevření se obnovilo, ale mnohem, mnohem pevněji.
"Nemysli si, že se mi ubráníš, dítě. To nedokážeš a já ti nechci ublížit. Ne, nechci ti nijak ublížit, navzdory všem škodám, které jsi způsobil mně a mé věci."
Relkin se snažil vyštěknout odpověď, ale dokázal jen nesouvisle zavrčet.
"Poslouchej se, teď vrčíš jako nějaké zvíře. Tohle ti udělaly čarodějnice. Nechápeš to? Vyrůstal jsi pod magií čarodějnic. Od nejútlejšího věku ti naočkovaly svoje prapodivné teorie. Lidé si nejsou rovni, chlapče, to musíš pochopit. Ty mi nejsi roven. Žádný živý člověk není. Pochop tuto pravdu. Potom naslouchej zprávě, kterou ti přináším, protože tě osvobodí a uvede na skutečnou stezku osvícení."
Relkinovo úsilí zeslábló. Jeho myšlenky byly stále zmatenější. Pravda byla, že viděl mnoho magie, kterou provozovaly čarodějky, ale vždy to bylo pro dobro všech a pro Matčin mír, nebo to si alespoň myslel. Avšak vynořila se další myšlenka, hovořící o obětech, jež přinášeli dragonýři, kteří ztráceli údy a umírali, a to vše pro pohodlí společnosti, co si jich cenila jen málo a odměňovala je skrovně. Za deset let neobyčejně nebezpečné služby dostávali pouhých čtyřicet akrů celiny v Kenoru.
Dobře, drak dostal dalších osmdesát, takže dohromady měli sto dvacet akrů. Bylo také možné si koupit další, a když jste si šetřili, měli jste dost peněz, abyste něco přidali. Takto bylo možné celkem rychle si vybudovat poměrně velké hospodářství. Relkin měl optimistické představy o budoucnosti; trávil spoustu času tím, že o ní snil s otevřenýma očima.
Druhý hlas se však nenechal umlčet. "Život ubohého sedláka," zařval, "za to, že pro ně stále znovu a znovu riskuješ život!" Při obléhání Ourdh, během velkých bitev u Salpalanga a u Sprianského srázu nebo v katakombách Tummuz Orgmeen jim Relkin a jeho zelený drak dobře posloužili. A za všechno to utrpení, pot, hrůzy a dřinu jim dají dost země, aby se z nich mohli stát rolníci.
Vynořil se další obraz. Kdyby někdo jako Relkin léta sloužil nové moci, moci vyvolané Temnými mágy, odešel by do výslužby s velkostatkem, vysokou penzí a poctami. Měl by stovky akrů a stovky sloužících. Žil by si mnohem lépe.
Relkin to odmítl. Všechno to byla lež; věděl, jak žijí služebníci Padmasy. Viděl Tummuz Orgmeen.
"Ale běž, nemám zapotřebí se s tebou přít. Prostě jen žiješ v nevědomosti. Ukáži ti cestu. Naslouchej slovům a uč se, dítě."
Hlas v hlavě se změnil v prázdnotu vesmíru a všechno do sebe pohltil.
"Ve středu všeho je nicota," řekl. "Z té pocházíme a do ní se vracíme. Když žijeme, dostaneme svět, kterého si můžeme užívat. Je náš, abychom jej využili, dokud jej máme. Nic není zakázáno.
Samozřejmě upřednostňujeme vyšší věci. Vyšší síly si zaslouží naše úsilí mnohem více než živočišné touhy našich těl. Odhalili jsme způsob, jak dosáhnout vyšších sfér a překonat omezení těla."
Hlas zaškubal něčím v Relkinově mysli.
"Ano, ta Sinni tě poznamenala. A myslím, že jsi je při jedné ze svých loupeživých výprav viděl. Pomysli na to, jak Sinni žijí! Ve vyšších sférách, kde je moc obrovská a potěšení neomezené. I ty bys to mohl získat, pokud ovládneš jemné umění našeho způsobu života.
Všechno tohle se ti může otevřít, dítě, stačí, abys nám dal své srdce."
"Nemám žádného pána," řekl Relkin nahlas s velkým úsilím. "Kliď se z mojí hlavy."
Následoval dlouhý napjatý okamžik. Jako by se na něj z výšky řítila obrovská lavina.
"Ale ano, máš pána!" zahřměl hlas, ještě jednou zahrnující celý vesmír.
"Vyprázdním tě a přetvořím. Staneš se mým golemem a budeš žít navěky."
"Nikdy!" zaječel ze všech sil Relkin.
KAPITOLA 51
Malá skupina lidí a draků prchala před nepřítelem. Podařilo se jim zničit nepřítelovy zbraně, ale potom byli zatlačeni na západ a ztratili naději, že se opět připojí k hlavní armádě.
Když konečně narazili na hlavní tok řeky, na jeden den se zastavili. Většinu dne strávili tím, že se prosekávali porostem kolem menších přítoků a stále více se přibližovali k samotné řece. Stmívalo se. Byli vyčerpaní. Dragonýři mleli z posledního, ale přemohli se a prohlédli draky, aby zjistili, zda nemají šrámy a odřeniny. Starší muži, z nichž mnozí byli zranění, prostě usnuli, každý tam, kde stál.
Dračí vůdce Wiliger je kulhavě obcházel, s ovázanou zraněnou rukou a dalším obvazem na spodní čelisti. Chlapci se Wiligerova štěkání dávno přestali bát a on přestal být takový pedant. S Wiligerem se něco stalo. Stal se z něj zničehonic dobrý dračí vůdce, který měl neustálou starost o chlapce i jejich wyverny. Někde v žáru každodenního boje, když viděl chlapce a draky umírat v dešti nepřátelských střel, ztratil aroganci a získal skutečnou pokoru.
Wiliger se snažil starat o draky, kteří přišli o dragonýry, Zlomeného Palcáta a Alsebru. Vzal škrabky a rydla a pokusil se dragonýry zastoupit. Draci si ho jako obvykle nevšímali. Bazil se ponořil do melancholie. Alsebru ztráta už druhého dragonýra prostě ochromila. V mládí o jednoho, Bryona, přišla. Věděla, čím Zlomený Palcát prochází. Zároveň jí mladý Jak s veselými způsoby a obratností při ošetřování šrámů a pohmožděnin opravdu chyběl.
Wiliger se pokusil vyměnit obvaz na Alsebřině pořezaném levém předloktí, ale když si dračice uvědomila, jak je nešikovný, odtáhla se.
"Mono to později udělá," zasyčela.

Když se pokusil prohlédnout rány Bazilovi, zelený drak se na něj jen hněvivě podíval.
Kdysi by to Wiligera urazilo a vztekle by odkráčel. Teď situaci akceptoval a tiše přešel utěšit Manuela, kterého z bojiště odnesli v bezvědomí a který byl zoufalý ze ztráty Zeleného Purpura. Toho zpomalila zraněná noha a ve tmě se od zbytku skupiny oddělil. Manuel nastoupil do dračích jednotek, aby pečoval o divokého draka. Navzdory Purpurově náladovosti a nevděčnosti se mezi nimi vytvořilo velice silné pouto. Mladému muži pukalo srdce při pomyšlení na velice pravděpodobnou možnost, že divokého draka už nikdy neuvidí.
Chlapci a draci měli mezi sebou mocné pouto, které může vzniknout mezi různými druhy, jako třeba psy a lidmi. Mezi dragonýry a válečnými draky však bylo toto pouto mnohem silnější. Draci nebyli jen inteligentní a neuvěřitelně divocí, ale byli schopní i velkého citového vzplanutí. Snažili se, aby to nebylo vidět, ale vždycky to v sobě měli.
Bazil byl samozřejmě naprosto zničený. Jeho kluk je mrtvý. Strávil s chlapcem Relkinem většinu života. Vyrůstali spolu. Bazil chlapce často varoval, že se tohle stane, a stalo se. Teď je drak sám. Myšlenky se mu zaplnily vzpomínkami, všechny s nádechem smutku.
Ucítil něčí přítomnost a zvedl hlavu. Alsebra se naklonila blíž, aby jí viděl přímo do očí.
"Jak byl můj druhý kluk," řekla. "Truchlím nad jeho ztrátou. Tvoje bolessst je však větší. Já vím. Když jsssem ztratila Bryona, měla jsssem pocit, jako bych ztratila čássst sssama sssebe. Za ty roky jsssme sssi sss chlapci blíž."
Bazil stěží dokázal promluvit. Sklesle seděl u vody, zády opřený o padlý strom. Ecator ležel v pochvě před ním.
"To ssse klukovi nepodobalo, k něčemu ssse dobrovolně přihlásssit. Proč tentokrát? Vypadá to jako pěkná hlouposssst."
"Někdo to musssel udělat. Chlapci musssí ukázat, že nejsssou úplně k ničemu. Relkin byl rozzlobený. Všichni jsssme."
"Ano."
Bazil zasyčel, jak v něm bublal vztek. Rukama sevřel jílec Ecatoru. Při prastarých bozích dračí vlasti přísahal, že za tohle někdo zaplatí.
Proběhla zpráva, že se bude rozdělovat jídlo.
Nemohli si dovolit zapálit oheň. Lesy za nimi se hemžily kraheenskými zvědy. Seržant Worrel nechal shromáždit každý kousek jídla, co měli. Nyní ho rovným dílem rozdělil. Bylo ho málo. Kousek sucharu s tenkým plátkem klobásy a čtverečkem sýra. Dokonce i bez ohniště se místo, kde se rozdělovalo jídlo, stalo středem malého tábora. Kolem něj se vytvořil kruh hladových vyčerpaných mužů. Draci se usadili o kus dál, kde si mohli ponořit velké nohy do řeky. Draci nepředpokládali, že dostanou najíst; jídla nebylo dost ani na svačinu pro jednoho z nich.
"Ví někdo, kde jsme?" zeptal se kopiník Rikart.
Chvíli nikdo neodpovídal.
"Zeptej se čarodějky, ta to bude vědět. Ta ví všechno," ozval se někdo rozhořčeně.
"Není to její vina. Museli jsme jim zabránit, aby těmi věcmi ostřelovali kolonu."
"Není to její vina?" zeptal se kdosi další nevěřícně. "To je vtip, že jo?"
"Nech to být, příteli. Mýlíš se. Není to ničí vina. Měli jsme práci. Vykonali jsme ji, ale zaplatili jsme za to."
"Ty zatracené čarodějky nás sem přivedly."
"Vstoupil jsi do legií, abys bojoval."
Čarodějka, o které se dohadovali, měla právě teď příliš práce, než aby odpověděla na otázku, i když ji slyšela. Ne že by dokázala říci, kde přesně jsou. Lessis věděla, že jsou blízko Vnitřního moře a že se řeka do něj musí vlévat, ale neměla ponětí, jak daleko od moře jsou. A kromě toho tu bylo příliš mnoho těžce raněných, o které bylo třeba se postarat, než aby trávila čas přemýšlením o tomto problému. Pomáhala jí Lagdalen, která byla od hlavy k patě pokrytá bahnem, krví a špínou, ale neustále apaticky ošetřovala a obvazovala raněné. Lessis si všimla, že Lagdalen si vypěstovala takřka stejnou odolnost vůči emocím, jakou měla Velká čarodějka. Roky, které strávila v Lessisině společnosti, ji zocelily.
To nejhorší si nechali na konec, až když se k nim připojil Swane.
"Potřebuji, abys ho podržel, dragonýre Swane."
Swane přikývl. Na svůj věk to už byl velký, dobře stavěný muž.
V pacientově paži se rozšířila sněť. Skřeti ostří ji proseklo až na kost a zranění se zhoršovalo. Lessis nikdy předtím amputaci neprováděla, i když jich během života viděla stovky. Řezat tělo křičícího muže, zatímco ho jiní drželi, nebylo totéž jako sledovat ranhojiče a pomáhat mu. Snažit se třesoucími se prsty a se zrakem zastřeným únavou podvázat tepny bylo určitým způsobem ještě horší. Probíjela se tím i s pomocí Lagdaleniných hbitých prstů. Nějak se jim podařilo udržet mladého muže naživu. Než skončily, upadl do šoku, což další práci zjednodušilo. Swane jim pomohl se šitím; jako všichni dragonýři to s jehlou a nití uměl.
Zabalili zraněného do pokrývky a chvíli se nad ním modlili. Kéž ho Matčina ruka podrží. Swane se vrátil ke svému drakovi, který už spal a hromově chrápal. Lessis se přesunula k poslednímu případu, legionáři Pettovi,u kterého bylo jasné, že v noci zemře. Následkem zranění, způsobeného oštěpem, který ho zasáhl do břicha, dostal zánět pobřišnice. Kromě lahve černého pití, kterou vzala mrtvému skřetímu důstojníkovi, neměla Lessis nic, čím by mohla zmírnit bolest. Nejhorším případům dala trochu napít. Těm, kteří tak jako tak umírali. I když je pití rozrušilo, zároveň tišilo bolesti. Petrovi, který nechtěl zemřít a bál se vejít do Rukou Matky, bylo těžké lhát. Věděl, co se děje. Bylo těžké utišit jeho strach. Lessis s ním chvíli hovořila a očarovala ho jemným kouzlem. Navzdory opilosti se po černém pití uklidnil, začal snadněji dýchat a méně sebou házel. Chystal se vstoupit do Rukou Matky.
Nakonec legionář Petto upadl do bezvědomí a Lessis ho opustila a šla se posadit pod strom k Lagdalen. V batohu měla kus sucharu. Podělily se o něj, o poslední jídlo. Ani jedna nepromluvila. Obě byly na pokraji úplného vyčerpám.
Náhle Lagdalen klesla hlava na Lessisino rameno. Za okamžik začala tiše pochrupovat. Lessis se opřela hlavou o strom. Pohled na spící Lagdalen v ní vyvolal strašlivou touhu také spát. Cítila se unavená, tak strašně unavená, až do morku kostí.

Probudil ji jemný stisk na rameni. Prudce se nadechla a rukou zašátrala po dýce.
"To jsem já, hrabě Felk-Habren, paní."
"Ach ano, odpusťte mi, hrabě." Lessis si vzpomněla, kde je. Lagdalen spala vedle ní, schoulená jako kotě.
Hrabě měl stále problém jednat s ženami, které se podobaly žebračkám, jako se sobě rovnými, ale viděl, jak tytéž uboze vypadající čarodějky vyhodily do vzduchu nepřátelská děla, a viděl je bojovat při dlouhém šíleném ústupu z bojiště. Viděl, jak ta křehká stařena odrazila ránu nepřátelského meče, pronikla blíž a dlouhou dýkou, kterou nosila u boku, neopatrného skřeta probodla. Jeho rozpaky nyní vyrovnával zdravý respekt k jejich moci a odvaze.
"Musíme si promluvit."
"Dobrý nápad, hrabě."
Felk-Habren sevřel pěsti.
"Nevím, co mám dělat. Věděl jsem, že musíme ty zbraně zničit, a povedlo se, ale teď jsem bezradný."
Lessis se zvedla na nohy.
"Bezradný? Ne, můj příteli, není důvod. O naší poloze máme několik údajů. Nemůžeme být daleko od Vnitřního moře. Od chvíle, kdy bitva skončila, jsme putovali na západ. Tahle řeka nás dovede k moři. Vypadá to jako dobrá cesta. Máme tedy představu, kde jsme a kam jdeme. A co víc, vypadá to také, že jsme nepříteli unikli. Už hodiny po něm není ani vidu, ani slechu."
Felk-Habren na ni úkosem pohlédl.
"Kéž bych tomu mohl věřit. Tisíce Kraheeňanů tam venku pátrají po našich stopách."
"Proto navrhuji, abychom k útěku využili řeku. Postavme si vor a plujme dolů po proudu."
Felk-Habren na ni zůstal zírat. Jak ji něco takového napadlo? Proč si myslí, že budou umět postavit vor? Jenom proto, že císařské ženijní jednotky pořád něco stavěly? On byl czardhský rytíř, výkvět rytířstva. Umí jezdit na koni a bojovat, to stačí.
"Nebojte se, hrabě," řekla Lessis, jako by mu četla myšlenky. "Muži během služby v legiích postavili mnoho vorů. Pokud to někdo dokáže, tak oni."
Czardhan pomalu přikývl. Čarodějka měla pravdu. Hrabě Felk-Habren viděl vojáky během cesty přes tenhle prokletý světadíl provádět jednu úžasnou věc za druhou.
"Co uděláme, až dorazíme k Vnitřnímu moři?"
Lessis našpulila rty. To byla dobrá otázka. Nebyla si vůbec jistá. Původní plán byl očividně splněn. Legie ustupovaly, teď už by je neotočila. Jenom se modlila, aby se legiím podařilo nepříteli uniknout. Snad, napadlo ji, odláká hlavní kolona uprchlíků nepřítelovu pozornost od malé jednotky, snažící se proniknout do samého středu jeho moci.
"Nu, hrabě, myslím, že se budeme snažit dostat co nejblíže k nepříteli. Myslím, že drakům se to bude líbit. A co vám?"
KAPITOLA 52
Temný mág Heruta Skash Gzug, mistr temných umění z Padmasy vládnoucí mocí prázdnoty, mistr černého ohně, pán ledu, přemožitel smrti, vládce milionů, vyvolal svou vnitřní sílu. Jako enthraan, neboli čaroděj z Tathagada Dok, dokázal čerpat sílu z podstaty světa, jež umocňovala tu, kterou vyvolal ve svém nitru.
Když se nakrmil energií z ohnivé jámy pod sebou, Herutovy schopnosti se mimořádně rozvinuly. S jejich pomocí se snažil Relkina rozdrtit uvnitř jeho vlastní lebky.
Oslepený Relkin, který se cítil naprosto bezmocný, se mu bránil s tichou a neoblomnou vytrvalostí. Navzdory agónii, kterou mu to působilo, se z každého pohlcení vymanil. Bez ohledu na oheň, jenž mu spaloval mysl, se odmítal vzdát.
Heruta Veliký, který jediným mentálním úderem dokázal doslova omráčit tucty lidí, byl ohromený. V tomhle malém bastardovi z brlohu na pobřeží byla jakási houževnatá tvrdohlavost, která se nehodlala vzdát. Každý pokus spoutat ji skončil tím, že se vynořila někde jinde. Pouta pukla a z chlapcových úst zaznělo vzdorovité proklínání.
Heruta cítil, jak se v něm zvedá taková zuřivost, jakou cítil jen málokdy. Začínala být tak silná, že dokonce ovlivňovala jeho schopnost soustředění a nátlak na chlapce na okamžik polevil.
Relkin odtáhl hlavu od kamene. Přes pásku na očích nic neviděl, ale cítil, že je nepřítel blízko. Obrátil hlavu, aby byl tváří k němu. "Nikdy," zaskřehotal.
Herutův vztek náhle vychladl a splaskl jako černá bublina. Pocítil ledové odhodlání. Okamžitě vyvolal mentální sondu, která pronikla chlapcovou primitivní obranou a pátrala hluboko v jeho mysli.
Relkin se svíjel pod pokračujícím náporem mentálního znásilnění, u úst se mu tvořila pěna a údy sebou nepřirozeně škubaly.
Heruta nahlédl a stáhl se. Docela určitě to tam bylo, jemné známky magie vložené na tohoto chlapce. Ve skutečnosti Heruta rozeznal tato znamení v několika vrstvách. Vědělo se, že se chlapec zapletl do záležitostí čarodějek. To dítě zasáhlo do katastrofy v Tummuz Orgmeen. Chlapec se také zúčastnil svržení vládce démonů v Dzu. Něco jej posílilo. Je v něm zjevně víc, než je vidět na povrchu.
Může to být práce Sinni? Odvážila se Sinni tak zjevně zasáhnout do světa, jako je Ryetelth? Nevypadalo pravděpodobně, že by dítě tak posílily čarodějky, které svá ubohá tajemství držely ve vnitřních kruzích bláznivého kultu. Ale kdyby se do toho Sinni takto zapletla, porušila by tím tucet důležitých dohod ve vyšších sférách. Taková věc by přivedla obrovské síly na pokraj války. Pro Herutu Velikého to byla neuvěřitelná představa, ale při průchodu sférou osudu byla důležitá práce každého bídného červa.
A opět zaslechl zvláštní ozvěnu jiného druhu magie, moc, kterou Heruta necítil celý věk. Chlapec zažil setkání se stvořeními, která ve své prostotě nazýval "zlatými elfy". Mohli staří Danaové stále kráčet po pláních Ryetelthu? Heruta si myslel, že starodávná rasa už dávno odešla a odebrala se do neposkvrněné země Illius.
Herutu napadlo, zda by tohle dítě dokonce nemohlo být zbraní proti němu, záměrně vykovanou v bitvě, zbraní, kterou mu nakonec tímto způsobem nastrčili. Mocný tiše zasykl a zkontroloval řetězy, které chlapce poutaly. Ne, nebylo se

čeho bát, žádný lidský kluk nemohl řetězy rozlomit.
Pak přišlo vyrušení. Přistoupil Verniktun, poklekl a zdvořile mu podal svitek se zprávou. Heruta si podrážděně odfrkl, přelétl text a pak vzteky skřípavě zasyčel. Ti hlupáci zničili plášť prvního rychlopalného děla. Bude se muset udělat znovu. Úplně přetavit. Heruta se okamžitě vydal k tavící peci. Na odlévání dalšího děla dohlédne sám. Tavič, který zavinil prasknutí děla, se stane potravou pro oheň.
Náhle zůstal Relkin sám. Nesmírně vyčerpaný si opřel hlavu o kámen. Ze strašlivého horka, sálajícího z lávy dole pod ním, a z vyvěrajících sirnatých výparů se mu zatočila hlava, ale bylo to lepší, než když mu Temný mág násilím pronikal do mysli. Zalapal po dechu, jak jím zalomcovala nevolnost. Nikdy nebyl v tak naprosto zoufalé situaci.
Po chvíli ho vyčerpání konečně přemohlo, zhroutil se na levou stranu, zůstal viset v řetězech a usnul. Nezdály se mu příjemné sny, čas od času popotáhl a škubl sebou.
Když se z nočních můr probral, zjistil, že mu sundali pásku z očí. Kolem bylo jasné denní světlo, nad hlavou mu táhly bílé mraky a Relkin spatřil, že stojí na okraji sopečného kužele. Pak se před něj vyhoupla tvář zkřivená v ohavné napodobenině lidského obličeje. Nad očima, žhnoucíma rudooranžovým světlem jako okna do pekla, se jí zvedal zakroucený zelenočerný roh. Tlama a čelisti vytvořily zobák.
Jeho mysl opět obklíčila nekonečná mentální přítomnost Temného mága. Zazmítal se a dostalo se mu odměny v podobě obrazu ubohého červa, svíjejícího se na rozpálených kamenech pod nelítostným sluncem.
"Vzdej se," promluvil hlas.
Relkin polkl; v ústech mu vyschlo. Jak dlouho mohl takové moci odolávat?
"Tvůj odpor mě unavuje," ozval se znovu hlas v jeho hlavě.
Relkin zahlédl pohyb. Za postavou Temného mága se ve zlatém krunýři vpřed protlačili dva skřeti, kteří mezi sebou drželi malého Jaka. Na chlapci byly vidět známky mučení. Pěknou tvář mu hyzdila krev a modřiny. Přes hrudník se mu šikmo táhl dlouhý šrám. Jakovi se podařilo usmát. Přední zuby měl pryč.
"Nevzdávej to, Relkine," zadrmolil skrz rozpraskané rty.
"Takhle zacházíte s válečnými zajatci?" Relkin se vrhl na rohovinou pokrytou bytost.
Mocný hlas v jeho mysli "promluvil". Zvonila v něm ocel a síla.
"Budeš spolupracovat, nebo mu ublížím."
"To jsem mohl čekat. To mi připadá pěkně zbabělé."
Mocná přítomnost ochladla. Jak zaječel a tvář se mu zkroutila utrpením.
Relkin odvrátil zrak.
"Nedělám to rád, ale ty mi nedáváš příliš na vybranou," promluvil nyní hlas méně pronikavě.
Relkin zaháněl zoufalství.
"Jednoho dne zemřeš a pak si pro tebe přijde starý Gongo, to vím jistě. Všechno, co žije, nakonec zemře."
"Ha ha, tak starý Gongo, říkáš?" zaskřípal náhle Temný mág a přešel do normální řeči. "Copak to tady mám? Skutečný muž mezi argonathskými uctívači ženské? Zůstáváš věrný starým bohům, co? Žádné uctívání té jejich takzvané Velké Matky?"
Relkin náhle pocítil nervozitu. Byl ze všech bohů tak rozpolcený, dokonce i z Velké Matky, že byla jeho víra zmatená.
"Gongo tě bude soudit. Mysli na to, netvore z rohoviny a ohně. Jednoho dne budeš stát před mnohem větší mocí a budeš souzen. Jak ten den dopadneš? Se vší tou krví a hrůzami, kterými jsi pošpinil své jméno?"
"Ať tě staří bohové stráží, dítě. Těší mě vědět, že stále mají mezi zaostalými obyvateli Argonathu své následovníky."
"Nech Jaka na pokoji, chceš mě."
"Jaká domýšlivost! Zvlášť od takového malého osiřelého bastarda."
Relkin ucítil, jak rudne hanbou. Mág věděl, jak ho vhodně zvolenými slovy zranit.
"Co chceš?" zeptal se nakonec.
"Být tvůj přítel, dítě," odpověděl hlas v jeho hlavě.
KAPITOLA 53
Asi půl míle od jejich pozice se vody Vnitřního moře rozbíjely v příboji o stříbrný břeh. Písečné duny byly posety skvrnami mořské trávy. Z místa, kde stáli, z nízkého kopce řídce porostlého gumovníky a jakýmisi sytě nachovými keři, měli dobrý výhled přes vodu. Na obzoru se rýsoval temný obrys Kostěného ostrova. Na jednom konci čněl kužel ohnivé hory, která duněla a vypouštěla tenký proužek černého kouře.
Míli na jih ležely trosky bývalé kraheenské vesnice, která byla před pár měsíci do základů vypálena. Zarostlá pole si rychle zabírala mořská tráva a gumovníky. Všichni lidé zmizeli, až na hrstku mužů dohlížejících na malou jednotku skřetů. Čas od času od Kosti připlula malá, hbitá plachetnice a zakotvila u opuštěné vsi. Muži zjevně netušili, že je poblíž nepřítel.
Draci spali, ukrytí pod gumovníky. Legionáři byli roztroušení na mírném svahu pahorku. Taky dohánělí spánek, až na trojici, která lovila do sítě ryby k večeři.
Po pronásledovatelích nebylo už celé dny ani vidu, ani slechu. Jak se zdálo, tím, že se vydali na vorech po řece, Kraheeňany zmátli.
Hrabě Felk-Habren nechal pozorovat břeh malým dalekohledem. Byl to překrásný přístroj, ne o moc větší než jeho silný prostředníček, dal se natáhnout na trojnásobek délky a měl fantastické zvětšení. Dokonalost tohoto kousku cunfshonské technologie udělala na Felk-Habrena dojem. Čarodějka Lessis mu přístroj dala krátce poté, co sem vyšplhali od řeky. Navrhla, aby držel hlídku.
Pobřeží bylo do značné míry zklamáním. Zahlédli pár mořských ptáků, ale to bylo všechno. Jak Lessis předvídala, místo bylo pusté.
"Náš nepřítel to tady musí využívat jako místo kontaktu," řekla. "Proto nejsou v okolí žádní lidé."

Čarodějka měla pravdu. Jako vždy. Hraběte Felk-Habrena začínal pomalu naplňovat úžas nad nadáním této ženy Pomyšlení, že by taková cuchta mohla být tak zdatnou vůdkyní, bylo proti srsti každému czardhskému rytíři. Czardhské ženy strážily domácí krb a staraly se o děti a o vaření. Netoulaly se po světě. Nevytahovaly z rukávů nesmírně drahé miniaturní dalekohledy. Nelibovaly si v magii.
Felk-Habren se zachvěl. Viděl věci, které nebyly v pořádku. Všude kolem byly stopy zla. Modlil se k Otci Ochránci, aby se o něj postaral.
Nyní měla čarodějka za lubem nějakou další podivnost.
Začalo to brzy poté, co schovali vor a vyšplhali se sem nahoru. Lessis mu dala dalekohled, sešla kousek po svahu k moři a zmizela mezi hrstkou stromů. Byla sama, jen se svou pomocnicí. Během několika minut se jejím směrem začali slétat všichni možní ptáci. Hrabě omráčeně hleděl na pestré hejno ptáků - holubů, racků, jestřábů, a dokonce i orlů, kteří postupně slétali z oblohy, chvíli se zdrželi u čarodějky a pak zase odlétli. Někde u šestého orla je přestal počítat. Do té doby odlétly tucty holubů a racků. Felk-Habren pozoroval, jak mnozí z nich míří nad moře a ke Kosti.
Později téhož dne se ptáci začali k Lessis vracet. Čarodějka zůstávala stále na stejném místě a meditovala, jak alespoň tvrdila štíhlá mladá žena, která jí - s výjimkou krátkých návštěv na vrcholku kopce, kde si brala vodu - byla stále po boku.
Dalších několik hodin ptáci přilétali a odlétali. Pak různorodé ptáky nahradila hejna vran, která se stále zvětšovala a shromažďovala se na stromech kolem místa, kde Lessis seděla.
Zatímco čarodějka splétala kouzlo, recitujíc zpaměti tisíc řádek z Birraku a dávajíc dohromady několik malých různých svitků, vrány na stromech vytvořily obrovskou krákající masu.
Felk-Habren sešel dolů, aby se čarodějky zeptal, co to má všechno znamenat, ale dívka mu zastoupila cestu a zahnala ho zpět. Čarodějka spřádá mocné kouzlo a není možné ji rušit. Dívka byla velice odhodlaná. Hrabě věřil, že kdyby trval na svém, dokonce by na něj vytáhla zbraň.
Felk-Habren ustoupil. Po pravdě, ze způsobu, jakým čarodějka seděla, mu tak trochu běhal mráz po zádech - záda měla nepřirozeně rovná, hlavu zvednutou, paže přitisknuté k bokům a nohy zkřížené ve zvláštní pozici.
Vůbec si nevšímala toho, že ji hrabě málem vyrušil. Hrabě se vrátil zpátky na kopec. Když procházel mezi stromy, sténajícími pod vahou ptáků, vrány na něj krákaly.
Pak ptáci utichli a vzduch postupně houstl podivným napětím. Mužům se začaly ježit chloupky na krku. Měli návaly úzkosti. Napětí trvalo asi hodinu, možná i déle. Poté se rozplynulo a zanechalo za sebou muže vyčerpané.
Felk-Habren se dalekohledem opět zahleděl ke vzdálenému vulkánu. Tam je zřejmě nepřítel. Lessis si myslela, že by měli vyrazit a pokusit se ho překvapit. Nevysvětlila mu, jak to udělají, ale hrabě si byl jistý, že má v rukávu nějaký plán.
Na Kosti se dole pod vulkánem objevil záblesk rudého světla. Felk-Habren zahlédl bliknutí a mírně otočil dalekohledem, aby na to místo zaostřil.
Z obrovské vzdálenosti dokázal rozeznat pouze světle šedě zbarvený výběžek a za ním temnou masu, která stoupala ke kuželu sopky.
Znovu se objevil zřetelný záblesk světla. Nepřítel chystal nějaký nový ďábelský kousek. Felk-Habren se zachvěl. V noci, když se snažil usnout, mu z očí často proudily slzy smutku nad všemi skvělými muži z Czardhy, které ďábelské zbraně připravily o život. Czardha bude dlouho oplakávat smrt sličných a statečných mužů na bojišti Rozbitých Kamenů. Když pohlédnou k východu na děsivého nepřítele z Padmasy, jejich srdce naplní hněv a zoufalství.
Světlo se objevilo znovu. Nepřítel vyrobil další děla. Hrabě zasténal. Jak zvítězí nad takovými zbraněmi, když je jich tak málo? Jakýkoli útok na zbraně je všechny rychle zabije. Hrabě Felk-Habren, stejně jako všichni czardhští rytíři, vyrůstal cvičený k přímým útokům. Jiný způsob si nedokázal představit.
Hrabě sledoval stále další a další rudé záblesky a zmocňovala se ho tíseň. Vypadalo to, že navzdory tomu, co dokázali, je jejich mise odsouzena k neúspěchu., Zdálo se strašlivě nespravedlivé, že by měli nakonec podlehnout, po tak dlouhé cestě, po vítězství nad divokými kmeny u Kouby a poté co přežili mor i nestvůrná zvířata ve starodávných džunglích Země děsu.
Pak beznadějí pronikl nový pocit: zvedl se v něm nečekaný příval radosti. V jeho hrudi se rozhořel oheň a zvedl oči k modré klenbě oblohy. Stromy ožily tisícovkami krákajících vran a pak se ptáci za strašlivého tlukotu křídel hromadně zvedli a stoupali výš a výš k nebi, kde se hejno rozpadlo a rozptýlilo.
Felk-Habren s otevřenými ústy sledoval, jak odlétají. Podíval se dolů do gumovníkového hájku, kde daleko pod stromem nehybně seděly Lessis a Lagdalen. Něco se dělo, ale on neměl tušení co.
Zvláštní, ale nádherný pocit euforie pominul a vybledl, ale zanechal stopu. Lepší nálada hraběti vydržela. Přestal myslet na potíže, které mají před sebou, a začal přemýšlet o příležitosti se pomstít.
Den plynul. Slunce hýřilo rudými a oranžovými odstíny. Chvílemi se na obzoru rýsoval Kostěný ostrov. Stále se objevovaly záblesky nepřátelských zbraní, salvy přicházely zhruba každou hodinu. V přicházející temnotě byly záblesky lépe vidět, a dokonce je šlo zahlédnout i pouhým okem.
Když Lessis vstala a s mírnou pomocí Lagdalen vystoupala do svahu, stál měsíc vysoko na západní obloze. Lessis byla velice unavená, ale zmocnila se jí žhavá naděje. Z pohromy snad přece jen mohlo povstat vítězství.
Felk-Habren spal. Nechaly ho a vydaly se dolů do gumovníkového háje, ve kterém se ukrývali zbývající draci ze 109. oddílu. Tam vyhledaly Zlomeného Palcáta a Alsebru.
Lagdalen draky probudila po dragonýrském způsobu - zvedla jim oční víčko a foukla na ně. Za okamžik zde seděly dvě poněkud podrážděné wyverny.
Draci se na ni soustředili. Nikoli poprvé žasla, jak to může být nepříjemné.
"Je to pořád stejné, přátelé," začala.
"Co je?" zeptala se Alsebra podrážděně.

"No, mám dobrou zprávu a špatnou zprávu."
"Kluci jsssou naživu?" řekl Bazil Zlomený Palcát, který tomu stěží mohl uvěřit.
"Ano."
Oba draci se s hlasitým zasyčením napřímili.
"Věděl jsssem to," zaduněl Bazil."Dá to sssakra práci toho budižkničemu zabít. Z jissstého úhlu pohledu je to klukova nejlepší vlassstnossst."
"Při ohni prassstarých, moc ssse mi ulevilo, že to ssslyším," řekla Alsebra. "Kde jsssou?"
"Ach, to je ta špatná zpráva. Jsou támhle na tom ostrově nahoře na kuželu sopky. Velký nepřítel je drží v zajetí a podrobuje je nejtěžšímu mučení."
Draci okamžitě začali být zase ostražití.
"Poplaveme na ossstrov," řekl Bazil.
"Nemůžeme plavat," namítla zelená dračice. "Tohle je oceán."
"O tom by se ve skutečnosti dalo diskutovat," řekla Lessis. "Tohle je pevninou zcela uzavřená masa slané vody. Není spojená s většími oceány. Myslím, že v tomhle případě si zákazu nemusíme všímat."
"Pak poplaveme," prohlásila Alsebra. "Jenom sssi vezmu meč. Najdu Jaka."
Bazil náhle upřel oči na Lessis.
"Poplavete sss námi, paní?"
"Ano, pokud mi to dovolíte. Nicméně pochybuji, že bych tak daleko doplavala bez pomoci."
"Povezu vásss na hřbetě. Lagdalen, dračí kamarádka ví, jak na to."
Lagdalen se usmála. "Na tu noc, kdy jsme přeplavali řeku Oon, nikdy nezapomenu."
Lessis přikývla. "Tak tedy půjdeme a našeho velkého nepřítele překvapíme."
KAPITOLA 54
Voda Vnitřního moře byla teplá a slaná, a proto nebyla wyvernám, které by daly přednost chladnější vodě, úplně po chuti. Přesto byly spokojené, že mohou plavat. Bazil, Alsebra a Vlok, který se okamžitě přihlásil a nenechal si to nikým vymluvit, vyrazili. Zbytek jednotky nechali ukrytý na zalesněném výběžku. Budou tam čekat tři dny, a pokud nedostanou žádné zprávy, měli rozkaz vyklouznout na jih a snažit se připojit ke zbytku expediční armády.
Každý drak nesl na hřbetě dva lidi. Bazil Lagdalen a Lessis, Alsebra dračího vůdce Wiligera a kopiníka Rikarta a Vlok Swana a hraběte Felk-Habrena.
Lessis se pokoušel přesvědčit hraběte nebo dračího vůdce, aby zůstali s hlavní skupinou, ale oba byli neústupní. Hraběti jeho čest a touha po pomstě přikazovaly, aby se výpravy zúčastnil. Wiliger ukázal ke Kosti: "Tam někde jsou moji lidé. Osvobodím je."
Wyverny zažívaly šokující účinky mořské vody a jejich těla rozechvívalo volání divočiny. Postupně je všechny překonaly, každá zcela jiným způsobem. Bazil to očekával a poznával a stejně jako předtím si toho nevšímal. Jeho kluk je na ostrově a on ho zachrání a zabije nepřítele, který jim tak ublížil. Alsebra si to šikovně rozumově odůvodnila. Také to očekávala a svou službu v legiích a pozdější spokojený život v neprozkoumaných oblastech Kenoru kladla nad půvaby života v divočině. Vlok byl nejzranitelnější, jenomže byl z nových pocitů tak zmatený, že se jich začal bát a rozhodl se je ignorovat a soustředit se na plavbu na ostrov a práci, kterou mají před sebou. Tentokrát byl Vlok odhodlaný: bude zabíjet.
Jelikož jsou wyverny výborní plavci a voda byla klidná jako na rybníce, plynula cesta bez komplikací. Čas od času však byli upozorněni na nebezpečí ukrývající se ve starodávných vodách. V jednom okamžiku se asi dvě stě stop před nimi rozčeřila hladina a nad ni se zvedla hlava plná zubů na dlouhém krku. Oči velké jako talíře si je pozorně prohlédly. Draci byli příliš velcí, než aby posloužili jako kořist. Mořská obluda se vážně zamyslela, ale rozhodla se, že je nebude obtěžovat. Hlava zmizela pod vlnami a opět byli sami.
Později zahlédli přibližně na severu trojúhelníkovou plachtu. Brzy rozeznali malou flotilu, jednu větší loď a tři menší, všechny se stejnými plachtami. Flotila proplula severně od nich k ostrovu a nic neukazovalo, že by si všimla draků nebo jejich cestujících, kteří sklouzli do vody a drželi se wyvern za ramena a pochvy mečů.
Ostrov, lemovaný plážemi s tmavě šedým pískem, se postupně začal zvětšovat. Za plážemi se zvedaly strmé lávové útesy. Tu a tam rostly trsy zakrslých stromů. Místo v sobě mělo jakousi drsnou sporou krásu. Byla to nedokončená práce, jejímž autorem byl vulkán, který zahřměl a vychrlil krátký sloupec temného dýmu.
Vylezli na břeh na pláži poseté vulkanickou sutí. Písek byl ostrý a hrubý. Na konci pláže se změnil v sopečný nános, hromadu kousků pemzy, velkých jako palec. Zjistili, že nahoru na útesy se dostanou místem, kde se láva pod náporem vln rozdrolila a zanechala po sobě řadu obrovských schodů.
Nahoře našli zakrslý les, malé palmy rostoucí ve shlucích v korytech potoků. Místy byl les zarostlý trnitým křovím. To jejich postup značně zpomalilo, takže když padla noc, byli stěží v polovině cesty ke kuželu. Když vulkán zahřměl, což dělal jednou či dvakrát za hodinu, cítili, že se zem mírně chvěje. Občas také zaslechli syčení žhavého plynu, vyvěrajícího z lávy.
Zatímco se Lessis radila s Wiligerem a Felk-Habrenem, ostatní odpočívali. Lessis věděla, kde byli chlapci v době, kdy zkoumala ostrov ze skryté sféry. Drželi je nahoře nad kráterem, kde jim hrozilo udušení horkým plynem. Schody, po kterých se k nim bylo možné dostat, vedly za slévárenským komplexem, vybudovaným na jižním svahu vulkánu. Tam, za pevnými zdmi a strážními věžemi, Lessis vycítila mocnou přítomnost samotného Heruty Skash Gzuga. Pátrání jí ztěžovala opatrnost. Heruta byl citlivý na magii čarodějek, ale žádná ze žijících čarodějek neměla dotek lehčí než Lessis z Valmes. Mohla si dovolit návštěvu tam, kam by se odvážilo vkročit jen málo dalších mágů. Heruta mohl její přítomnost kdykoli vycítit a polapit ji, tak mocný by] ve vyšších rovinách. Skutečný enthraan z řádu Tathagada překonal odpor Matčiny ruky a pásl se na ní s parazitickou silou. Proto se Lessis nepokoušela proniknout dovnitř

pevnosti na svahu vulkánu. Z dálky bylo těžké vidět v astrální rovině zřetelně, zvláště když jste našlapovali tak lehce jako ona, a proto měla ohledně vnitřních částí komplexu budov jen matnou představu.
Wiliger byl zachycen v jakési zvláštní vizi a zůstával tichý a ostražitý. Měl pocit, jako by se pohyboval uprostřed horečnatého snu. Někde za scénou jako by hrála nádherná hudba pro neviditelné obecenstvo, představující věčnost. I hrabě se nacházel ve zvláštním stavu mysli. Bylo to, jako by křišťálově jasně viděl blížící se události. Nyní rozuměl, proč si legie čarodějek tak vážily. Kdyby předtím někdo tvrdil, že šedovlasá žena přepluje moře na hřbetě ohromného plavajícího draka, Felk-Habren by se mu vysmál. Kdyby mu řekli, že za stejnou ženou budou přilétat mořští rackové a hejna dalších ptáků, myslel by si, že se pomátli. A teď spatřil nejen tyto, ale i mnohé další věci, ze kterých by každý zešedivěl.
Před sebou viděl hrabě nepřítele, uzavřeného ve velké pevnosti na nižším svahu vulkánu. Úkol, který je čeká, bude vyžadovat pružnou strategii. On sám znal jen jednu - vrazit dovnitř a zabít každého, na koho ukáží. Pokud má čarodějka jiný plán, bude se jím ochotně řídit.
Půda byla velice zrádná a příliš posetá trhlinami a děrami, než aby se odvážili na ni v noci vstoupit s draky. Uložili se ke spánku a celou noc se střídali na hlídce. V cestě pokračovali až ráno. Neměli nic k jídlu a pitné vody jenom trochu. Draci byli velice hladoví.
Mířili k hoře. Po hodině narazili na cestu, vysekanou v útesu ze ztuhlého popela. Lessis s Wiligerem ji prozkoumali. Wiliger přemýšlel, k čemu může sloužit, protože byla udělaná nezvykle dobře. Čtyřicet stop široké koryto, vysekané v drolivém popelu, bylo vydlážděné obrovskými dlaždicemi. Lessis se zdráhala cestu použít. Snadno se na ní mohli prozradit nepříteli, i když to byl určitě nejrychlejší způsob, jak se dostat k cíli. Nepochybovala, že cesta spojuje pevnost s pobřežím.
Opatrnost se jim velice rychle vyplatila. Od vulkánu se ozvala řada ostrých výkřiků a pak řev rohu.
Draci s obratností dravců vklouzli zpátky mezi kameny. Během několika okamžiků se skupina ukryla.
Po cestě přijel těžký vůz tažený armádou otroků, které poháněl krutě vypadající skřet v černé barvě Padmasy. Na voze byly naloženy tucty obrovských kamenných koulí, další munice pro zbraně, které měly změnit svět.
Vůz jel pomalu, těžká kola skřípala a naříkala. Na voze se vezli skřeti s drsnou kůží a šerednými tvářemi, kteří dlouhými biči mávali nad otroky zalitými potem. Otroci patřili k nejrůznějším rasám, od černých mužů z království Impala přes muže z Bakanu s olivově zbarvenou kůží, a dokonce zde byla i hrstka mužů s bílou pokožkou a vlasy vybělenými tropickým sluncem. V jejich očích se nezračilo nic než smrtelné vyčerpání. Krutost, hladovění a štědře užívaný bič je přemohly. Celý den pracovali jako dobytek a jedli ze žlabů jako zvířata. Spali na holé zemi a ráno je skřeti oplachovali ledovou vodou.
Děsivý průvod prohřměl kolem a za ním následoval další vůz a pochodující oddíl skřetů, podsaditých tvorů s meči a štíty, kteří tam byli pro případ, že by otroci dělali potíže.
Draci měli chuť skřety pobít. Naprázdno svírali mohutné ruce a planoucíma očima si vyměňovali zuřivé pohledy. Výcvik však převládl a žádný z dračích mečů neopustil pochvu.
Pak byli skřeti konečně pryč a cesta byla opět prázdná. Skupina lidí a draků ji přešla, vyšplhala se na pahorky z popele na druhé straně a pokračovala v cestě.
KAPITOLA 55
Zacházení se zajatými dragonýry se změnilo. Odvedli je z okraje vulkánu a ubytovali v obydlí se třemi prostornými komnatami, zařízenými v kraheenském stylu vyřezávaným dřevěným nábytkem a hedvábnými drapériemi. Skřeti, kteří Jaka doprovázeli, zmizeli. Kreegsbrok přišel zkontrolovat Jakův zdravotní stav a přivolal ošetřovatelku, aby chlapci ošetřila rány a obvázala je, kde to bylo nutné.
Dostali vodu a trochu jídla. Byli vyhladovělí, a tak během jídla příliš nemluvili a pak usnuli.
Kreegsbrok znovu přišel Jaka zkontrolovat. Než odešel, varovně zvedl prst.
"Nepokoušejte se mu lhát, hned to pozná. Pamatujte si to, oba."
Tehdy Relkin pochopil, že předtím byl svědkem mnohem rozsáhlejší ukázky moci Temného mága, než jakou kdy viděl Kreegsbrok. Podivná žádost "chci být tvůj přítel" mu stále znovu a znovu zněla v hlavě. Bylo to směšné, ale Relkin neměl na smích dost energie. Situace byla příliš nebezpečná. Na obou stranách se rýsovaly smrt nebo otroctví a on přecházel po ostří nože nad temnotou. Kreegsbrok odešel. Brzy poté se otevřely dveře a dovnitř vplul Temný mág, jenž se vlastní silou držel nad zemí. Relkin cítil, jak mu poklesla čelist. Temní mágové umějí létat!
Uprostřed místnosti se Heruta opět dotkl nohama země. Takové výkony byly mimořádně namáhavé. Ohromovalo ho, že se tak ponižuje! Pokouší se na mladého čarodějnického ničemu udělat dojem -jenomže tenhle mrňous je tak cenný! Jakmile obrátí, bude z něj úžasný zdroj informací. Herutu ovládl hněv a promluvil tak sladce, jak mu to jen ústa z rohoviny a kostí dovolovala.
"Pojď se mnou, na chvíli se projdeme, mladý muži. Musíme toho spolu hodně probrat."
Heruta ukázal na dveře, které vedly na galerii vybudovanou nad centrálním nádvořím. Relkin slyšel, jak někde poblíž proudí voda. Nádvoří bylo hustě porostlé květinami a keři. Uprostřed tryskala fontána. Odmítnout nabídku rozhovoru mu připadalo vzpurné. Snad by mohl zachránit alespoň Jaka.
"Jsi zvláštní mladý muž, Relkine z Quosh. Byl jsi označen Sinni. Věř mi, takové věci nelze před mým zrakem ukrýt. Byl jsi hrozivý nepřítel. Ty a tvůj vznešený drak jste mé věci zasadili několik strašlivých úderů. Říká se o vás, že jste nejznámější dvojice z legií."
Heruta se to dozvěděl při drancování Jakovy mysli, když se tam snažil najít všechny zmínky o Relkinovi. Věděl i mnoho dalšího.
Relkin se snažil udržet hlas tak nevýrazný, jak to jen šlo.
"Tohle nechápu. Chtěl jsi mě rozdrtit, udělat ze mě otroka. Teď mi lichotíš. Proč?"

Mrňavý spratek z ulice nějakého špinavého bezvýznamného argonathského města, a tak kouzelně bezstarostný!
"Protože si myslím, dítě, že jsi příliš neobyčejný, než aby se to jen tak promrhalo. Samozřejmě jsem tě mohl zabít. Nebo tě dokonce poslat do otrockých pracovních čet a nechat tě udřít se k smrti. Ale neudělal jsem to. Snažím se ti ukázat, za co bojuji. Za větší dobro pro všechny."
Relkin prudce zvedl hlavu.
"Cože?"
"Otevři mi svou mysl a dovol mi ukázat ti svět, který vytvoříme."
"To nemůžete," začal Relkin nevěřícně, "myslet..."
"No tak, prokaž mi alespoň tuhle jednu laskavost. Nech mě, abych ti ukázal, o čem mluvím. Po celý krátký život jsi byl kolečkem v soukolí impozantního spiknutí. Musíš se podívat i na druhou stranu mince."
Relkin nic neříkal, stále otřesený a ohromený. Heruta vedle něj zapředl.
"Pojď. Dovol mi ukázat ti svět bez zloby a závisti, svět, ve kterém skoncovali s válkami. Svět, ve kterém lidé ze všech společenských vrstev budou s radostí v srdci sloužit jediné věci."
"Viděl jsem Tummuz Orgmeen. Tak vypadá tvůj svět."
"Samozřejmě to vidíš takto, když jediné, co jsi poznal, bylo pohraniční město plné vojáků. Víš, že vojáci jsou drsná parta. Společnost vojáků překypuje agresivitou. Tyto věci bude třeba nějak dopracovat."
"I vaše panství je pořád zemí pánů a otroků. V Argonathu jsme svobodní."
"Svobodní?" Ze zakřiveného zobáku Temného mága se ozvalo zabzučení. "Zotročil vás starodávný spolek nesmrtelných čarodějnic, dítě. Víš, jak dlouho některé z těch čarodějnic žijí?"
Relkin věděl, že Lessis byla ve službách Říše růže již celá staletí. To byla jedna z věcí, která všechny zneklidňovala.
"Vím."
"Vybudovaly svůj podivný řád dávno předtím, než ses narodil, dítě. Nemůže vydržet. Je nepřirozený a drží pohromadě jenom díky jejich obrovskému úsilí. Už ho nedokáží udržet dlouho. Naše cesta je lepší. Na začátku je třeba trochu ukrutností, ale později podobné chování překonáme a bude naprosto vyloučeno."
Zahlédl skepsi, zračící se v Relkinových očích.
"Celý život ti vládly tyhle ženy, dítě. Nerozumíš tomu, jak vládnou muži."
To Relkinovi rozvázalo jazyk.
"Rozumím tomu, jak vládnou spravedliví muži, protože o to v Argonathu usilujeme. Spravedliví muži věří, že před zákonem jsou si všichni muži i ženy rovni, to vím. Spravedliví muži ve své říši nepřipustí otroctví."
"Skutečně, na chlapce s jen malým vzděláním jsi moudrý, dragonýre Relkine. Jsi věrný starým bohům, a to se mi líbí. To je vždy dobré znamení. Staří bohové byli bohy mužů! Tehdy muži vládli a ženy poslouchaly."
"U nás není otroctví. Jsme svobodní lidé."
"Svobodný muž je pánem ve svém domě. Svobodní muži vládnou ženám ve všem."
"Není třeba, aby jedni vládli druhým; všichni jsou pro svůj druh důležití. V chrámu říkají, že matkou každého muže je žena. Můžeš to popřít?"
Chlapec odříkával bláboly z takzvané "Velké knihy obecného blaha v Cunfshonu", která sloužila jako ústava a zdroj společenských pravidel. Byla to snůška nesmyslů pro muže, kteří se bojí zatvrdit, zvítězit nad světem a ovládnout ho.
"To neznamená, že ženy mají mít stejné postavení jako muži."
Při pohledu na zamračeného Relkina změnil Temný mág taktiku. Bylo zřejmé, že se naočkované názory dostaly chlapci hluboko pod kůži.
"Avšak pojď, chci ti ukázat, čeho bys mohl dosáhnout. Chci ti ukázat možnosti, které se ti otvírají."
Relkin na něj strnule zíral.
"Daruji ti království."
Heruta mu přejel rukou před očima a Relkin spatřil krásné město z bílého kamene jako Marneri, s dlouhými prapory vlajícími z věží. Před očima mu kráčel sličný lid a oslavoval jeho vládu. Zněly zlaté trubky, bílí koně běželi přes zelenou pláň. Všechno patřilo jemu.
"Budeš králem východního pobřeží. Budou tě zvát Relkinem Spravedlivým a tvá vláda potrvá po staletí."
Král! Ta představa zářila zlatým plamenem. Nebylo by to úžasné? Pro sirotka z Modrých hor by to byl pozoruhodný úspěch. Plamen šlehal dál.
"A jako vládce významného království bys měl příležitost konat dobro. Mohl bys vybudovat skutečně spravedlivou říši, kde věrní muži budou činit to, co jim přikáží osvícení vládcové."
Zdálo se, že se bílé město vznáší ve vzduchu, dokonale reálné, zářící jasnými barvami. Z nějakého důvodu toužil Relkin natáhnout ruku a dotknout se ho. Být králem!
Relkin Laskavý, jméno, které bude připomínáno po eóny zaznamenaného času. Neodolatelně ho to přitahovalo.
Stoupal k lákadlu jako hřebík, který někdo vytahuje ze dřeva.
V jeho srdci se ozval jiný hlas, hlas, který opakoval vše, co se Relkin naučil v dětství, když žil ve vesnici. Temného mága nazýval syčícím hadem, který svádí lidská srdce.
V říši Padmasy žádní králové nebyli. Temní mágové vládli prostřednictvím zmocněnců, Temných vládců, věcí, které v hlubinách Padmasy obdařili inteligencí. Jejich vláda byla vždy stejně krutá a nelítostná.
"Stal by ses mistrem práva. Byl bys autorem právního řádu, kterým by se již navždy řídily záležitosti mužů. Vidíš, jak tě potřebuji, Relkine z Quosh? Já... my nemůžeme dělat všechno. Máme příliš mnoho práce s tím přetvořit svět, abychom dosáhli míru a harmonie pro všechny."
Relkinova tvář vzplála zuřivostí.
"Jako když jste postavili zbraně, které zabíjejí na takovou dálku? Všechno, co budujete, slouží k zabíjení a ničení!"

"Ale no tak, dítě, musíme se bránit. Čarodějnice nikdy nepřijaly naše nabídky míru. Mnohokrát jsme je prosili, aby přestaly s nepřátelstvím a souhlasily s vyjednáváním. Nikdy nám neodpověděly, nebyly ani zdvořilé. Kde je v tom spravedlnost?"
"Ve státních záležitostech se nevyznám. To víš. Ale vím, co jsem viděl. Viděl jsem, jak to ve vašich městech chodí. Prolévají tam krev pro zábavu. Obchodují s otroky. Viděl jsem příliš mnoho krve, příliš mnoho války."
Heruta věděl, že je to hluboká pravda. Mocného vyděsily vzpomínky, které vyrval z mysli druhého chlapce. Tyhle děti žily od bitvy k bitvě. Další příklad toho, jak si čarodějnice pohrávají s lidskými životy.
"K obraně využíváme skřety, protože jejich životy nejsou důležité. Totéž platí o trollech. Jediní lidé, jejichž životy ve válce riskujeme, jsou dobrovolníci, kteří - jak bych mohl dodat - se pod naše zástavy sbíhají z celého světa."
"Viděl jsem, jak vyrábíte skřety. Viděli jsme líhně v Tummuz Orgmeen."
Ach.
"Ano, to je tragická záležitost, ale nutná, abychom mohli odrážet neustálé útoky armád čarodějnic. Bez našich skřetů bychom byli již dávno zničeni. Přesto soudíme, že je lepší, aby raději než lidé byli zabíjeni skřeti, kteří jsou koneckonců jako zvířata."
"Zabíjel jsem skřety. Nepovažoval jsem je za zvířata. Umí myslet a mluvit. Mají taky svoje životy."
Heruta v duchu zůstal hledět s otevřenými ústy. Čarodějnice své názory očkují pěkně silně. Stojí tady dragonýr, který má starost o skřety!
"No, vidím, že máš vrozenou úctu ke všemu živému. To je dobře, ale nesmíme zapomínat, že v extrémních situacích, jako je třeba válka, musíme dělat obtížná rozhodnutí. Proto na bitevním poli raději ztrácíme skřety než lidi."
Relkin přišel ve válkách o mnoho přátel, lidí i wyvern. Cokoli, co by ušetřilo takové ztráty, by bylo dobré. Mohlo být skutečně správné používat skřeti vojáky? Nakonec, legie využívaly draky a draci utrpěli těžké ztráty. Z původního 109. marnerijského dračího zůstali jen Baz a starý Chek.
"Mladý muži, máš velký potenciál. Uděláš alespoň jednu věc - budeš se několik dní dívat kolem sebe bez předsudků? Dovol, ať ti ukáži moc, která může být tvoje."
"Jsem dragonýr."
"Byl jsi dragonýr. Můžeš být něčím mnohem důležitějším. Musíš postoupit výš. Potřebujeme, abys nám pomohl vybudovat skvělý nový řád. S tvou pomocí snad dokážeme vytvořit podobu míru, kterou čarodějnice přijmou. Přemýšlej o tom, dítě. Můžeš se stát králem míru."
Relkin věděl, že tomu Temný mág nemůže rozumět. Být dragonýrem znamenalo být polovinou organismu. Druhou polovinu tvořila dvoutunová wyverna. Kde je jeho drak? Jak by mohl v budoucnu žít život, který by nezahrnoval draka?
"A byl bys králem Marneri nebo možná Kadeinu, pokud bys dal přednost velkému městu..."
Heruta nastražil nejlákavější návnadu, která ho napadla. Chlapec byl úžasnou směsí upřímného blouznivce a lstivého mrňavého chytráka. Relkin koneckonců strávil nějaký čas ve starobylé říši Ourdh, nechvalně proslulé žumpě lidstva.
Heruta se otřásl. Ženské kouzlo, jak odporné! Muži mu tak snadno podléhali. Jedinou cestou, jak dosáhnout obrovské moci, byla naprostá sexuální abstinence.
Relkinovy úvahy se stočily k možnostem, které měl k dispozici. Couvnout před pokusem Temného mága, který se ho snažil zlákat na svoji stranu, znamenalo nevyřčenou hrozbu pro malého Jaka. Pokud by Relkin odmítl, Jaka by jistě čekalo něco strašného. Vypadalo to, že se bude muset přetvařovat. Nicméně, jak zcela správně prohlásil Kreegsbrok, lhát Temnému mágovi bude pekelně těžké.
"Jak bych si tím mohl být jistý?" řekl pomalu.
Heruta chvíli tiše bzučel. Aha, cena byla stanovena. Království Kadein i se samotným bohatým hlavním městem.
A Heruta bude mít konečně někoho, kdo strávil spoustu času se stvůrami, jako je ta čarodějnice Lessis. Velice povzbudivé vyhlídky.
KAPITOLA 56
Nad nimi se hrozivě tyčil vulkán. Když zaduněl, země se zachvěla. Plyn v jícnu chvílemi syčel tak hlasitě, že se skupinka lidí a draků navzájem neslyšela.
Před nimi se táhla otevřená pláň lávy a popela, rozřezaná průrvami a brázdami. Na druhé straně planiny se tyčily dvacet stop vysoké zdi pevnosti Temného mága, poseté dvakrát vyššími věžemi. Celá pevnost byla postavena z kamenů, pocházejících z lomů na opačném konci ostrova. K obrovské bráně, která půlila hradbu, vedla cesta, neustále opravovaná pracovními četami otroků.
Za první hradbou vyčnívaly budovy slévárny, rozlezlé po svahu vulkánu. Budovy pokrývaly měděné střechy s tmavě zeleným povlakem koroze a jejich zdi bez oken se tyčily do výšky sta stop. Se dvěma komíny, které k nim patřily, byly dokonce ještě vyšší. Celá obrovská stavba se při každém zadunění vulkánu otřásla.
Herutu Skash Gzuga nebezpečí nezajímalo. Kdyby vulkán všechno zničil, jeho otroci by to postavili znovu. A díky oblíbenému batrukhovi, který byl přivázaný v hlavní věži, měl jistotu, že může kdykoli uniknout.
Den rychle končil, jak bylo v tropech běžné. Hrabě Trego z Felk-Habrenu se nemohl dočkat, až vyrazí. Společně s kopiníkem Rikartem měli provést průzkum. Cílem bylo nalézt cestu do nepřítelovy pevnosti.
Původně chtěla jít Lessis sama. Žádný z nich se nedokázal pohybovat tak tiše jako ona a žádný z nich také neviděl ve tmě. Muži, obzvlášť hrabě, to však nepřipustili. Navzdory tomu, že se jeho názor na čarodějku změnil, nemohl dovolit ženě, aby se ujala nebezpečného úkolu, když zde byl on a mohl to udělat sám. Čarodějka uvažovala, že použije magii, aby změnila jejich názor, ale s povzdechem od tohoto nápadu upustila. Takovým způsobem, s pomocí naprogramovaných otroků, bojoval nepřítel. Muži z Říše růže byli svobodní.
Jakmile byla dostatečně hustá tma, oba muži vyklouzli z úkrytu za hrubými lávovými kameny a přesunuli se k nejbližší

průrvě.
Lessis je sledovala dalekohledem, dokud nezačala být příliš velká tma na to, aby bylo něco vidět.
"Doufám, že najdou cestu zpátky," řekla Lagdalen.
"Také doufám, má drahá. Přála bych si, aby mě poslechli."
"Nikdy jsem ho neviděla tak pobouřeného, jako když jste navrhla, aby tady zůstal, zatímco vy se tam vydáte sama."
Lessis přikývla. Zase ta mužská pýcha; z obyčejných mužů dělala hrdiny, ale také byla příčinou hloupých chyb. Pak se uklidnila. Vzhledem k neustálému hluku vulkánu bylo nejspíš jedno, jak budou muži hluční, stejně je nikdo neuslyší.
Za sebou zaslechly těžké kroky a ucítily, jak k nim proklouzla velká postava.
"Chlapci jsssou tam uvnitř?" zeptal se drak se zlomeným palcátem.
"Nevím," odpověděla Lessis. "Předtím je drželi nahoře u kráteru, ale jsem si jistá, že jenom proto, aby je postrašili."
"Zabijou je?"
"Ne, nemyslím. Mohli by mít velkou cenu, obzvlášť Relkin. Na někoho tak mladého toho zažil opravdu hodně. Budou mu chtít slídit hluboko v mysli."
Drak zabručel. Lessis by přísahala, že se velký netvor směje.
"Tak to nebude trvat dlouho," řekl Bazil.
Lessis se v duchu usmála. Mezi chlapci a draky to vždy chodilo stejně. Bez ohledu na protivenství museli dát draci najevo svou nadřazenost.
"Proč nepřítel possstavil tohle mísssto? Hora ho zničí."
"Je mu to jedno. Otroci ho postaví znovu. Potřebuje žár, který hora vytváří. S pomocí takového žáru je možné vyrobit skvělou ocel."
Bazil nad tím chvíli přemýšlel. Alsebra předtím tvrdila takřka totéž.
"Zassstavíme ho."
Lessis schvalovala rozhodnost, se kterou to drak pronesl. Pak drak promluvil znovu.
"Nejdřív ovšem najdeme kluka."
"Ano, samozřejmě. Mladému panu Relkinovi všichni hodně dlužíme."
Ponořili se do ticha a bedlivě sledovali temnou planinu. Kromě vzdálené skupiny otroků, kteří ve světle pochodní opravovali širokou cestu, nebylo nic vidět. Přes širší průrvy vedlo mnoho mostů, neustále sužovaných otřesy hory a nečekaně se rozšiřujícími puklinami. Skupiny dělníků proto neustále pracovaly na opravách.
Na hradbách stáli skřeti, čas od času k zahlédnutí ve světle pochodní, které nesli, když spěchali za svými povinnostmi.
Jednou či dvakrát uviděla Lessis v dalekohledu trolla. Hradby byly dobře bráněné. Modlila se, aby byl hrabě opatrný.
Uplynula hodina.
Náhle zaslechli na věži nad bránou troubit rohy. Brána se otevírala. Lessis se modlila, ale její modlitby nezůstaly nevyslyšeny. Dalekohledem viděla hordu skřetů s pochodněmi nad hlavou vyjít ven.
Za nimi se objevili další skřeti a s nimi další bytosti, vyšší a vražednější než skřeti. S hrůzou rozpoznala, že jsou to žlutí dravci přivezení z džunglí děsu. Kráčeli vpřed charakteristickým pružným krokem, pod velením skřetů, kteří je drželi na dlouhých řetězech na krku.
Skřeti vyběhli na planinu a divoce šermovali rukama. Odemkli řetězy a šavlozubé nestvůry se po dlouhých zadních nohách vrhly vpřed, zatímco malé přední nohy držely ohnuté pod hrudníkem. Lessis cítila, jak se jí zastavil dech.
"Viděli je," řekla Lagdalen.
"Jak jim můžeme pomoct?" zeptal se Wiliger.
Lessis pokrčila rameny. , Jestli je chytí, jsou v maléru, ale pokud se dokážou dostat zpátky sem, můžeme jejich pronásledovatelům připravit vřelé uvítání."
Dohodli se během chvilky. Wiliger se rozběhl k ostatním drakům; Bazil odešel, aby se k nim přidal. Lessis zůstala s dalekohledem na skále a pozorovala temné území před nimi.
Obludy dorazily rychle; viděla je, jak skáčou přes pláň a přeskakují průrvy, když na nějakou narazí. Lessis se otřásla, když si vzpomněla na výjevy z dřívějších bojů v džungli.
Konečně muže zahlédla. Měli před pronásledovateli náskok, ale když museli opustit úkryt v průrvě a vydat se přes planinu, stvůry je spatřily. Nyní se z toho stal skutečný závod, ve kterém neměli proti žlutým monstrům, pohybujícím se dlouhými skoky, šanci.
Swane se přikrčil vedle ní. Viděl, že se střet přibližuje, a v cunfshonském luku měl vložený šíp.
Muži usilovně pokračovali v útěku a zoufale poháněli unavená těla vpřed. Šelmy je dohánějí.
Teď dorazili k nízkému svahu, na jehož vrcholku stála řada balvanů, za kterou se ukrývali draci.
Zadýchaný hrabě ztrácel rychlost. Byly to už roky od chvíle, kdy musel naposledy běžet tak rychle a dlouho. Kopiník Rikart se zastavil, ohlédl se a spatřil, jak na hraběte útočí první žlutá nestvůra.
Rikart se vrhl zpět a s napřaženým kopím skočil šelmě do cesty. Zvíře zavřísklo bolestí a vztekem a pokusilo se na něj dosáhnout mohutnými drápy na zadních končetinách, ale kopiník nepovolil a tlačil hrot stále dál, až bylo zvíře přibodnuté k zemi.
Blížili se však další netvoři; bylo načase utíkat. Rikart vytrhl kopí, znovu se rozběhl a potácejícího se hraběte dostihl těsně předtím, než dorazili k balvanům.
Ze stínu se natáhly mohutné ruce, sevřely oba muže za paže a odtáhly je mimo dohled.
"Dobrá práce, člověče Rikarte," řekl dračí hlas.
Šelmy vyběhly po svahu a vyskočily na balvany Z temnoty za nimi se vztyčili tři draci a naplno se rozmáchly velké dračí meče. První tři zvířata okamžitě padla mrtvá na zem, přeseknutá vejpůl.
Další tři netvoři zaútočili bez ohledu na své druhy, ani se nesnažili být opatrní. Hvízdání skřetích pánů si nevšímali.

Dva z nich balvany přeskočili. Vlok jednoho z nich čistě probodl Katzbalgerem, jako kdyby napíchl jehně na rožeň. Dalšího elegantním úderem srazila Alsebra. Šelma, kterou Vlok probodl, se naneštěstí nechovala tak, jako by se chystala pojit; zaútočila na Vloka zuby a drápy, ignorujíc skutečnost, že má v životně důležitých orgánech zaražený obrovský kus oceli. Silné drápy sjely po Vlokově tvrdé kůži a naštěstí pro zeleného draka se mu zachytily v joboquinu a nešly vytáhnout. Bestie se zavrčením sevřela čelistmi Vlokovu paži. Drak zařval bolestí, udeřil zvíře mezi oči a omráčil ho. Pak stisk konečně povolil.
Třetí nestvůra se vyvarovala skoku do neznáma a místo toho se protáhla mezerou mezi kameny. Swane ji zasáhl šípem, ale zvíře zahlédlo pohyb a vrhlo se na něj bez ohledu na šíp, který mu trčel z hrudi. Swane uskočil dozadu a narazil do hraběte Felk-Habrena, který na útočníka čekal s taseným mečem.
Hrabě odstrčil Swana stranou. Odhadl netvorův další postup - zvíře se chystalo skočit s napřaženými tlapami, aby ho dlouhými zahnutými drápy mohlo roztrhat na cáry. Hrabě Trego přivítal stvůru mečem, který se jí zasekl hluboko do nohy
Náraz ho strhl na zem. Zvíře k němu natáhlo čelisti a snažilo se mu zahryznout do hrdla. Swane se na stvůru právě chtěl vrhnout, když ho zezadu chytila mohutná ruka a odtáhla ho. Pak se Bazil ohnal Ecatorem a srazil bestii k zemi.
Hrabě se vyhrabal zpod stále kopající dolní poloviny nestvůry. Byl od hlavy k patě pokrytý krví.
Nestvůry byly mrtvé, jejich skřeti pány to však varovalo. Přibližovali se, ale nyní se pohybovali obezřetně. Jejich svěřence něco zastavilo, čemuž jen stěží dokázali uvěřit. Nestvůry obvykle člověka dohnaly a roztrhaly na kusy jako kočka malou krysu.
"Musíme jít," sykla Lessis. "Než nás uvidí."
To bylo tak očividně rozumné, že se hrabě nehádal. Skupinka, v jejímž čele šel Swane s připraveným lukem, zamířila doprava, oklikou přes rozpraskané lávové pole, aby se vyhnula planině před hradbami. Hradby se táhly dál nahoru po úbočí sopečného kuželu, ale nahoře nebyly tak mohutné a Lessis se domnívala, že by tam mohlo být méně skřetů.
Pohybovali se tak rychle, jak jen dokázali. Vlok si stěžoval na kousnutí na paži, které mu zvíře uštědřilo.
Skřeti za nimi zakvíleli. Našli mrtvé šelmy. Takovou škodu mohla způsobit pouze jediná síla - wyverny s dračími meči. Gazaki! Po Kostěném ostrově pobíhali špinaví velcí gazaki! Na hradbách pevnosti náhle vypukl čilý ruch.
Lessis nařídila skupince zastavit a zkoumala situaci. Z brány vybíhaly oddíly skřetů; za nimi vyšel půltucet trollů s těžkými sekerami.
Vysoko na svahu hory se ozval vřískot a Lessis vyděšeně sledovala, jak do vzduchu stoupá velký batrukh.
Nemohli zůstat na otevřeném prostranství; batrukhové dobře viděli ve tmě. Naneštěstí tu jediný úkryt poskytovaly převisy hrubé ztuhlé lávy. Všechno ostatní bylo z oblohy jasně zřetelné.
Lessisino srdce zachvátilo zoufalství. Pokud je zahlédnou, nepřítel pošle jednotky, aby je obklíčily. Nemohli dělat nic než se odplížit do stínu a tam se skrývat, zatímco batrukh křižoval oblohu. Občas, když nestvůra zakroužila kolem, zaslechli pronikavý křik. Přesto nemohli zůstat na místě. Skřeti by je dříve či později našli.
Lessis se vydala na výzvědy a neviděná klouzala tůněmi nejhlubších stínů. Našla cestu, kudy by mohli jít dokonce i draci, mezi obrovskými převrácenými kameny dolů do hluboké rokle. Vyvřela zde láva a vytvořila klenbu, která se časem prolomila a umožnila jim pokračovat dál.
Lessis se vrátila a zdárně je zavedla do strže. Tam se přikrčili k příkrým svahům, jak nejtěsněji to šlo. Batrukh přeletěl kolem, ale ne přímo nad nimi, takže byli na chvíli v bezpečí.
V bezpečí, ale uvěznění. Lessis si lámala hlavu, jak z toho ven, ale na nic nepřišla. Lagdalen ji upřeně pozorovala s nadějí, že něco vymyslí. Stejně tak hrabě a dračí vůdce Wiliger.
Nikdy předtím si Lessis nepřipadala tak hloupě. Vypadalo to, že jejich malou jednotku zavedla do pasti, a nenapadal ji žádný způsob, jak z toho ven. Od začátku to byl donkichotský podnik, poslední hod kostkou, a zdálo se, že se nezdařil.
Batrukh opět prolétl kolem, ale nezaregistroval je. Lessis nevěděla, jak dlouho ještě může trvat, než si jich všimne. Kam mají jít? Vydat se dolů po svahu a vyjít z průrvy na rovnější terén znamenalo, že si jich okamžitě všimnou. Pokračovat průrvou vzhůru nebylo o mnoho lepší. Jejich cíl ležel uvnitř hradeb, hlídaný kdovíkolika podrážděnými skřety a trolly. Vypadal velice vzdálený.
Právě když ji zalévaly vlny zoufalství, zaslechla někde nad hlavou podivné tiché zatroubení. Zvedla hlavu.
Nad nimi na výběžku čnícím nad průrvou se proti temné obloze rýsovala malá trojúhelníková hlava. Když se nehýbala, sotva se dala rozeznat. Zdálo se, že má velké uši.
Pak se ozvalo další tiché zatroubení, tentokrát podbarvené úžasem a radostí.
Swane jen tak-tak ztlumil výkřik. Draci natáhli dlouhé krky, aby si stvoření prohlédli.
"Co je to?" zeptala se Lessis.
"Maskot," řekl Bazil.
Lessis tázavě pohlédla na Lagdalen, ale ta nevěděla víc než letitá čarodějnice. Hlava mezitím zmizela. O chvilku později se ze stínů na úpatí strže vyřítila tlustá postavička a začala skotačit kolem Swana.
Wiliger na ni ohromeně zíral.
"To je ta zatracená potvora, kterou choval Jak. Co tady dělá?"
"Musel ji s sebou vzít do bitvy," řekl kopiník Rikart.
Když sloník zaslechl pánovo jméno, zastříhal velkýma ušima a váhavě se rozběhl ke Swanovi.
"Třeba ví, kde Jak je," řekla Lagdalen.
Při zvuku pánova jména malý slon zvedl chobot a tiše zakňučel.
"Ano, ví, kde kluk je," zaduněla Alsebra.
Proužek se otočil a odběhl několik kroků nahoru průrvou, kde se zastavil, ohlédl se na ně přes rameno a tázavě zvedl velké uši.

"Chce, abychom šli za ním," řekla Lagdalen.
"No, alespoň ví, co dělat," prohlásila Lessis. "Navrhuji, abychom ho následovali."
Drápali se vzhůru příkrou strží, vyhýbajíce se nejhlubším stínům. Konečně došli k obrovské jámě, možná deset stop široké, která zela v ústí strže. Tady se sloník zastavil a obcházel jámu tak dlouho, dokud nenašel místo, kde dolů do tmy vedl svah pokrytý sutí. Se zakvičením zmizel v jámě.
Byla to velká jáma, ale byla v ní tma jako v ranci.
Draci zavrčeli. Nelíbila se jim představa, že by měli sešplhat tam dolů.
Swane se pomalu a opatrně snažil nahmatat cestu po příkrém svahu zříceného dna průrvy.
"Co to může být, paní?" zeptala se Lagdalen.
Z Lessis vyzařovala naděje. V srdci jí znovu vzplanul oheň. Muži to ucítili stejně jako Lagdalen, která na to byla u Lessis zvyklá. Lagdalen věděla, že paní opět dostala vnuknutí.
"Řekla bych, že lávový komín. Tenhle malý slon nám možná dal klíče k nepřítelovu království."
Lessis se vydala za Swanem a zjistila, že se její naděje vyplnily. Díra vedla do inkoustově černého prostoru, ještě rozehřátého po ohnivém díle vulkánu. Ze stěn stále vyzařovalo teplo. Podlaha byla horká.
Lessis zvedla ruku a zamumlala slova moci a z kamene na jejím prstenu vytrysklo měkké modré světlo, které osvětlilo prostor. V obou směrech se tyčily lávové stěny, stále ještě drsné. Sloník poodešel o několik stop dále a opět tiše zatroubil.
Zatímco draci scházeli do tmy, Lessis držela prst zvednutý. Když ji míjela Alsebra, velice pozorně si prsten prohlédla.
"To je prsten Capsenna, starobylý předmět, v mém řádu něco jako rodinné dědictví."
Na Alsebru to udělalo dojem. Během let, která strávila ve 109. marnerijském dračím, se její názor na magii čarodějnic značně zlepšil.
"Půjdeme za naším malým průvodcem." Lessis ukázala do temného lávového komínu.
"Co tam je?"
"Láva proudila opačným směrem, takže tam musí být její zdroj, žhavé srdce vulkánu. Tam bude mít nepřítel kovárnu."
"Tak tedy ke kovárně."
KAPITOLA 57
Relkin se probudil a chvíli nepřítomně zíral na neznámé okolí. Byl v přepychově zařízeném pokoji. Ležel na široké posteli zakryté světlehnědým sametem. Ve velkém křesle spatřil svou novou uniformu a zbraně. Na stěnách visely nádherné goblény, mandaly v rudé, černé a bílé barvě. Podlaha se honosila velkolepým kassimským kobercem.
Vstal a oblékl se. Na opačné straně místnosti stálo zrcadlo; Relkin zahlédl svůj obraz. Na sobě měl černou koženou uniformu Padmasy, těžké boty a krátký meč, velice podobný jeho vlastní dlouhé dýce. Vypadal přesně jako padmaský šermíř, jeden z těch hrozivých žoldnéřů, kteří veleli armádám skřetů a trollů, jež dávaly moc světu Temných mágů.
Zmítal se mezi odporem a podivnou přitažlivostí. Obydlí bylo tak komfortní, že se znovu zamyslel nad mágovou nabídkou. Být králem! Ta představa mu neustále kroužila v hlavě. Kdo by nechtěl být králem krásného města? Vládnout moudře a spravedlivě jako skutečný majestát?
Eilsa by se stala jeho královnou. Kdyby byl králem Marneri, pak by Eilsa přirozeně svolila, že se za něj provdá. Dokonce i její klan by souhlasil. Starší by přestali bránit jejich zasnoubení. Všechny společenské překážky by se zhroutily.
Pak by vládl ve věku hojnosti a přinesl by zlatý věk, o kterém by se zpívalo navěky. Z jeho těla by povstala mocná dynastie.
A cesta k tomuto snu začíná tady, když si oblékne černou uniformu z kůže a oceli. Sen se rozplynul v krátkém hořkém pousmání. Směšná domýšlivost. Je jenom dragonýr, který se snaží přežít. A co by to bylo za království, které by mu Padmasa tak ochotně dala? Věděl svoje.
Když vyšel z pokoje, ocitl se v chodbě, vedoucí k řadě pokojů, ve kterých byli s Jakem předtím. Nyní byly prázdné. Kam mohli odvést Jaka?
Mladší chlapec nechápal Relkinovy narážky a stále Mocnému vzdoroval. Jaka vyděsilo, když Relkin přijal nepřítelovu otrávenou návnadu. Relkin si nechtěl pamatovat slova, která mu Jak řekl, ani chladný triumf, který z Temného mága cítil. Relkin je musel opustit a bál se, co se mladému Jakovi stane pod metlou moci Temného mága.
Ozvalo se zaklepání a dveře se otevřely, aniž Relkin něco řekl. Skřet napěchovaný v černé saténové uniformě, s hlavou jako obří lasička, ho vyzval, aby se ihned dostavil ke Kreegsbrokovi. Ukáže mu cestu.
Relkin kráčel za skřetem po chodbách, dolů po schodech a do velké komnaty obložené tmavým dřevem. V místnosti se vznášela atmosféra naléhavosti. Kreegsbrok stál na stupínku vedle malého stolu, kde seděl další skřet s lasiččí hlavou a zuřivě psal. Ke Kreegsbrokovi jeden po druhém přistupovali černě odění muži a podávali mu svitky s hlášením. Každé si přečetl a pak mluvil na skřetího písaře, který psal odpovědi. Neustále přicházeli a odcházeli další muži.
Při Relkinově příchodu Kreegsbrok vzhlédl.
"Á, mladý kapitán. Vítej na palubě! Dnes před sebou máme dost namáhavou práci." Usmíval se podivně nuceným úsměvem. Bylo těžké Kreegsbroka prohlédnout a jeho skutečné myšlenky byly před každým kromě Temného mága hluboce ukryty.
Relkin neodpověděl. Kreegsbrok v rychlém sledu dokončil další tucet zpráv a pak přestal.
"Pojď," řekl.
Zavedl Relkina do prostorné místnosti plné kraheenských hodnostářů, z nichž mnozí měli na hlavě čelenky s peřím. Kreegsbrok Relkina nasměroval k pódiu na druhé straně místnosti, které střežila skupina podsaditých mužů v černých kožených uniformách a brnění. Relkinovi se náhle sevřel hrudník. Pak se mu naskytl děsivý pohled na Proroka a srdce mu pokleslo.

Prorokova podivně oživená tvář se houpala na dlouhém krku. Když jeho oči spočinuly na Relkinovi, na okamžik zajiskřily.
Temný mág je samozřejmě pozoruje. Pravděpodobně odněkud shora. Tohle musí být zkouška.
Prorok zástupu odříkal modlitby a promluvil k nim slovy starodávného proroctví. Stanou se z nich Mocní, které budou všechny ostatní národy uctívat. Pro ně bude na oslavu převzetí moci položen koberec z lidských srdcí. To oni budou kráčet stepí pokrytou lebkami nepřátel. Pro ně budou postavena nádherná zlatá města. Zbytek světa dostane popel v ústech a rány bičem.
Kraheeňané to přivítali nadšeným křikem.
Zpěv a proroctví trvaly dlouhou dobu, než s třesknutím činelů a rachocením bubnů skončily. Skřeti přitáhli muže na kožených vodítcích. S pronikavým křikem je poháněli vpřed a přinutili pokleknout v řadě před Prorokem.
Relkin s hrůzou a odporem zjistil, že jsou to legionáři, mnozí z nich zranění. Jeden z mužů sotva dokázal jít, dopotácel se na místo a prakticky se tam zhroutil. Relkin zaťal zuby. Kdyby teď udělal jediný špatný krok, on i Jak za to zaplatí, možná i životem. Temný mág si s ním přestane zahrávat a zabije ho. Přesto zoufale toužil tasit meč.
Kreegsbrok ho pozoroval.
"Není to snadné, věř mi," řekl. Relkin spolknul ostrou odpověď. Nevěřil si natolik, aby se odvážil promluvit.
"Někdy, můj mladý příteli, musíme ukázat, že máme silnou vůli, kterou služba Mocným vyžaduje."
Kreegsbrok to dobře věděl. Na příkaz Temného mága zabil mnoho mužů, mnoho přátel. Na jeho rozkaz jim podřízl hrdla Mohl tento mladý muž ze zemí čarodějnic ve zkoušce obstát? Nyní vytáhli dva z vězňů na nohy a přivázali ke kůlům postaveným vedle Proroka. Za hřmění bubnů Prorok vyvolával svou děsivou moc.
Hrudníky mužů se prohnuly a roztřásly. Z úst se jim vydraly slabé výkřiky hrůzy a pak se ozval zvuk praskajících kostí a jejich hrudníky se roztrhly a srdce vylétla do Prorokových nastavených rukou.
Relkinovi se chtělo zvracet. V místnosti se rozléhal nadšený křik Kraheeňanů. Relkin dlouhý okamžik uvažoval, zda by nebylo lepší zemřít než žít poskvrněný tímto zlem. Jak snadno by tady mohl skončit i on.
Zazněly trubky a rozehřměly se bubny. Vzhlédl.
"První z dnešních překvapení," řekl Kreegsbrok.
Otevřenými dvoukřídlými dveřmi vešla četa otroků, mužů s prázdnýma zírajícíma očima, nahých jako zvířata. Nad nimi práskali biči mohutní zavalití skřeti. Otroci vtáhli do místnosti obrovskou káru. Na ní ležel Zelený Purpur, připoutaný silnými lany.
Relkin se široce rozevřenýma očima a stěží ovládající hrůzu sledoval, jak Zeleného Purpura umísťují přesně pod středem pódia. Dav kraheenských hodnostářů byl vzrušený údivem a očekáváním.
Pak Kreegsbrok vstal, natáhl se a popadl Relkina za černou koženou uniformu. Chlapce to překvapilo. Kreegsbrok ho jemně, ale rozhodně táhl k okraji pódia.
Kůže Zeleného Purpura byla poseta stovkami ran. Bili ho dlouho a tvrdě. Přesto v jeho očích plála živelná zuřivost.
Relkin si představil, co by se stalo, kdyby se divoký drak dokázal osvobodit z pout. Jejich oči se setkaly. Zelený Purpur zamrkal a pak se v jeho očích rozhořelo poznání. Poté vybuchl hněv a drak na něj dračí řečí zařval "zrádce".
Kreegsbrok Relkina postavil k řeznickému špalku. V něm byl zabodnutý dlouhý meč, jílcem směrem k Relkinovi.
"Tato pocta náleží tobě, mladý kapitáne. Abys Temnému mágovi ukázal, že tvoje srdce skutečně náleží jemu!"
Relkin se podíval na Proroka, který se třásl touhou zabít.
"Zabij draka," řekl Kreegsbrok.
Relkin pohlédl na pestře oděný zástup šlechticů. V očích jim plála odporná touha. Posílilo jej to k tomu, co musel udělat.
Obešel špalek, bez uvažování; hlavu měl úplně prázdnou.
"Ne, to neudělám. Je to zlo."
Ozvalo se užaslé zalapám po dechu. Prorok polohlasně syčel kletby. Kreegsbrok zakroutil hlavou.
Mysl mu okamžitě zaplavila moc Temného mága.
"Červe! Chceš si se mnou zahrávat?" zahřměl Mocný uprostřed jeho hlavy.
Relkin rozpoznal obrovský hněv. Dovolil si samolibou myšlenku.
"To se tě dotklo, co?" zašeptal.
"Zmlkni, ty bezbožný mrňavý blázne!"
Relkinovi se jazyk přilepil na patro a nedokázal jej odtrhnout. Zaťal zuby a zdálo se, jako by mu lokty chtěly prorazit žebra a dotknout se jeden druhého. Padl na kolena, stěží schopný dýchat.
"Pokud to neuděláš ty, můj druhý dragonýr ano."
Jak se přiblížil s dlouhým nožem a prázdným výrazem ve tváři. Vyšel nahoru a zůstal stát nad Relkinem. Zvedl nůž. Dav šlechticů začal být opět vzrušený.
"Vidíš, jak snadno bych vás mohl nechat zabít se navzájem? S mou mocí si nemůžeš zahrávat."
Jak prošel kolem Relkina ke špalku a uchopil meč. Relkin ucítil, jak se sevření malinko uvolnilo. Zase mohl dýchat.
Jak zvedl meč nad Zeleného Purpura. Divoký drak se snažil osvobodit z pout, zmítal se na všechny strany, překlopil vůz a syčel jako přetopený kotel.
Mágovo sevření znovu povolilo. Relkin se vymrštil z místa, kde klečel, narazil zezadu do Jakových nohou a srazil menšího chlapce stranou. Meč spadl na pódium.
V příštím okamžiku ho měl Relkin v ruce a zeširoka se jím rozmáchl, což Kreegsbroka přinutilo se přikrčit a odvalit se stranou. Temný mág zaječel a šlehl po Relkinovi zneškodňujícím úderem, ale bylo příliš pozdě; v tom okamžiku se chlapec rozpřáhl a vrazil meč Prorokovi přímo do hrudi.
Rozstříkla se krev a Kraheeňané propukli ve vyděšený jekot.

"Děkuji ti, chlapče," řekl Ten, jenž musí s podivným úsměvem.
Vzápětí Kreegsbrok srazil Relkina k zemi. Měl vyražený dech, ale v duchu vítězně vykřikl. Pak mágova zuřivost zamáčkla jeho mysl do temnoty.
Kreegsbrok zvedl Relkina, stále lapajícího po dechu, na nohy.
"Beru to zpátky," zařval Zelený Purpur, který se stále snažil převrátit vůz.
Relkin zavadil nohama o Prorokovu mrtvolu. Kraheeňané kvíleli a rvali si čelenky.
"Prohlédněte ho, jestli ještě žije," zaječel Kreegsbrok na Gulbuddina a ostatní, kteří se shlukli u Prorokova těla.
Relkin se vykroutil Kreegsbrokovi z rukou. Jeho myšlenky už mu nepatřily a neovládal vlastní tělo. Temný mág mu sevřel mysl tak silně, že stěží dokázal myslet.
"Nejdřív zabiješ kluka, pak zabiješ draka. Vidíš, nemůžeš mi vzdorovat."
Jak se k němu připotácel, poklekl a obnažil si hrdlo. Rukama, které jako by samy myslely, Relkin popadl Jaka za vlasy a vytáhl nůž.
"Podřízni ho!" ozval se rozkaz. Aniž věděl proč, Relkin přiložil příteli nůž na krk.
A pak se s hlasitým prásknutím rozlétly dveře na opačném konci místnosti. Kraheeňané začali vřískat hrůzou a dali se na bezhlavý útěk. Vzápětí dovnitř vstoupili bojoví draci, vedení Bazilem Zlomeným Palcátem s planoucím Ecatorem v ruce.
KAPITOLA 58
Heruta Skash Gzug byl tak ohromený náhlým výbuchem nepřátelské moci přímo uprostřed vlastní říše, že jeho mysl ochabla a Relkinův nůž zazvonil o zem. Heruta si vůbec nevšiml přítomnosti Lessis ani neucítil propracované kouzlo sklíčenosti, které k němu vyslala. Kouzlo se ho zmocnilo a cítil stále silnější strach, až se vymrštil a v panice uprchl, poskakuje chodbou na rohovinou pokrytých nohou, s myšlenkami upínajícími se jen na batrukha a okamžitý útěk.
Když Temný mág zmizel, muži pod jeho velením se moudře rozhodli k útěku rovněž a tlačili se ve dveřích za pódiem, jak se snažili prodrat do bezpečí.
Draci vyrvali dveře z pantů, ale mohutná těla skrz veřeje dostat nedokázali. Dragonýři nahlédli do chodby; nepřítel utekl.
Zástup Kraheeňanů se mezitím tiskl ke stěnám. Ve všech tvářích se zračila hrůza.
Jak, jehož mysl náhle přestal drtit Herutův stisk, omdlel. Stále omámený Relkin ho při pádu na zem zachytil a podepřel.
"Chlapci jsssou unavení," ozval se za ním důvěrně známý hlas. "Sssotva ssstojí na nohu."
Relkina zvedly obrovské ruce.
"Postav mě," řekl omámeně. "Musíme se odtud dostat."
"Půjdeme, ale kluk pojede drakovi na hřbetě. Je unavený."
Hrabě Felk-Habren popohánět draky, aby si pospíšili. Překvapení bylo dokonalé, ale nepřítel se brzy přeskupí. Musí vyrazit. Draci nechali dveře v zadní části místnosti být. Popadli osvobozené chlapce, otočili se, prošli kolem ohromených kraheenských hodnostářů a vyšli velkými dvoukřídlými dveřmi do hlavní chodby.
Pevnost představovala skutečnou změť tunelů, z nichž některé byly dost velké, aby jimi draci mohli bez problémů projít, zatímco jiné byly stěží tak široké, aby se jimi protáhla Alsebra, natož Zelený Purpur, který byl nyní na svobodě a kulhal po jejich boku. Byl strašlivě hladový, a dokonce ještě strašlivěji rozzuřený, což byla poněkud děsivá představa.
"Proč je kluk oblečený jako nepřítel?" zeptal se Bazil velice znepokojeně.
"Jak nemůže mluvit, takže nevím," odpověděla Alsebra.
"Pokusssili ssse ho přinutit, aby tohohle draka zabil," řekl Zelený Purpur.
"Přesssto jsssi naživu," řekla Alsebra.
"Kluk to odmítl udělat. Chtěli, aby ho Jak za tressst zabil. Všechno jsssem to viděl na vlassstní oči."
"Co jiného jsssi mohl dělat, když jsssi byl sssvázaný?"
"Kluk to udělal dobře. Ale ssstejně ssse mi ta uniforma nelíbí."
Přiběhla Lagdalen s kopiníkem.
"Našli jsme to," oznámila a podala Lessis malý pytlík s prachem. Pro jednou se Lessisiny pocity zřetelně projevily i na její tváři.
"Hodné děvče. Kde to je?"
"Kousek odtud. Prostorné místo. Páchne koňskou močí."
Běželi za ní a brzy vpadli do místnosti plné sudů, hlavní a dalšího těžkého vybavení. V nejbližším rohu se kupily hromady šedivého prachu. Výklenek ve zdi za nimi pak lemovaly řady soudků a pytlů. Ve vzduchu se vznášel kyselý zápach.
Lagdalen ukázala na soudky.
"Myslím, že tohle je konečný produkt."
Lessis rozlomila pečeť a vysypala hrst černého prachu. Vypadal přesně tak, jak jí ho popsala Ribela.
"To je ono. Potřebujeme tolik pytlů, kolik jich jen dokážeme odnést."
"Kam, paní?" zeptal se hrabě.
"Do slévárny."
Venku vedle dílny našli řadu vozů, ale otroci, kteří je tahali, uprchli. Na tři vozy naložili soudky a pytle a pak je tlačili po nejširší cestě dlouhými dlážděnými dvoranami ke slévárně.
Rozlehlá slévárna byla vysekaná do sopečné skály a zužovala se k vnitřnímu jádru vulkánu. Odtamtud sem přicházelo syčení horkého plynu a mdlá záře lávy v jezeře dole.
Ještě zcela nedávno ve slévárně pracovali velcí trollové, kteří ovládali větší nástroje, kleště a jeřáby, zatímco čety otroků tahaly za lana, poháněj ící výtahy a otáčející nádobami se žhavým kovem. Veškerá činnost ustala s vpádem

draků, kteří se s Proužkem v čele vyřítili z lávového komínu.
Trollové teď leželi mrtví, rozmetaní dračími meči na všechny strany, a čety otroků uprchly. Dva nejnovější typy děl vychládaly uložené na vrstvě písku. Byly to štíhlejší verze zbraní, se kterými se setkali na bojišti u Rozbitých Kamenů. Lessis si vyděšeně, ale zároveň fascinovaně uvědomila, že nepřítelova slévárna v oblasti výroby těchto zbraní velmi rychle pokročila. Nová děla byla mnohem dokonalejší. Zkusmo se dotkla hlavní. Jedna z nich už byla dostatečně vychladlá, aby ji mohla použít pro svůj plán.
Požádala muže, aby hlaveň nacpali pytli s prachem. Lagdalen mezitím našla dlouhou železnou tyč a dala ji Vlokovi, aby pytle upěchoval a pak hlaveň ucpal velkým dřevěným špalkem, vyrvaným z kladkostroje. Špalek do hlavně těsně doléhal a Vlok s Bazilem ho společně zarazili tak hluboko, až byla hlaveň pevně ucpaná.
Lessis přichystala zápalný otvor na hlavni a začala splétat kouzlo opožděného hoření. Když se připravovala na tento úkol, strávila nějaký čas v císařské knihovně v Andiquantu, kde kouzlo studovala. Teď byla za dobu strávenou studiem vděčná, protože se jí verše samy vynořovaly z paměti. Vzduch se brzy zachvěl a kouzlo bylo hotovo. Všichni cítili, jak se jim náhle zrychlil tep a o čelo jim zavadil studený závan, jak bylo ze vzduchu znovu utkáno starobylé kouzlo.
Mezitím za pomoci draků snesli soudky s prachem a nakupili je kolem ucpaného děla. Když skončili, nebylo dělo vůbec vidět.
Vše bylo hotovo.
"Musíme odejít. Tohle místo bude brzy v troskách."
Lessis si povolila krátké potěšení nad tím, čeho dosáhli. Úspěch překonal vše, v co doufala. Teď už jen musí nějak uniknout.
Za okamžik náhle ucítila ve vyšších sférách napětí. V duchu se zachvěla; přicházela velká moc a Lessis nepochybovala, kdo to je. Bylo bláhové doufat, že ho její kouzlo úplně zastrašilo. Vzápětí ho ucítila, impozantní moc a krutý rozum Temného mága, Mocného, samotného Heruty Skash Gzuga. Přicházel.
Překonal zmatený strach. Lessisino hnusné kouzlíčko mu prozradilo, že je čarodějka tady. Rozzuřil se.
Hlavní dveře náhle uchopila strašlivá síla, prudce je rozrazila a rozlomila závory. Temný mág vkráčel dovnitř; nebyla vhodná doba na to, aby plýtval energií na levitaci. Na sobě měl zlatem cizelované brnění, ale ne přilbu. Ve tváři z černozelené rohoviny planuly oči jako dva ohně.
"Chtěla jsi mě uhranout, čarodějnice!" zavrčel. Hlas mu hučel zuřivostí.
Lessis neodpověděla. Tohoto střetnutí se hrozila celý život. Ve skutečnosti se jeho síle nemohla rovnat. Byl skutečným ztělesněním smrtící moci. Žádná čarodějka, dokonce ani Ribela, se někomu takovému nemohla otevřeně postavit.
"Za tento útok na mou říši zaplatíš! A až tě zajmu, přenecháš mi vše, co víš. Vysaju tě, čarodějko, až z tebe nezůstane nic a budeš jako suchý list šelestící ve větru."
Draci postoupili kupředu s dlouhými meči v rukou. Lessis pocítila neočekávanou odvahu.
"Pokud jsi to všechno přišel udělat osobně, mohl by ses octnout v nebezpečí, mocný Heruto," řekla. "Možná by bylo lepší, hm, vyjednávat."
"Vyjednávat? S tebou? Jste obklíčeni mou mocí. Těch tvých pár velkých potvor tě nezachrání. Bláznovství, to je vše, co můžeš nabídnout. Vy čarodějnice jste všechny už dávno přišly o rozum. Proč bychom s vámi měli mluvit?"
"Pracujeme pro dobro světa."
"Zadržovaly jste běh dějin. Světu musí vládnout muži. My je pouze usměrňujeme."
"Vám nejde o nadvládu mužů, mágu Heruto. Jde vám o vlastní nadvládu. Proč musíte vládnout tak krutě? Proč musí být lidé vedeni cestou, kterou jste zvolili?"
"Ty se opovažuješ zpochybňovat mé dílo?" Temného mága zachvátila nezkrotná zuřivost a jeho stisk na okamžik povolil. Lessis po něm znovu vrhla zastrašující kouzlo, ale mág se vzpamatoval dřív, než se k němu zaklínadlo dostalo.
"Opět se opovažuješ mne napadnout! Než s tebou skončím, budeš žebrat o smrt."
Použil veškerou sílu, aby ji stlačil k zemi. V očích ostatních to vypadalo, jako by se u stropu místnosti zformoval obrovský černý stín a spustil se na paní Lessis.
Vzduch kolem Lessis zajiskřil jemným bílým světlem. Odolávalo stínu, i když ji sevřel ještě silněji. Odpor zesílil a místo, kde se světlo a stín setkaly, začalo podivně žhnout. Mnohobarevné záblesky je oslňovaly a vrhaly po stěnách duhové stíny.
Dokonce i uprostřed boje si velký Heruta našel chviličku na to, aby obdivoval sílu, kterou v čarodějce odhalil. Velkou sílu, větší, než s jakou se kdy setkal, nepočítaje v to jeho vlastní bratrstvo v Padmase.
"Zneužili jste moc, kterou jste objevili," zasyčela Lessis. "Proč chcete zničit svět? Proč se s námi nespojíte v užívání přírodních sil? Můžeme ze světa udělat laskavé místo, kde vládne spravedlnost a je v něm místo pro každého!"
"Nic takového se vám nepodaří. Síla vůle a fanatická oddanost vládě jsou nezbytné!"
"Proč? K čemu jsou takové věci třeba?"
"Jenom tak lze soustředit skutečnou moc, hlupačko. Nejde nám jenom o tenhle svět. Na ty, kteří jsou schopni vládnout nejvyšší mocí, čekají nekonečné příležitosti."
"Ale proč chcete takovou moc?"
"Tomu nemůžeš rozumět, protože ti chybí pravá mužská touha vládnout. Stane se to, protože si to přejeme."
"Proč mužská touha? Každý, kdo má moc, ji může zneužít k sobeckým cílům. Nepochybně je to jenom sobectví. Není to nehodné vašeho obrovského nadání? Proč ty a tví druhové sedíte v kamenné hrobce a vnucujete světu svoji krutou vůli? Proč nevyjdete ven na světlo?"
"Zmlkni, čarodějnice!"

Po obou stranách Temného mága se vynořili trollové. Zvedli z ramenou těžké sekery. Společně s nimi přišli sveřepí muži v černých brněních a s připravenými meči a dále četa podsaditých skřetů.
Slévárna byla rozlehlá, ale postavit proti sobě pět trollů a čtyři draky přesto znamenalo naplnit prostor k prasknutí mohutnými těly a strašlivými zbraněmi míhajícími se vzduchem.
Jakmile zazářily obrovské meče a rozvířily se mocné sekery, přitiskli se všichni ostatní ke stěnám, aby byli v bezpečí. Mocný rychle uskočil do vstupních dveří, do bezpečí za řadu trollů.
Draci dychtili po boji. Bazil si vyměnil několik úderů s prvním trollem, pak štít zahákl o trollův a odtáhl ho. Ecator zasáhl cíl a troll na místě zemřel. Bazil cítil, jak mu Ecator, který se chvíli krmil životní silou, hučí v ruce. Když čepel zvedl, viděl okolo ní důvěrně známý svit.
Kolem něj prolétla trollí hlava, a když se ohlédl, spatřil Alsebru, jak stojí na ostatcích jednoho trolla a s napřaženým mečem a zvednutým štítem útočí na dalšího.
Zprava se ozvalo zalapání po dechu; Vlok trolla nezasáhl a dostal jeho štítem úder do břicha. Následující úder sekerou Vlok stěží odrazil. Troll ho tvrdě tiskl. Swanův šíp se odrazil od trollovy hrncovité ocelové přilby.
Než však mohl troll zeleného draka vykuchat, zarazil ho úder dlouhou železnou tyčí, kterou držel Zelený Purpur. Troll, vyvedený z rovnováhy, zavrávoral a dostal se na dosah Alsebry. Ta ho okamžitě sťala.
"Nenávidím všechny tyhle černokněžníky," zařval Zelený Purpur a mrštil železnou tyčí po Temném mágovi, skrývajícím se ve dveřích.
Tyč prolétla dveřmi, odrazila se od zdi a spadla na řadu skřetů. Temný mág se vrhl k zemi, masivní kus železa se odrazil od stěny přímo nad jeho hlavou a odskákal chodbou, kde zabil tři muže. Třesoucí se Heruta se chvíli krčil, vyděšený takovou zuřivostí. Zjistil, že je hrůzou zcela bez sebe.
Najednou byli v místnosti jen dva trollové a ti nervózně couvali. Alsebra se přihnala s vířícím Unduantem. Trollové se dali na útěk a velkýma ošklivýma nohama málem Herutu Skash Gzuga ušlapali. Mocný couvl ke zdi, kde zůstal stát proti drakům.
Heruta náhle čelil něčemu nepředstavitelnému - smrti. Ponořil se hluboko do sebe, aby našel skrytou sílu. V mysli se mu usadil klidný chlad. Hněv přemohl hrůzu. Sáhl po své poslední zbrani.
S dlouhým skučivým výkřikem utkal ve vzduchu skřípavé slabiky moci. Lessis cítila, jak se jí ježí vlasy; místnost zaplnila podivná energie. Pak, se zvukem mořské vlny narážející na žhavou lávu, se ve vzduchu nad nimi otevřelo černé zrcadlo. Komnatu zalilo purpurové světlo.
Lessis to naplnilo bázní. Připadalo jí neuvěřitelné, že někdo může takto otevřít zrcadlo sám. Způsob, který k otevření používaly čarodějky, vyžadoval tři lidi a dlouhé, absolutně přesné zaklínání.
Slévárnu osvětlila fantastická záře chaosu a vrhala na stěny ostré stíny, zatímco vzduch naplnil sytý klokotavý sykot. Když si Lessis uvědomila, co jim hrozí, zachvěla se hrůzou a začala vyvolávat protikouzlo.
Draci stáli znehybnění nadpřirozeným světlem, proudícím ze šest stop širokého kruhu chaotické nicoty, který se právě zničehonic otevřel mezi nimi a Temným mágem.
Heruta s ošklivým úsměvem vycouval ze dveří. Věděl, že blízko v chaotickém éteru je vládce nicoty. Často se plížil poblíž. Dokonce i skrz membránu mezi jeho děsivou sférou a skutečným světem cítil moc Heruty Skash Gzuga. Taková moc pro něj byla jako nektar. Číhal tam v naději, že se moc přiblíží a bude ji možné polapit a pozřít. Herutovi to prakticky znemožňovalo použít černé zrcadlo k cestování.
Mág nasedl do nosítek. Osm silných otroků, poháněných jeho vůlí, jej rychle odnášelo pryč. Podlaha jim duněla pod nohama. Heruta je tvrdě pobízel, protože věděl, že za ním přichází divoká, strašlivá smrt.
Lessis varovně vykřikla, ale nebylo to k ničemu, protože jak mohli smrtelníci vůbec pochopit, co jim hrozí? Soustředila se na protizaklínadlo, které se začínalo formovat, zatímco spěšně lovila z paměti verše; přesto bude ještě několik vteřin trvat, než bude hotové.
Vzápětí spatřila, jak zrcadlem prolétla první tenká čára zeleného ohně. Vládce nicoty už je tady! Její duše se zachvěla. Mezi nimi a hrůzou již nestálo nic.
K linii zeleného ohně se připojila další a za okamžik jich tam bylo deset a pak se na okraji zrcadla, kde se světlo náhle zkroutilo do zelených a purpurových ohnivých linií, objevila nestvůra. Zelený oheň se vymrštil do výše a do světa Ryetelthu vyšlehla chapadla, aby uchvátila kořist, jakoukoli kořist, na kterou narazí.
Chapadla pátrala po teplých tělech; lapala všechno živé. Obtočila mohutného trolla a přitáhla ho k zrcadlu, kde byl vcucnut do chaosu za ním.
Lessis mrštila po zrcadle protizaklínadlem. Jedna strana zajiskřila a zčernala, ale druhá stále sloužila vládci nicoty jako brána. Draci, vystrašení podivným zrcadlem, už předtím rychle ustoupili. Teď na Lessisin rozkaz uprchlí.
Vzápětí se kolem Lessis ovinulo ohnivé chapadlo. Pokusila se ho zničit oddělovacím kouzlem. Téměř se jí to podařilo, ale chapadlo se opět zformovalo a stále ji svíralo.
Zvedlo ji do vzduchu. Čarodějka se vydala vstříc nejpříšernější smrti, měla být ve tmě pohlcena vládcem nicoty a pomalu nasáta do mučivé prázdnoty.
Pak zahlédla stříbrný záblesk, kolem prosvištěl Ecator a udeřil do chapadla. S oslňujícím zášlehem bílého ohně se odrazil. Bazil zavrčel a ťal ještě jednou z opačné strany. Tentokrát se do rány opřel vší silou a chapadlo za ohromného výšlehu zeleného ohně povolilo.
Vzduch zapraskal, jako by jím projelo švihnutí obřího biče, a zelený oheň kolem Lessis se s podivným zápachem vypařil. Lessis, která náhle zůstala bez opory pět stop ve vzduchu, spadla na podlahu, ztratila rovnováhu a dopadla na všechny čtyři. Lagdalen ji uchopila za ramena a pomohla jí na nohy.
"Jste v pořádku, paní?" Rychle ustoupili.
"Má drahá, myslím, že na tohle už opravdu začínám být příliš stará."

S posledním chraptivým výkřikem byl do zrcadla vtažen skřet.
"Pojďte, paní, ke dveřím." Lagdalen se rozběhla.
Avšak Lessis vyšplhala na zeď ze soudků s prachem a postavila se nad dělo, které chtěli nechat vybuchnout. V hlavě jí klíčil šílený nápad. Pronesla zaklínadlo a nad dlaní se jí rozevřel zářivý květ třpytivé energie.
Z jasné strany zrcadla vyšlehla po zářící pochoutce chapadla, ale Lessis odhodila květ na ohromnou kovovou hlaveň. Energie se vsákla do oceli a zanechala na povrchu malou žhnoucí skvrnu. Chapadla se bleskově omotala kolem děla a zvedla ho.
"Utíkejte," zakřičela na ostatní, zatímco seskakovala zpátky na zem.
Při pohledu na dělo, spoutané zeleným ohněm a zvedající se do vzduchu, všichni znovu ožili.
Relkin, Bazil a Wiliger se odstrčili od stěn u hlavních dveří a vrhli se na vydlážděnou podlahu.
Dělo se vnořilo do zrcadla. Právě v tom okamžiku, kdy hlaveň vstupovala do říše vládce nicoty, Lessis uvolnila zápalné kouzlo. Dělo vybuchlo. Lagdalen s Lessis byly odmrštěny dveřmi ven, odrazily se od Bazilova hřbetu a přistály na podlaze.
Slévárnou se rozlehla ohlušující rána, ale výbuch v chřtánu vládce nicoty byl tak silný, že to nestvůře rozlomilo krunýř. Vzápětí ze zrcadla vyšlehl spalující záblesk zeleného ohně, narazil do zdi a rozpustil kámen jako vosk. Žhavá roztavená hornina vyprskla a pak se zrcadlo začalo divoce otáčet. Stěnu proťal zelený paprsek ohně, strhl tak dvousettunovou, širokou lavinu a zabodl se přímo do srdce vulkánu, kterému proťal samotnou srdeční komoru s magmatem.
Země pod pevností hrozivě zaduněla. Lessis, pokrytá prachem, se odbelhala k Relkinovi. Vzduch už byl plný dýmu. Podlaha se otřásala.
"Musíme chytit Temného mága. Zajmeme ho hned teď, je to naše nejlepší příležitost," řekla. "Nemáme čas."
Relkin souhlasil. Toužil si s Mocným vyřídit účty.
"Kam?"
"Budeme šplhat. Půjde ke svému batrukhovi."
Vulkán zahřměl a země jim poskočila pod nohama. Slévárna se naplnila přehřátým plynem a kouřem.
"Ssstejně tady nemůžeme zůssstat," prohlásil Bazil, když prchali, "na draky je tady moc horko."
KAPITOLA 59
Heruta Skash Gzug měl rád, když byly jeho stavby velkolepé. Proto k batrukhovu hnízdu vedlo mohutné schodiště, jehož dvacet stop široké, v lávě vytesané stupně se táhly pod klenutým stropem zdobeným deskami z leštěného černého křišťálu.
Tato skutečnost wyverně zjednodušila výstup. Drak se spustil na všechny čtyři, meč si přehodil přes rameno a nadšeně vyrazil vzhůru, jako by probíhal překážkovou dráhu v Dashwoodu. Lidé museli šplhat velice rychle, aby s ním udrželi krok.
Poté co se schodiště sedmkrát zatočilo, se vulkán neočekávaně prudce otřásl, silněji než předtím. Ze spár na stropě se začal sypat prach. Něco s třeskem spadlo. Zvedl se další prach.
Všichni se začali snažit dvojnásob, Lessis však sahala na dno svých sil. Bylo pro ni těžké udržet tempo a začínala se opožďovat. Lagdalen se k ní vrátila.
Dračí vůdce Wiliger kráčel v čele s podivným svitem v očích, jako by se ho zmocnilo něco záhadného. Jak pokračovali ve výstupu a Relkin začínal mít unavené nohy, všiml si, že Wiliger postupuje, jako by vůbec necítil vyčerpám.
Relkin žasl, že drak šplhá bez zastavení. Bazil byl tentokrát skutečně rozzuřený. Pojal to jako osobní souboj. Nevzdá se, dokud nepřítele nepřinutí zaplatit Ecator se mu při šplhání rytmicky houpal na rameni sem a tam, jako by sliboval odplatu.
Wiliger se jim teď za zatáčkou ztratil z dohledu. Relkin hrábl do rezerv, ačkoliv ho bolela stehna a v hrdle cítil horký a ostrý dech. Výpary ve vzduchu stále houstly.
Kus před nimi se Wiliger náhle vynořil v batrukhově hnízdě, na dlážděném balkónu vysekaném v úbočí vulkánu. Tady přebýval batrukh a sem chodíval velký Heruta rozjímat. Byl odtud daleký rozhled, pod balkónem se rozprostíral celý ostrov, za ním moře a v dálce rozmazaná pevnina. Vulkán se opět otřásl a na dlaždicích se odrážely kameny uvolněné ze svahů.
Wiligera při příchodu přivítalo hlasité zasyčení. Na trámu, který trčel ze zdi několik stop nad podlahou, se krčila obrovská smrtící bytost. Na Wiligera se upřeně zahleděly ohromné rudé oči a tlama plná zubů zavrčela na pozdrav.
Wiliger zbledl, ale neustoupil a tasil meč. Na rozlehlé místo náhle padlo ticho; zdálo se, že utichl dokonce i vulkán.
Přímo za batrukhovým hradem se ve zdi otevřely úzké dveře. Z nich vyšel Temný mág, tvář zakrytou černozelenou rohovinou a s očima planoucíma jako uhlíky.
"Odvážná, ale pošetilá snaha!" Udělal gesto k dračímu vůdci.
Wiligerovu mysl okamžitě zaplavil černý příliv. S vyjeknutím padl na kolena a chytil se za hlavu. Z úst mu vytékal pramínek slin. Pak zaječel.
Za ním se vynořil Relkin. Křik přestal.
"Ale!" vyštěkl Temný mág, "moje zázračné dítě! Takže jsi přece jen přišel za mnou!"
Wiliger dlouze zasténal, když strašlivý stisk jeho mysli povolil. Měl oči v sloup a z otevřených úst mu kapaly sliny.
Relkin stále upíral oči na Temného mága.
"Přišel jsem, a pokud je to v mé moci, tak tě zabiju," prohlásil Relkin rozhodně.
"Taková upřímnost u někoho tak mladého - to schvaluji, opravdu."
Heruta zvedl pěst a na Relkina dopadla moc jako palice na myš. Na okamžik všechno zčernalo, Relkin se zapotácel a málem upadl, ale nakonec v sobě našel sílu vzdorovat. Moc opět udeřila a Relkin se jí nyní postavil celou svou bytostí, a ač to bylo neuvěřitelné, čarodějův útok odrazil. Heruta Veliký neuspěl.

V Mocném vřel hněv, a proto byl k hrozícímu nebezpečí osudově slepý. Místo aby nasedl na batrukha a uprchl, soustředil sílu, zahřměl řezavá slova moci a nasměroval svou zuřivost na Relkina. Rozdrtí to nestydaté štěně tady a teď!
Relkin se odpotácel ke stěně, přitiskl se k ní a pomalu klouzal dolů.
"Vidíš, dítě, nebudeš mít žádnou vůli kromě té mé!" Heruta opět zvedl pěst. Relkin cítil v hlavě strašné bušení; už nemohl dýchat. Ruce mu vylétly k hrdlu.
"Nech kluka na pokoji!" řekl náhle hlasitý, nelidský hlas. Vzápětí na balkón vkráčely dvě tuny rozzuřeného draka. Batrukh hromově zavrčel a roztáhl křídla, která se zvedla k nebi jako černý baldachýn. Temný mág byl sražen z hřadu a tvrdě dopadl na zem pod něj. Soustředění se vytratilo a přestal Relkina svírat.
Heruta zaklel. Tenhle vývoj měl předvídat. Jedna z těch proklatých ještěrek zase strká čumák do jeho záležitostí. Situace začínala být těžko zvladatelná. Vyškrábal se na nohy. Musí se odsud dostat. Zdálo se, že vulkán je na pokraji výbuchu. Pak se objevila další komplikace. Na vrcholek schodiště vyšla udýchaná mladá žena a vstoupila na balkón. Co to má znamenat, že proti němu posílají tuhle holku?
Vzápětí se objevila ještě jedna postava a on okamžitě ucítil její moc.
"Ty!" vydechl. Ta zatracená čarodějnice si troufla vyšplhat až sem, aby se mu postavila.
S hlasitým výkřikem na ně vypustil kouzlo, jehož síla Lessis zaskočila. Zjistila, že se nemůže ani pohnout. Ubohou Lagdalen to srazilo na kolena. Slehnutí mágovy moci cítil jistě každý široko daleko. Svírali si hlavy, sténali a svíjeli se na zemi.
Na zeleného draka to však téměř neúčinkovalo. Opatrně postupoval vpřed, vytáhl z pochvy strašlivý meč a prostor naplnil zvuk namáhavého dýchání. Bazila výstup skutečně unavil.
"Ublížil jsssi sssvětu," řekl náhle.
Heruta na něj zíral. Co musí člověk udělat, aby tyhle třikrát prokleté bojové draky zničil?
V Herutově přítomnosti začal Ecator žhnout očekáváním.
"Podívej ssse, čaroději, můj meč dychtí po tvé duši."
Heruta zoufale zvedl Relkina a Wiligera na nohy. Už neměli pod kontrolou vlastní těla. Tasili zbraně a vrhli se na nechráněného draka zezadu.
Lessis cítila, jak jí jazyk sklouzává do krku, jak se jím ji Heruta pokoušel udusit. Snažila se vyvolat obranné kouzlo, ale když nemohla vydat ani hlásek, byla její moc značně omezena.
"Tady, čarodějnice, poznej moc enthraana!" uchechtl se Mocný strašidelně. "Po mnoho let jsem snil o takové příležitosti. Konečně mám v hrsti čarodějnici. Vy špinavé stvůry s tou svou zmatenou mrňavou vírou, co vy víte o moci? Dovoluješ si postavit se mi do cesty! Dovoluješ si vzdorovat mi! Rozšlápnu tě jako červa!"
A srazil Lessis na kolena. Na mysl šedé paní se snášel temný drtivý mrak.
Ale dokonce i Mocný Heruta musel teď svou sílu příliš tříštit. Lagdalen se podařilo zaječet na Bazila varování. Prudce otočil hlavu a spatřil muže, které měl v zádech. Včas uskočil a srazil Wiligera ranou ocasem.
Relkin se rozpřáhl, oči bez výrazu, tvář zkřivenou v mukách. Bazil chlapce mohutnou rukou zastavil a zvedl ho ze země. Relkin se v jeho sevření slabě zmítal.
"Co jsssi udělal mému klukovi?"
"Zmlkni, nečistá stvůro!" Temný mág rozpřáhl ruce a sáhl pro moc až k základům hory. S hlubokým nádechem přivolal všechnu svou magii a mrštil ji po drakovi.
Bazil zalapal po dechu a potřásl hlavou. Náhle bylo těžké se pohnout. Pustil Relkina.
Když drak ztuhl na místě, Heruta si v duchu úlevně vydechl. Konečně našel způsob, jak ty bestie ovládat. Ale za jakou cenu! Mág si sáhl skutečně až na dno sil a všechny už je nemohl déle držet. Čarodějnice se navzdory obrovskému úsilí, které vynakládal, aby ji udržel, začínala hýbat. I chlapec unikal jeho vlivu. Snažil se dostat je všechny opět do sevření.
A zapomněl vzít v úvahu Delwida Wiligera, kterého omráčil dračí ocas. Rána mu výrazně pročistila mysl. Vyškrábal se na nohy. Jedna vypadala hodně špatně a ústa měl plná krve. Přesto dokázal zvednout meč.
Temný mág se soustředil na draka a obrovský meč v jeho rukou. Zbraň podivně zářila a Heruta v ní cítil přítomnost jakési duše, něco svým způsobem tak mocného, až to bylo přímo hrozivé. Vskutku zvláštní, a v rukách té kožnaté bestie velice děsivé.
A pak se k němu náhle připlížil druhý muž, zablýskl se meč a Heruta se zapotácel pod nárazem. Zbraň nepronikla brněním, ale úder ho málem srazil k zemi.
Wiliger a Temný mág se po sobě podívali. Wiliger vyzývavě zavrčel a opět zvedl meč. V příštím okamžiku Heruta jeho mysl vyřadil a dračí vůdce ztuhl na místě a meč mu vypadl z prstů.
Škoda však byla napáchána; drak mu vyklouzával, zatraceně, to zvíře je ale těžké udržet. Heruta vzhlédl a spatřil, jak k němu klopýtá dragonýr s dlouhým nožem v ruce. To bylo směšné. Chňapl po chlapcově mysli. Přitom ztratil draka.
Bazil se vrhl na čaroděje a Ecator se oslnivě mihnul kolem. Heruta se vrhl dozadu. Tohle začínalo být zatraceně nepříjemné.
Pak se ten hloupý batrukh s nenávistným výkřikem vrhl z hřadu na draka. Čelisti sklaply palec od Bazilova krku, drak se však po vražedné nestvůře ohnal vnitřním obloukem a Ecator jí usekl hlavu. Nestvůra se zhroutila. Ecator tiše a radostně zavřískl jako potěšená kočka.
Heruta zaječel hrůzou. Jak uprchne, bez vhodného nosiče?
Drak se přibližoval. Mocný už dravce nedokázal déle udržet. Zbývalo jediné místo, kam jít. Heruta se dal na útěk a začal se škrábat po schodech, vedoucích do horního paláce, který čněl nad jícnem sopky.
Hora se znovu otřásla a k obloze se vyvalil obrovský mrak temného kouře. Z hrdla vulkánu se vydral rozzuřený řev.
Když se země zase uklidnila, Relkin se nejistě vyškrábal na nohy. Lagdalen se krčila nad paní Lessis. Wiliger ležel

natažený na podlaze. Relkin polkl. Dračí vůdce nakonec obstál. Ubohý Wiliger ukázal svou odvahu. Relkin zvedl oči; obešel mrtvého batrukha a začal stoupat po schodech k hornímu paláci.
Byl to dlouhý výstup, avšak posléze dorazil na místo, kde byli předtím s Jakem připoutáni řetězem. Tam našel Temného mága zahnaného do úzkých.
Dole pod nimi vřela láva a horko a plyny ztěžovaly dýchání. Hluboko pod nimi probudil spalující poryv smrti vládce nicoty srdce vulkánu. Zemí otřáslo dlouhé basové zadunění. Temný mág zavrávoral. Relkin upadl na stěnu. Z lávového jezírka vyšlehl proud plamenů. Budovy slévárny na vnějším svahu sopečného kuželu se v oblacích prachu zřítily a změnily se v ruiny.
Zoufalý Heruta vyvolal kouzlo a vyslal svou moc, aby draka rozdrtil. Na Bazilovu mysl padla obrovská tíha. Zdálo se, jako by se mu myšlenky srážely jako mléko. Pohnout se vpřed bylo takřka nemožné, jako by před ním byla natažená neviditelná, avšak nerozbitná clona.
Drak zatínal zuby v dlouhé čelisti a snažil se prolomit čarodějovo sevření. Stěží cítil paži; veškerý cit se vytrácel a čas se zpomalil tak, že se jenom plazil.
Koutkem oka Bazil zahlédl, jak se kolem mihnul Relkin s nožem v ruce. Temný mág začínal být unavený, nezareagoval dost rychle a Relkin udeřil. Temný mág, který byl opět nucen bránit se fyzickému útoku, musel obrátit pozornost na chlapce. To draka na okamžik osvobodilo. Bazil zvedl ruku, která mu připadala těžší než kus olova, a švihl Ecatorem v zářivém smrtícím oblouku.
Temný mág couval. Bazil spokojeně zavrčel. Svaly ho zase poslouchaly. Bazil překročil Relkina, ležícího na zemi, přesunul váhu a opět udeřil. Ecator se zablýskl a usekl Temnému mágovi paži v lokti. Čepel zazpívala divokým vysokým tónem a Heruta nechápavě zaječel. Zavrtěl hlavou. Z pahýlu ruky mu stříkala krev. Couvl, ztratil pevnou půdu pod nohama a s dlouhým kvílivým výkřikem se zřítil do nitra vulkánu.
Dlouho se neozývalo nic než rachocení vulkánu a kypění lávy. Pak jim hora poskočila pod nohama. Světem otřásl obrovský výbuch.
Bazil upadl na dlaždice a šátral, kde by se zachytil, zatímco se hora otřásala a hrozila ho také shodit do ohnivého kráteru.
Relkin se připlazil k drakovi a ze všech sil se držel, zatímco země pod nimi poskakovala.
"Dokázali jsme to, Bazi. Skoncovali jsme s ním."
Část stěny kráteru se sesunula a vzala s sebou schody. Viděli, jak se batrukhovo hnízdo dole pod nimi rozlomilo a zřítilo. Ocitli se v pasti.
"Kluk jásssá příliš brzo."
Relkin mu nestačil odpovědět, protože v tu chvíli se země opět vzedmula a celá část hory, na které byli, se odlomila z kuželu a sklouzla po úbočí. Za ní se k obloze vzedmul sloup kouře.
Relkin chvíli padal volným pádem a pak se žuchnutím přistál zpátky na zemi. Bazil se prsty držel kovového kruhu, zapuštěného v kameni. Byla to neuvěřitelná jízda, obrovský úlomek hory nabíral rychlost a řítil se po svahu jako obří kamenné sáně.
Pak se obloukem vymrštili ze svahu a pod nimi zahřměl zpěněný mořský příboj. Všude kolem nich létaly balvany. Relkin zahlédl neuvěřitelný proud lávy, který pod oblakem žhavého dýmu tryskal ze zničeného úbočí vulkánu.
Vše na okamžik zmizelo v prachu a černém dýmu, a vzápětí narazili na vodní hladinu. Relkina to vymrštilo vysoko do vzduchu, udělal salto a nohama napřed dopadl do vlny nesmírně horké vody.
Zaječel, začal se dusit a málem se utopil, ale nějak se mu podařilo vyplavat na povrch a probojovat se řadou tlakových vln, vyvolaných obrovskými předměty, které dopadaly do moře kolem něj. Pokaždé ho to na okamžik vymrštilo z vody. Poslední vlna však byla největší a vyhodila ho z proudu horké vody do studené, právě včas, protože byl už napůl uvařený. Pokoušel se plavat, ale vlny jím házely ze strany na stranu, až ho konečně zvedla jedna větší než ostatní a mrštila jím hlouběji do chladnější vody.
S pocitem, že se mu trhají plíce, chvíli čekal, že se prostě utopí, ale proud, který ho stahoval dolů, jej nyní zase vynesl vzhůru. Pod obrovským mračnem, které zahalilo oblohu, se s prskáním vynořil na hladinu. Přicházely další vlny, které ho vždy na chviličku zvedly do výše a pak ho opět upustily do hlubokých údolí. Obloha na pozadí vln hýřila šílenou směsicí šarlatového a oranžového ohně, protkaného obrovskými spirálami černého dýmu. Samotný vulkán výbuch rozmetal na kusy, stejně jako většinu Kostěného ostrova.
Relkin dělal, co mohl, aby udržel hlavu nad vodou, zatímco ho vlny odnášely dál od ostrova, který byl nyní rozpůlený ohnivou stěnou.
Do moře dopadaly syčící kusy lávy; některé poměrně blízko něho, ale on si toho nevšímal, protože měl mysl otupenou a srdce ochromené ztrátou draka.
A pak se ve vodě vedle něho ozval jiný výbuch. Nad hladinu se vynořila mohutná postava a jeho drak si ho přehodil přes široký kožnatý hřbet.
"Myssslel jsssem, že vidím kluka. Oči tohohle draka je těžké ošálit."
Relkin vyslal děkovnou modlitbu ke všem bohům a pevně se držel pochvy Ecatoru, zatímco wyverna plavala a její mohutný ocas je postrkoval dál do klidnějších vod. Kolem nich stále ještě občas dopadaly proudy lávy.
Vlny přicházely dál, ale wyverna plavala a nechala vroucí kotel potápějícího se vulkánu daleko za sebou.
Plavali dlouho, zatímco země za nimi v nezkroceném hněvu vyvrhovala výpary a dým, ale byli ušetřeni lávy a tlakových vln, a nakonec Bazil dorazil k široké pláži pokryté teplým šedým popelem.
Relkin sklouzl dolů, aby se přebrodil na břeh. Pobřeží bylo kouřícím obrazem zkázy. Polámané palmy pokrývaly mořské řasy. Vysoko na písečném přesypu ležel rybářský člun. Oblohu za nimi halily následky smrtelné agonie vulkánu. Oblohu před nimi zakrýval bílý opar.

Z moře vanul slabý vítr páchnoucí sírou. Chvíli nehybně stáli a rozhlíželi se. Byli úplně sami, ale naživu.

KAPITOLA 60

Vulkán vybuchl směrem na západ, vymrštil třetinu kráteru a odhodil ji do moře. Žhavá láva se vylila do vody, z níž se vyvalil obrovský oblak páry, který brzy překryl dokonce i dým z erupce.

Na východ však dopadlo jen velmi málo hmoty a tudíž byla skupina přeživších ušetřena. Vypotáceli se z horké páchnoucí mlhy na břeh zalitý podivným, krvavě rudým světlem. Alsebra kráčela v čele a přes rameno nesla paní Lessis. Zelený Purpur byl stále na nohou a nesl dračího vůdce Wiligera, který se střídavě probíral a ztrácel vědomí. Za nimi šli Vlok, Swane a hrabě Felk-Habren, samozřejmě následovaní Lagdalen. Zdálo se, že nic nedokáže zabít Lagdalen Tarcho.

Draci s vděčným hekáním vešli do vody a nechali vlny, ať se o ně rozbíjejí. Moře bylo rozbouřené, vlny se valily všemi směry, ale pro jejich přehřátou kůži byla chladná voda požehnáním. Bolest z pohmožděnin a popálenin okamžitě ustoupila.

"Bylo toho na násss moc, potřebujeme sssi odpočinout," postěžoval si unaveně Vlok.

"Possslechněte Vloka," řekla Alsebra, "pro jednou má naprossstou pravdu."

"Přišli jsssme o Zlomeného Palcáta," řekl Zelený Purpur.

"A o kluka Relkina."

"Truchlím pro ně."

"Já taky."

"Bojovali jsssme bok po boku, drak ssse zlomeným palcátem a já," pokračoval Zelený Purpur. "Nevím, kolika bojů jsssme ssse zúčassstnili, ale v každé bitvě mi byl vždycky po boku. Zachránil tomuhle drakovi život, ne jednou, ale mockrát."

"A tomuhle drakovi taky," řekl Vlok.

"A tomuhle," dodala Alsebra.

"Jsssem sss nimi od té doby, co za mnou přišli, když jsssem umíral hlady v ponuré jessskyni, a ukázali mi, jak můžu žít lepší život, ssse ctí a šancí ztressstat nepřítele. Jednou jsssme dokonce utekli a hladověli v lesssích, abychom ssse pokusssili zachránit kluka Relkina."

"Ach ano, to sssi pamatujeme," přisvědčila Alsebra.

"Nemůžu uvěřit, že je mrtvý."

Alsebra zalétla pohledem k obloze, ukryté za oblakem dýmu z vulkánu.

"Nyní bude ležet pod rudou hvězdou. Přeběhne míle, které ssse klenou mezi hvězdami, až k rudé hvězdě. Takový je nakonec osssud všech draků."

Dolehl na ně smutek a už nepromluvili.

Stáli v příboji, zatímco svět kolem nich se otřásal a syčel. Tu a tam s hromovým zasyčením zasáhl západní stranu ostrova nový proud lávy. Po zbylou dobu se ozývalo dunění a vzdálený řev kypícího kráteru. Byl to temný, právě se rodící svět naplněný hrůzou, ale oni necítili strach. Už viděli příliš mnoho smrti na to, aby se jí báli. Čekali, až se paní Lessis probere z hlubokého bezvědomí, způsobeného Herutovou magií. Hrabě Felk-Habren se posadil na okraj příboje a zíral na vodu. Lagdalen seděla u paní. Wiliger se probudil a vyjeveně se rozhlížel kolem sebe, s naprosto nechápavým výrazem ve tváři. Pak uviděl Lagdalen a zdálo se, že se uvolnil. Nic neříkal, jen seděl a hleděl někam přes vlny, za tři ohromné draky, kteří stáli v příboji. Swane odešel prozkoumat pobřeží na jih od nich. Stále byli příliš blízko vulkánu.

A tehdy paní otevřela oči a povzdechla si. Lagdalen to okamžitě uslyšela. Je unavená životem.

Lessis se zvedala pomalu, ale jakmile byla na nohou, stála pevně.

"Heruta je mrtvý," řekla klidným hlasem. "Nejmocnější čaroděj na světě, náš tryznitel, je mrtvý."

Ohlédla se zpět k vulkánu; trhlina v mracích na okamžik odhalila východní úbočí. Kužel na východě byl stále netknutý, ale za ním zářil kruh ohně, jak se z čerstvé lávy znovu rodila západní strana ostrova.

"A písně o Bazilovi Zlomeném Palcátoví se budou zpívat dlouho poté, co lidé zapomenou na Herutu Skash Gzuga, mocného červa a temného vládce Padmasy - bolest světa, ničitele srdcí mužů a smrtící zhoubu žen. Ten je mrtvý, ale o sirotkovi z Quosh a o drakovi se zlomeným palcátem se bude zpívat tak dlouho, dokud to lidé budou umět."

Všechny velké dračí oči na ni upřeně hleděly. Lessis ucítila chvilkový záblesk strachu, dračí trans, jak předpokládala. Po vší té době strávené prací s draky ji to překvapilo. A nikdy předtím to nezakusila. V jejich pohledu však byla pronikavá síla, jakou snad nikdy předtím necítila.

Na opačné straně dopadla do moře láva a na okamžik je ohlušil rachot.

Lessis sklonila hlavu. Doufala, že neranila jejich city.

"Budou zpívat," řekl po dlouhém tichu Vlok. "Ale my budeme zpívat jako první."

Ostatní dychtivě souhlasně syčeli.

Lessis se nadechla a pak všechny popohnala do vody. "Matka nás má ve své Ruce, to je jasné, ale měli bychom odtud zmizet tak rychle, jak to jen půjde."

Ponořili se do vln a zjistili, že jsou stále studené; navzdory běsnění, rozpoutaném na druhé straně ostrova, si voda na východě zachovávala obvyklou teplotu.

Plavali, nebo přesněji řečeno draci plavali, zatímco lidé se jich drželi nebo se jim vezli na ramenou. Moře bylo rozbouřené, ale draci pomalu a vytrvale proplouvali vlnami a kontakt s pro ně nejpřirozenějším živlem jim velmi pomáhal obnovit síly

Takto plavali dlouhou dobu, chvílemi odpočívali a nechávali se unášet a pak se pomocí klidných úderů ocasy hnali dál, pryč od hřmění ohnivé hory.

Když byli mnoho mil daleko, všimli si, že opar a kouř kolem nich řídne. Z jihu přilétl mírný větřík. Toto znamení klidu jim

trochu pozvedlo náladu. Plavali dál.
Po nějaké době si jich všimly tři rybářské lodě z jihu, s trojúhelníkovými plachtami a jedním stěžněm, patřící lidem z Xiphury, z jižních pobřeží. Ke své radosti našli na lodích legionáře, na každé z nich šestičlennou posádku.
Lodě nebyly dost velké, aby se do nich vešli draci, ale wyverny se mohly držet vlečného lana a tak si pomoci. Shodili lana ze zádi a wyverny se jich chytily. Podivná malá flotila plula pomalu, ale vytrvale mířila východním směrem a po nějaké době doplula k pobřeží nedaleko od skupiny uprchlíků z bitvy u Rozbitých Kamenů.
Skvělá zpráva se rychle roznesla. Čaroděj byl mrtvý a stejně tak i Prorok, Ten, jenž musí.
Z jihu připluly další rybářské lodě a odvezly je všechny do bezpečí do Xiphury. Tam se přeskupili a postarali o raněné.
Výprava skončila děsivou bitvou, ale nepřítel byl i se svou tajnou zbraní zničen. Navzdory strašlivým ztrátám to celkově bylo skvělé vítězství. Velkolepý úder zvrátil tok dějin.
Obnovit mír však trvalo dlouho. Kraheenský lid prošel obdobím bezvládí. Prorokova tyranská, krvežíznivá kultura se zhroutila. Několik dní vládl naprostý krvavý chaos, mnohé křivdy byly napravovány mečem a mnoho tyranů leželo v prachu, zatímco honosné domy hořely.
Když začala zuřivost vyhasínat a zanechala za sebou zoufalý a zmatený kraheenský lid, legie se opět vydaly na sever a obsadily hlavní město. Lessis s ostatními čarodějkami započala plán na obnovení kraheenských klanů. Jejich společnost se potřebovala znovu stmelit, a to se dalo nejlépe provést v rámci staré kultury a prostšího života farmářů a rybářů ve Vnitřním moři, který k ní patřil. Odloží meče a štíty a chopí se pluhu a kormidla.
Současně čarodějky vyvinuly obrovské úsilí, aby zničily všechny stopy po nepřítelově tajné zbrani. Na vozech svezly kusy kovových děl a svrhly je do nejhlubších částí Vnitřního moře.
Kamenné koule představovaly větší problém, a nakonec je nechaly být, tajemnou sbírku dokonale kulatých ohlazených balvanů, rozházených po pláni Rozbitých Kamenů. Časem se o nich začnou vyprávět legendy a zveličí je až do podoby příběhu o světcích, kteří bojovali s nestvůrami z jižních pralesů a proměnili je ve velké kamenné koule.
Když vulkán opět utichl, prozkoumali Kostěný ostrov. Ukázalo se, že nikdo další nepřežil. Všichni mágovi řemeslníci zahynuli společně s trolly a otroky ve slévárně.
Zprávy o zbraních se však donesou zpět do zemí Czardhy, Kassimu a na pobřeží Bakanu. Také muži z argonathských legií budou vyprávět. Toto vše představovalo neustálou hrozbu, protože po celém světě bylo mnoho chytrých lidí, kteří by podníceni takovými příběhy mohli začít znovu vyrábět Herutovy ohnivé roury.
Čarodějky se snažily nedávnou bitvu převyprávět. Pomocí obratné šeptandy a trochy důvtipu proměnily v myslích většiny mužů ohnivé zbraně v živé nestvůry. O nestvůrách kolovalo tolik divokých historek, že byla pravda téměř nezajímavá a neuvěřitelně nudná. Zatím se nejvíc věřilo vyprávění o hadech, plivajících ohnivé koule do nebe, i když se šířilo i jiné vyprávění o sovách, obrovských ptácích, kteří vynášeli kamenné koule na oblohu a házeli je na legie.
Všichni si byli jistí jen tím, že to byly smrtelně nebezpečné nestvůry, protože se expediční armáda Říše růže vracela domů s děsivými ztrátami. Do svých domovů se vrátí méně než polovina původního vojska a z Czardhanů zbylo hraběti Felk-Habrenovi pouze jedenáct rytířů, kteří se s ním vydají na cestu domů.
Za nějakou dobu k legiím dorazila posila z Og Bogonu, která přešla přes hory po starých cestách. Argonathští ženisté společně s velkými oddíly dřívějších kraheenských válečníků, které měli k dispozici, pilně opravovali cesty vedoucí na hranice.
Legie se daly do pořádku a vydaly se na cestu na východ, vracejíce se přes hory a pláně kontinentu k Sogoshi. Byl to dlouhý pochod a trval několik měsíců.
Konečně však, dva roky poté, kdy vyrazily na pochod do vnitrozemí, se legie u Sogoshe nalodily a vydaly se na dlouhou plavbu domů. Tou dobou už byla samozřejmě Lessis v doprovodu Lagdalen dávno v Marneri. Lagdalen se opět shledala s rodinou a našla Holleina Keseptona zpátky doma z úspěšné diplomatické mise na jižním pobřeží Eiga.
Lessis ihned pokračovala v cestě na palubě fregaty Lyry, vstříc Andiquantu a neradostnému rozhovoru s císařem. Utrpěli strašlivé ztráty, ale zničili nepřítelovu zbraň a na chvíli zastavili šíření takovýchto věcí. Budou však muset zůstat bdělí, protože jak měli možnost vidět, použití podobných zbraní by rychle změnilo charakter válek.
Po celou plavbu přes Zářivé moře se Lessis držela o samotě, buď byla ve své kajutě, nebo se sama procházela po ubytovací palubě. Nevečeřela s kapitánem ani s nikým jiným. Svazek se jmény padlých byl těžký. Císař bude ztrátami otřesen. V některých regimentech zůstala sotva desetina z těch, kteří se původně vydali na cestu. Lessis svým způsobem litovala, že Herutův pád přežila.
A přesto ji srdce bolelo nejvíc, když pomyslela na konkrétní dvojici padlých, jistého bojového draka a mladého dragonýra, s nimiž se tolik propojil její život i osud celé říše. Nikdy za pět století svého života se necítila tolik nakloněna prosit o to, aby ji už smrt vysvobodila. Přinejmenším chtěla jít po skončení tohoto úkolu na odpočinek.
Půjde do Valmes. Jsou to už roky, co žila ve vlastním domě. Vrátí se do Valmes, bude sbírat jablka a trávit čas poklidnou meditací. Možná se obrátí k mysticismu. Možná se jí podaří přesvědčit mladou Lagdalen, aby odešla na Ostrovy a podstoupila výcvik na čarodějku. Ať udělá cokoli, chce mít spoustu času na svou zahradu. Ta, jak se domnívala, bude touto dobou v troskách, ledaže byli její sousedé tak laskaví a zasáhli. Stěží si dokázala vzpomenout, kdy naposledy strávila ve Valmes víc než týden. Celé roky byly jejím údělem komůrka v Andiquantu, to když měla štěstí, a kámen místo polštáře, když štěstí neměla. Byla zvědavá, jak se letos daří staré hrušni v zahradě. A stračky, zdalipak stále kvetou na cestičce u předních dveří? Modlila se, aby kvetly; po setkání s císařem je bude potřebovat vidět. Stračky, pak růže a potom si dá hrušku, přesně tak to udělá.

Christopher Rowley
Bojový drak
Anglický originál Battledragon

Překlad Hana Vlčinská a Zuzana Hanešková
Obálka David Spáčil
Grafická úprava obálky David Spáčil
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 93. publikaci
Ostrava 2007
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 239 Kč